

A BÁNAT HARANGZÚGÁSÁBAN **1915**

A bánat örök harangzúgásában
Sétáltatom alélt hölgyként szívemet.
Királynők járnak így mély, tompa gyászban,
És kit száműztek égből az istenek.

Bennünk sejtelmes halálsuhogás van:
Cyprusok sötét álmokat hintenek;
És sétálunk a vak dolgok árnyában,
Komor látnokok, örömsiketek.

S viszem szívem halk, fojtott zokogással
Tavaszból nyárba s vihartalan őszebe...
Hogy az út végén hangos sikoltással,
Mint az elejtett könny, úgy törjön össze.

ANYÁMNAK

Szívem, szám, szemem szól most tehozzád,
S életem: ez akaratlan szándék.
Rád nézek – s mintha, gazdag királyfi,
Tündérország kapujában állnék.

Érzem, tudom: mindenem a tiéd,
Tékozló, édes anyaszeretet...
Még látom, mint gyermekálmaimban,
E kinccsel rakott aranyszekeret.

Értem a ház, amelyben születted,
Értem suhogtak selyem szoknyáid, -
Érted gyűjtötták gyermekszemeim
Az első öröm fényes csillárit.

Értem a föld, amelybe visszatérsz;
Értem az itt hagyott életjáték:
E káprázatos kirakatok közt
Kezembe siklott, furcsa ajándék.

SZAVAK

Szavak, meghittjeim, hűk, bolondok,
Szerethet-e nálam jobban valaki?
Kaucsuktestű, furcsa koboldok;
Szelidek, mint a Szent Márk galambjai.

Álomhangú, villanyos staféták,
Kiknek szavát parfümös fény kíséri,
Ha fölrepkedtek, mint a rakéták,
Zengő rimekben a szépet dicsérni.

Szavak, én tudom, hogy van lelketek,
Kik babonás és lázvert éjeket,
Sirtatok át sokszor énvelem.

Jertek, szálljatok szárnyas angyalok,
S vigyétek nevem, mint a harmatot,
Lopjátok szívébe énekem!

TERZINÁK A VÉGTELENSÉGRŐL

Te, Ég hullamzó csillagóceánja:
Végtelen Idők és végtelen Terek,
Miknek életem egy röpke „nunc stans”-a.

Ti fény-, hang-, illatgyölcsök, mik szívemet,
E pogánykori múmiát burkolják,
S te, Én, - akit soha meg nem ismerek.

Végtelen tértenger, hol sehol korlát...
Akaratom árbocára feszítem
Lelkemet: e fehér érzésvitorlát.

Céltalan Cél szellője hadd repítsen,
Míg nemismert partok felé kiálltok,
Halál világító őrtornya: Isten

Öröklét habjai: fénymyriadok,
Csillagok, holdak a fényes éteren,
Ti sikoltozva tévelygő sirályok.

Kik határtalan Időkön s Téreken
A Nap aranyhajója körül szálltok,
Nyomtalanul, mint én... Meg nem érthetem.

A TÜKÖR ELŐTT

Nézem a szemem: most kéken mereng.
Nézem a hajam: barna árnyék...
A tükör tava tiszta, meg se reng,
Mintha lassan árnyékká válnék.

Csókra rest ajkam halkan súgja: én ...
E kis szót, mely több, mint a világ;
Égő „jaj” a rengeteg közepén,
Mit az eltévedt félve kiállt.

Nézek... és sötétül szemem gödre;
Benne pislognak halvány mécssek:
Mintha sirboltban járnék zörögve,
S kezem fogná egy zord kisértet.

Most, mintha álomszellő borzolna,
Halkan dobálom hervadt szavam
Kis rózsáit a varázsló tóba -
S az életre álmodom magam.

VANITATUM VANITAS

Ember, nyomorult, ki bénán, vakon
Sétálsz törékeny álomhidakon,
És azt hiszed, jó démonod vezet:
Halhatatlan, győzelmes szellemed,
Mely kutatja a boldogság útját -
Ne higyj: a világ csupa hiúság

Ember - vakon, tragikus Ödipus.
A te szived fenéktől színig bus,
Mert a nagy Végtelen kinja éget,
Mert nap és ég hiu tünemények;
Hiuk az álmok és az örömök -
Csak támolygunk az örvények fölött.

Visszük végzetünk sorvasztó jármát
A lemondás nagy sivatagján át.
Szemünk elől eltűnik cél s határ;

Utjelzőnk a nap, szent főnix madár.
Rög vérzi lábunk, jég veri szárnyunk,
De megyünk, - jaj, nem lehet megállnunk.

Megyünk előre és soha vissza,
vezetnek koldusbot s bútarisznya,
Testvéreit a bús Ödipusnak,
Útvesztőin a nagy porticusnak,
Mig elérendjük a csendes Orcust:
... „Isa pur s chomu vogmuc.” ...

SZERETNÉK VALAKIT

Szeretnék valakit,
Aki rám tűzné két szeme fényét,
Mig néki a lelkemről mesélnék,
S beszivárványozná halvány szavam.

Szeretnék valakit,
Aki hasonlít az álmaimhoz,
És ideomolna lábaimhoz
Ösztönösen, megadón, szóatlan.
Szeretnék valakit,
Ki szép lenne, mint egy antik váza,
Szelid, mint a sivatag oáza.
Karcu cédrus a Libánon hátán.

Szeretnék valakit,
Kire szent vággyal néznék örökre,
Mint Nébonról az ígéret földre,
S kiért lelkemet venné a Sátán...

Szeretnék valakit

IDEAL

Tetszett a tested. Szivem, könnyű sajka,
Uszkált a gyönyör illattengerén;

S mint titokzatos narancsligeteket,
Mutatott messziről csalfa Remény.

Tetszett a lelked: elefántcontrózsa
Sohasem hervadó gyönyörű kertben.
Szűzen ragyogtál, mint hegyen a hajnal,
Bűnös kezekkel elérhetetlen.

Mint lettem volna könnyes trubadúrod,
Szivedről kis gondokat legyezve;
Smaragd teremben halk csókú lovagod:
Hisz' álmoknak voltál eljegyezve.

Láttam szépséged fátyol-vizesését,
Tikkadt vándor az élet terhével –
S hiába szomjamat nem hűsithetéd semmi
Felhőtlen csókod balzsamcseppjével.

Hasztalan nyultam szent szíverekjédért,
Mely éget titkok üvegje alatt;
Örök mélabúm húros hangszerével
Élni, élni: hasztalan csaltalak.

Mint néma barát, cellába zárt lelkem
Nézz most törékeny ábránd-tükröket...
S remegő kezem suta Való fogja,
Mig pingál vers-miniatűröket.

A VIGSÁGHOZ

Vigság, könnyelmű, céda, ki nevetve
Hintéd a hervatag perc rózsáit felém,
Ha belenéztem csapodár szemedbe.

Kendőzött kerítő, csélcsap, rossz asszony,
Ki fiók álmaim s vágyaim éjjelén
Hivogattál, mig kinzott a tavaszszomj.

Már hiába hisz, – másé a szerelmem.
Mézes fulánkja volt öledben a csóknak.
S nyugalmat nálad hasztalan kerestem.

Csak most tudom, hogy mindig másra vágyott
Szívem, ha égő csókjaid nyiladoztak...

Már unom üres kaméleonságod.

Eldoblak im', csalálmok cifra rongya,
S mit hordanak szürke és életunt rabok,
Jó lesz a lemondás kopott daróca.

A kéjek italát számtól eltolom,
Mert végtelen szerelmek bús szentje vagyok,
S a Szomorúság égi menyasszonyom.

SZÜRKÜLETI DAL

Leng a homály az estnek vállán,
Zeng a sejtelem ezüst hárfán.
Szent szürkület muzsikás csendje
Szivemre hull, mint fátyol selyme.

Piros alkonyfüggönyök mögött
Ülnek a bús kontyú Örömök.
Sirok, – s egy eltűnt szőke álom
Lengő aranyhajával játszom.

Hallga, most jön ébenbatár,
Minden küllője csillagsugár.
Hattyúk húzzák halkán, vigyázón
Át messzi Operenciákon.

Az aranynap szárnyaszegetten
Ül most sasként a rengetegben.
Helyette a sápadt, szende Hold
Vigyáz, mint néma Halál-herold.

S míg rám borul, babonás este,
A csillagok ravatalcsendje,
Mint hideg sfinx, kőarcú álom,
Mereng, mereng a léttalányon.

ÖRÖKÉLET

Szerelmünk elfogy, mint az őszi hold.
A világkerten elhervadnak a rózsák,
Miket illatos árnyékkal locsolt
Egy méla kertész, a Mulandóság

Egyszer a csillagok leesnek mind,
És új világok hírét hozzák a nap-pósták.
Egyszer két bölcső ismét összering,
S felölti új arcát a valóság.

Egyszer majd újra kinyílik szemem
És csodálkozom: ez Budapest, ez Páris...
Fekete fürtök közé leng kezem,
Mig elillan a tavasz, a nyár is.

S mig elmém jár hervadó virágon,
Egyszer elfelejti a szívem magát is:
De Te élsz – s érted vissza kell járnom
– Sub specie aeternitatis.

ESTI VIZIÓ

Biborfényben fürdik a balkon
Az égen halványsárga aranytók.
Mint tarlóról a fáradt aratót,
Várjuk az Alkonyt.

Keserűn száll holt rózsák szaga.
Fekete pollent fuj egy óriás,
Égverő barát, roppant Góliát,
A nagy Éjszaka.

Vállán lengő fekete csuklya.
Oldalán kulcs, mely csillagok titkát
Nyitja – s esténként az azurkriptát
Halkan becsukja.

NOCTRUNE

Az éjszakának tengerén
Millió csillaglampion.
Gyermekláncfűt mint fű a szél,
Oly lágyan hull a fényzirom.

Millió aranysymbolum,
Millió titkos rezzelés.
Sejtelmek árnyas fái közt
Bujkál a hold, a halk zenész.

S lelkemen fényes gondolák
Úsznak fel simán, hallgatag;
Bennem szerelmed mámoros
Szimfóniái hangzanak.

S zenél a lomb, az orgona,
A lány zefir szellemzenét.
Lelkem borában bágyatag'
Feloldom álmok fűszerét.

S az éj, a csendes, méla éj,
Felteszi a bus hangfogót; –
Fent fehér és kék angyalok
Fújják már a takarodót.

TRISTITIA

A bűbájok serlegét ma eltöröm,
Örömök ürmös borából nem iszom;
Inkább könnyeim ezüst fátylát szövöm,
És álmaimnak tükrére boritom:
Tán sirni – öröm?

Oly fanyar lettél rest inyemnek élet:
Bolond vágyszüret a búbánat hegyén.
Ma új csalódás csalánja éget –
S úgy féltelek hasadt harangom, szegény,
Gyenge sziv – téged.

Könnyeim, e bús fényes idegenek,

Pillámon már reszketve, fázva ülnek,
Mig tünt álmai régi szerelemnek,
Mint szirmai lankadt krizantén fűrtnek,
Felébredeznek.

Mult.... Őszi lombokon piros levelek –
Szeszélyem lángján hamvadó, kis álmok,
S kik szívem poharából peregtek,
Ti, könnyek gyöngyén széthulló világok,
Mért vagytok, – hová lesztek?.....

MAGÁNY

Most rám hullt, Magány, ezüstveretű palástod.
Sűrű pelyhekben a fehér csend szitál.
Ülök némán, egy arckép van kezemben,
Mélabús álomkirály.

Csak egy árva szű perceg a falon: az óra,
S pillangói tarka álomseregnek
Szállnak varázslón smaragd pázsitokról,
S lassan egész belepnek.

Parancsot most nem osztok s nem fogadok senkit;
Dalolhat utca, táncolhat az élet.
Csak egy szelid, szőke cseléd, az Emlék,
Ki halkán beléphet.

Hajában kék szalag, kezében kis locsoló,
Mellyel öntözi vágyam virágait.
Csak ő tudja, hogy szoktam néha csendben
Siratni is valakit.

Ő tudja, a könnyeim buvárharangjai
A mult tengermélyéről felmerülnek,
És régeltünt napok sugárvonóval
Szivemen hegedülnek.

Csak ő tudja, hogy mily koldusszegény vagyok,
Ki hordott képet, rózsát, rongyot: mindent...
S kinek messziről az álmok aranyos,
Szent jogarával intek.

CSENDÉLET

Szobámban leng a múltak illata
Nytott zongorából száll egy régi dal...
Búm, kristályserlegben aranyló ital:
Borozgatok magányos éjszaka.

Nytott zongorából száll egy régi dal...
Asztalomon friss gyümölcsök szaga.
Borozgatok magányos éjszaka:
Egy emlék tép véres érc karmaival.

Asztalomon friss gyümölcsök szaga,
Hervadásillat és friss virágzsivály:
Egy emlék tép véres érc karmaival.
Lelkem bus víziók forгатaga – –
S égek, égek, mint a hamvadó szivar.

ÁLDOZAT

Kitárom lelkem, mint parfümjét a rózsa...
S gondolatbárkáim tova lebegnek.
Merengek, szerelmed mámoros hajósa,
Titokzenéjén a százhúrú csendnek.

Csendhegedűn leng a nap aranyvonója,
S húrok szólnak bennem álomzüllötten.
Lelkem tavát emlék szellője borzolja,
Mint szűz szőke haját részeg tükörben.

Vágyom, mint szent ostyára, szép szívedre,
Kit rejt a boldogság senki-szigetje;
Tenger közepén, a tájt bebalzsamozva.

S megrázom csengőjét szelíd szívemnek,
Meggyújtom tömjénét alvó színeknek,
Áhitat piros palástjában ragyogva, –

S kitárom lelkem, mint parfümjét a rózsa...

IMPRESSZIÓK

Néha úgy érzem a lágy csendet,
Mintha mohán járnék nagy kertet;
Mintha szólának a virágok:
Piciny, halk életministránsok,
S tubarózsákat lélekzenék, –
Tömjénfüstben lelkem mécse ég,
S a harangvirág csendben csenget.

Néha lelkem lepkéket fogdos,
Gyermek vagyok, síró, bolondos.
A rét ezüst esőben ázik,
S keresem szemed ibolyáit.
Bujkállok rózsás kerti rácson
Hajózok az égóceánon,
S elnézem a tarka szivárványt...
És csak sírok miatta árván.

Néha néma fák alatt ülök,
Az élettől messze szédülök:
Száz mérföldre a Niagara,
S mint roppant, piros Szahara,
Messze nyúlik a nyári alkony...
S a piros, rezgő alkony-szaharán
Emlékeim mennek, bús karaván.

Néha, mint roppant Gangesz árja,
Ragad, ragad a szívem vágya.
S forni kezd a varázslat üstje;
Vizióim szantálfa füstje,
Melyől miként karcsu áloe,
Tested virit ki, szép Salome.
Agyam, a bűvös mágus-asztal;
Vágyak illatával magasztal;
Füleim tüzes haláldobok,
Szemeimben titkos távolok...
S fényes kis lámpásai égnek
Az örök, tiszta szenvedélynek.

ERDŐ MÉLYÉN

Sűrű erdő. Borzong a hús fuvallat,

Mint lelkek mélyén nevetlen sejtelem.
Az ember, magának bús titka, ballag,
És halk melódiák sétálnak velem.
Zöld palotában ölelkező ágak,
Virágok és sóhajok illata leng.
Messze tengermoraj, vonagló vágyak...
És körülöm lágyan lélezkik a csend.

Mélyzöldselyem kaftán fedi a fákat;
Itt-ott az aranyos napfény bezuhog.
Szellőágyon nyújtóznak ittas árnyak,
És állnak a fák: néma symbolumok.
Meg-megcsillannak fényes sugárküllők,
Mintha zenélve szállna diszes fogat;
S gyémánthintón, mely mesés messziről jött,
Lelkem udvarán megáll egy Gondolat.

ESTI KÉRDÉS

Az alkonyégben alszanak a fák,
Mély álmukkal a földbe gyökereznek.
Alszanak tanyák, rétek és kertek –
S én hordom bolygva lelkem bánatát,
Mint bibliai, nagy szőlőgerezdet.

Csend. - Ilyenkor száz titkot súg az est.
Leporlik lelkemről minden gyarlóság,
És azt hiszem: a világ csupa jószág –
Jönnek az árnyak, mind megannyi test,
S fantómnak tetszik sok átélte valóság.

Ki és mi vagy? – kérdezem magamtól.
S rám harmatoz az égi kupola.
Bús vándor-lelkemnek hol vagyon hona?
Tán úgy lelkedzett az égő naptól,
Vagy talán az Éjnek vagyok rokona?

Árnyék vagy-e az árnyékok között,
Csenevész fűsarj, mit zord Halál kaszál;
Vagy csillagról repült, bujdosó madár.
Illat a röpke illatok fölött,
Fény, mely zengve jött s zengve tova száll?...

ESTE A PARKBAN

Az alkonyat sugárecsetje
Ragyog a havas, rózsaszín ormokon,
Lassan száll a violás este.
Finom por remegő rózsaszirmokon.
A tó, meztelen szüznek teste,
Lustán nyujtózik – s a sötét bokrokon
Szomjas Szatirok néznek lesve, -
S árnyak zenélnek lágy mandolinokon.

Már pihennek a kis hordárok,
A szellők, vivői száz virágbóknak.
Alszanak tuják, tulipánok,
A faörök pillái lecsukódnak.
Álmodó virágok közt állok,
Bús rokona a messzi csillagoknak,
S mint az árnyék némán vigyázok:
Lesem szent bőségszaruját a Holdnak.

HEGYEK KÖZÖTT

Kék hegyek vállán alszanak a felhők,
Gránitnyoszolyán, szürkés opáldiszbe'.
Majd felém úsznak, mint fehér menyegzők
S a völgybe hull árnyékuk ametisztje.

Itt piros ernyők alatt karcsú hölgyek,
Pipacsok sétálnak, kacagók, szépek.
Ott az erdőn új virágok öltöznek,
Meseméhek visznek szerelemmézet,

És fenyvesek zúgnak, végtelen búcsúsok,
Litániájuk titokzatos sirám.
Patakok zengnek, miként ezüst húrok,
Tüzes panasz zivatarverte Lyrán.

Tűnő patak: csapodár lány szerelme,
Ezüst gyík, mely a gyepen eliramlik...
Dalom törékeny hidként áll felette;
S a vízesés, tört eskü, visszhangzik.

VASÚTON

Téli rónákon rohan a gyorsvonat,
A kerekek peregnek, mint az orsó.
Száll a masina, nagy üvegekoporsó –
Velónk szembe jön már az alkonyat.

Bent kék szivarfüst és piros nőkacaj.
Kint a végtelen fehér puszta ásit.
Viszem új szerelem tavaszcsiráit.
Talpig virágos a zúzmarás fagaly.

Itt egy tragikus, vén jegenye mered,
Irgalomért esd méla kémény füstje;
Messzi szürke erdők antik ezüstje:
És száll-száll a kép, a kis ablakkeret.

A tableautól távol az öreg mester
Most komponálja a fák kosztümjeit,
És próbálgatja misztikus színeit
A bimbóvarázsló művészcsettellel.

. . . És szalutálnak sorban sürgönykarók,
Mint kották között karcsú ütemjelek:
Emlékeim füstje száll a táj felett,
S a futó vonat zeng-zeng egy dallamot.

ÉJI ZIVATAR

Még bolyong a hold,
A nyájas kobold,
Halkan zenélve
Völgyön s halmokon.

Reszket az ihar:
Jön – itt a vihar,
Jégújjal kopog
Zárt ablakokon.

Mint illat illan
Kénköves villany;
Dörögve tépi
A fellegruhát.

És kőbe-vizbe,

Millió szívbe
Hinti a halál
Deliriumát.

Tombol ég, tenger,
És a rab ember
Sír, nyög, vergődik
Kemény bilincsen: - -

Fent, tronján ülve,
A gyémánt-ürbe
Hideg fönségben
Ragyog az Isten.

NYÁRÉJI LESEN

Fent foszforeszkálnak a csillagok,
Vérző sebek, érző, kis ének,
Sajgó szivei a mindenségnek.
S alant a hold,
A nagy tetszhalott,
Mélázva és sápadtan andalog.

Közelemben egy hang sem szárnyal.
Mint komor vadász, az étletsákmánnyal
Fantáziám feszült ijára lankadok - - -
Oly halálszomjas és fáradt vagyok,
Magam is üldözött vad:
Nagy üldözöm, az örök Titok,
Nem enged megpihenni.

S csak hordom, Élet,
Mint szörnyű vasszükséget,
Kettős fájdalomad:
Meghalni és születni.

Zillanó szellőt hallok zizegni.

A nádasban a vadak
Mind mélyen alszanak,
A apró csillagokként Szent János-bogarak
Csillognak a fűben.

Csak nem félsz, szívem, félénk, kis, bolond fürjem?...

Csendes a csalit, pihen a pagony,

Lágyan szendereg száu rózsaszírom;
S mos tönti fölldre hófehér álmát
A kerti lilium...

Most! Most! – Nemes vad,
Ha magad
Megölnéd,
Elzúgatván zengő nyiladat;
S mint üstökös, mely kerüli a törvényt,
Szived a bomlott végtelenbe lőnéd?...

Egy pillanat - -
S ti, komor baglyok,
Bús álmablók,
A homlokom eresze alatt:
Szemeim, hej, be messze repülnénk!

ZÁPOR UTÁN

Ájult csend. Lágyan liheg a zöld bozót.
Kertünkben égnek sárga, piros golyók.
Szép tükör a táj: aranylik a boglya,
Gyémántcseppektől csillog a fa lombja.

Az ég felé tömjénes párja reszket,
Ragyognak a kopott bádogkeresztek.
Hullámszik a rét buja szinompája,
Mint parasztlányok ünneplő szoknyája.

Széles kedvében még a nap is táncol;
Az üde fűben vad csikó ficánkol
Fénylik a major; tündöklőbb a víz is,
S a fáradt földre rámosolyog Irisz.

Meleg szemétől villámlik az azúr, -
A vén verandán pipázva ül az úr,
Fütyty: - Indul a gép; szijja suhogva jár,
...Mindha zümmögne roppant cserebogár.

HALK, ŐSZI INTERIEUR

Halk, őszi est... Lelked adventjét várom.
A szamovár bús csendesen muzsikál.
Mágikus füstben imbolyog sok álom:
Bennem utolsó csókod agónizál.

Az ősz halál mosolya az ablakon,
Ezüst dérhálók ülnek a kerteken;
S én, rideg madár, a tűznél hallgatom
Mesédet aranypók: édes szerelem.

A bútorok kitárják szimpla lelkük;
Hozzám simulnak, mint nyájas állatok,
És elalszanak bennem a bánatok.

A vázában pár szál haldokló rózsza,
Lelkemre tünt percek szirmait szórja,
S a mult illatát, az édes-keserűt.

Álmodom... az ős-óra száz évet üt.

ŐSZI DERŰ

Már fakul a kék messziség mélye,
A zöld határ sárga avarselyem.
Napsütött lombok sátora alatt
Mint fáradt madár, ül a két szemem.

Kinlódó ágak közt babrál az Ősz.
Még tetszenek a meleg szincsódkák.
Reszkető, részeg lombokkal iszom
A kristályos lég óarany borát.

Aranybor, ősznek aranyderűje;
A fákról aranylevelet rázok.
A Közel fényén fürdetem lelkem,
Kit a Messze sokszor megalázott.

S oly szép türelme csüggeteg fáknak,
Az élet sárga, hervadó kertje;
Halálparfümök szálló szeszélye,
Ájult hegedűk méla koncertje.

S oly jó: hittal megnyugodni annak,
Ki már fáradt, s kinek arca halvány,

Mint a levél, mely a derűs csöndben
Békésen-bölcsen csüng néma gallyán.

ŐSZ

Egy sápadt levél volt a névjegye,
S már felütve nagy sárga tábora:
Sömjéken, dombon és szőlőhegyen
Szüret van, a halott Nyár tora.

Köszöntelek, hódító Hervadás.
Neked adóz most a szolga-világ;
Tied mind mézfürtök garmadája:
Aranysárgák és gyászoslilák.

Szivem piros kád s mint érett fürtök,
Mosolygnak benne a pillanatok;
Csupasz karókra, fosztott tőkékre
Telepszenek fakó karvalyok.

S lelkemből illant évek borával
Döbörgő, hordós kocsik robognak.
Az alkonyat kék hegyoldalában
Multam lidércei lobognak.

Este van... Tünt napok köszöntnek rám,
S uj vágyak mustját számhoz emelem;
S lankadt főmről az álomkoronát,
Hús hervadás, beléd pergetem.

MI ATYÁNK

Élet, bibor, trónodnál állok,
Reszkető inú, hú lakájod.
Hoztam aranyat, tömjént, mirrhát,
Elcsattant csókom lankadt szirmát,
Egy bús szivet, bűvös szelencét,
Szép szolganőt, a rab Szerencsét.

Itt van a mai számadásod.
Hoztam sok bizarr drágaságot:
Örömgyé mántot, vágy smaragdját,
Kinok rubintját, aranymarhát,
Gyöngysorba fűzött sok-sok könnyet:

Bocsásd meg a bort, dalt s a nőket.

Majd holnap hozok ezer álmot,
Elmémben a megért világot.
Magas, sötét cédrusfaállványt,
Rajta könyveket, hiú bálványt,
És meghajtom mélyen fejemet..
Csak add meg ma, akit szeretek.

A HEGEDŰ

Kényes hegedűjét halld húros szivemnek:
Benne kering búós nóták szilaj vére,
És piros tokjában könnyeim rezegnek
A felzokogó hangok ütemére.

A zene villanya véred járja által.
Mint fanyar illat az őszi kerteket,
Míg a mult ködéből könnyű fátyoltánccal
Emlékeid lágyan eléd lejtenek.

S szelid kebleid a Mult menüettjében
Mint távoli dombok, remegjenek;
Ábrándos szemeid két függőkertjében
Tarka pillangók álmot kergessenek.

S míg csalfa fény játszik kékselyem ruhádon,
Hegedűm hangja, mint hulló, halk szírom,
Haljon meg e bűvös, őszi délutánon
Szűzi öledben, szép Szemiramiszom.

KLEOPATRA

Hová lilás szemed gályái néztek,
Viharzó tenger volt: a szenvedély;
És hol szépséged bús máglyája égett,
Caesar ölében fényes volt az éj.

Ambróziás testednek illatánál
Mulattak ők, pogány félistenek;
És gazdagabb volt Nílus áradásnál
Harcos szivét lágyító kellemed.

Szerelmed birták dús, királyi méhek,
S ha szólt cirógatón, forrón a Vágy,
Ivorfogad hóbillentyűi égtek,

Hullámozott kebled és a biborágy;
S tested vonaglott rajta, mint a siró,
Halálrabűvölt, gangeszparti kígyó.

MADAME

Madame, kedves, én szeretem önt,
Önért rovom e hosszú korzót,
Szerelmem kinyílt őszirózsa,
Vágyaim termő aranyporzók.

Szeretem mély, árnyalt szemeit
Ideges, friss, vékony ajakát.
Parfümszellőbben tovalengő,
Karcsú, szép holdsarló alakját,

Mosolyának szivárványszínét,
Mely bámuló könnyemen rezeg;
Karjait, a rózsás gyepelőket,
S a formás, lágy, picinyke kezét.

Dús selymek s csipkeeső mögött
A diszkrétén bujó vonalat,
Fehér fűszeres teste fényét
Áttört, lila harisnya alatt.

Ajakán a friss percek mézét,
Tekintetén a napfényes őszt,
Arcán az égő kaméleont
S kalapján a bánatos pleureust.

Óh, ha felszedhetném szavai
Elszórt, kis hónapos rózsáit;
Vagy lehetnék boldog lovagja,
Együtt járva Páris utcáit.

Vagy csak rám nézne, - s pillantása
Ugy illanna át bús arcomon,
Mint májusnap halk ibolyákon,
Mosolyát lelkemre karcolón.

HAZAGONDOLÁS

Együtt fogunk ülni, mint a mult nyáron:
Szívedhez tartva féltőn, szorosán
A fejem, melyben messzi tündérálom,
Páris dereng visszaálmodottan.

A fáról, mely súgta első álmaink,
Halkan hull álmos, kisvárosi csend;
Lelkemben tünt lombok hívó árnya ring:
Falu, kert, utca, zöld ablak izent,

Látom szemeid s bennük a rónákat.
Érzem öled, puhaselyem vánkost,
Melyre orgonafürtként hajtom fáradt
Fejemet, a mámorral virágost.

És hallom?: bánatos, búgó gerleszók
Szállnak le rám, mint szelid madarak,
Egy hazaváró, titkos, enyhe csók - -
Gyerünk, tollázkodj hattűm: akarat!

A BOULOGNEI ERDŐBEN

Páris felett az alkony fátyla ring.
Illatos vízen álmos csónak ing.
Az ablakokon hűs reflex-tüzek,
Szellők szerelmét isszák szép szüzek.

Meg-megremegnek fanyar rezedák,
A lombon titkos sóhaj rezeg át.
Gigászi álmú, árnyas fák alatt
Kis porcellánfiucskák játszanak.

Fátyolos hölgy az illanó óra.
Az ablakokban már álmodóra
Hajlanak rózsák, szőke lányfejek.

A tóra siklik a hold sugára,
Lelkemen száz, zengő rózsabárka, -
S a csillagok havazni kezdenek.

INVITATIO

Mint tó vizén, ha fecskeszárny átlebben,
Csak úgy érnek most a röpke álmok.
Horgonyt vethettek szürke szivemben
Színes gályák, tarka valóságok.

Páris: nagy tenger. Oly elhagyott vagyok,
Bús nótája esti kikötőknek.
Lelkemet, mint a poros ablakot,
Kitárom őszelői szellőknek.

S a város tengerzenéje morajlón
Ringat ringat: régi, ódon bánat.
Lágy ritmusokba verődve hallom
Hullámaikat elsuhant szoknyáknak.

Hallgat a part. – Talán kikötni jönnek
Békés szivembe kósza dallamok?
Kényes, karcsú napraforgó-hölgyek.
Éjből kivilant aranycsónakok.

VERSAILLESI SZONETT

Versailles, köszöntelek királyi kertek
Zengő vizeknek büszke városa.
Még régi díszben állanak a berkek,
S Amor nyomát takarja lágy moha.

A terraszon nagy tenger még a rózsa;
Ezüst tavak a multat tükrözik,
S ha jön, mint dús király, a ritka óra,
Karcsú kutak siralma felszökik.

S hallom, Dicsőség, méla kürtszavad,
Mít messze küld haldokló büszke Róland;
Az elmulásnak szárnya leng velem.

Szép álmokat rejt most szivem terólad.
Szagos dobozként néma fák alatt
Halkan nyitom fel: szín virágtetem.

ESIK

Esőre várt már város és róna.
A róna, e zöld hajú asszony,
S a város, melyet gyötört a szomj,
És száz tornya bágyadt lankadozva,
Mint nő haján az őszirózsa

Várta lelkem is a szép rácsokat,
E bús börtön, amelybe fázva,
Csilagoktól s naptól elzárva
Gubbaszt a beteg, árva gondolat,
Féltvén fiait, az álmokat.

Hosszú szálak futnak a tetőre.
Oly álmosak az ólomházak,
A harcos föld most nem csatázhat,
Mintha az éggel vón 'összeszőve':
Béke száll az eső-erdőbe'.

Egyszerre rémes Szodomafénnyel
Kigyúlt az erdő s a sok házfal,
És egy lenyuló, óriás kar
Halálmagot szór az ürbe széjjel
Szent, bűnbocsájtó menydörgéssel.
Esik... Szememnek nincs semmi éték:
Nincs dal, virág, kék ég és hegyek,
Csillogó szép cukorsüvegek,-
S csak zümmögsz őszi légy, árva lélek,
Bús rabja a Végtelenségnek

TENGERPARTON

Lelkemmél kacagó verőfény játszik
Delfin dalol. A tenger zongorázik.

Zongorázik komor melódiákat:
Halálos szerelmet s végtelen vágyat.

Fekszem a parton, selyem fövény-ágyon.
Arcod keblemen csüng, csengő medaillon.

Se hold, se csillag dús flitteresője,

Se bárányfelhők lágy csipkeredője.

Hol ring most tested balzsamlevegőben:
Drága kagyló s benne a gyönyör gyöngyszem.

A végtelen rejt, a sejtelmes távol,
Mint havasokat fehér Májafátyol.

Fekszem a parton. – Az örök Nap ragyog,
S én az öröklét vizén kis hab vagyok.

S végtelen lelkemben dalt kezd a tenger, -
Végtelen tengerben dalol a lelkem...

HAJNAL

Már döng az Éj sötét sárkányvára,
Bús Szeráf szól a bámész fák alatt.
Megharsan a hajnal trombitája:
Felhők gurulnak, nagy kriptafalak.
Részeg Bachansként dőlnek szét az árnyak.
A nap-király, mély sirjából feltámad:
Évoé, szent, kezdődő Élet!

És felrobog a diadalszekér,
Rakéták robbannak, hangos színek;
A berki szellő álmáról beszél,

S még lusták tüzes vágyra a szívek.
Messze már derengnek halványkék hegyek,
Zeng a csalogány, - Hol késtek emberek?
Évoé, szent, kezdődő Élet!

Bontja az erdő szagos, zöld haját,
A nap arany fésűt csúsztat belé.
Szép szöke út nyújtja nyulánk karját,
S kigyózva kúszik az erdő felé.
Kelnek kupolák, tornyok, sárga gombok
Öntudatok és szürke-szürke gondok:
Évoé, szent, kezdődő Élet!

A homály, rongyolt, illatos selyem,
Felszakad a piszkos házak alól,
És utcákon, udvaron, téreken

A fénynek égi zenekara szól;
És megy a színes, végtelen körmenet,
Melyet a nagy Pán bűvös sippal vezet:
Évoé szent, örök, Temészet!

TÉL

Hosszút ásitok: óh, langyos, édes élet!
Lassan lépek s roppan a parkettpadló.
A lelkem szelid, szendergő kandalló,
Hol hamvadnak apró életbölcösségek.

Jó volna most örülni rózsaligetnek,
Ablakomat a tavaszba kitárnom;
És szellők karával, zengő gitáron
Bolond, bús lovagja lenni a szivednek.

Jó lenne most a nyár, a forró fuvalom,
Mikor kaszák karcsú kalásznak dőlnek;
S megtetszenék egy tengerszemű hölgynek,
Kinek a nagy világ zengő, szép unalom.

Jó volna most csak egy kis, könnyes őszöröm,
Ha gyümölcsként csüngnének vékony ágon:
Szerelmek, mámorok, szép ifjúságom –
S piros nap mosolygna át a halvány ködön.

...A tűz dalt duruzsol, monoton, végtelen:
Tél, tavasz, nyár, ősz, kint a friss hó olvad;
S a szűz nedvek a sárral összefolynak,
Mint hazug álmaim s mihaszna életem.

MINDEN MINDEGY

Multam hófehéren integet,
Mint tavaszkertről az almafaág.
Ma minden feshő szhin és jószág,
Ma békét köthetünk, Szomorúság.

Ma úgy szállhatsz szivembe, Béke,
Kihült lázakon, letört vágyakon,
Miként Krisztus Jeruzsálemben,
Szagos olaj- és pálmaágakon,

Soha ilyen gyönyörű tavaszt!
Bennem fényes Bánatok miséznek,
És mintha ezer harang zsongna
Feltámadásra, úgy sir az élet.

Cirógatom a napsugarat,
Mely ősszel gyilkolva járt a mezőn. –
Már rég volt, hogy a Tagadással
Találkoztam virágos temetőn.

Rég volt - és immár nem siratom
Az életet, a tovamenőket.
Már szemem csodaszínházában
Nem ülnek bámuló opálkönyvek.

Rég sirtam. Immár minden mindegy.
Némán adom magam a napoknak,
S az agyam kincses kamrájába
Lopódzó gondolatolvajoknak.

Pedig egyszer majd úgy hagyjátok.
Lelkem kifosztva, egész egyedül:
Hajam, mint a megőszült tenger...
És tekintetem téllé merevül.

Vágyak dohognak mély veremből,
Jégcsapos lesz szép meseszakállam,
S egy végső Tavasz ostromolja
Zúzmarás, széllakta bagolyváram.

És fent ülök majd egy toronyban,
Hol vak Kétség csapong, sir, rikoltoz,
Míg egyszer lelkem: szent, kék madár,
Valaki unt testemből kioldoz.

ANGELUSZ

Mint sötét lovag bandukol a Gond.
Alkonyszellő rázza a száraz harasztot;
Áll a szélmalom, komorul a domb:
Várják a vének az estéli harangot.

A torony hegyén halványul a gomb,
És szállnak a hangok, repeső galambok.
Barnulnak a rétek; halkul a kolomp;

Csendes falu felé kósza nyáj barangol.

Most horgad a nap; az árnyék borong,
Meg-megsimogatva az árva katangot...
Mint sötét lovag, léptet el a Gond,
S halk "Dicsérjük"-öt mormognak a parasztok.

AZ ÖREG PÁSZTOR

Áll-áll s merően néz a végtelenbe,
-gunnyasztó sas az árva tilalomfán;
Repülne már, de szárnya húzza lomhán.
Tikadt pacsirta trilláz fent lebegve.

Untálmosan csorog a dél verője:
Aranyápor letürt szélű kalapról.
Most álmodik a nap a zivatarról –
S alig rebben a ráncos szem redője.

Csak áll mint emlék régi jó időkből,
Miként ha villám véste volna kőből;
Mohos szobor, útszélek szürke szentje.

Mindegy: eső, vagy napfény verje szárnyát át,
Míg hull az évek lassú permetegje.

NYÁRI ÉJ A PUSZTÁN

Kitakaródzott az éj. Uj-hold ragyog le,
S virraszt az álmok pitvarában ülve,
Bolygó urat váró, nyájas Penelope,
Ki mélán néz a csillagpásztortűzbe.

Lent egy árva kútgem vezna árnya rémlik.
Hosszú ostorfa álmatag lóg róla;
Az ónos ég alján lankadt fal fehérlik,
Alszanak boglyák és kutyák horkolva.

Fekszem cifra szűrön; száll friss szénaillat.
Nesztelen lombról hús árnyak ömölnek.
Valahol kis tücskök muzsikálnak vigat,
S csengetyűje csendül egy álmos ökörnek.

Nyútt erők nyujtóznak. Ásit a nyilt félszer.
Mozdul a béres, zörren a vaseke.
Tolvaj jár az éjben: minden csillag ékszer,
Mít el nem ér az éj sötét gyermeke. –

S most dús áldás indul le a nagy Tej-úton,
Mit a bús magyar föld szomjas méhe vár,
S a kalászkokra halkán, szítálva, sűgón
A csillagoknak termő békéje száll.

CRESCENDO

Eszembe jutnak most az idők,
Mikor naphosszat utánad jártam,
S az örökké rád gondolásnak
Tavaszfényében fűrésztém szárnyam,

Eszembe jut az első csóкод;
Még érzem számba szökkenő izét.
Örzöm könnyeid drága gyöngyét,
Kazlak topázát nyárég türkizét,

Emlékszem hosszú sétáinkra –
Ölelés, szavak immár csak illat.
A jegenyék vajj' őrzik-e még
Szikrázó, alkonyi álmainkat?

Látom őket... A poros úton
Lobogtak, mint nagy sötétzöld fáklyák,
Ha meggyújtottad büszke szived
Szép pásztortüzét, pirosló máglyát.

S emlékezem az éjszakákra,
Mikor a végzet átkát panaszlám,
És friss sebeim fölragyogtak,
Fényes gyertyák gimszarvas agancsán.

EMLÉKEZET

Látlak újra... tündöklő látomások
Emlékillatos, smaragd mezőin,
Ma Hozzád tértek mind az álmodások:
Csendrévben pihennek evezőim.

Látom karcsú, nefelejtskék alakod,
Az aranyködben fürdő réteket,
Hol annyi halk csókvirágot aratott
Kaszát pengetvén az Emlékezet.

Hogy vittelek ábránd felhő-hajóin...
Most ugy zeng szerelmed, mint lány mandolin.
Fényes tarlóknak látom a multakat.

Lelkemben sétál napsugaras árnyad,
S hol álmaim aranykévái állnak,
Alkonyatkor halk könnyeid hullanak.

TÜSKERÓZSA

Ugy égsz lelkemben jövő Asszonyom,
Mint titkos tűz a Hóreb hegyén.
Szüzsiséged szent övét megoldni
Én vagyok a legkülönbb legény.

Már közelgünk vágyón egymás felé,
Hajóinkról zászlónk intenek,
És visszük tikkasztó éjszakákon
Az álmokat, rejtett kincseket.

Óh, jöjj májusi, ezüst zivatar,
Akácok fehér lombját rázva.
E vagy a mesebeli királylány,
Ki szunnyad lángtengerbe zárva.

És én leszek a mentő királyfi,
Ki a tüzeztől körülróva
Szelid ájultan álmodó tested
Felébreszti, szép Tüskérózsa

TÉLI MUZSIKA

A percek szönek.
Lángnyelvek, rőtek,
Vaskályhát marnak.
Zenél az óra.
Mint lelőtt varjak,
Árnyékok dőlnek,

S arany fénypötytyek
Hullnak a hóra.

Szemünk csodákon,
Kis jégrózsákon,

Álomkéz rajzán,
Merengve járhat.
Csilingel a szán,
S hópihék szállton –
Szállnak, mint álom,
Tört angyalszárnyak.

Jó, hogy tavasszal,
Zengő panasszal,
Láztól pirosan
Estünk száz vágyba.
Milyen szép mostan
Terített asztal;
Elégült arccal
Nézni a lángba.

Este van. Fázós.
A szívünk álmos:
Zümmögni hallom
Lágyan a vágyat.
És tul a halmon
Hold két., ábrándos,
Szöve halálos Metaforákat.

MAGAMBAN

Brokátselyem éjbe süppedő szoba:
Egyedül vagyok.
Melódikus csillagok mossák halkán
Kint az ablakot.
A kizárt világból nem érzek csak pár
Préselt illatot,
A szívem álomtrónon s Flammarion
A polcon ragyok.
Egy nagy avaslevelű álmoskönyvet
Mélán forgatok.
Életem e könyv, hol sötét betűkkel
Irvák a napk.
Ki szerzé?... Én?... S ki ez a bús valaki?...
A fogam vacog;

Vak Sybillám, az Éj, fülembé súgja:
Holnap meghalok.

ALSZOL

Alszol
Asszony.
Fehér hab,
Be szép vagy,
Be gazdag
Száz illattal!
Most tudnék,
Mint soha még,
Mély áhitattal
Hajolni rád,
Szent lótuszvirág –
Vagy rád omolni,
Mint zuhatag,
És piros ajkakat
Friss és hervatag
Csókokkal locsolni...

De félek,
Felébred
Két kék észemed
S az álompille
Ellebeg,
Ha a csend szive
Fölzeneg,
Siró gyerek.

Kebled piheg,
Mint sajka libeg
Kék álom-tavon;
S mint habok felett
A tengeren
Csapongva száll
Fehér sirály,
Ugy lengetem
Két bús szemem
Rajongó fényét
Ez alvó szépség-
Viharon.
S hallgatom,
Mit zeng

A csend,

A végtelen
Álomzenéje,
Kagylók meséje
Füledbe bent. –

S a két karod,
Két gyönyörű
Hullámgyűrű;
Két titkos mámorú
Hullámkoszorú
Fejed
Felett...

Óh! Ha most átkarolna
Álmodó kezed,
S mint két hab összefolyna:
Merengő lényem
S álméleted, -
A halál
Felett
Megértenénk talán,
Szépen,
Az életet.

VALLOMÁS

Szívemet most vallásra késztem.
- A vallás mindig vigasztalá -
Kaszaritmusos csend ölében,
Hol gulya-ménes jár kövéren.
Hogy érezd magad, bús Carabas?

Van-e házad és feleséged,
Kertedben nyílnak-e rózsák;
Van-e békés elégedésed?
Vagy délibábok csálnak téged,
Más tájak, szebb, tarkább valóság?

Van-e borod, gyors lóra nyerged,
Magtárban szinig piros búza?
Vagy balsorsba fulladt a kedved,
Csunya rontás üli a lelked,
S hervad álmaid koszorúja?

Jó-e árnyéka az akácnak,
Az enyh, ha égnek lidércrőzsék;
Edző paraszt ize a nyárnak?

Vagy étbed még másutt is várnak,
S életed, örök böjtölő bőség?

Tetszik-e e kősátrak álma,
E kövér, pusztai nyugalom;
Bús évszakok tragédiája?

Vagy csak gyomot hoz a barázda,
És lelked monoton szélmalom?...

Szívemet most vallásra késztem.
- A vallás mindig vigasztalá -
Kaszaritmusos csend ölében,
Hol gulya-ménes jár kövéren,
Itt hulljak az áldott hant alá.

ÓH NŐM!...

Óh, nőm, sokarcú felhőm,
Sejtelmes nyárfaerdőm,
Parfümös virágernyőm.

Törékeny, finom szírom,
Gyenge, fehér liliom,
Illettelen bilikom.

Görögös, szent amfóra,
Benne életviz fodra.
Minden szavad friss rózsa.

És áll kékes szobádba,
Tompított napsugárba
A tested porcellánja.

A karod álomhinta,
Szemed tengerszin tinta,
S ajkadnak ég rubintja.

A csókod csupa ambra
S úgy figyelsz a szavamra,
Mint egy angora-macska.

Szépséged dús unalom,
Nyugalom plüss pamlagon,
Kék szőllő hóasztalon.

És csillogsz kék szalonba'',

A lelke megrabolva,
Zenés, fehér Madonna.

MESSZE ÉS KÖZEL

Most messze ezer nyiló virág kacag,
Szél üzi felhők álomarcu népét.
Szörnyű tenger himbálja örült kékjét.

Őserdő süvölt és száz folyószalag
Ringatva ragad hajókat dús kincessel;
Száz gyár füttyül és tekergő száz vasút
Hegyen-völgyön, rónákon szikrázva fut,
S Szibériában kis szánkó csilingel...

S délre lent sok porlepte, fáradt arab
Hűsöl titokzatos Pyramis alatt;
Míg messze aranyos Amerikában
Szüntelen zuhog száz ezüst zuhatag.

És bambusz bűg rejtélyes Indiában.
Óriás lepkék tarka virépporok
Felhői szállnak; és sok kígyó mozog
A sűrűben, furcsa hieroglifek.

Valahol most álmondnak tarka színek:
Tündéri parkban sétál egy királyné,
Mint estharanggal zengő, tiszta „Ávé”.
És palotákból sok sárga láng ragyog,
Táncolnak földreszállt, szőke angyalok,
S a fák alatt meghalnak a dallamok.

Valahol most fergeteg fut viharzón,
Tombol a tenger s a hullám kerengőn.
És valahol a csendes homokparton
Egy szőke kis fiú vizet mereget
Az óceánból kagylóval, merengőn...

....Most messze ezer nyiló virág kacag,
Szél üzi felhők álomarcú népét.
Szörnyű tenger himbálja örült kékjét.
Őserdő süvölt és száz folyószalag
Ringatva ragad hajókat dús kincessel...

Óh, Asszony, nézz rám kéklő szemekkel,
Hazatért hajóm messzi tengerekről,
Hozzám sodort levél titkos üzenettel
A csókbarejtett végtelenről.

FELESEGEM IMÁDKOZIK...

Olyan beteg, szenvedő a rózsánk,
Olyan beteg a reménységünk:
Urunk, vigasztalónk, térj be hozzánk!

Mint ijedt fecskéké, borzong szárnyunk.
Jaj, be megkúszált kicsi fészünk!
Urunk térj be: beteg a kislányunk.

Végzetszél füttyül, a világ remeg;
Földig hajol a szívünk gondja –
Uram félünk, jaj, vihar közeleg.

Lelkünk be összeszorult máma:
Négy fal – és benne haldokolva
Fekszik a Remény: Jairus lánya.

TÉL FELÉ

Hajh, vágyak: hajdan gyorsinu legények;
Dicsőség, merész kengyelfutóm,
De elakadtunk itt az úton,
Az úton, melynek neve: élet.

Portyázó kedveim, de elhagyatok!
Fakul az álom, hűl a lázam.
Olmos esővel verik házam
Másvilági csodás illatok.

Tüzem, amelynél csókra melegedtem,
Csal okkal ég már – s nagy ok van rá,
Hogy elcsituljon minden hajrá,
Mellyel vágysárkányt eregettem.

Tavasza ha diszit meztelen gallyakat,
S a langy szél mézes mérge csordul
Nem érzek már az ifjú lombrul
Csak objektivált fájdalmakat.

Nekem az élet: nyugodt, bölcs hátrálás,
Vad csatákban meghorkant öröm;
És anyámnak – kinek köszönöm –
Egy fikarcnyi, kis szemrehányás

...Nyargal az ősz, mint örült lázbeteg,
Hegyen-völgyön, tüskön-bokrokon –
Támadó Tél fent az ormokon:
S üvölt a gond, mint farkassereg.

A PERCEK HIDJÁN

Lehet: a bánat furcsa kámzsa,
S ha kacagok, arcom torz és gyűrött.
Lehet: nem tetszem senkinek sem,
De majd egy álomban megszépülök.

Lehet: a lelkem álomfolyó,
S aranygondolák a gondolatok;
S valamikor egy nyirkos estnek
Tengerébe beletorkolhatok.

Most ill állok a percek hidján...
Nézők tolongnak, jönnek, várnak;
Hajók túlkölnék – s cseng a szívem,
Csengetyűje egy kis állomásnak.

Várok – tán jö az én hajóm is...
Messze az ég már füstjétől szürke.
- Elindulok s az éjszakába
Beleful bánatom bűgő kürtje.

Aki meghallja, összerezzen,
Riadt szíve a végtelenbe száll - -
Valaki jön s meleg szemekkel
A hidon szépen a helyemre áll.

UJ APOKALYPSIS

Zeng az Úr. Évszázados tölgyek zúgnak.
A Föld végedre jár már, unt elyipsis;
Viaszként megolvadt hegyek vajudnak –
Jaj, Ember? Ez az uj Apokalypsis.

Jaj, nemzetek szép, végtelen vetése:
Lángkarddal száll az öldöklő arkangyal,
Betelik az Úr végső rendelése...

Jaj, kis falunk pár félénk, kis haranggal!

Jaj, erdők szivén szédült madárfészkek,
Melyek vonaglón végsőket pihegnek;
Méhrajként tenger elröppenő lélek
S üszkös máglyái kiégett sziveknek.

Jaj, tiszta tók, folyók, zöld lankák, dombok.
Mikről békében embernyáj görgött le,
Egymás ellen mos pokol-tüzét szórtok –
Jaj dombok, kik elhamvadtok örökre!

Jaj, sima tenger, a mennyboltnak huga,
Kinek végtelen távolok üzentek,
Hullámaid már tornyosulnak zúgva,
S dúlt öledbe vasvárosok süllyednek.

Jaj, gyüretlen kék, ki ragyogtál estve
Szép őrszemekkel, tündérsillagokkal,
Szikrázó fürgeteggel vagy most telve
És gyilkoló, nagy fekete sasokkal.

Jaj, reszkető szent sirok a szent honban,
Jaj, embertársam testvér, barát, rokon...
Egy új világ készül. – A régi romban:
És zengő, új Golgothákról álmodom...

ŐSZ A „CHAMPS ELYSÉES”-N -1914. –

Örömmezőkön hervad a virág.
Levelek peregnek, távoli dobok.
A lázvert allék és kaméliák
Haldokló színein szürke gyász lobog.

A Hervadás parfümhintón suhan,
S a rozsdás nyárgloire megreszket belé.
A büszke „Arcus” lemondón, búsan
Mereszti arcát az alkonyat felé

Mint vérző hős, csukott bronzsisakkal,
Búcsút int a nap... itt a halálpercek...
Északról szél zúg, kemény vihardal;
Marsszekerén jön-jön az Avarherceg.

DE PROFUNDIS

Gondolom: csak a fájdalom igaz;
S a boldogság a szívnek álma.
Csak a könny való - s mint tiszta vigasz
Ég lelkünk monstranciájába.

Gondolom: a minden, ez az élet,
A lelkemet rejtő végtelen.

A csókok és a szűz messzeségek,
Miknek titkát meg nem érthetem.

Gondolom: a semmi – s itt megállok,
Könnyezem és kétségbeesem.
És homlokomon fekete zászlót
Lenget a bús halálsejtelem.

SZONETT

Hallga! – Ezüst paplannal jön a dajka:
Az Éj s megenyhít sok égő sebet.
Ragyog a hold. A kürtök vészharagja
Már nem riad. Pihen a hős sereg.

Távol dicsőség-álmot sző a mátká,
És álma színes, tarka labirint...
Fiát az anyja haldokolni léátja,
Ki tört szemmel távolból rá tkeint.

Kígyófejjükkel alszanak a Gorgók.
Fent csillagok ragyognak, fényes ordók;
Szél zillan s halkán hull álombabér.

Már innen és tul verve minden ellen...
Halál posztol és egyre csendesebben
Csurog sebből a drága, drága vér.

1915

Az uj esztendőnek küszöbén,

Világégés tüzes üszökjén,
Fényednél, halvány, holt kométa,
Sirta, mint rég Ányos-Poéta:

A földnek hervadásszaga volt,
Szüm hasadt harangja zakatolt:
Halálangyal húzta kötelét;
Recsegett a viláγκötelék.
A hol év kövére a nemtő
Búsan jegyzé: "Halál, rettentő."
S anyák, özvegyek, árvák, bénák
Küldöztek sűrű jaj-rakétát,
Ostromolván a csillagokat.
S láttam szétört életronsokat
Uszni az éjtenger tetején,
Míg fönt, miként a végső remény,
Mint a szent, bibliai bárka,

- 61 -

Mely uj világot zár magába,
Ragyogtál Hold, ezüstös álom,
A sötétlő Gond-Araráton.

MINDÉG IGY VOLT

Mindig így volt és soha sem lesz máskép:
Olvasd a könyvet, a szent prófétákét.
Hasztalan fognod hangos panaszdalba,
Nyugodj bele a Változhatatlanba.

Mindég így volt, mert mindég kellett a Vár.
S a kezdet olyan, amilyen lesz a vég.
A vég: előre mondhatsz rája Áment,
És kezdet: Káin megölte Ábelt.

A vér oltár; a vér örök áldozat.
Látok sorban szent s bűnös Hágárokat.
S jönnek elem vaksötét, gyilkos korok –
Krisztusnak vére bűneinkért csorog.

Mindég így volt – s ki életre szerződött,
Fauszt-pecsétet kér attól az ördög.
Vérrel iratott az ő magyar törvény,
És a törvény: Isten; a törvény: örvény.

Halljátok most is, hogy forr-zúg a circus,

Keresztén ajkon pogány, profán hymnus.
S jönnek a fajok mind büszke, mind bátor,
Vérét ontani hősi gladiátor.

De – midég így volt e bús komédia.
A vérnek csúf porba kell omolnia.
A program szép; a célok óriások:
Hogy győzi Dávid a nagy Góliátot .

S mindég így lesz: télre nyár, harcra béke,
Míg forog a föld keserű levébe:
Mert Te, kinek másitni hatalmad van,
Magad is egy vagy s örök-változatlan.

BÚS, ESTI FOHÁSZ A NAGY ZIVATARBAN

Tündöklő Est – égő fénymiriádok –
Hallgasd meg a kesergő Jeremiásod!

Mikor az ágyuk bős szava nem bömböl,
Hozzád kiáltok e siralomvölgyből.

- 62 -

Hozzád, ki ragyogsz ezeregy szemekkel.
S nézed, hogy küzdünk ezer fergeteggel.

Gyűrjük a munkát, mint óriás kyklopsz.
Óh mond, a fehér álmu jövő mit hoz?

Óh, népem, ki az Idők üllőjén ülsz,
Sors pörölyétől még meddig keményülsz?

Kik most sebszájon szedünk lélekzetet,
Dolgunk, Végtelen, mire végezheted?

Isten, - ki méred a népek szőlőjét,
Feléd lengetem lelkem füstülőjét.

Te, kiben csillog csillagok szent fénye,
És vagy halálragyötröttek mentsége;

Te, kiben békén nyugosznak a holtak
A halott huszár, ki rózsát szorongat;

Ki látod a sok halálárkot széjjel,
S beborítod mind balzsamos sötéttel;

Ki annyi sir földajtáját kitárod,
Téged kérünk: koldusok és királyok.

FIAM

Az utcák égnek nyári színekben,
S hullámzik rajtuk szivárványos élet...
Az álmok vára hamvad szivemben
S pár fanyar, őszi, lemondásos ének.

Zengő vérerek kincsét ragadja
Örök harc szürke, monoton zenéje:
Óh, könnyek és kéjek áradatja,
Siess, siess a vágy Holttengerébe.

Sodord az utcák kőlabirintjét
Szakadatlan ömlő, ezer szinpatak...
Bennem, mint ében- és gyöngyházhinták,
Koporsók és azur bölcsők inganak.

S míg zúg az élet örök folyója,
Holt kövek medrén, hol búsan visz inam,
Lelkem tükrében halkmosolyogva
Ringatózik képed: pici, kis fiam.

MEGVÁLTÓ

Várunk... szivünkben száz virággal,
Kezünkben bús olajfaággal,
Mely a megenyhült szenvedés jele.
Mint húsvéti feltámadásra,
Mennénk már a nagy fogadásra.
És szánk hallelujákat zengene.

Várunk – remegő Simeonok -
Mint szombatot a szombatosok,
Zord napjaink végigszolozsmázva.
Ha jönnél...haragnok zúgnának,
Arkangyalok szent dalt húznának,
És szent Cecilia zongorázna.

S mind sirva borulnánk egymásra:Az Úr züllött, megrettent nyája,

Mely borzasztón vérezett annyi sebből,
Várunk... fojtott és forró vággyal:
Mikor indulsz el vérző lábbal
A fájdalmas Getszemáni kertből?...

MAGYAR NYÁR **-1915-**

Rózsabokor: jázminbokor.
A nap déli verőn ragyog.
Szomjas, sárga lószdombokon
Kék számarkóró fanyalog.

Állnak álmodó kazalok.
Szérűk zúgnak, dongók-döngők.
A föld perget arany-magot:
Könnyként hulló sok-sok gyöngyöt.

Haj, életünk – haj, aranyunk!
Mi mindig sirva aratunk,
Mert rajtunk az ősi átok.

Ős magyar sors: büszkén halni,
Hitet, álmodat odaadni,
S nézni tünde délibábot...

EPIGRAMMA

Szent keselyű, Napisten Hermesze, szállj le e völgybe,
Nézd: leterítve, sután magyarok sok szép, deli tölgye.
Kővár minden orom: nézd a kaput, ősi Vereckét,
Mít nem bír, vad orosz, ledönteni annyi szekercéd.
Jaj, mert ősi Erény állott őrt ősi haraggal,
Zord télben hevülő, sok szent, alföldi paraszttal.
Nézd: viaszos hullák már és holt, hősi virágok...
Óh, lopd vissza szívükkel napszült, isteni lángjok!

VAD KATONÁK

Lezárt pillájú, halk alvajárók.
Sok világtalan, szomoru koldus.
Borus, borzasztó, csöndes búvárok,
Altasson a hús, fekete Pontus.

Fakó árnyak; dérütött virágok,
Rátok már több rémöl dnap nem ragyok.
Tört szárnyú, csüggedt viharsirályok.
Kik hurrás hajók körül szálltatok.

Halott lángok, kialudt lidércek,
Csillagtalan suhanó éjszakák.
Hány gödör, hány üres, árva fészek:
Örjítő mélység – sötét némaság...

De – mind felbámul, fel a magasba
Egy jövődő, szent fényesség elé;
S fázós lelkét mind a napra tartja:
A Láthatatlan, az Örök felé.

ZENE

Ugy ég szívem... oly messze, végtelen,
Hogy szinte már csak rezgés, fény és illat:
Csillag, mit a viharban véstelen
Az Éj villanyos, szagos haján ingat.

S ugy fáj... hogy szinte már nem érzem.
Rebbenése: álom; hús fénye: zene...
És száll-száll csillagködös téreken
Beethoven, Chopin és Wagner szelleme.

S úgy reszket... mint fagyos, bús sejtelem,
Mely az acélkék ürben fent világol;

És száz mérföldről hoz halknesztelen
Hireket az örök Rend partjáról.

S ugy zeng... mint szférák nyári éjjelen,
Mikor sok csillagnak kell lefutnia.
A vérző föld nyög hosszan, végtelen...
S harmatkönnyet sir a kék Harmonia.

PILOTA

Hahó!...Hahó!... S merész, kevély irammal
Már fent héjáz a kéklő kétezerben,
Birkózva szál felhőkkel és viharral
A gögös gép a véges végtelenben.

"...Tiport Ádám, a rakoncátlan étert,
Törjön szivedre új csodák varázsa;
Rugd el a földet mely halálra érett,
És mérgezett patkányok rongy hazája!...

Hurrá!... S a Cél, mint tündér, elszalad.
A Földszellem villámlón dörghi: Vissza! –
Zuhan-zuhan motor s a masiniszta.

Vak csillagként sötéten hull a hulla:
Sok fémszavart khaosszá összegyurva, -
S mint vad titán, Mefisztó felkacag.

ŐSZI DAL

Szellő oson.
Halk húrokon
Hárfáz az ősz.
Levél zörög,
Szöllők között
Méláz a csósz,

Az ég opál
Kristálypohár
Arany borral,
És számba bölcs,
Érett gyümölcs
Ize csorran.

Emlékezem...
Bús szívemen
Hárfáz az ősz;
Gondtól részeg,
Multva révedt,
Agg hegedűs.

KÉT TESTVÉR

Búsan bámulnak csüggedt napraforgók;
Kék szőlővessző méla fürtöt kínál.
A vérző nap, az ősz aranyba oltott,
Lankadt ágán, szép biboralma, hintál.
Mint félőrült , beteg, hagymázós hölgyet,
Hideglelés lázak lepik a földet,
És sápadt arcán folynak szürke könnyek,
Az okkersárga, rőt avarra csorgók.

A fecske mind elhagyta rég a fészket.
Tengeri tarlón rognak barna kúpok.
Issza a föld a csöndnek néma kéjét:
Telet várnak tanyák és szalmakunyhók.
Már nemsokára fehér gyász világol.
A kihalt, béna és koldús világon;
S két élő teng-leng kint a pusztaságon,
Két hú rokon: a Nyomor és a Részvét.

ÁHITAT-ÓRÁN

Most szállj el sötét Halálpillangó;
Immár ne fájjon semmi, semmi.
Se emlék, se harc, se vágy, viharzó,
Se a bús talány: lenni, lenni.

Lelkemben álmok rózsája feslik,
Egy új világ Ezeregyéje.
Szívem húrjait új vágyak pedzik,
Szent perceknek csorg álomméze.

Aranyalmákat tépdesni csendben,
Szállok fehér hattyúk honába.
És várlak pompás Árgylus-kertben
Álmaim Tündér Ilonája.

Jösz: - s ime látom, új élet pirkad
Harcok derengő hamujában....

A Föld, mint megbékélt, nyájas csillag,
Szenderg a Hajnal kapujában...

- Most szállj el sötét Halálpillangó.
Immár ne fájjon semmi-semmi,
Se emlék, se harc, se vágy, viharzó,

Se a bús talány: lenni, lenni.

ZÁRÓ-VERS

Ha majd egyszer eljő az én napom,
S megfújják az aranytrombitát:
Néktek hagyom rimbe sirt bánatom.

A bűt, mit lehel minden kis élet,
Hervadt rózsák halálillatát,
Titkos dallamát a mindenségnek.

...S kiteritnek: arcom silhouetteje
Álmodik majd valaki lelkén,
Bús ködkép, amelynek nincs keretje.

Mosolyomon, a halvány ezüstön,
Egy barát mereng búsán, szendén;
S nézitek fényes karikagyűrűm.

Az alvadt vér bágyadtra zománcol.
Rám dül egy bútor árnya, fájva...
Csitt! holt apám int a kék homályból.

Testembe mar a fekete üszök.
Felétek csattog lelkem szárnya,
S döbbszent csöndben szívetekre ütök.

KATONA

Fátumos, gyönyörű magyar, kettős tragédiád szomorú fénye szökken fel az egykedvű Idő sötét kútfején. Százéves, ezeréves, örök, magyar sors; az én sorsom, a te sorsod, mindnyájunk sorsa; mindenki másnak érthetetlen szomorú szépség; homok "isteni színjétéka"; első, szent szabadító mennydörgés; golgotás felhőkárpitrepesztő vízió, mely be- bevillámlik a szétszóródás szörnyű éjjelébe. Ó, mindenki másnak termő, nekünk temető magyar élet: magyar ugar felbolygó umbrái: Bánk, Petur, Tiborc, én, te s mi mind, vívódó, szétsistergő, nyomorult, rabmagyarok; megtiport becsületünk, elveszett szabadságunk, elrabolt és folyton ostromolt földünk hasztalan kiállásai a könyörű ég felé, töltsétek be lelkemet, hogy menekülő érzéseimmel felemelkedhessem a mindentelborító nyomorúságözönvíz fölé, hozzátok, Hozzád, a művészet, az álmok elronthatatlan fellegrárába, a mindig tisztább látások világító szellemtornyába, mely a hülő eszmények emberét az éggel összekapcsoló, hideg csillagokra néz...

Isten velünk!

ELŐSZÓ

Ki emlékszik? Ki van még itt közöttünk
A néhai világból?
Bolond, vagy átkozott,
Ki meg nem változott,
Kit úgy néz még a Távol,
Ki úgy tekint óceáni kékjét,
Mint azelőtt:
Fullasztó-mézes csönddel hömpölyögvén
Fölöttünk,
Míg álmodozva koszorut kötöttünk,
S nem szúrt szivünkben – kétség.

Ki emlékszik közülünk még a dalra,
A szerelmekre, mik kék csöndben értek
Töppedbe, mint nemes kadarka.
Ki látta, hogy a fülemilefészek
Mily szépen csüngött szellőverte ágon,
Miként a lélek
Édes-bús, mihaszna
Transzcendenciákon.
Ki emlékszik?
Én már alig merek lelkembe nézni –
Félek:
Nem ismerek magamra.
Ki emlékszik még rád, a bölcs moszatra,
Ülvén az égbolt vízi fenekén
Álombúvárharanggal, erős hit kötelén –
S szent szisztémának tetszett mind a minden,
Mert állandóság és a rend koholták
Ifjú eszményeid s az optimista istent.
És
Ki látta, mikor tölgyet széthasít
Az izzó Kén s lilás
Lángot lövel?
Ki látta, a bösz (schizophréniés)
Villámot, mely kék szemeim betörte:
Ó szörnyű, csontöklű Valóság!
Ki látta hogy zuhant mélyen a földbe
Az ékrazit?
S a rosszulformált, rongy matériát,
A szertemálott, bölcs embermoszat
Arcát az Ég arcába visszaköpte?
Ki látta az "emberfejekkel

Labdázó" , örült Végzetet?
Az önbizalmuk vesztett emberek
Undok viperaharcát és a nyers

- 73 -

Erők játékként ki látott
Süllyedni mindent, mint kincses hajót:
Országot, álmot, igazat s a jót,
Mindent, ami szép, mi fiatal...

Meghalt a dal,
Meghalt a vers!?

GYERTYALÁNG

Szobámban árva gyertyaláng.
Ez én vagyok, ez én vagyok:
Bús, régi, kit még jó anyánk
Gyújtott meg és hordozgatott.

A gyertya őrzi lelkeket;
S én őrizlek, kis gyertyaláng.
Egymástól függő lények:
Egy és nemismert hazánk.

Vagyok-e több, mint lepkefény?
Emléknek gyújtott csonka dal,
Mely füstös-furcsán lengve él,
S az árnyékban egy ravatal.

Vagyok-e több, vagy nem vagyok
Csak fény, kit itt hagyott anyánk,
Egymásnak áthatatlanok:
Én és a furcsa gyertyaláng.

APÁM

Hosszú húsz éve, hogy nem láttalak.
Szakálad, gondolom, már szép lehet.
Útam az árnyas Negyvennek halad,
Melyen hoztad felém az életet.

S találkoztunk. Mindig hogy vártalak,
Hogy lássam újra derűskék szemed.

Húsz éve – és a régi fák alatt
Tán nem is én, hanem Te lépegetsz.

Most is el-elnézvén emlékedet,
Mint vitzükröt, mely szép, zavartalan,
Valaki mintha a hátam megett

Szólítana; egy jólismert, drága hang.
Apám!: kiáltok. Ám a "kék hegyek"

- 74 -

Nem zengnek vissza boldogbús örömben.
Oly messze vannak.

S csak nézem magam,
Mint arcát Rip zavartan a vödörben.

KARÁCSONYÉJ

A csillagok kis koporsószőgek.
Nem látom őket most, csak érzem.
A lámpafény, hulló selyem szövet,
Takarja arcom: Rád emlékezem.
Vasszín felhők nagy vitorlája kint
Tépetten zúg: tompa dal befon.
A szellemek árnyékcsónakja fíng,
Ringatja hátán barna Acheron.
Most kong egy nemvert gong s az ablakon
Feslik száz titkos jégvirág rügye:
Halk álomirás. A bús asztalon
Karácsonyi kalács, aszú, füge.

Hol vagy Anyám?

Kis koporsószőgek

Sírtárva hullnak kint az éjfelen.
Arnyad kilebben. Órád jött: jöhetsz.
Halk borzngás fut át a véremen.
A Sétatér vén fája megremeg,
És zúzmarát csillantva üdvözöl;
Csöndes kapunk fogadja lelkedet
S heverő kertgereblyéd is köszön.
Szobádba lépsz, hol bús bazsalikom
Szagával folyt a gyász s még hallani
Halálos ágyad; a kín-Rubicont,
S asztrálfényben látlak rám hajlani.
És megfogom hervadt szíromkezed:

"Az üdvömet szeretve őrzöd-e?"
És meglobog szemem és szellemed,
Mint kályhaláng, ha nyílik börtöne.
És rád köszöntöm szívem színborát,
Fehér kalácsom és a friss fügét.
Rád bízom, int lehangolt zongorát,
A testem – s árva lelkem szent ügyét.
Megcsókolom a szád is reszketeg,
Hogy nyissa sírod zord, hideg szívű
Titkát... De árnyék vagy s emlékezet,
És szived már csak egy csipet hamu
A csillagok, kemény aranyszegek,
Átfénylenek most éjen, házfalon,
Bezárva az örökhideg egek
Koporsójába élő bánatom.

JULIUS 1916.

Julius kék ege alatt
Pipacsos búzák ringanak. Ringanak ritmusra, sárgán.
Száll a nap? Szép arany sármány.

Szérül a fák, poroszöldek,
Szegik a gabonaföldet.
S a fakón remegő aljra
Roskad pár kis tanya rajza.

Fehér fal. Fedele nádas.
Felette néz a kútágas.
Fellegek mennyei táját
Nézem szent Indra gulyáját.

Mint cserebogár az estbe,
Cséplőgép zümmög a csendbe,
Mely tiszta, mint a Nirvána:
A szívem halni kívánna.

Minden oly ösöntudatlan.
Szélfűú kél a lugasban;
Lombokon leng, mint a hintán.
Ostora távoli villám.

Sok ezer tengeri szára
Lobog már, nyugtalan fáklya.
Elnézem zöld lobogásuk,
S lelkemen hús borzongás fut.

Zöld fakulisszák közt hallik:
Amott egy vonat vonaglik.
Közelebb-közelebb sikló,
Pusztában tekergő kígyó.

Itt!
Itt fut a baziliszkuszt!
Csattog a sín s halálhymusz
Zúg a kemény, siket égnek:
Viharos katona-ének.

KISVÁROSI TÉL

A jó öreg nap most elment messze innen.
Hó takarja a tájt puha hermelinnel.
Hallgat a pusztaság, s befagyott vizek;
Csak a sürgönydrót sír, mint a bomlott ideg.

Némán meredeznek elvarázsolt gallyak;
Tavasza gondol a jégvirágos ablak.
Álmodik az Élet. Szunnyadnak a vágyak.
Enyhe kéményfüst száll szürkén, mint a bánat.

Fehér tetők fölött száll a bíbor korong.
A szélmalom nő-nő: szárnyán bús köd borong,
Kongat az alt harang, a rónaság öre;
Távozzék harc, harag tőlünk más mezőre.

S a kőúton bambán ballag hat hófehér
Jármos – és utánuk sárga, szalmás szekér.
Zúzos bajszú béres kurjant: Cselő Csákó!
Cseng az ezüst csengő... bús emlék a nyárból.

HOLDAS, FALUSI ÉJ

Megállt az ár a táj felett.
Nem most az ólmos esső.
Tar gallyakról vizgyöngy perreg;
Pergeti nyirkos szellő.

A sáros főút fénypatak,
A Tejúttal irányos.
Mind a két partja álmatag
Csillagokkal virágos.

A falu végén szélmalom,
Ő is áll tétovázva.
A Hold meg bajusza alól
Nevet, mint Sancho Pansa.

Néz: arca mágikus mosoly.
S mint csöndes, szőke geyzír
Felé szökik a bús torony,
Az eresz könnyeket sír.

Felé nyújtják unt karjaik
A meztelen fák sután,
Hordván a vágy fájdalmait
Irgalmas tavasz után.

De írmagért sincs irgalom,
Hiába könyörögnek.
A Hold benéz az ablakon:
Csókolnak és köhögnek.

Ő csodadoktor s hegedül:
És könnyebb lesz, ki úgy van;
És mind álomba szenderül
Fehér ház, gémes udvar.

Kutyák vonítanak, dervisek,
S békák; minő hangverseny!
Unosuntalan: Csak vizet
E vályogtábor ellen!

Már kósza felhők szállanak –
S fehér falra metszetten
Egy kettős síri árny halad:
Én – és a silhouettem.

HASADT HARANGOK 1916.

Harmóniátlan, rekedten hörögtek,
Mint vívódó hősök a véres harcmezőn;
S aztán leemelték bús nemtők könnyezőn.
Az égre gúnyos titánok röhögtek.

Hasadt harangok, ti már nem üzentek
Fehér fohászt a mennyei városoknak,
Hanem rohantok vágván vad táltosoknak,
Sötét furiái gyilkos tüzeknek.

Szavatok nem cseng-bong boldogrepesve,
Ha majd derengenek új békecsillagok;
És mi alszunk, álomsisakos silbakok,
A világpernye alatt betemetve.

Jaj! Eltapos szekere a Viharnak.
Fecskék gyászzászlói feketén lobognak.
Harangok komor felhőket ostromolnak,
S mint vergődő szivek édig riadnak.

KATONATEMETÉS

A felhők, mint roppant letört szárnyak,
Lógtak a tompa levegőben.
És furcsa faunok furulyáltak:
Hullott a lomb hideglelősen.

Mintha ritmust változtatott volna
A világ: szívem behőkölt.
A Halál marsolt – s lélekzetfojtva
Halk lépteket dobogott a föld.

Az őszi szél szelid crescendókkal
Panaszolt égőn, majd meg halkan
S lelkemre görgött lassú tempókkal
A fájdalmas Bethoven-dallam.

Egy vitézt vittek. Siratva zengtek
El-elcsuklón a bús trombiták.
S láttam a fák alatt egyre messzebb
Menni egy zokogó óriást.

HAJNAL A PARKBAN

A szóke hold mind halkabban világít.
Harmatgyöngy perdül gyémántos vödörbül.
A szóke lány még álmokkal cicázik,
S a bérci nap a zengő égre gördül.

A messzi tenger felrezenve csillant.
Fölötte menekül az Éj s utána
Kipirult Hegytitánok – Lenge girland:
Madárdal hull a zengő fényuszályra.

A fák között titkos szavak zajognak,
S míg szerte örömpillangók rajognak,
Zümmögve kél szerelmes méh románca.

Méhként a rózsa is repülne szinte;
Az ágyközepén ám szűz csendet intve
A Liljom áll: bűvös, királyi pálca.

ÁRNYAK A DUNÁN 1916.

Az ős Dunán varázsos, nyári éjjel,
Mikor a folyón nyugszik mély igézet,
Jönnek szivzsongító Chopin-zenével
Sötét hajókon bús, halott vitézek.

Megölt szivek. Homályos ablakokkal
Úsznak mesés, új Hajnalok elébe;
És összefoly hűs szellemsóhajokkal
Az asszonyos, meleg partok zenéje.

A teraszon kacajok szirma zizzen,
Hervadt villanyvisszfény vibrál a vizen:
Tűnt csókok, álmok fénye hegedül,

A hidak íve, mint tündérszivárvány
Mereng a város éji muzsikáján,
S ragyog-ragyog... elérhetetlenül.

ÓCEÁNROL ÁLMODOM 1917.

Gyűrűs hullámot hajt a szél.
Mint a ringnék lágy mólókon:
Az Óceánról álmodom...
Most abszintzöld, majd antracén.

A Nap, szép sárga kohinor,
Lelkemre ír száz hangjegyet:
Zászlós villák, smaragd hegyek,
Báránfelhős, kék horizont.

S mily békésen inognak ott,
Sirályok vad vihar után,

Meredt szárnyakkal holtсутán
Hóvitorlás, kis csónakok.

Távol tájak dús parfümét
Ontják a nagy, kincses hajók;
Százféle jóléttillatot:
Banánt, narancsot és fügét.

És lágyan leng az Aquiló;
Mosoly csillog az arcokon
Dalolva szép gall zsargonon
Sétál a sok aranyrigó.

És zsong az ár; a víz csók
Úsznak a víg aranyhalak,
Mint delfinek úgy hajlanak;
Hús mellükön selyemtrikók.

A víz átlátszó üng, remeg,
S testük sugár kiragyog:
Melódikus kis csillagok
A végtelenbe fürdenek.

Minden csak szerelmet susog:
A legyezős, nagy pálmafák,

A nyíló új virág csodák,
Az áloék, a kaktuszok.

Az Ég a Földnek udvarol;
Meséi álom-Indiák.
És zengve száz színáriát
A boldog Óceán dalol.

Most szelid, mint az ibolya,
Tündöklő, bűvös rádium.
Most részeg, mély delirium:
Rajongó ultraviola.

VIZIÓ 1917.

Pillám lezárom s lelkem felvonja csendben
A fáradt álmok tépett vitorlát.
Unom az örült színek orgiáit:
A Semmi vonz, e sötét, lomha tenger.

A Nap istenképét meggyilkolta bennem.

Szivem bús rózsza és hervadni vágyik.
Már hallom sorsom szélvészparipáit
Tiporni véres, őszi naplementben.

S biborhullámok taréján szállva
- Látom - dereng egy fekete gálya,
A kapitánynak arca szurok és sár.

Hangja áttör riadt lelkem csöndjén,
Aztán kiköt a Haldoklók földjén,
S a rémült part felrivalg: „Ave Ceasar!”

ÉJ 1917.

A város elnémult, gigászi violó.
Már alszanak citerás angyalok
A villanyfény szelid narkózist csillogó:
Ragyognak korcsma és kórházablakok,

Most szívja bódultan a marcangolt ideg
Áfiumát az édes feledésnek;
Míg dagadt párnákon az összefont szivek
Mélyén vad kéj virul: kövér beléndek.

A haló Istenhez küldi fáradt lelkét;
Veti a menyasszony gyászliliomleplét,
S anyaszívekből gyémánt-könny szivárogo.

És kinyiltan csüngnek titkos gyökértelen,
Álmatlan éjeken égve, reménytelen,
Mint a csillagok: transcendens virágok.

PAYSAGE D'AME

Bíborban ég a Montblanc orma.
A hunyó nap csillog szűztiszta haván,
Már zeng a szürkület. Álmodni száll;
És Vénus réved föl a boltra.

Álmodnak a ködkontyos hegyek;
Fájdalmas Szűzek, kiknek álma: éter.
- Pillangóm az örökegy mindenségén,
Tedd homlokom egére kezed.

Repítsd rám szelid galambarcod,
Nézd: a szerelmem hús homályú fenyves,
Hol liliomtested szent fénye rejtez
S az Elmulás lágyan harangoz.

Jer!..., Most agyamban őrlő villám,
És lelkemen vádak viharja tombol.
Orgonaszag csap meg tünt tavaszomból:
S könnyben úszik vergődő pillám.

Csend. Egy szökőkút sir a parkban.
Véres torkú fülmile végsőt csattog:
Kétségbeesett szívem szavát hallod?
Bennünk csalódás és panasz van.

S a néma Éj lépdél lelkünkben halkan.

SPLEEN

Jó lenne, ha ez örült hangzavarban,
Míg hajók kürtölnek kint a viharban,
S vészjelek villannak az égre,
Magam lennék magamnak réve.

Ha mint ezüst, arany és bronzharangok,
Szólnátok régi hitek, szelíd lantok;
Új harcok tüzében tisztult ércek,
Arról, hogy szép, hogy szent az élet.

Jó lenne, ha a nap szűz mágiája
Nem hullna többé könnybe, vérbe, sárba;

S szemeim, hófelhők, csillámlón
Csüngnének a csendes világon.

Ó, bár nézhetnék, őszkirály, zord várból,
A bölcsesség elefáncsonttornyából
S hinném: a seb Isten csókja csak,
S a hulló könny: hús, zöld Léthe-hab.

Be jó lenne már feledni, feledni.
Az élet Nessus-ruháját levetni.
Őrt állni ködbe burkolódzva,
S a perc halálmarsot dobolna.

Este van. Szivem: a világ sötétül.
Ki jön felém a bűnbánat hegyérül,
Fehér vízió... Krisztus-arccal?
Ó, Béke, jer csókolj meg halkan.

MŰVÉSZÁLOM

A lelkem tündérpalota,
Mit a Csend este épít.
Kövein álmzöld moha,
Emlék smaragdja fénylik.

Csillogó türkiz ablakok,
S ajtók arannyal verve.
Dús függönyök mögött ragyog
A boldog órák kertje.

Hangtalan vibrál a harang.
Nag griff terjeszti szárnyát.
Alszik a Nap kék fák alatt,
Álmodva Dante álmát.

Szagtalan émail-liliom
Hódit hideg varázssal.
S csillagvirágok, milliomm;
Zengő márványdarázsdal.

Harctalan csönd. A falakon
Halott arcok, plein-airek.
Az asszonytalan asztalon
Aranybor; örökélet.

A bús időt, a végtelent
Nem mérve áll az óra,

S métán a vételenbe leng
Mágikus mutatója.

Egyszerre, bús dal hangfogón,
Belép egy szűz királylány;
Holt sikoly üveghangokon,
Szuverén, szép szivárvány.

És végigsétál a szobán,
Hol álmodt szó a szőnyeg.
Mint Beatrice hajol rám,

Szemében drága könnyek.

És nézem könnyét: két virág,
Két gyémánttisza ékkő -
Összeomolhat a világ,
De mindörökre él Ő.

Esős, komor nap

Esős, komor nap. Vad szél zúg a kerten.
Az őszi láz tüdőmbe leng szoritva,
S az unalom, a lélek nagy polipja,
Gyilkos karokkal nyújtózik ki bennem.

Tett mámore és élet, dús, szerencsés,
Száz víg hajótörés szerelmi Scyllán
Már nem enyém. Csak a lét legfőtitkán
E tehetetlen, monoton merengés.

Ha volna még izmom, mint Anteusnak,
Vagy gögöm, mint dacos Prometheusnak,
Megállnék most két lábgyökeremmel.

De hasonlón a dörgő vizezéshez
Magamkergetvén gyilkos gyötrellemmel,
Erőm nincs csak a kétségbeeséshez.

HALK, ŐSZI INTÉRIEUR

Halk, őszi est. Lelked adventjét várom.
A szamovár bús-csendese muzsikál.
Mágikus füstben imbolyog sok álom:
Bennem utolsó csókod agónizált.

Az ősz halálmosolya az ablakon;
Ezüst dérhálók ülnek a kerteken;

S én, rideg madár, a tűznél hallgatom
Mesédet aranypók: édes szerelem.

A bútorok kitárják szimpla lelkiük,
Hozzám simulnak, mint nyájas állatok,
És elalszanak bennem a bánatok.

A vázában pár szál haldokló rózsza
Lelkemre tűnt percek szirmai szórja,
S a mult illatát, az édes-keserűt.

Álmodom... az ős-óra száz évet üt.

TAVASZ

Ma takarjátok be lázas szívemet
Kék ibolyákkal s nefelejtsekkkel.
A fák köz jön már az ifjú Kikelet:
Lenge álm hölgy, Ofélia-szemekkel.

Réveteg néz szét, liliom kezéből
Hullatva halvány vadrózsát, nárciszt;
Tépett menyasszonyfátyol leng fejről –
Keresi a messze harcoló királyfit.

Megy – s utján a fehér barackfa bókol:
Hová, harmatos Hamupipőke?
S lány mosoly zenél löporos arcokról,
Merre sajtó mezőn lép arancypője.

Hős lelkek vágyászlói fellobognak,
Rózsá nyilik millió puska torkán
A néma hantok halkán feldobognak,
És egy röpke percre elcsitul az orkán.

A léghen aranyos pókháló lebeg.
A békés mennyekig kifeszítve.
És egy muzsikás bárányszél felett
Halott Hófehérke fekszik kiterítve.

Hallgatok s mintha szelid gyermekkarba'
Hervadt szerelmek zenéje szólna...
Száz ifjú szív dalol, aki meghalt ma:
„Ispiláng, Ispiláng, ispilángi rózsá”.

ÉJFÉLI SÓHAJ

Egy porszem hullott a lelkembe,
Egy atomja a végtelennek,
Egy fénysugár, amely még hang tán,
Illat, mely édesen bizserget,
Remegtet, megtört, mint a kagylót
A pusztá lég, mely csupa dal már...
Bennem friss áramok kerengenek,

Testet kívánó, hős igézet
Szélvésze kelt és mint az Éjnek
Ölében a szép Orion forg,
Hogy szinte még a „Legyen”-től rezg,
S magátúzó lázban bús szeleknek:
Lelkembe is egy porszem hullott,
Gyöngyöt, új naprendszert teremtő
Istenterhes Ige:

Szeretlek!

VIRÁGÉNEK 1917.

Úgy nézek szemedbe,
Mint virágkehelybe
Mélyen.
Szent fény, mely rámborul
Mennyei mosolyul
Kéken.

Vállad havas gyopár.
Ajkad rubin pohár:
Mámor.
Hajd búbalzsamos,
Bűvös, multillatos
Álom.

Emlékszel a nyárra?
Aranyfűvön hált az
Égbolt.
Fent felhők miséztek,
Méhek döngicsltek:
Szép volt.

Zöld erdőben járva
Kakuk bús szavára
Lestem.
Százat is kiáltott...
Aztán boldog párod
Lettem.

Mint virágkehelybe,
Nézek most lelkedbe
Titkon.
Hűséged szűz mézét,
Multak édességét
Szívom.

Cirógatom, Kedves
Szemed álomnedves
Kékjét;
S hozzám vonom orcád,
A földi menyország
Fényét.

S dalolok: Gingalló,
Aranyszív, szent ajtó
Nyílj ki!
Hadd zárom be szóval,
Hét pecsétű csókkal:
Igy ni.

Arcod gyenge pírja
Mintha úszva ringna
Tejbe.
Kis fiad öledben,
Aludjatok ketten:
Tente.

Álmodj szép báránka..
-Engem a csatába
Hívnak –
Felhők felett messzi
Kelj majd betlehem
Csillag.

ÉJFÉLI ÚT

Holdfényen fut a vonatom,
Már Ég veled, már Ég veled!
Csillagszórók az éjjelek.
Szívem átver a robajon:
Találkozom-e még veled?

Hús csillaghulla, száll a hold;
Repülni együtt kénytelen.
Száll holt szívünk szerelme fenn,
Mit Isten új villámba fon,
És égve újra megjelen.

- 87 -

Égre bármul az ó-torony,
A felhők árnyat hintenek,
Hideg csillagok intenek;
Vashíd dübörg álmos folyón:
Nyögnek a láncolt istenek.

Vén csatlós:
Hold, suhanj velem!
A kürtszó hí: új-új harcra.
Rohanj vasút jajt rivalva,
S tűzd ki e tiprott szerelem
Zászlóját egy szebb csillagra.

Hurrá! Ma száz kométa hull
Boltjáról az örök égnek:
Szívek, szimbolikus fények,
Szálló szikrái a nagy Úr
Világverő pörölyének.

ÉNEK A VIHARBAN 1918.

Egy tiszta dalt, ó szent szerelem, neked
A csillagoltó gyűlölet évadán,
S Neked, ki trónok romján tartod
Üdvöm aranyjogarát, Királynőm.

Most, hogy az ember kételye rút sarát
Az égre szórja vad Lucifer gyanánt.
Dicséreted, mint szép szivárvány
Szökjön a fürgeteg éj fölébe.

Térítsd Magadhoz szívem iránytűjét,
Mit durva harcok lángszele megzavart.
Térjek Hozzád, a csendes álmok
Ősszigetére, szegény Magellán

* * *

Asszony, te szent part; boldog aranybaért,
Friss csókcsodákkal harmatozó egem.
Ölelj ájul hajótöröttet,
Ki menekülve kiáltja: Élet!

Szent Vestatúz, hol gyermeki kék szemek
Fáklyája lobbant s égve repül tovább.
Szépségvihar, zengő öröklét,
Áfiumálom a végtelenről.

Szférák zenéje. Mennyei hangszerem,
Művészetemnek szentje: Minerva, ki

Őrt állasz fent elronthatatlan
Álmaim akropolissza ormán.

Zeng drága Nő és bús gyönyörök tüzes
Istenkezén az égbe emelve lengj:
Ó, megdicsőült alkotásnak
Mennybetörő ragyogó remekje.

Kék-zöld szemek: napfényes oázisok,
Golfos karok: zord sors hidegét török.
Aranyhulláma kellemindnek,
Mint a halál, delejes, felejtő.

Zengj-zengj érények hajnali temploma,
Rajtad kívül nincs más menedék sehol.
Barbár szelek süvöltenek fent,
Elszakadás keselyűje vijjog.

Vak csillagunk, jaj, Atlasz elejti tán,
S hamvába hull a dúlt idegű világ...
Ó égi, lobogj új életbujtó
Csipkebokor tragikus csodája.

Te általad szól minden az ég alatt:
Hegy-völgy, a hajnal, tengerek és az éj.
Te húrolsz új harmóniákat;
Csillagok illata leng hajadban.

Hozzád simulnak a kecses Évszakok
S szent béketánccal majd a beteg világ:
Szépségeidnek győzedelmes
Ritmusa szálljon au úrbe zengve.

Szebb vagy a prérík július éjinél,
Rejtelmesebb, mint reggeli rengeteg.
A ködlő kozmosz fókuszában
Titkod a tünde szemekbe sütve.

Szebb vagy a pirnál Svájc örökös haván;
Tisztább a jégnél, melyre a sarkutas
Először lép. Hadd lengetem hát
Büszke neved, diadalmi zászlót.

Hozsánna, Margit, mennyei vígaszom
Hozsánna gyűrűs, fénykoszorús öled
Három piciny bolygója! Hurrá!
Csillagaim: gyönyörű Saturnus.

MIKOR AZ ISTEN ALSZIK

Mikor az Isten alszik
Háború van a földön;
Titánzaj a völgyön,
S a hegy viaszként hajlik.

Mikor az Isten alszik,
A bűn száz fúriája
Szabadul a világra,
S a Halál csap vad lakzit.

Mikor az Isten alszik,
Vörös üstökös támad:
Lucifer vasban lázad
S a pokol malma zajlik.

Mikor az Isten alszik,
Szivek szakadnak s mint a
Mózesvesszőzte szikla
Szerelmes szem patakzik.

Mikor az Isten alszik
Az ember, mint démon
Száguld, mögötte vérnyom,
Üszkös hamu és tar szik

Mikor az Isten alszik,
Folyók új medret ásnak;
Sok hamis Messiásnak
Hazug szózata hangzik.

Mikor az Isten alszik,
Templom ég s vézsüvöltő
Kassandra lesz a költő;
Átok és jaj viharzik.

Mikor az Isten alszik,
Törik a hit, a páncél.
Az anya és a lány fél.
Búgó fohászuk hallik.

Mikor az Isten alszik.
Legjobb a kisdedeknek:
Égboltján szűz sziveknek
Szebb jövőendő hajnallik.

1919.

Az Emberfia
Elárultatott,
Megcsúfoltatott,
Mefeszítettett,
Gúnytól, ecettől
Rángott még a test;
Majd oldalába
Zsoldos lándzsa tört:

Elvégeztetett!

„**HAZÁM**„?

Úgy száll e szó a szélben,
Mint szívtépő kacaj
Learein-ledéren;
Mint féleszű mosoly:
Torz húga a gyásznak és iszonynak.
Mint lőtt madár,
Fejét leszegve nyomban
Ahogy kimondtad;
Mint oktalan sikoltás
Lidércnyomásos rossz álomban:
Csonka-Magyarország!

...És öntudatlan, kis parasztsellérek,
Szikkadt virágai sziknek,
S homokmezőknek,
Kivert ebekként bénán jönnek
Hallgatni épkézláb, kerek,
Szép maszlagú hegyi-beszédet?
(Ó szánandók e lelkeszegények!
És boldogok az úr idegenek,
A prófétás igéssel hósek,
Kik rajtuk nőttek s nőnek.)

Bizony, bizony
Minden csak olcsó szó ma itt.
Minden fanyar és vásott
Akár a vackor,
Vagy a kamrás, hitvány parasztbody.
S a polgárok se holmi rómaik.

Káromkodás víg akrikása csapkod
És Isten a sudara,
Meg a kegyetlen
Ellen: a Végzet,
S az álmos, bús pusztákba pattog.
- De a szemeknek nincsen sugara.
Sehol nincs lélek,
Se lényeg,
Csak állati rabélet.
Nincs élő hit s erő,
Az Isten sem Tető,
Csak Emlékeztető:
Temető itt minden temető,
És dermedt posvány,
Amely felett úgy leng a szélben
Torzon-borzan, ledéren
Egy véres jaj-foszlány;
„Csonka-Magyarország!”

Csonka-Magyarország:
Rekedt, csúf, csorba trombita,
Mint ama jászberényi,
Amely már nem hí többé harcra;
Jobb lenne tán nem élni.
(Ó boldogok a holtak,
Akik már ellobogtak
Kiknek lelkén él még a Régi arca).
„Hazám”?...
Olyan e szó ma,
Mint felkisértő önvád. Bús echója
Hiábaontott, drága vérnek:
Egy védtelent zsványok összetéptek,
S úgy osztottak meg a rabolt ruhán,
Hogy csak a szél maradjon
Tanúnak zúgni lent a tar harasztan.
„Hazám”?...
Olyan e szó ma,
Mint örült torz jaja,
Mint Absolon haja,
Mely fennakadt
S test nélkül lengett még sután
Egy ideig
A szélvert cserfagallyon.

II.

A hazát nézem: mily rongyolt, szegény.
Milyen kifosztott, puszta.

Tán a tatár járt dúlva benne?
Mikéntha rengeteg holt,
Vagy tetszhalott meredne
Minden lélekből még most is felém.
Az akarat hült harci mezején
Csupa rút csonkák, kábult vérezők
A nemrég ifjú izmos, szép erők.
Ott fekszenek
Heverve torzan,
Legyűrt Herkulesek.
S ott ül, kinek mind rabként hódolunk,
A zsarnok győző, dőzsölő Baján:
A tétlen Bú, a fatalista kán,
Aki megszállta lelkünk és honunk.

Nagy Ég!
Mivé lettünk?
E tunya tájról úgy elfű a Vég,
Mint egykor eltünk
Hun, tatár, avar.
Elfújnak a nagy háborgó szeszélyek,
Minthogyha nem lett von” soha magyar.
Nagy Ég!
Remek hazánk mivé lett?
Letört minden királyi éke:
(A Béke!?)
Adria, Táttra, Bánát
Bánatát lassan nem is bánják.
Szörnyű tusád ki vijja, erdős Erdély:
Ködös Hamlet, sötétlő rejtély?

Nézz szerte csak a sivár síkra itt:
Halóban már a hit,
Az ősi példa és a szép keresztény
Eszmény.
Csak még a jobbak
Bús kardjai csattognak
A kétségek éjféli párbaján.
S mily büszkén trónol trónján a kaján,
Mesterséges Egyetnemértés.
Vetélt sárkányfogak csiráznak a talajba,
A szűz magyar cél százszor
Átpingált, cifra sajba.
Ki bort ihatnék, nyakal

Eszmelőrét,
S szaval
Valami hagymázos „Előrét”.
Csupa lelketlen rendetlen szavak Zavarást lesve kis tintahalak

Hemzsegnek bűnben, szennyes szürke vízben
És
Se hit, se pénz, se föld, se ősi isten,
Csak idegen...
A hazát nézem: mily rongyolt, szegény.
Milyen kifosztott puszta.
Tán a tatár járt dúlva benne?
Mikéntha rengeteg holt,
Vagy tetszhalott meredne
Minden lélekből még most is felém.

A lelkem nézem: éji csatatér.
Vonagló szörnyű, nagy Katalaun.
Legyőzve im' a győző és a hun:
De minden rög
Tompán csak mennydörög:
A harc örök.
S látom: holdfényben jön egy Asszony,
Ki ott állt fent a vártán,
Ott harcolt a harcon;
Egy elrabolt királylány,
Vasinges, kemény amazon...
Jön s hozza az új harcokat ébresztő,
És holtakatélasztó,
Varázsszereket:
Illatelixírt, drága kenetet:

A fajszeretetet

SZÁZÉVES PETUR 1821-1921

A szétszóródás szörnyű éjjelében
Dacos fejünk hús csillagokra szegve,
Gyökér kezünket összefogva mélyen
Állunk viharvert erdő halkremegve.
A vad november száz halált kiálthat,
Hüvelyzett kard gyanánt csak hallgatunk;
Nincs vége még a nagy tragédiának,
Az erdő él: várjuk a hajnalunk.

Lessük, mi újság fent a csillagbolyba?
Bukott fajunknak mily bús sorsot írnak.
A szent védőkar mintha eltört volna,
Mely áldva-verve mérte útainkat.

Ám verten is hiszünk, Uram, tebened,
Ha ellenünk volt, van s lesz a világ:
Alattunk alvó vulkánok pihennek
S fel-feldübörgő őse energiák.

„Ördög-Pokol”! – döng százéves Petur bán
A paizshangú szittyá éjszakákból,
Sikolt a Göncöl végzetterhes útján:
Kisiklott a hun ezredéves álom.
A süket ég cinterme fojtva tompán
Szoritja le átkos tűző tüdőnk,
S a pusztulásnak békült hulladombján
Állunk: békétlen összeesküvők.

Bús tornyaiink közt ölje jár a hosszú
Leviáthán új véradót kívánva.
Karunk vasában dermedt bánki bosszú,
Szívünkben fojtott torz, tiborci lárma
A végeken kuruc dacok dacolnak,
Nyakas nyakakra lép a zord pribék;
S a föld alól fölbúg a siri szózat:
„Üsd az orrát, ki bántja a tiéd!”

Üsd, üsd! – Visongó, véres vércsemultunk
Kínzón rianjon mindnyájunk szivébe,
Kik a világzajlásban rászorultunk
E Csonkahon széttört, ingó jegére.
Isten, ki adtál győzelemből, gyászból,
Most percnyi nyugtot lelkünknek ne adj;
Ó oldd fel a szétmarcangolt hazáról
A laokoni, láncolt, néma jajt!

Üsd, üsd! – Halljátok? – A hiába holtak...
Kik egyszer mind felszöknek a Tejútra;
Honszerű, hőszin lovon lovagolnak,
Előttük fut a viszály Belzebubja.
S a négyszáz éve szenvedő raboknak
Kardos kezét megfogja lent Hadúr,
És lelkeinkben összecsókolóznak:
Királyhú Bánk és lázadó Petur.

TÉL

Jégtrónján izzva
Ragyog a Halál:
Tündöklő, tiszta.
Hallgat a nagy Pán
Hétágú sípja:
Csend.

Elült a zöld s kék
Szép zivatara.
Nem zeng a föld s ég,
Csak Ő van maga,
A legfőbb Fölség:
Csend.

A halott vizek
Niagarája
Fénylik. S bús szivek
Rabszolgálgája
Kinosan sziszeg:
Csend.

Fagyos menyország,
Jégtüzű pokol,
Zord csillagrozsdák,
Átok és nyomor,
Szétrongyolt ország:
Csend.

Hargitta! Tátra!
Fenyvesek: Halló!
Lelkem lármája
Hiábavaló.
Egy porszem láza:
Csend.

Hejh! Ki van még fenn:
Zrinyi, Széchenyi?
A holtak ébren
Virasztan – és mi
Rothadunk tétlen:
Csend.

Iszonyú Shíva!
Rettentő Isten,
Meghalt Hunnia?
Pusztuljunk mind el,
Ha így volt irva:
Csend.

SZILVESZTER 1822-1922

Éj van. Nyugtalan, babonás éj.
Álomjárok és csodavárók
Csillaghavas éje.
A rejtelmekkel ragyogó csend
Boldoggá magasulva zeng-zeng,
A végtelen szűz téreit betölti;
S im' egy fiatal üstökös-isten
Gyönyörű ivben
Robban a borús, magyar emberarca,
Petőfi.

Hallom most utazik visszakerülve
Százados, szent zenefény
A leggyönyörűbb szív.
Harcok haragja,
Puszták harangka,
Az örök mindenség muzsikarésze.
És zeng a világ,
Tavaszi lázba,
Izgulnak a fák
Hipnotizálva.
Jön a rózsákat
Viharbaoltó
Új csodakertész
Kardos Apollo.
Reszket a bokor,
Júlia csókja;
Zengnek a felhők,
A rokon róna.
Juhnyáj kolompol,
Jancsi juhnyája
Lelke tükkörjén
Mereng csudája.
S zengnek alkonyok
És délibábok.
Amilyeket még
Senki se látott.
És zúg az átok;
Alig lel viskót
Boldogságűző,
Bús Bolond Istók.
És zúg a lelkünk miként a tenger,
Melynek felette
Holdfényrezegve
Jársz, bút s örömet sugárzó ember.

Tünemény. Sohase lesz mása.
Jég és tűz szent forrongása.

Életünk halálos harca,
Pozitív s negatív sarka.
Magyarok villámhusángja:
Rosszakat sepert uszálya,
A jókat vitte nagy útra.
Ott ragyog ni: „Anyám tyúkja”
Csillag lett. Együtt fut, látom,
Dicsőség, szerelem, álom.
A boldog örömfejedelmet igézem:
Már tűnik előle idő s a világ.
Örök szerelem szava gyúl a szívében
S George Sandi kacér ara bűvöl imát.
Szomjazva szorítja a lelke csalálmát,
Hős karja ragadja a pillanatot;
(Hogy fáj a virág: a szívébe talált már)
S a cókpalota csodazengve ragyog.
Tündéri világ.- A vihar: az erősb fél,
Mint szörnyeteg alszik, a szárnya setét.
S im' nyugtalan Ősz suhan át a velőjén
Nagy vérpanoráma borítja szemét.

Halló! A Marsból villant a vészjel –
Egyszerre elsülyed a költői sziget.
Zúg az örült és hideg
Rémülésteli éjjel,
Mintha zavart ész meséje volna,
Vonaglik a róna,
És barna fergeteg
Szántja végig a puszta tengerek
Csendjét villámösztrókével.
A menny harcol a pokollal
A kard a bilincsel;
A sátán a böszült
És az Isten, aki „megöszült”.

Tél van. Halálos, vésteli éjjel.
A szilveszteri széllel
Riasztva süvöltő
Csillag nyargal a pusztán,
Ragyogva futván.
Babonás fényjel.
Halló! Megállj kométa,
Hadd fonjak, szép százágú harangodból
Iszonyú ostort
Megkorbácsolni a világot.
S kik egy ezeréves, dicső nép
Titáni harcát
Kigúnyolták,
Megkorbácsolom a rácot, oláht,
Hóhérainknak pimasz arcát,

Hogy egyik se ne vessen többé,
Hogy míg torkunkról a halál
Jégkigyóját sikoltva tépjük,
Eltorzuljon a képük,
S gyilkos szivükbe fagyjon a szó,
A bűvös harangszó,
Szabadító feltámadásunk
Mennydörgő harangszava.

PÉTER APOSTOL:

„Ha költője most élne,
Talán imigy beszélne”.

Te sülyedt faj! Te gyáva, öntudatlan
Mindenki céda rongya; béna, koldús
A duhaj népek gazdag országútján,
Magadfelejtő, Istenelhagyott.
Hajdan dicső, míg rajtad a kereszt
Fénylő árnyéka függött és szived
Az égi szózat: szent Esmény vezérlé.
De, jaj, rabulejtett az ős Anyag,
A „jobb” lét, mit lelketlenül kerestél
Forumfeldúló és sötét hamis-
Próféták őrzöngő tévútjain.
Hit nélkül hittél élni s vakmerő
Istentelen kezéd letépte már-már
A misztikus égboltnak foncsorát,
(Az égboltnak, ez eszmei tükörnek,
Amelyben az Istenség tükröződik)
Hogy átláthass – a szürke Semmibe.
Az Anyagisten vak fejedre lázadt,
A Háború jött s karján a Nyomor.
„Nem érzed-é, hogy az ég büntetése
Nehezedik rád? Nézz csak, nézz körül
Az ország pusztul, durva, idegen nép
Tiporja le aranyvetéseidet”,
Szegény magyar, te némán sorvadó.
Az aranyborjút bőhasú Bachánsok
Ropják körül és szörnyű, vad tivornyát
Útnak honod döbbentő kriptacsöndjén,
Míg szóbuszján sok gyászvezér szaval.
Szép rónád tesped. Meddő minden álmod.
Nincsen hazád s a volt Hon szíve rothad;
Csak bűn borjánzik; a kormány gerinc
Kocsonyalágy már. A család: csalán;
Önzés virít, mint bűzös csalmatok.
Nincsen hited, eltompult érzeted

A tétlenség korágyán hentereg:
A boszús angyalok csak trombitálnak,
S elfogsz pusztulni korcsult nemzedék:
Üszkös-bénán zuhansz a semmibe.

***

De nem! Az Úr meghallgat. És honod
Dermedt testén a megfogyott erek
Új céloktól felvillanyozva, lassan
Csörögni kelnek, mint tavaszpatak.
Engedsz átok s turáni harcfiak,
A tisztuló faj barna medvebőrös
Barbárjai hozzák az új keresztség,
A tisztább erkölcs ifjító tüzét.
Új templom épül fátumod sötét
Szikláiból, miket új öntudat
Gyémántfúrója zengve szétrepeszt,
Hamis bálványok porba hullanak
S feltámadásod szép Krisztus-csodája
Meg fogja rázni a bűnös világot.

SPHINX

Néztél – e már az Ő szemébe,
Mely mint pisztolycsőluk, sötét?
Figyeltél – e már énekére,
Mely szörnyűbb, mint a jégverése,
Ha ránk zúdítja özönét?

Ültél – e már Ő velem szembe?
- Hazátlan vándor – s ajkaid
Megrőkönnyült imát rebegve –
Érezték – e az örületbe
Vivő, nagy harcok karmait?

Értetted – e az Ő szavát már,
Ha kétség és remény gyötört-
S mi szédítőbb minden talánynál:
Ki hoz nekünk e zord halálnál
Búsabb jelenre szebb Jövőt?!

ÖREG HARCOS ÉNEKE

I.

Birkózik a tél és tavasz,
Kengyelfutó szelek
Futtatnak a vaksötétbe
Velem ostorhegyet.

Ruhám rongyos, mellem véres,
Minden érem úgy fáj.
Az idegen isten minket Már mind összébb kúszál.

Hová hajtsam fáradt fejem
Letört csonka szárnyát?
Vad madarak gyomra adj már
A szegénynek szállást.

Ez lett a legenda vége,
Hogy a magyar ráért
Vagdalkozni jobb-balra,
Csak sohse magáért.

Rajtunk a barbár erősek:
Fegyvertenger zajlik.
Menjek-e vagy maradjak még
Víg halálviradtik?

Maradjak levetköztetve
Bohócnak cselédnek?
Változzon, ki változni tud:
Én ahhoz nem értek.

Él még tán a harc istene
E beteg gyász fényben –
Pajtás, told ki a két szemem,
Ha már meg nem értem.

Ne lássam, hogy tőzsdekockán
Forog fajtám sorsa:
Inkább vesszek el vaksötét
Viharba bomolva.

Inkább szakadjon rám végzet
Bús árnyékvilágod:
Mindnyájan okai voltunk,
Vak koldus királyok.

II.

Gyere pajtás, e világ

Úgyis bús bolyongás.
Csörgettük vén Evilát,
Vagy Nyugat bozótját.
Ezer év is egyre megy:
Csak Tisza virága.
Sötét felhő kerekedj;
Vissza Ázsiába!

Hallotad-e Emesét?
Ki szülte a lángot,
Mely az isten remekét
Szerzé, ez országot.

De bánja már rabonbán,
King-Fut-Tse, meg Buddha,
Hogy Nyugat hús-malomján
Őrlet holtrazúzva.

Szívünk volt, becsületünk;
Szabadságra vágytunk.
S levágták a két kezünk,
Levágták a lábunk.

Megették a pogácsánk,
Amíg védtük őket:
Mint a buta pojácát
Pellengére tőnek.

Nincs már itt mit keresni
Pajtás, szaladj innen.
Szebb harcokat keverni
Hív erősebb isten.

Itt csak gáncs és gaz az út,
És a bűn világol –
Majd kiérünk e hazug
Erkölcsei hinárból.

ÉJFÉLI MARSDAL

Csillagos ég alatt járunk,
Friss hóban szikrázik lábunk.
Egyszerre lüktet a léptünk,
Egy célért omlik ki vérünk.

Katonák vagyunk mindnyájan,
Harcolunk halva vidáman.
Marsolunk tegnaptól mába:
Az örökkévalóságba.

Megyünk a végtelen éjen,
Millió kénytelenségen.
Mindegy: ha hóba, ha hőbe,
Menni kell mindig előre.

Amerre harsan a hajnal,
Mely harcra örömben nyargal,
'Világos' gyászát elűzve,
Ormaink fölé repülve.

Hajnali kürt szava hallik,
A Göncölrúd haza hajlik.
Riadó! – honi harangszó,
Golyófütyty: égi kakasszó.

Nincs soha raszt. Megy a marsunk
Halhatatlan, és ha alszunk,
Akkor is lábunk menetjét
Hallani: visszük az Esmét.

Haladunk halk katakombákba
Sötétjén állomba', gondba',
Megyünk, míg szívünkre fényt ont
Nagy-Magyarország: a végpont.

Megyünk, míg végén az éjnek
Az álommenet felébred –
S halottvíg arcunk viaszát
Süti a győztes Igazság.

BÚJDOSÓ VERS

A Hargita alján
Rettegnek az erdők;
Rettegő erdőkkel
Beszélnek a szellők.
Tépet hajú felhő
Sötét könnyet perget.
Sir a Kis-Küküllő,
Mint a megvert gyermek.

A hazátlan góbé
Botot vág az erdön,
S Magyarország felé
Ballag bús kesergőn;
Merre a nagy Maros
Száz patakjait ringat.
Menekül a madár,
Menekül a csillag.

- Amerre tenger zúg,
Égcsapkodó ima,
Amerre a szél jár,
Jobb elbújdosni ma.-
Ránéz a keresztten
Függő fészületre:
Igaz vitézségnek
Nincs már becsülete.

Hűtlen hegyek, erdők,
Négybe hullott címer,
Négybe vágott vizek,
Négy vad tépi szívem.
Ha még összefognánk...?
Vidd a hírt repítő
Ráró: Bent az ellen,
A Krisztusfeszítő!-

A Hargita alján
Rettegnek az erdők;
Rettegő erdőkkel
Beszélnek a szellők
Fejsze csap a fákak,
Nötön nő az irtás:
Gyerünk, Csaba útja
Csak egy kő hajítás.

MIT ZOKOG A TÁROGATÓ

Mit zokog a tárogató
Seblázító, mély bűgása
Könyfakasztó-szárítgató,
Hollószárnyú szélzúgásba?

Mit zokog, hogy oly fekete
Hangja mint az ében fája,
Mint katonák gyászmenete,

Mohi, Mohács, Majtény tája.

Négyszázéves kuruckodást
Nagysok kezdést, be hasztalant;
Fogadkozást, új újhodást:
S belül minden nemes labanc.

Nagy tűz volt. Az éhfarkasok
Szeme zölden még szikrázik;
Körülállnak, lesnek. A sok
Ebagyar mind ránk csirázik.

Mit zokog a tárogató?
Égigérő magyar panaszt.
Csínom Palkó, Csínom Jankó:
Elvértik a magyar paraszt.

Nem vagyunk már csak ritterek
Prédája sötét csárdába,
Hol a holt lelkiismeret
Bűzlik, mint leütött lámpa.

Mit zokog a tárogató?
Míly zord, kemény, setét zenét,
Egy kurjantás csak – s im', hahó,
Itt az ellen! – Vég-Kecssemét!

Mit zokog a tárogató?
Bús megadást, sorsottúrót?
Új harcokat kavargató
Ábrándozást: szarvasűnőt?...

Fölforr-e még a bús világ?
Elmulik-e a könny, a seb?
Lerázzuk-e a bús igát?
Rongyos kuruc, ki mondja meg?

ASddig fújd a tárogatót,
Virradatra van várni juss.
Nincs ennél könycsalogatóbb:
Fújd a Psalmus hungaricust!

ÉG A NÁDAS

Ég, ropog a nádas.
Szűkül a lánggyűrű,

Szorít a tűzabroncs.
Üvöltő hangokkal
Telik a vad sűrű.

Vigyorog a szomszéd.
Szerencsétlen Lóthok
Futkosva tekintünk
Ijedt-összevissza:
Elvágták a drótot.

Hajh, csak marják egymást
Kezük-lábuk égjen
A vérző Szabadság,
A nagy Testvériség
Örök, szent nevében.

Elöl Páris nézi,
Hátul Moszkva fújja:
Aki nem él, haljon.
Nincs már a magyarnak
Csak pár szimbolumja.

Ég, ropog a nádas.
Lángokkal maratva
Hasztalan kiáltunk,
Nem fog imánk, átkunk
Magunkra maradva.

ÉJJEL A GELLÉRTHEGYEN

A Duna habja lágyan zsong tova;
Nem hord hajót s a Gellért homloka
Sem ízzik; hül a fáradt agykohó.
A szív pillog csak, mint kék alkohol.

Megállt a gép. Nem zúg a vaspöröly
A szerszám alszik, ébred az öröm.
Békétlen munkás nem lázít, lázít,
A Csók szövi csak forradalmait.
A gondok bulldogszája nem harap,
Nem kerget önzés, gyűlölet, harag,
De szállniszított, forró vascsapok
Futnak szikrázva vonatablakok
A pusztaságba, (hol most téj forog
Az erekben). Csábító démonok:
A Bor, a kártya, Asszony és Halál
Suhannak be az éj tárt ajtaján.

A szerelem, hajában mákvirág,
Fényes mágusboltjába már kiállt,
S boltjában olcsó minden égi jó:
Vad pézsma, opium, illúzió.
Szállong a szép gyöngytükörüveges
Házak körül a Nagyhalálfejes.
Csinált fényben kell most csapongnia,
Szegénybogár, bús árva Bestia,
Kit űz a bűn, a hús bengáli tűz,
A lelke holt már s mint a parti fűz
A holt Tiszába, úgy hajol bele
A siralmat súgó cigányzene.
A ledér Perc rossz bordalt énekel;
Könnyrózsád, Emlék, kit se érdekel.
Öreg kucséber kószál ott: a Sors.
A Költészet kifestett arca torz,
Reklámot gyújt s ugrál szegény ripacs,
Szíve színes szennyel teli szivacs.
Az álom újra játsza ős-cselét,
Veled szegény, pórázos csöccselék,
Kinek a „haza” már csak hangulat,
Ha Coriolánként sebet mutat.
Mákonymesék, halványidegenek
A szent, Tuhutumhágtá, kék hegyek.
„Kenyér, kenyér, feledtető vacok”...
És zúg a jazz, a fajrontó dalok:
Kit öntüze nem tud megedzeni,
Ki önmagát forrongva nem leli,
Felolvasztja az Idegen-kohó,
A fajtalan Pénz és a Gép-Moloch.
„Elveszünk, mert elvesztettük magunk”
Meaculpázva téphetjük hajunk.
Minden betűdet látom izzva most,
Ki sorsunk irtad, a balcsillagost.
S mintha zászlódat körbe hordanák
Hivők s megtértek, itt és odaát;
Viszik az arcot, mely vádol s vakít,
Viszik csúfolt sebeivel – Adyt.
Ülök itt fenn. A holdas esthomály
Hamuja hull s egy szikla vert fokán
A Püspök áll, imákat mormol. A
Vár zengni kezd, szép márványorgona.
Villanygirlandos, ifjú hídakat
Az égbe lendít ép’ a pillanat.
A Bazilika kong, mély, alt harang,
De, jaj, hány lélek lát és hall alatt?
Ki érzi, hogy rá egy új Sodoma
Lángjával csap a vádak ostora?
Ki érzi, hogy az óra jött s ütött,
S a sors nem enged élni több időt;

S ha még nem izmosodnak az igék,
Tűzben halunk, mint száraz venyigék;
Kipuszulunk, mint szép pogány előnk.

Óh tartsatok egy új keresztelőt!

DIONYSIOS

Aranyhajú, aranyszavú Apollom,
Aranyi szép, olimpusi királya,
Sugárküllőzött, tiszta homlokodról
Eltűnt a dics, nem szól több aeolhárfa.
Vérünk borától bódult csillagunk
Száguld, mint lángsörényes, rőt oroszlán:
Szivekből tornyos máglyákat rakunk,
Szedült fejünkön víg szőlő s borostyán:
Évoé, évoé Dionysios!

Kínok keseredés harmóniája
Csorog testünkéből, mint fából a balzsam.
Szívünk sikolt, hurrák viharsirálya,
Részeg hajónk hogy fuldokol a zajban.
És zúg a vad tor: vér-és könnyeszüret.
Halálkacajunk, mint az alkonyat, rőt;
Bús Káoi-öklök ütnek szörnyűket,
Kancsók csengenek s csókolnak víg Bachansnők:
Évoé, évoé Dionysios!

Aranyfürtű, azurszemű Apolló,
Hol vagy nyugodt szépségű fiatal Hold,
De tiszta szférák szűz csendjébe trónló,
Kinek szava ambróziás ital volt?
Borunk felfordult s göggel rátípor
Bolond szívünkre seprűizű mámor,
És tigrisvonat szekerén lángbibor
Palástosan átujjong a világon:
Évoé, évoé Dionysios!

Forr a világ. Már minden egyre furcsább;
A színre torzon-borz sorsok vetődnek.
Csináltunk egy közös, szörnyű bakugrást,
Most már egyéni drámák érlelődnek.
Utcáinkon a táncos örület
S, egy életem-halálom' orgiája;

Nem szórnak már az Eszmék hót, tüzet
Csak ténfergünk az esztelen világba':
Évoé, évoé Dionysios!

JÓKAI

Mikor hitek hevernek tetszhalottan
S álmok fakulnak gyilkos, lomha porban,
Hívlak, szétrombolt őstelünkön állva,
Mesék magyar Ezeregyéjszakája.
Ragyogj le ránk és a sötét jelenre,
Gigászi álmok fényes fejedelme,
Kihez kábultan és szomjan kiáltok:
Jöjjön el a te szent álmvilágod.

Mesélj, midőn lelkünk csupa dicső seb,
S égő csalánnál életünk csipősebb,
A régi honról, melynek száz vidéke
Királyi műved egy-egy drága éke.
Zengj rengetegről, zöld tengerszemekről,
Csillagköpenyben silbakos, hegyekről,
Ahogy álltak hazánkat védve, körbe:
Látnád, mi lett, mit csináltak belőle.

E puszta van csak, ez az árva róna,
Bús árvalány, hajába sárga rózsza.
Be szép is volt, amíg ketten szerették
S a dal e táj szerelmén hangszerelték.
Látom: most Kecskemét aranyporából
A hír csikóin táncolón kilángol
Egy színész és te, szőke, szende festő:
Szép délibáb, szívemmel elenyelgő.

E puszta van csak, honnan útra keltél,
Mezőnk szagát friss szárnyaidra szedvén;
Itt súgta kankalin és kék kökörcsin,
Hogy ő a szép, a legszebb, az „örök” szín.
Innen repültél a felhővilágba.
S e nép marad szíved Amerikája.
Mesék jóságszarúját ránk kioldta
Fantáziád, a mámoros pilóta.

Ó, fényküllős, csodás Emberszivárvány,
Ki átívelsz szintitkaid kitárván
Szépegybe fogva földet és menyböltot:

Aki nem látott, nem volt sohse boldog.
Hogy hallgattunk, csüngvén szíved bűbáján,
Derús szavak víg gyermekláncfűláncán.
Fecskék fecsegték békés házereszrül,
S győzött a Jó minden poklon keresztül.

Ó tündéerkert, szép Árgyélus-szerelmek,
Arcok, tájak: gyűretlen, tiszta selymek.
Ki bontja ki a menetett-mentő zászlót:
Az ifjú lelket, mit műved sugárzott?
Jaj, mert a szívünk, mint a nád, lehajlós,
Hulló, setét planétánk képe baljós.
Hajlunk-hajlunk a tétlen méla búra,
Mint rossz szekér letörött, béna rúdja.

Csodás Atlantisz. Álmodtuk. A mélyről
Sülyedt harangok bús hangján zenél föl.
Eltűnt.- S a Tenger feltámadt az égre,
Mér földcsizmánk belé ragadt a vérbe.
Gonosz manók lelkünk sárral beverték
És megkötöztek: álmok Gulliverjét.
Mehalt a fény s a sötétség lakói
Lettek a kis Guignol-ország mulatói.

Ó szörnyű Sors, kit összetett kezekkel
Láttunk munkálni...Hogy is ünnepeljen
A szolga könny, mit szégyensisteregve
Dob föl szívünk ma, hogy mint istenekre
Bámuljon rátok: Jókai, Petőfi?...

Hát nem lopták le még érzékfölötti
Napfényetek, mit még a kő is áhit?
S szabad még zengeni a csillagoknak
Egy szebb világ álomrapszódíáit?

SZÉCHENYI 1925

Kelet korcs népe, börtönöd bezárult.
Magad vagy, összerösködő hamu;
S figyelsz: az Őr szavára merre tárul
Egy szabadító Inferno-kapu:

Öngyilkos fegyver? Téboly? Tompa bú?

KOPPÁNY

A vérünk fogyton fogy már,
Nincs kenyerünk, se könnyünk.
Elfeslik ősi földünk
Forgandó, véres kockán:
Hajh, Koppány!

Ültünk az Úrnak jobbján,
Most legalul maradtunk
Mindig hittel csalattunk,
S immár hitünk is foszlány:
Hajh, Koppány!

Lettünk portánkon jobbágy.
Ez hát harcain bére?
Változtunk minden szélre,
Őskötésünk feloldván.
Hajh, Koppány!

Szép, „szabad” elvek sodrán
Jöttek a Senkik hozzánk:
És övék már az ország
Hatalom, dics és oltár:
Hajh, Koppány!

Hírnevünk haldokol már,
Mint beteg, tetves pálma.
Ezerév hősi álma,
Az sem a miénkvolt tán:
Hajh, Koppány!

Az asztal hajolván
Kérdezzük egymást csöndbe:
Elvétettük örökre? –
És most meghalni jobb már?
Hajh, Koppány!

Valaki bús-mogorván
Igy kiált sírva bennem
A nagy ellenség ellen
Való, végzetes tornán:
Hajh, Koppány!

KIÖNTÖTT A TISZA 1926

Kiöntött a Tisza. Gáttörő, vad habja
Lánctalan hömpölyög; nem látszik a partja;
Harag, végítélet zúg a bús magyarra.

Mennyi elpazarolt erő s hősi szépség.
Szürke közöny alatt pusztuló szűz érték.
Mennyi magunkellenvaló, ősi vétség.

Elsodort határok, falvak; bőszt féktelen
Ostromoknak kitett mindenünk védtelen;
Végvári vitézek vesznek reménytelen.

Dús inségbe fúlnak vonagló vidékek.
Éjük: szarvasúzó, szép álomlidércek;
Nappalok: meotis, még annál is mélyebb.

Kiöntött a Tisza. Halál a Magyarra!
Ugy vesszen... mintha rég maga is akarna.
Négy felől a vad hab már sarkunk harapja.

Négy felől rohannak rombolván a virtust,
Ördögül üldöznek minden ősi ritmust;
Álarcnak, cégérnek használják a Krisztust.

Minden-mindegy lélekvesztőjébe ülve
Nem leljük a partot, egymástól elzúllva
Mi: mesék hólyagja, szalmaszálja, üszke.

Áradt, folyt a vér. Hogy engedték haragvó-
Bosszúsan csorogni: s most vagyunk hanyatló,
Mindenféle szélben nyargaló ballangó.

Látnád a változást legyűrt magyar isten,
Kit hittek a szittyák kemény, harcos hittel –
Keresztény, keresztyén pipiskedik itten.

Kiöntött a Tisza. Vajjon ki akarta,
Hogy az ősi fajta magát így elhagyja,
Hitét, álmát, sorsát idegennek adja.

Pánszláv, germán, zsidó... borzasztó árvízben
Partalan, fajtalan népem, jaj, őrizzen
Az egyetlen, ősi, a legerősebb isten.

SIKARI KOVÁCS LÁSZLÓ

Doberdó, 1915. VIII. 5.

Mikor a világ tavaszodik,
A fakéreg meghasadozik,
A könny könnyen a szembe tódul,
S a Föld mindjobban belelódul
A fénybe, melyben a kereszték
Feltámadván lelepleztetnek:

Ilyenkor mindenütt kereslek:

Égen, vizen, fűben és fában,
Szolgasorsunk Janusarcában,
A vádban, melyet fiatal fák
Suttognak: Ó, szent Fiatalság,
Kit tévedt nagyjainknak álma:
A kétféjű Sas kimérája
Ragadott fel kevély prédára.

Dicsőség rád – s szégyen fajtánkra!

IGY NEM MARADHAT

A leckeórán elhangzott a szó,
Miként a nyíl, mely gyorsan illanó
Fénnyel röpülve újjáról kifut,
S szívem találva néztek a fiúk.

Szemük lobbant, még álmos, lomha mécs,
Minthogyha értenék: mért csonka Pécs,
Mikor a fő, hogy egész Kecskemét
S halkan sajogni kezdtek a Megyék.

Az egy hazából annyi drága sejt
Lemetszve im' (örökre) árva lett.
S tán érezték is: (óh, szégyen reánk)
Hogy mint szüette tölgy kivágatánk.

Mint vért buzogni ha kezd holt tetem,

Sötét sóhaj tört föl sok gyermekén
És lett a tág szem fénye mind fakóbb:
Megértették, hogy övék a „halott”.

Csak azt nem értették, hogy tán soha
Fel nem támad. S a szemek bársonya
„Nem-nem-sohá” – s csodás lángot vetett
S nézetem e tiszta, drága köveket.

És csillogó gyermekszem – ó, be hány –
Fénylőn figyelt mint zengő óceán.
Az egyé forrt hit áradt és dagadt:
Igy nem mardhat! Óh így nem marad!

Arad, Kolozsvár, Kassa és Pozsony...
És zsongni kezdett a tűzhangyaboly.
Szavam is bátrabb, lázasabb hangu lett,
(Magamba csak oly halkán, mint az est,
Mondtam:
„Credo, quia absurdum est”.)

AZ ÉJJEL ÁLMOMBAN

Az éjjel álmomban
Gyönyörűt álmodtam:
Hat fehér ökörrel
Nagy határt szántottam.

Hat gyönyörű jószág
Tündöklő üstökös
Csillogott-villogott,
Az alvó föld nyögött.

Csak az isten látta,
Hangosan füttyültem.
A mély barázdának
Neki-neki dültem.

A Dunát átszelem,
A Tátrát át vágtam
Mélyen a tűzmagig,
Hogy a lángot láttam.

Vérpiros tűzvonal
Tilosan lobogott;

Haragos tüzétől
Ki is hajnalodott.

Az égő barázda
Koszorút formázott:
Ma láttam álmomban
Nagy-Magyarországot.

FIAMNAK A MOZGÓ-TÁBORBA

Édes fiacskám, vedd e pár sorom,
Ki fent jársz a cseh gúnyhatárokon.
Kezedbe bot, szemedbe zöld hegyek,
Ifjú csodák és idegen őrszemek:
Nem lázad-e a turullakta Tátra?
- Légy résen! És gondolj szegény hazánkra.

A hegyek jók, igazi nevelők.
Szívj köztük tiszta álmú levegőt,
S a szívedben fellobbant, szent tüzet
Ragadja hősibb életlendület:
Minden halál és durva kényszer ellen
Harcolj fiam, szabad, teremtő ember!

Rajtam nehéz gond csüng, mint a nadály;
Közelg felém is a nagy akadály.
A hegyről már lefelé ballagok,
De benned élek még, benned vagyok
S viszem veled hegynek fel háti bórjúd:
- Óh Ég, csöppents égő sebemre – bosszút!

Még benned élek s lét nem hazug
Tebenned minden őszám vére zúg.
S könny és vér lassan tengerré dagad:
E tenger hullámának hidd magad,
Melynek nem gát a legmagasabb hegy sem;
Isten s a szárnyas győzelemvezessen.

Én új magam már tőled számitom,
Ki fent jársz a cseh demarkáción.
Kezedbe bot, szemedbe zöld hegyek -
Tied a hit, remény, a szeretet
A hódító élet minden varázsa:
- Jó munkát! – És gondolj szegény apádra.

BALATON

Minékünk itt a tenger.
A sors kaján marad már,
Nincsen közünk a kalmár,
Szabad kék tengerekkel.

Esett, nagy árva voltunk
E tükörből felréved:
Ember, Világ, Természet
Meg nem másítja dolgunk.

Haragunk halott vulkán
Hagyjuk a Sorsot tenni,
Hagyjuk Badacsonyt veszni:
Vigye azt is a Hullám.

Szétfoszlunk, mint egy ábránd.
Létünk sekély, felszínes;
Hiába vernél ives
Kötő-hídat Prohászkanak.

Jövendők útját, célját
Köd fedí, lelkünk ködje.
Nem tartunk sohse össze:
Mohács csillaga néz ránk.

PANNONHALMA

Ragyog a menny sacramentje,
Be gyönyörű naplemente.

A tabernaculum nyitva,
Fölsajog még arany titka.

Aztán halkul völgy és halom,
Elbágyad a bodros Bakony.

Elúszik, mint kéklő bokor:
Vértes, Pilis, Börzsöny Bakony.

De mint sugaras buzogány

Rengeteg Isten-tudomány,

Egetvívó templomtorony,
Mely túllát tűnt századokon;

Túl sorompón, rongy korláton,
Mit a rabló cseh s oláh von,

Ő, a szellem nagyhatalma,
Sértetlen áll Pannonhalma.

HUBAY HEGEDŰJE 1926. III. 8.

A Lét nagy koncertjében hős szólista,
Itt van lelkünket drága dalba sírni:
G...Mély gordonkák gyászával szólítja
A beteg hont, bűbájos Paganini.

D...Égő dac, Lavotta lángkeserve.
Hunnyó kurucság, hamuszín derengés.
Á...Ábránd; csalfa álmok hő szerelme:
Szétszórt szivekben lesz-é összezengés?

É...Zeng a Hegedű és húrjain
Im' égbe tör a hívő áhitat,
A szebb Élet varázsa meglegyint.

Szórd csak gyémánt, ördögtrilláidat'
Szegény, bús nemzetedre Hubaynk!...
Csitt! Csitt!... „Pacsirtaszót hallok megint”.

HOLDFÉNYSZONÁTA 1827-1927

Anyám te játszol. Kezed, a halott,
Rá-rárepül a billentyűkre: érzem.
Felhök mögött – hallom – hogy száll a hold,
S álmodva bujkál bűvös szellemfényel.

Bethoven zeng-bong – s bennem fellobog
Tűnt boldogság el nem múltó zenéje:

Rám tűz, Anyám holdfényű homlokod
Sugárfinom harmóniák mezébe'.

Látlak. A drága, hangszerverte hullám,
Mely gyermekszívem érte – visszatért,
Mint misztikus követ, aki a tért,

A végtelent villámgyorsan befutván,
Az Isten szivéből vett őserőt,
S a világgal és Véled összeköt.

KASZÁSOK

Hogy föltetszett a halom hős Ügek
Unokája s a Kárpátokra hágott,
Már dönték is a rekkentős füvet,
A hasigérőt, hét Hajnal-kaszások.
Aztán kabalának maradt a „hét” ,
Ha gyász, vagy győzelem lett – pár marék.
Vagy ezerévre szólt a látomás:
Vérrel fecerunt magnum áldomás.

Ám toros szívbe villant a kereszt.
Keresztbe rakják 'élet'-ünk a szentek;
István és mind a hét 'Krisztus'-jeles
Aszép pogányok közt vág szörnyű rendet.
Égig emelnek hő Istenrabok
Gótívú rendet, himnuszasztagot,
De, jaj, rálopja tűzvörös szívét
Egy forradalmár, az Egyéniség.

Kóbor Balassa pengeti tovább
És kettőzi szépségek, szerelmek.
Új Bibliánk nem csinálhat csodát:
Az aratók hétfelé széledeznek.
Törökbarát ez, az Habsburg-cseléd
S mindig a haza issza levét.
Kuruc siratva Zrinyit emleget,
Márványtengernél szelve kenyeret.

Nekünk nem tudtak nyitni új csapást
Egyenlőség, Testvériség, Szabadság.
Egymásra fentek az eszmék kaszát,
S Világos Döblingéjjele szakadt ránk.
Fattyút nemzettek Jelszó-Gráciák:
Liberálizmist, Demokráciát,

S kloroformos, Lombroso-homlokú,
Kapitalista Világháborút.

Halálkaszás, álorcás Főzsivány,
Országablója, lelkünk megrontója!
Suhint az Árulás, Nyomor s Viszály,
S hull a szegény, mint a szélhordta polyva.
- Ó Istenünk, mutass új Pusztaszert;
Tévelygőiddel tétess újra szert.
Köss újba minden széthulló kévét,
S add meg a Szentek szép egyességét!

(Kar)
„Hol vagy István király?
Téged magyar kíván
Gyászos öltözetben
Te előtted sirván”.

SZEGÉNY EMBER SORSÁT

Kutya tél, kutya tél.
Zúg a zúzos nyirfa:
Szegény ember sorsát
Boldog Isten birja.

Csapkod a jeges szél,
Tanyákon hóvatta.
Csupa csöndes őrház,
Egynek sincs vonatja.

Karácsony. Megváltás
Vágya indul útra.
A szomszéd már kagylós
Füllel ül a sutban:

Páris kakaskodik,
A német gázt kotyvaszt –
Az ántiistennek
Uralma lesz hosszabb.

Ki vezérel negyven
Évig a pusztába?
Ki lesz szibériás

Sorsunk Atyuskája?

Új napunk – támasztó,
Földünkől lelkező,
Tüzünket imádó,
Vizünket kedvelő. –

Hosszú tél. Halálos.
Egy tehén ha ellik.
De nem érzi a föld
Betlehem melegjit.

Csupa rossz hír sivít
Bent a rádióba.
Nem lesz már az éjnek
Soha víg rigója?

Ha csak – majd a kutya
Eszi meg a telet,
És eldől a kaszás
Az istálló felett.

KÜLPOLITIKA

Német sógor.
Angol sógor.
Olasz sógor.
Amaz volt-bor.
Emez most-bor.
Ez meg lesz-bor.

Ez sem olcsó,
Az sem olcsó,
Sem utolsó.
Volt-koporsó.
Most-koporsó.
Lesz-koporsó?

Árvereznek:
Német vesz meg?
Olasz vesz meg?
Úgy szeretnek,
Majd megesznek.
Majd – megesznek.

TALÁLKOZÁS TIBORCCAL

Tiborc, te élsz?

Vagyok, uram, vagyok.
Nem átkozom a szikverő napot,
Mert lenni kell, ha Isten így akarta,
Ha hétrét görnyedek i már alatta.
Hagyján, ha Isten járma lenne csak,
Húznám békével és mikép a vak
Nem is hinném, hogy szemem felnyiták
A hosszú, harci garabonciák.

Fő, hogy vagy és a jámbor föld terem:
Akié ez, azé a győzelem!

Szegény sziget biz' ez. Szegény öröm:
Hogy tör a rozsa pici, rőt lángja föl,
Hogy tart ki kinlódón a tél alatt,
S az aratás mindig másnak marad.
Koldús-sziget ez. Kérészéletű
Porontyot hoz csak és alig magot.
,Vitézibb' telket nem nyert magvető,
Se szárazabb temetőt hős halott.
Szép földeinken idegen vadászik:
S elcélazzák mind a nép atyáit.
Szép céljainkat mind szétravaszkodják,
A magyarokat csak csalják, csapolják.
A szikbe itt nehéz harapni másnak,
Fínyás úrfognak, izmaelitának.
Nem is lát e táj sólymot, agarat:
Minél soványabb, annál magyarabb.
Megritkul itt már fecske, gólya, gébics:
Egyszerre csak elszáll még a kút gém is.
Csak egy marad, egy úr, a Zivatar,
Mely hült porunkból buckákat kavar.
Elmennék én is, mint a madár, innét,
De tart a gond, az Isten és az inség.
A gond, mely néha ver és néha éleszt:
Mi lesz, ha ez a föld is a másé lesz?

Csak tartsatok ki bármi sors alatt.

Küzdj és bízz': ezt tanítja most a pap
S szikkadt szívnek jó a szódélibáb,
Csak magyar lenne mind, ki prédikál.
Jó az ige, hogy tartson össze minket,
Mert nincs, aki felírja könnyeinket.

Nincs jó király, hogy megláthassa azt:
Míly templomegere ma a paraszt.

Fordul még majd a Sors szekererúdja.

Akkora már, hejh, puszta lesz a puszta!
S nem lesz fáradt tüdönkre patika,
Csak temető, vagy Amerika.
És nem tudom, ki voltam ezelőtt,
De most érzem, hogy rab magyar vagyok;
A hétszázéves végzet újra ölt,
Érzem hiába élek és halok.
Kinek vendégség sohse adatott,
Csak a halállakodalmas csatában,
Mért kívánják attól a falatot
Ez örökké vendégzajos hazában?
Ki álmából se tudja, mi a jó,
Szegénynek az élet szörnyű adó;
Kinek hírét száz idegen front hírli,
Nem sírnivaló tréfaság-e hinni,
Hogy lesz még szöllő, lesz még lágy kenyér
S Kossuth hazája szép kerekre kél...
(Vagy, hogyan mondta az a – Rothermér?)
De hát Krisztus kovásza-e a szó
S megáll-e szóra a sötét hajó,
Melynek bús füstje, mint a rozmaring,
Először még fojt, aztán tovaring
S a vályog álma felhőkarcoló,
Új vággyba, új nagyegybe kapcsoló,
Testvért-hazát felejtő dalba foly.
És zúg és zeng a roppant hangyaboly;
S a hajó csillagzászlós árbocát
Új szél feszíti már...

Tiborc, ne mondd tovább!

PARASZTDAL

Irtottak, dúltak
A szél és az átok:
Keverték-verték
Nyugati tatárok
És mégis állunk:
Mink és az akácok.

Nem hagyjuk egymást

Mi fehér japánok.
Gyökeret gyűjtünk
És bimbózsarátot.
Kétszer virágzunk:
Mink és az akácok.

Homlokláncolva
Gyűlöljük a várost.
Imádjuk a Napot,
És védjük a lápot,
Meg az országot:
Mink és az akácok.

Mink vagyunk az alj,
Az alom, az áldott,
Melyben aluszik
A hős, megneváltott,
Úzött Jövendő:
Ébredjünk, akácok!

HÚSVÉT, 1929.

Ez még ama
Kétszáz mínusz
Lehelete.
Vacogsz ember,
Vacogsz Isten
Szent remeke.
Mi kellene?
Tavasz, tavasz,
Avagy Ember,
Aki isten,
Ki életet
Csinálna most
Mindjárt itten.
De hasztalan
Kíált szegény:
„Nincsen remény,
Nincsen remény”

Kiesett a
Magyar tavasz
Már az évből?
Mint a Föld
Ah Ég kegyéből,
Mint a meleg

Az emberek
Rossz szívéből.
Reszketnek a
Fagyos csirák,
Fog a világ
Napmelege.
Kiesett a
Földkereke.

Őrült Tavasz!
Bolond Húsvét!
Feltámadás,
Vagy megváltás
Nincs sehunnét.
Csak jaj, panasz,
Csúfolt Igaz,
Sehol remény,
Sehol vigasz.
Álomból ha
Kélsz riadva:
Csak szürkeség,
Csak renyheség.
Lusta az ég:
„Mintha mindég
Csak virradna”.

Jobb lenne tán,
Mint kisdedet,
Betakarnám
A szívemet,
Mint szőlőtőt
Télre bújtván,
Hogy valaki
Nyissa újra.

Jobb lenne vén
Föld, neked is,
Hogyha mindent
Visszaszínál
Vak-magadba:
Minden ösztönt,
Minden csirát,

Minden hangot,
Minden lángot,
Minden álmot,
Minden lirát.
S így kioltva
Kezem, hajam
Éjbe fonván

Egy nagy felhő
Jönne lomhán
S mindnyájunkat
Bepólyálna
Fehér gyolcsba,
S úgy ébrednénk
Új életre
Tiszta pólyán.

Jaj! Ez a szél!
Mint az acél,
Kemény, kemény:
„Nincsen remény”.
Ez már ama
Kétszáz mínusz
Lehelete:
Nagypénteknek
Halálszele,
Beteg-rekedt
Ördögszírén,
Halálzene,
Halálorkán,
Mely zúg a Föld
Úzött-gyötört,
Bomlott-bolond
Autóján.

A NEWYORKI HIDFŐNÉL

Ki népei vattok?
- Csúf világcsavargók –
Svábok-e, vagy bolygó zsidók?
- Csak koldus magyarok.

Ki népei vattok?
- Csonk-ágról szakadók –
A világ száz hídja sóhajt:
Magyarok. Magyarok.

Ki népei vattok?
- Mindenütt szabadok,

Csak a sötét Tátra alján
Nem azok: Magyarok.

Ki népei vattok?

Cseláké, olái?
- Mindenkié és senkié,
Más faj asszonyáé.

Ki népei vattok?
Ki érti szavatok?
- A Magvető szórt így széjjel
Bolygó, bús csillagok.

Ki népei vattok?
Kié országotok?
- Krisztusé is, Sátáné is.
Áldott, meg átkozott.

Ki népei vattok?
- Fáradt harckavarók. –
Harc, vagy halál? Mi végre hát
Hazátlan magyarok?

- Csak az Isten tudja:
Jóra-e, vagy rosszra.
Jóra, vagy rosszra találunk,
Vagy régi bánatra?

KORSZERŰ VERS

Morognak a magyar szegények,
Nincsen rendjén se széna, se rétek.
Holdig büzlik dudva, gaz .... Bolondság!
Minden jól van:
Ég a Tisza, szalmával locsolják.

Morognak a magyar legények?
Mért is vannak még árvák, szegények?
Mikor jutna kenyér és boldogság.
Jut majd az is:
Ég a Tisza, szalmával locsolják.

Morognak a magyar szegények:
Sürögnek a gyors adó-cselédek,
Földet sodor a tenger-adósság,
De áll a Hon:
Ég a Tisza, szalmával locsolják.

Morognak a magyar szegények,

A falánkokmár mindent felélnek
Merániak javaink' orozzák
Marad mégis:
Ég a Tisza, szalmával locsolják.

Morognak a magyar szegények,
Vigyázzatok a vártán, vezérek:
Az égről a csillagot lelopják.
Vakulj magyar:
Ég a Tisza, szalmával locsolják.

Morognak a magyar szegények.
Ne zúgjatok: lesz itt még szebb lett!
Meggyújtjuk a dúvadak bozótját,
S minden jól lesz:
Ég a Tisza, szalmával locsolják.

RENG A MAGYAR FÖLD

Reng a magyar föld,
Zeng a magyar ég.
Kénkövet gyújt s öl
Nagy keserűség.

Reng a magyar tölgy,
Gallyai hullnak.
Senyved a mégzöld:
Meg nem ujulhat.

Pernyeszag, füst vág,
Hogy honnan, nem tom',
Még csak belül láng
A tanya-templom,
De holnap lobbansz
Holt gyep: Ihajla!
Hogy hogy lesz jobban:
A Sors virrasztja.

Reszket a fű s kő, Alján az égnek
Véres és üző
Vészjelek égnek.

Reng a magyar tölgy.
Gallyai törnek
Védjük, mi még zöld,
Védjük a völgyet.

Védjük a völgyet,
Míg zokog Erdély.
Az nyer, ki többet
Mer s ujat nem fél.

Az, kinek tisztább
Szíve s a terve.
Üljünk-e inkább
A buja szennybe'?

Reng a magyar föld.
Zeng a magyar ég:
Szegénynek hit s zöld
Remény adassék!

Ó, viharváró,
Magyar szegénység!
Ó, egetrázó
Koldús-reménység!

KATONA 1930.

Bimbozhat új szépségeket az agy,
Zizegnet új szelekkel a kalász:
Nekünk szent ács volt az öreg takács,
S valahogy mindig Ő marad a Nagy.

Ő, a megváltó, krisztusi magyar,
A kárhozatsziklát felemelő,
Saját s fajtája sorsát görgető,
Első, merész, tavaszi zivatar.

Pörölgj, melytől mint új, friss áramok
Zsibongnak szét a dermedt bánatok,
S bénult izmához kap bús, vén Tiborc.

Oh, meggyötört rög lelke: szent gerezd,
Kálváriánkon fölfénylő kereszt;
Kenyér e népnek és húsvéti bor.

KÜRT VAGYOK ÉN

Kürt vagyok én:
Az összeszorított ajkak,
A hangtalan, nagy fájdalmak
Hangja.
A prometeuszi lélek,
A megcsonkított Egésznek
Égbekiáltó jajja.

Kürt vagyok én:
Hazugság-falakat
Omlasztó akarat-
Himnusz.
Himnuszod, Luciferésszel
Tépdesezt s Pelikánvérrel
Táplált, szent Humanizmus.

Kürt vagyok én:
A haldokló magyarság,
A pusztuló parasztság
Ajka.
Itt van a sorsfordító
Idő! A gyors, ordító
Szükség: egy nagy megtérés
Keresztvizét csordító,
Utolsó újhodás
Minden Vajkra.

Kürt vagyok én:
Havas
És csirás tavasz
Mérföldcsizmás heroldja.
Rejtett kincsekettáró,
Tetszholtakat felrázó,
Ki a bilincseket oldja.

Kürt vagyok én:
Egy megváltandó Népnak
Alkonyathoz hasonló
Pírja.
És lehetlenségek
Tengerét átgázoló,
Óriás hívó sipja.

Kürtje vagyok
Meggcsaltaknak, meghaltaknak,
Raboknak, megraboltaknak,

Szegényeknek szenvedőknek,
Krisztust harcban keresőknek,
Kürtje Békételenségnek,
Magyar Élhetetlenségnek,
Magyar Halhatatlanságnak,
S örök Megnemalkuvásnak.

VALAKI VAN A TORONYBAN

Valaki van a Toronyban.
Valaki ott fönt reparálgat:
Lámpája leng a magosban.
A faluban csudákra várnak.

Mi a baj? Halló! Vitatjuk:
Megállt, vagy megbomlott az Óra?
Hallgat az éj. A Fiastyúk
Nem a földi dolgok tudója.

Mit bánja ő, meg az ördög,
Ha hull a harc kis vértanúja.
Kiáltunk tüzet és csődöt,
A Bank sötét zsákjába dugva?

Alszik a Nagy-Alföld, mint a
Vak Idő, rejtelmekbe rejtve.
Remeg, vár a nép: egy szikra
Éjszakát robbantó lehetne.

Valaki van a Toronyban,
Valaki ott fönt reparálgat:
Sorsfogó kéz kéne mostan,
Ész, Szív és Szem, mely messze láthat.

Ki jár fent lánggal motozva?
Zsivány? Vagy Őrült? Vagy Lázadt?
Mindenki sötét robotba
Keserült sebbel csak találgat.

Holnap?... Még vár, vár az átok,
Mitől az Óra fönt megállna,
S felhördülnének a lángok
A megcsalt vágyak kudarcára.

Holnap?... Várjatok parasztok
Új kenyérre és új vezérre,
Ki felül – az elakasztott

Feltámadás tűz-szekeére.

PUSZTAI VÁLTOZATOK

I. HAJNAL..

Rózsafelhőkön
Amott jön lágyan:
Remeg a róna
Teste gyöngy-ágyban.

A levitézlett
Hold halkan bujkál,
Sápadtan messze
Elvagabundál.

Rikkant a rigó,
S Dávidparittya-
Kőként szent fütyyét
Égre hajítja.

Mozdul holt izma
Karnak, szerszámnak;
Deszkái nyílnak
Arany Szezámnak.

Hajlong a kútgém,
Keleti mágus.
A napraforgó
Nézz, maniákus.

Ezüst dala zeng
Turán szeleknek,
S ezüstkengyelből,
Mesés keletről

Kilép a Herceg.

II. DÉL.

Ez itt a mongol homokpuszta.
Tibetiek szűz termés-sziveknek.
Az ájult csönd révébe érten
Állatok, emberek pihennek.
Szunnyad a gyér fák lusta zöldje,

Csillan a kis tanya fehéren.
Megállt a gyík is: minden pihen
Zölden parázsló kis szemében.
Most ért a Nap föl a zenitre
És nyilaz, örökifjú szittya.
Hátrafordulván a nyeregben,
Tűztáltosát folyton szorítva.
A rostáválótt, béna földön
Szellő sincsen, kalász se zizzen,
Csak a Délibáb tükre remeg:
Játszik valami gyermekisten.
Ki ezeréves mélyeket járt,
Azé e 'tenger' mély varázsa.
Heinrich-hajóként minden kalózt
Elnyel arany homokhulláma.
Delel a nap és lelket lehel
Mindenekbe és magyarokba:
„Vessétek be csókkal e földet,
Hogy ellen föl ne darabolja.
Legyen a föld édesanyátok,
Szép hitvesetek, szeretőtök.
Szeressétek, hogy ne szeresse
Akárki más idevetődött.
Kard a kasza is hű kezekbe',
Csak pengjen s a hajnalt köszöntse”...
Nesztelenül figyelnek a fák,
Fel-felpattan a szomjas szöcske.
Magányos, nagy ökörfarkkóró
Áll egy dombon jeget jósolva;
Gőgös-virágos: mintha minden
Az ő fonnyadt rúdján forogna.

III. VIHAR.

„A mosdott nap egy félfelhőre könyököl,
A megszárt áérben vidámon tündököl”.

Csokonai.

Holttenger. Pár bucka halott hulláma kopáron
Sárgul a pusztá sikon. Fonnyad a nadragulya.
Csend. A gyökér halk kábele bűg csak. Az égi bogárzón
Még delel álmodozón a hamuszürke gulya.
Egyszer csak valamint a Botond bugacin-garaboncás
Kedvvel rézgömbös, nagy-fene szarvaival
Hányja fel a homokot s a gulyán is úr lesz a bomlás,
Úgy bodorul fel a táj vad fiaként a Vihar.
Bősz vőfély fut előre a szél. S Ő nászszekerével
Vág neki szertelenül, mint a lakodalmi paraszt
Csélcsap ostora cseng és fergetegülte kezében
Villanyborral telt leydeni bombapalack.

Lengnek az ingújjak lobogón; violába cikázva
Villámlik feketén sok kicsi fecske-farok.
Porzanak a paripák s közelebb-közelebb muzsikálva
Száll a duhaj násznép: barna szilaj magyarok.
Bömböl a nagy bőgő, mint bömböl a berberoroszlán,
Őrült cimbalmán játszik a barna Halál,
S pattogatott, szép tengeriként zuhog át a sarogján
Forrva a sűrű jég, mint az acél a csatán.
Víg Danaidák, víg nyoszolyólányok hahotázva,
Mint kilyukadt hordón öntik a bajt feketén,
Míg gyilkolt arakép karcsún hull néma halálba
A szép, szőke kalász: jaj, oda mind a remény.
Bújik a gerlicepár. De merészek ám a tanyáknak
Sistergőn susogó őrei, hős jegenyék.
Türt süvegű, bús boglyák képe a néma alázat.
Állat alomtalan áll, nincs sehová menedék.
Vágtat a Jég. Villanyfogatáról röpköd a mennykő;
Csattan a tűzkarikás: torz, kusza arca kacaj.
Fel-felmordul a láng a viharzó boltra locsolván
Sárga dühét, mint most gyújta az égi harag:
Majd, mint őszi szírom, lankad magamartamogorván
És egy „félfelhőn im' könnyökölve” a Nap
Nézi a tarka szivárványt, mint a lángokat írtva
Mennyei fecskendő módra ragyogva ivel;
S szép arcát millió cseppekben sokszorosítva
Játszik a gyöngylevelek miniatürjeivel.

IV.ÉJJEL A TANYÁN.

Elégette magát a nap.
Még füstöl a nagy katafalk.
Pár mécsvirág s a pajtafal
Foszforeszkál; hallgatag a gally.

A méhesen mélyszürke géz.
Fent az „Isten szeme” fürkészt,
Minden alvó szívbe benéz:
Mennyi benne a tiszta méz.

Tárt ki, szegény, most szivedet.
Kutya vakkant: vajj' ki lehet?
Gomdom alvó nyája felett,
Álmos pásztor, elpihenek.

Széna- és barackaróma,
Holdvilágos barkaróla.
Zeng az Állatöv ragyogva:
Minden csillag egy akolba;.

SZÁNTÁS

Meg kell fordítani a földet,
Ami fönt volt, menjen alulra;
Legyen acélosabb a búza,
S haragosabb színe a zöldnek.

Meg kell fordítani a földet,
Hadd pusztuljon mácsonya, aszat.
Aki vet, joggal csak az arat,
Más fajta fattya itt nem köthet.

Meg kell fordítani a földet,
Jöjjön a csírás, ifjú, kamasz
Vágyakkal vemhes asszony-tavasza,
A mozdítóbb, teremőbb, bölcsebb.

Meg kell fordítani a földet,
Napról hasadjon régi réteg:
Nem nőhet itt másképpen élet,
Csak szent frigyből hősi rögnek.

Meg kell fordítani a földet,
Hadd ébredjen, ami őstunyán
Hevert bennetek: az ősz-Turán.
Jertek, ősök, hívők, erősek!

BUGAC

A roppant ég a messze térbe torpad,
Hol ködhegyek fogják a szemhatárt.
Alattuk a sík, díszként átsikolhat,
A semmiségbe vetve le magát.
Megyek. Történetünk Niagarája
Vagy ezredévnnyiről halkán dudol.
Az Öröklét s örült árnyékarája;
Az Alkonyat utánam bandukol.
Fent most pólyázza egy felleg keresztény
Részvétellel a mártír pogány Napot.
Ő sem halhat meg: egy a Te, meg az Én,
A minden-mind-Egy fősíkján vagyok.
Nirvána csend. A vézna csordakútnak
Vén árbocát ott még nem nyelte be
A Semmi. Lelkemben az Abszolútnak
Zendül derengő csillagerdeje.

Nagy, fátyolos távolból, mintha tóból
Fáradtan jönne, száz harang borong.
Egy holt Évezred bűvös sípja szól-szól:
Az álomhangú, alkonyi kolomp.
A bús Magyar, ki elhagyá az őshont
Sír ott, mert nem találja már magát.
Keletre néz, Nyugatra néz: a Központ
Csalódva küldi esti sugarát.
Megyek. A barna bojtár sorsát hordom,
A magamét és néma könnyemet.
Megyek és ime felriaszt a mozdony,ű
A képmutató kultúrszörnyeteg.
„Ellenség! Jaj, hát el fogsz veszni itten?
Vagy változol? Akarsz, vagy nem akarsz”...
Ketten vagyunk: Én és a Nap, De Isten,
Te egy, ha örök örömdbe tart –
Tarts meg bennünket.
Áld meg a magyart!

VICINÁLISON

Vasfüves, lila legelők;
Boglárkák, buja muhar;
Jegenyék, égremeredők;
Barázdák, barna ugar.
Minden csík messze kanyarral
Visszafelé suhan el.
Kis major megy a kazallal,
Fordul a zöld kutyatej.
Tömerdek ég üde, tiszta
Vizébe vetem orcám.
Jobb itt, mint pávázó Nizza
Habján – egy hereboglyán.
Szebb itten halk mélabúra
Hajtani szomju szívet
S nézni, hogy a héjakútra
Fürge, kis hangya siet.
Bakterok alva maradtak
Ez B-listás; az halott.
Mindenütt már learattak.
Cséplőgép füstöl amott.
Kék szőlők. Gyümölcsfaerdők,
Buckák és búzatarlók;
Juhnyájak szertelézengők,
Parlagi, kis galambok.
Düllő-út szel át. Minap itt
Vihar járt. Kusza kórók

Között, meggörnyedt kinaiak,
Nagy sárga napraforgók.
Dúlt tetők... Gallyak letörve...
S nézek magambatévedt-
Borúsan szemközt egy szőke,
Hamvas Tizenhatévest.

ALKONY

Zengő színtus:
Piros zápor.
Nyáj és pásztor
Ballag szépen.
Az útszélen
Égi bárány,
Anyját várván,
Áll pléh-Krisztus.

Alvó pagony.
Álmod göngyöl
Ködlő Göncöl.
Az erdő bent
Nagy, termő csend.
S mint ha dómban
Szent mécs lobban,
Néz a bagoly.

Halovány ég.
Szénatömjén
Száll a sömjén.
Édes szélbort
Önt az égbolt.
És a kertek
Esdve zengnek
Halk „rorátét”.

Most remegve
Piheg a domb,
S ime a Hold
Angyalhintós,
Szép, murillós
Felhőn, mint a
Szűz Mária,
Leng a mennybe.

ANGELUS

Mint sötét lovag bandukol a Gond.
Alkonyszellő rázza a száraz harasztot.
Áll a szélmalom; komorul a domb;
Várják a vének ez estéli harangot.

A torony hegyén halványul a gomb,
És szállnak a hangok, repeső galambok.
Barnulnak a rétek; halkul a kolomp;
Csöndes falu felé kósza nyáj barangol.

Most horgad a nap; az árnyék borong,
Meg-megsímogatva az árva katangot.
Mint sötét lovag léptet el a Gond,
S halk „Dicsérjük”-öt mormognak a parasztok.

TANYAI MÁJUS-VASÁRNAP

Kint a kósátrakon túl,
Hol álomhangon kondul
A templom harangja,
Illatos, friss emléknek
Vette föl e kis képet
Szívem: sötét kamra.

S most hívom itt a csöndben:
Zengő aranyfürdőben
Áztatván a fákat.
Újra látom e nagy, zöld
Statisztáit az Alföld
Misztériumának.

Látom a buzatáblák
Selyem dalmatikáját,
Rajt' a színarany bojt.
És leng a gerleszürke
Felhők halk tömjénfüstje,
Kis fürj pitypalattyol.

A bogarak regélnek
Tarka virégregéket:
Zümmögő orcheszter.

És áll dús fénysugárba
Most szökve szép sudárba,
Libapásztor Eszter.

A tehén nyalja borját
És bámul a majorság
Száz fehér libája.
Körül táncol a zöld fény,
A lelkekre ömölvén
Dionysája.

Most a csönd lágyan csönget.
Hallom várandós földek
Szíve dobogását.
A kis pipás parasztnak
Bölcs hallgatásban gazdag
Elgondolkodását.

S im' fent mélyliba árnyat,
Millió ezüst szálat
Ejtő gombolyag száll:
Óriás terhű felhő,
Gyönyörűbb minden meddő
Művészgondolatnál.

Száll. S míg a felhő alatt
Villámló víg vonalak.
Irnak lenge fecskék,
Lent kékek, sárgák, zöldek
Zivatarával jönnek
Templomos menyecskék.

GÓLYA

A tikkadt
Tóba:
Tik-tak,
Ütemre jár a
Gólya.
Piros, nagy szikkadt
Lába
Lépked a béka-
Nyálba.
Alig teng
Egy-két pittypang.
Néma

Márvány a
Víz is.
Semmi nesz,
Semmi visszhang,
Ha fut egy
Búbos bibic.
Körbe
A pár kis
Pittypang
Bevesz
A roppant
Csöndbe
Az ég
Monumentális
Nagy, kék
Harangja
Föd be:
S nézem,
Hogy úri góggel
A tikkadt
Nyárba:
Tik, tak,
Ütemre jár a
Pusztá
Nagy-Melankolikusa.

BARÁZDABILLEGETŐ

Tavaszi Loholok.
A Föld levelén
Barázdasorok
Futnak feketén.
S fent-fent valahol
A fénybe törőn
Pacsirta dalol:
Szent életöröm.

A boldog egek
Kéjébe derül.
- Ám, én, a beteg,
Itt lent, egyedül,
Könnyes gyönyöröm
Uj rímbeszedő,
Skandalva szököm:
Bús billegető.

ÉREM

Arany májusban térdig gázolok.
Körül, fölöttem, bennem láng lobog.
Arany Nap öntözi az ős rögöt,
S táncol-dalol az ifjú zöld fölött.

Hol a legdúsabb fények párzanak,
Barnálik egy földből nőtt árnyalak.
A horizont hullámos peremén
Bronzvalla a kék égbe beleér.

Kenyér-követ fejt kérges két keze,
S most óriássá nő a Nap fele.
Görnyedten áll, egy felhő ráborul,
Az eget tartja: békénk', háborunk?

És zsong a zombék és sercenne nő
A fű, a búza, Égig terjedő,
Nagy vágy lobog a búzaföld fölött:
Tüzes akácvirágszag hömpölyög.

KINT

Süt a Nap. Süt a Nap.
Zuhogó csókpaták.
Víg aranymagvetés,
Villanyos nevetés.
Arany a barázda,
Arany a kalásza;
Zeng a fény, a kalász,
Pengeti hat kaszás.
Milyen szép halk játék:
Hogy kivet az árnyék.
Van nekem, neked is,
Kertben kórónak is.
Felhőbe bújt a Nap.
Mindmesebb hallszanak
A kaszák. Más ritmus:
'Sápadt vagy Árgyéus!'
'Hol a Nap: ostrom?
Palástom, bocskorom?
Az arcom halványkék:

(Tündérkéz, halk játék).
Az árnyék bennem van,
Már tán csak lelke van:
Testetlen, új, steril,
Árnyatlan, bús Schlemihl.

Meghaltam”?...

MEZEI SZEMLELŐDÉS

Milyen jó itt.
Csendsátram felverem
Az illatos gyepen:
Óh, álomlétű, jószagú füvek,
Mézholdó dongók,
Mezei virágok,
Idegsongító, szelid szintűzek,
Szent gyógybalzsamok
Az egybefoglaló, kék bolt alatt.
Szabad vagyok,
Szabad!

Milyen jó is szabadnak lenni.
Testem-lelkem nem nyomja semmi
Kényszerzubony.
Nem nyom az ég se:
Minden csend és béke,
Elvértve, ha a fás országúton,
Vagy messze fent a kék tengerben,
Mint egy más élet furcsa bús emléke,
Elzúg a szerszámgyártó ember
Istennel is vitába szálló,
Folyton magáttúllicitáló,
Meg-megbicsakló örült versenygépe.
Jó nem gondolni most sokáig semmit,
Ne rakni össze délibábos képbe
A csalfa színeket és hangokat.

Jó nem gondolni most sokáig semmit,
Csak úgy felvenni, mit a szív megsejdit,
És éreztet egy álomhangulat:
- Mily mesterséges minden gondolat!-
Szél dong, légy döng vagy méh az?
Hallga! Hallga!
Mezítelen lábomra fut egy hangya.
Mily furcsa! – De tán nem is oly furcsa:

Hisz' ő ép úgy a föld kevély ura,
Mint én.
Sőt
Több! Rokon,
Művész, akinek nincsen börtöne,
Csak biztos, tiszta ösztöne.

Jó nem gondolni most sokáig semmit! –
De mégis mit gondolhat e kis állat,
Hogy itt fekszem vackán pár holt virágnak,
Mely nézi bizton egy egész világ.
Mit érez a fölrröppenő madár,
A fészek és a szabad kék lakója:
Van-e, vagy nincs határ?

Mit lát amott, amaz iromba
Bivaly, ki most lép a paradicsomba,
A fényédenben, mely mindent elönt,
És áll sötéten -

Ki küldötte őt,
A szákcúba tévedt őserőt?
Vagy –
Kérdezd a margarétát, kankalint,
A kutyatejet, a görbe, vén akácok,
És mind a többi, mezei virágok
Megnemváltott, sóhajtó lelkeit:
Mi a világ,
És mik vagyunk mi mind?

Az Egynek széthulló szivárványszinei.

MAGYAROKHOZ

Sivatag, turán ég,
Vad fellegvándorlás.
Ős puszták búsonganak,
Villámok zuhognak,
Vonagló, zord vidék.

Mint a jég, vág a gond,
Paskolja süvegem.
Ahriman országán
Váltott gyors lovakon
Robogok tüzesen.

Haragom, Szerelmem,

Táltosok, vigyetek!
A vihar elemem:
Valaki tavaszi
Lázakkal hiteget.

A patkóm szikrázó...
Az Örökvirágzó,
Emeli ezredév
Koporsó-fedelét:
És minket meleget.

SZÉLKIÁLTÓ

Szederinda gyalogút
Csillag és cél ködbe fut
A jó magyar tönkre jut.

Vonat, felhő, madarak,
Minden Pest felé halad,
Csak az én falum marad.

Nézzem a szálló darut
Én nem hagyom a falut.
Őrzök üszköt és hamut.

Új világok szele zúg.
Vajúdunk: jaj, merre futsz,
Mentő csillag, Perzeusz?

Áprily, Mécs, Reményik,
Tartsatok ki, mert szép így:
Utolsó csepp reményig.

Ránkhajló fény-riáltók
Égjetek – én virasztok
S a pusztába kiáltok.

ALFÖLDI UTAZÁS

Száraz földön suhanó
Vékony bordájú hajó.
Kormányosa a szívem,
Vitorlája a hitem.

Sivár magyar homokon
Utazom s álmodozom.
Villámlik, csattogva zúg,
Hullámlik a kocsit.

Zúg a buckák tengere,
Hajóm sülyed lefele.
Nem marad a föld felett,
Csak az árbóc: a kereszt.

MAGYAR VÉGRENDELET

Fiaim, itt az ős, atyai rög,
Szülötte földem és örökötök.
Megélhetésre bár manap kevés,
De mégis védjetelek körömszakadtig:
Krisztusin szép és szent a magvetés.

Pogány-keresztény ösfoglalkozás.
Korcs, függő, fertőzött mind, ami más.
A föld erkölce sohse lesz laza,
Csak tiszta lelket tűr, nem fáraóit,
S itt minden kis szög egy darab haza.

Itt tiszta frigybe ég a munka s ész;
Nem önti rátok luciferi Pénz
Bordélyos lázát, vak örületét;
S marad mindenki az Időtől függő,
Isten szolgája: bölcs és hű cseléd.

A föld a jó, mely mindig összetart,
A pénz a rossz, mely bajt hoz, szétszakajt.
Szeressetek inkább csak szántani,
Igy rút időbe fogant lelketeknek
Tévtan, távhit nem fognak ártani.

„Bor, búza, béke”: E sanyargatott
Rög csak a hű, honnét sarjadtatok.
Megérem-é, hogy három fiamon

- az élő, tiszta, szűz magyar erőkön –
Török meg átkod, átkos Trianon?

KECSKEMÉTI ÖREG-TEMPLOM TORNYA

Felhők vásznára festve pár vonással
Oly egyszerű – s a nagy vidék ura.
(Parasztin szép, gigászi furulya)
S néz szembe minden rút cifrákodással
És titkon sír szeliden bús panasszal,
Hogy nem megyünk elő – a Sors marasztal –
És elmarad szépség és kultúra.
Házak s toronytársak fölött vigyázva
Kibámul a csöndtermő pusztaságra.

Miért ál: kérdem olykor elborongón.
Kiáltó szódnak, igazságos Isten?
Tilalomnak, hogy el ne harapódzon,
Miként a láng a száraz, nyári rózsén,
A káromlás a szikkadt honfi szívben?

Miért áll? Mért bűg búsan nagyharangja?
Hogy vadgalambot ríkasson a hangja,
Hogy szállaló idők nyomát,
S amit a por ma épít a nomád,
Sátrak körül a szél hullámszeszélyén.

Azért áll tán, hogy várja-várja edzett,
Munkában égő, friss barbárerők
Frontújitó tavaszfuvalmát?
Ki dönti el majd úrverekedők
Alkuszharcát? Ki tartja majd az almát?
Ki lesz király? – De lesz-e nemzet,
Mely bátran úzi el sötét borúnk?
Hogy döntik el protestáns s római
Vitájukat az „i”-n, hogy romjai
S lesznek már az úgyis romhazának?

Vagy várja tán az új szent háborút?

Leomlanék gyászában: csak akarnám,
Hogy aztán jöjjön, ami úgyis jönne.
Halál inkább, mintsem így gúzsba kötve
Embermegszégyenítő kény parancsán!

Leomlanék szégyenlve, hogy hiába
Furtad-faragta dűrván föl a földből
Istenkisértő, bús vakondok-ember.

Leomlanék egy éjjel, ámde nem mer,
S csak áll, csak áll a béna éjszakába
Házak s toronytársak fölött vigyázva,
S övé a hideg és hű csillagok
Felhők fölötti, bús vigasztalása.
Övé az Emlék és a Hit; az álom
A négy folyós, erdős, hegyes hazáról...

Ezért áll még oly tisztán, egyszerűen
Mint a pusztán a bot, amelyre hűen
Támasztja örfejét a néma Pásztor.

JÁSZESŐ

Se nem falu, se nem város,
Nyáron poros, télen sáros.
Nagy dolgok düllőútján
Fekszik félre, szépre lustán.

Aranyhomok, jóbortermő:
Ez itt mult, jelen, jövő.
Kinek-kinek kertje-halma
S fölötté a Por hatalma.

Nála nagyobb úr itt nincsen,
Ha a szél szárnyán fölliben.
Nem magas a torony neki,
Mint Pompejit eltünteti.

Fakul az ég, kékszinű gömb:
Hogy is lennél te itt különb,
Fájó szépségek bús tükre –
Mindenki egyforma szürke.

TEMETŐBEN

Támasztalan úrben
Fut a firmamentum.
Feneketlen forgunk,
Sehol fundamentum.

Egyik csillag támad,
Másik éjbe tűnik;
Összeáll az atom,
Aztán szertezüllik.
Hullámszik a tenger,
Mindig: föl-le, föl-le.
Hullámszik az égbolt,
Világokra törve.
Árad a temető,
Új-új dombot vet fel.
Fölbukkan a földből,
S lebukik az ember.
Halunk halhatatlan,
Hullámmélybe esve,
Mint a vilanyáram
Ismét fényre kelve
Hangá, szinné váltan
Millió alakban
Foszlik szét, hogy élnek
Tovább szakadatlan.
Élünk téphetetlen,
Tépett éter sebe,
Véges végtelenben
Isten lehelete.
Magasság nem rettent,
A mélység nem szédít –
S mégis félünk tőle,
Mert a sírnak gödre
A legmélyebb mély itt.

HAZAFELÉ

Kong a harang. Hazafelé ballagok.
Dél van-e, vagy éjfél utött: hallgatok.
Hold süt-e, vagy megfogyott, bús napvilág?
Tolom magam, mint egy síró taligát.

Ez a tér, a híd, a házunk. Hangtalan
Mintha mégis szólna. Arcom, mint a fal.
Merre jártál? Kit keresel? Mi bajod?
Édes anyám, melyik a te csillagod?

Minden csendes, minden árva, mostoha.
Nem rebben a házunk szeme most soha.
Nem rezzensz fel, édes anyám, jöttömre,
Örök, féltő félálomban őrködve.

Tavaszi szél, ha fújod a faágot,
Olts el minden vadgesztenyevirágot.
Olyan e fa úgyis, mint a ravatal:
Nem leszek már soha többé fiatal.

Minek virág annak, ki a ködbe néz,
Kinek síró szeme sötét könnybe vész.
Be szomorú is, akinek apja nincs.
Még szomorúbb, kinek édes anyja sincs.

Állok-állok a kapuba' csendesen.
Háromfelé nyilik az ég felettem:
Ragyognak rám a csillagok szép körbe',
Mert tudják, hogy árva lettem örökre.

EPITÁFIUM 1920. JUL. 16.

Anyám:
Világ anyja, világom anyja,
Elbocsátom a tested,
Éltem fáját, kibe az Isten,
Bús álmod oltva metszett.

Anyám:
Kibe a föld törvénye láncolt:
Szépért kóborló lelket;
Turán lovast, nyugtalan fiát
Fajnak és végtelennek.

Anyám:
Kiből a sors, Élet és Halál
Először rám meredtek
S Nyugat kapuját bontó bárdom
Történ torz nóták csengtek.

Anyám:
Szomorú fény, szétfosló felhő,
Kit felszívna a mennyek,
Várj – míg testünkből kiteljesül
Az Öröklét tája felé
Szálló sóhaj: négy Gyermekek.

KRISZTUS

Az Égből csillog milliónyi csillag,
Bűvös szemekkel néz a bús Homály.
Bűvár-madár, várom, hogy merre pirkad,
Csörömben tengercsöpp a tudomány.

Ó, Ismeretlen, ó, Megfoghatatlan!
Ó rejtező Titok, hőszin...sötét...
Csak görgetem gyászról új gyászra halkan
Feléd a szívem meteor-kövét.

Belédhanyatlón majd, ha lángom szétfoly,
S világod tükrét zúzza szét a Téboly,
Marad-e egy pont, mely mint tiszta érc

Megáll, hogy rajta, égi Archimedes
Fölemeled új világom fénylidérces
Magasságokba?...

„Higyj – s örökké élsz”.

KLINIKA, 39-ES ÁGY

Lélekzajos pokoltornácon
Nagy, néma ajtó. Rajta: „Tanár”.
A tanítvány bent a kórhágyon.

Az ajtó mögött a Titok van:
Él-e, vagy lehullt, mint a levél
Misztikus gravitációval?

Állván élet-halál mesgyéjén
Benyitok hozzá féligébre:
Keresem a nagy álom mélyén,

A nagy Valóban, mint feledtem,
De lelkem független felével
Szövök tovább szent sejtelemben.

...Része vagyok a nagy Léleknek
Kire majd végső percem ébreszt
- Kétszer halok meg, úgy szeretlek! -

Megyek hunyt szemmel, halksimulva

Az Élet bús birkózói közt
A földi purgatóriumba'.

39-es. – Ép kikötött.
Ez volt a Perc. Megvárt. Még int csak:
Aztán egy torz mosolyt tükrözött.

Utolsó csók. Szédült velővel
Állok a Dante-mélység fölött
Tört szívvel és tört evezővel.

Neki megnyílt a Végtelenség,
A szent időtlen világegység,
Bennem: köd, álm, képtelenség.

És nézzük-nézzük egymást ketten,
Egyek az álló pillanatban,
Amely örök. – Nincsen véletlen.

HALOTTI BESZÉD

Magamhoz mondtam
1928. január 25-én.

Fordulj sötéten háborgó magadban,
Vedd le szemeid a hívságos világról.
Szánd-bánd, hogy elmerültél az anyagba,
Amelybe Isten lelkedet lehelte,
Hogy ketten egymást soha meg nem értsék,
S csak küzdjenek egymással kint teremve,
Kint, melyre nincs ír, nincsen szó, se mérték –
Szegény Lélek, kit köt e furcsa földi
Házasság, gyújtsd meg most a börtön mécsét:
Bús könnyeid
És szólt magadhoz, mint a prédikátor:
Le kell a testet győzni!

Ember, komor, borzasztó fönség.
Te örült sár; te „istenarcú lény”.
Bűnös-bukott, ki vezekelve élni
Rendeltetél e villanyos golyón,
Hogy perceid öröknek álmodón
Rohanj, repült a végtelenbe törvén
Mindig szebb-tisztább életet cserélni,
Míg visszavon az Ősdelej, az Ősfény –
Ember, ki most a lét kék ablakán át
Gorált fénytítkok tengerébe veszve

Nézhetsz Istenre – szivedre és eszedre,
E két motorra, mely géped viszi
Föl-föl a legfőbb Szeretet felé:
Lelkem, ne légy kétségbeesve,
Csak nézz merőn az Örökkévalóság
Sarkcsillagára,
És öltsd fel a bánat szöges-övét.
Légy tiszta, mint Margit és szent, mint Asszisi,
Kiknek hős teste az Istenbe halt.

A lét szörnyű halálharc,
S kínszenvedés az ára.

Harcold e harcot
Bátran, mint öcséd.

Ő véd:
Huszonnégy éve,
S példás élete,
Mint a gyémánt pajzs
Ragyog elédbbe.
És finom vékony ajka,
Amely a jajt ketté harapta,
Melyen a testét új-szebbé szövő
Keresztes Pók ül már, a vén Idő,
Mint kék szellemharang csendül füledbe:
Lélek,
Kit ront a húsnek mérge s árnya,
Ne légy kétségbeesve:
Kitörsz még mint héjából a madárka,
És visszatérsz megcsalt, szent fényhazádba.
Végy bátorságot hát nagy-vakmerőt,
Szentgyöngyin hős-merészet,
Hogy le tudhasd a mérges Sárkányt döfni:

Le kell a testet győzni!

EGY IFJÚ ORVOS FEJFÁJÁSA

Tanult, hogy elsőnek érkezzen –
És életét még nem is élte.
Tanult, hogy ép' együtt végezzen
A zord Doktorral, ki szól: Vége.

Tanult, tanult s még nem is látott

Sem havast, sem kékselymű tengert,
Nem álmodott s tán nem is vágyott
Mert tudta, hogy mennie kellett.

Nem hős csatában, új határon.
-halt volna bár így szebben-jobban-
Csak csonka honban csonka álom...
Igy halt (ha halt) bús Trianonban.

HALÁL

Te sűrű Erebosz
Kapuját őrző Cerberosz,
Nyisd fel az Éj titkát előttem.,
Kivagy, mi vagy,
Hogy ami nagy
Dicsőt érlelt az emberagy,
Felhabzsolod kihült velőmmel?

Fekete vár? Fekete park,
Hová a hármás utca tart:
Jobb s bal közt a középső,
A szenvedő megoldás?

Megállás? Bő, felejtő forrás?
Vagy égi út,
De mégis bús,
Szép geometrikus
Lélekvándorlás:
Pokol? Mennyország?
Purgatorium?

Olyan leszel,
Mint nesztelen
Dantei esti séta
Az Ámulás
Karján? Vagy messze áthullás,
Miként ha elröpít a hinta?

Vagy mint a
Vasút,
Amely virággal futva fut
És csattog: lenni vagy nem lenni -
Aztán egy fütty – és jön az alagút,
A csönd örökmély alagútja
Egy nagy sikoly zord jégkálhegyébe fúrva:
A Semmi?

Vagy bor leszel, mit szomjú íny
Iszik: biborszínű korány.
Új táblák és új Alkorán.
Színváltozás, örökre fény,
Az élet szent Táborhegyén?
S a renyhe test
Halálfejest
Ugrik rólad nagy trambulín?

Vagy tűz leszel Halál,
Lobogó nagy Faustszakál,
A vén Föld izzó vére,
Örök nagy háborúja láza,
Mely, mint a láva
Folyik pusztítva fölszinére?

Lehetsz kis por,
Mely eltipor.
Lehetsz golyó,
Buta, bohó,
Mely átperzselve bús velőm',
Megöl.

Lehet, hangos lész és ravasz,
Mint a faház, ha összereccsen
Japánban:
Vagy lázvirágos, szép tavasz,
S elhervadok egy törpe esten.

Lehet, mint égi villany
Égetsz el ifjan.
A Bánatvölgyből
Felém kúszol kétségeim hegyére,
S elérve
Hozzám szegődöl.
Fullánkos, józan, bölcs kigó;
Aztán megölsz
Sziszegve: Így jó!

Vagy –
Talán
Nem is vagy,
Halál:
Feketeség
Fekete ég,
Lelkem szárnyin,
Akár a madárén a kék.
Vagy tán nem is vagy,
És csak én vagyok,

Örök dörömbölő
Bús börtönöm falán,
Amelynek rácsai a csillagok?
Talán nem is vagy.
És csak Én vagyok.
És, míg a Bú, az őr,
Szunyokál kint a priccsen.
Egy jajjal átugrom a szörnyű Nincsent:

A nagy, fekete Niagarát.

MILÓI VÉNUS

Ha csak egyszer vetett szent lángot
Szemedbe fénye, megvakulhatsz,
Mégis mindörökre látod.

Ha csak egyszer verte meg kagylód
A zenéje, megsüketülhetsz,
Mégis mindörökre hallod.

Ő az, kit égi fénybe titkon
Az örök Esmék közt suhogni
Hallott Beethoven, látott Milton.

Ő az, ki a fönt a mennybe' trónol,
S leszáll néha a földre is, hogy
Legyen tisztító tüzes-ostor.

ALVÓ AKT

Párizsikék, mély, tiszta éj.
S Te alszol benne, mint a téj.
Szépséged némán múzeum,
Bús márvány mauzoleum.
Lovatlan, szép aranybatár,
Mely most, üres ereklye, áll:
Benne még én ültem, király,
S már néma ajkad nem kíván,
Csak láthatatlan kék erek
Viszik halk álomképemet
A szivedig, mely zakatol
Tudatlan, bájos-hanyagon.

Homlokod mögött most mi van?
Hajad, mint kitombolt vihar,
Lebeg a fehér vánkuson.
Felhők borongó májuson.
A karjaid oly szomorúk,
Hervadt menyasszonykoszorúk,
Mik főd körül lehullanak,
Övezve szép hattyúnyakad.
Arcod csendes kárpáti tó,
Titkos, magábacsábító;
Hab nem leng rajta csak alig,
S míg forgatod szép álmaid,
A Halál tünde tükreit,
Meg sem mozdulnak fürteid.

Nézlek, mint régen szent diák,
Kiben csiráztak csók s a nők,
S titkos korrespondenciák
Lobogtak ég és föld között.
Viziók gyúltak, kupolák,
Mik a világot átfogák,
Fentartván mint egy templomot;
És égtek márványoszlopok:
Lányok, kik közt bús-álmata
Jártam, tévelygő Grál-lovag.

Ha rózsát láttam, mézkehelyt,
Testedtől lettem italos;
És rózsaszád zenét lehelt,
És hangod édes illatot.
Minden szín, árnyék, hang, alak
Lihegve hívta vonalad.
Mily kél volt és mily drága kín
A lélek üvegkarcain
Merengve nézni álmodott
Ágyé kod rejtő fátyolok.
Alatt mennybéli, zenei
Harmóniákra lengeni.
Egyszer álmodtam ösvadont:
A szűziség nagy csókja vont
S vágyamnak vértés vaslovát
Úztem Feléd száz bokron át,
Hol – mint most ágyad kék haván –
Fehér csúcs égett. Ám kaján
Tüzekkel őrzött két Cherub,
S a tüskés bogáncs-szótte út
Szurdalt, gáncsolt s nem engedett,
Hogy elérhessem testedet;
S csak hús árnyé kod szállt le rám,

Baudelairei óriás-leány.

Éj, mákonyos, nagy éjszaka.
Alszol kék, óriás baba.
Szép kék szemed most hol nevet?
Hűs holdkráter, holt tengerek.
Hol zeng most angyaltrombitán
A lelked, dús szimfóniám?
Hova szállt szüzi mosolyod,
A csillagok közt hol lobog?...
Ám rózsaujjú hajnalok
Ha zörgetik az ablakot,
Majd visszaszáll – és ágyadon
Felülsz, ugy-e, új vágyakon,
S betöltöd újra fületem
Fényes Habokból született..

ÁBRÁND EGY SZŐKE SZŰZRŐL

Szeretnék úgy lepni meg
Ágyadban álmodozva;
Szép elefántcsontrózsa.
S képem aludna két szemed
Lezárt miniatúrjén,

Endymionként gyermekem
A pillák lila hűsén.

S csókokat szórnék hallgatag
Vállaid szűz havára;
Lelkemre kötném lenhadj,
Mint húrt gitár nyakára,
Míg nárciszillaton repül
S a végtelenbe átderül
Zenévé szublimáltan.

Majd halkán felnyitnám szemed
Fényes tündéri táját:
Megpendíteném a két kezed
Ölelő csókkaszáját.
Gyöngyhalász lennék s kipergett
Szavaidat motoznám,
Egy boldog, drága igennek
Gyöngyét felszínre hoznám.

S mint szobrász veri a vésőt,
Hogy csillog, zeng a márvány,

Szemem, a bús tűzzel égőt,
Zengő húsodba vágnám:
A vágyam szilaj gyönyörre
Csattanna – s mint egy isten
Játszanék csendben, örökké
Ibolyafürteiddel.

INTERMEZZO

I.ÁLOM VAGY.

Bennem vagy örök örömlázítón,
Véremnek győzelmes gyönyörúsége,
Térítő csillagom, exaltációm,
Kivel bolyongok a bús idő
Elszédítő s megszépítő
Ködén az öröklét éteri szelébe.

Álom vagy. Örültszép. Halhatatlan,
Szabadítón vagy s eligazítóm
E tükrös tüneménylabirinton.
Érzem ekliptikus erődöt:
Révülten kerengek körötted
Örök-mámorban, akaratlan.

Most mintha szárnyaid vinnének.
És mintha mégis Én vinnélek
Kéjes magasan, egyedül.
Viszem vakító víziód:
Vágyaid, csókjaid, ölelésed,
E világ röpke ígézetét.
Viszlek túl tengerek kék muzsikáján,
Hol új gép ragyog és új szívárvány.

Áll az idő s a tér vakít
S harmóniás fényszáraik'
Hallgatva csukják össze a szelek, -
Viszlek, viszlek, hogy megmenthesselek.

Ajkamon lángol száz aszúcsók,
Szemeimben csodás azúrok;
Hajam kékpártás hegyekként pergő,
Hajnali, bódító virágerdő.
Illatok, örök illatok! –
Szagos balzsamot izzadok.

A lelkem könny- és tűzóceán,
Testem törékeny porcellán,
És sajog-ragyog az orcám:

Ne szóljatok,
Ne éjjetek ma hozzám.

II.VALLOMÁS.

Engem nem igéznek más szemek,
Csupán csak a tiéd.
E csillagzöld álommágnesek,
Mik sorsomat kísérik.

Nem bódítanak idegen hajak,
Csak a tied veszélye.
illatkaribdisz; mélyebb, vadabb,
Mint tengerek legmélye.

Nem csábitgat írgy derekak
Karcsú holdújulása;
Csak a te kék Iriszderekad
Sejtelmes, halk zúgása.

Nem vonz az ég, az esztelen kék
Messze mesevilága,
Csak Te magad, szeplőtelen kép,E
Végtelenből kivágva.

Csak a szived, kék tengereknek
Titkait visszahangzó,
E soksugarú rengetegnek
Bábelét zengő kagyló.

Csak e csend, mely csillagva halkan
Simul rád, hintve ámbrát,
S visszatükrözi halhatatlan
Formáid gyémántálmát.

III.EGYÜTT.

Lázás agyam gyönyörét, kínját
Legörgetem ájult öledbe,
Mint havas az éji lavinát.

Hadd égjen fehér vallomásként
Meggyúlt pusztító esztelenség:

Igy kell lenni, nem lehet másként.

Vágylak, mint napfényt Tátra hója
E gyors, fonnyasztó, nyári délen,
Fátumos nyakad átkarolva.

Vágylak ez örült, csókos percben,
Mely soha többé vissza nem tér,
Mert, mint Te, múló és egyetlen.

Végzetszínű, vészlángú csillag,
Kit a megbódult ürbe lóttek
Csöndes szívet mérgező nyilnak.

Jaj, tubarózsám, mérgem-mézem
Öntesd kábító álmod szememre,
Ne légyen többé ébredésem.

Jaj, szivem végső orgiája:
Rajtunk a mindentmegszépítő
Fekete Halál glóriája.

CSOKONAI SZIVÉVEL

Szeret? Szeret?
A tó neved
Felém veri.
Pacsirta, pinty
Azt zengi mind:
Ne higyj neki.

Suttog a lomb:
Lásd mily bolond
A szerelem.
És sebeim fájnak megint
Gyötrelmesen.

Rám jajdulnak
Csókos multak,
A vad habok.
Nincsenek lágy
Etéziák,
Hús balzsamok.

Nincs egy tiszta
Drága trilla,

Csalfa, víg szó.
Nincs korty-öröm
A mennybe föl-
Andalító.

A berkekben,
A lelkemben
Nincs víg lárma.
Nem les fürge
Őzre büszke,
Szép Diána.

Nem jár íjjal,
Mérges nyillal
Csók-tegezzel.
Aranydarázs
Rontó varázs
Ó, eressz el.

Bölcs Badacsony
Altatgatón
Vigasztalj meg.
Ne szólj szilaj
Búmra Tihany,
Szívem halj meg.

A hegy mögött
Sötét ködök,
Alvó dzsinnek.
A nap skarlát
Érzem karmát
Asszonyszfinxnek.

Adieu, Echók!
Gerlicecsók,
Szép utolsók
S vedd e szívet-
Rejtő, hideg
Verskoporsót.

HAJAK

Vannak hajak, melyek a felhőskék
Égbolt alatt ellengve vernek szíven.
Halk mámorok szeszélye szenderít el,
Rohansz utánuk, hogy szíved beszőjék
És szívod őket, mint szőke teagőzét.

Vannak hajak, ibolyakék erdők,
Melyeken pazargögű álom trónol,
S tengerfényűek, ünneplők és meddők,
Miken tropikus partra hajózol.
Vannak kéjszaharán hús árnyú napernyők.

Vannak hajak, lobogó, rőt tüzek,
Lelkedet kacagással fojtogatók;
És frissen bomlók, zengők, új ürügyek,
Hogy rajtuk híg aranyként folyjon a csók,
Az egyetlen, első, mely üdv és örület.

Vannak hajak, mint a sors, sötétek
Parfümös lángú amazonsisakok.
Átokba, kínba merítő örvények,
Melyek kísérik zuhanó csillagod
Az egyútú időn, a pokolsötétnek...

ASSZONY

Húj, ez az asszony tiszta
Álmok vizében fürdött.
Azúros teste kékszöld
Tüzekkel izzó s mintha
Frissen kelt volna üdvök
Mély tengeréből.

Húj, ez az asszony lelkem
Örömvihara: Scyllám.
Kisértő, bús merengés.
Kimérás, örök ellen;
Szépítő, színes prizmán
Néző felejtés.

Jaj, ez az asszony átok.
Vágyak poklába úzó,
Égi, csalfa aranyhíd.
Bolond álomlátások
Csodabarlangján csüngő
Gyémántstalaktit.

Jaj, ez az asszony ultra-
Ibolyalángú fertő,
Halált s gyönyört sikoltó,
Züllendő ideghúrra

Zuhanó, zenét zengő
Gyönyör-sirokkó.

Akarattipró illat.
Rajongástgyújtó méreg,
Orgiás orchidea.
Mágneses esti csillag
Viziós, szent testté lett,
Nagy csókidea.

Tavaszi hajnalzengés,
Muskotályízű csókok
Örvénye: bús útvesztő.
Sikoltás-alvalengés...
Kéjes kínban csiholt ok:
Démon? Vagy Nemtő?

BÚCSÚ

Úgy elmegyek e tájról
Miként a felhő,
Amely magát kieste.
Nem hagyok semmi fájó,
Lélekveszejtő
Emléket a szívedbe.

Tőlem kacaghat ismét
Nap, tó és erdő,
És minden a világon.
Lerázom búm bilincset:
S futok felejtőn,
Szabadon és – siváron.

OKTÓBERI RÍMEK

A felhők
A nagy tévelygők
Hajóznak
Parttalan kétkben
Horgonytalan, szépen.

A lombok
Halálba bomlott

Dísze hull;
És zeng a halk bolt
Búcsús fecskezajtól.

Meglibeg
A friss ősziék
Smaragdja;
Száll az ökörnnyál
Véletek, öröm, nyár.

Tengeri
Dermedt cseppjei
Sárgulnak;
A lassú ekék
Nyomai feketék.

Mint kripta
A pince nyitva.
Sötéten
Ásít a napra:
Beért a kadarka.

Mily szürke,
Ólmos most tükre
A tónak.
A színes multak
Ízei csordulnak.

Fess, facér
Gólyagavallér
Nem sétál;
Ott mennek – látod –
Messze monoplánok.

A tanyák,
Mint árva anyák
Vénülnek,
Velük rogy alva
A rehülő szalma.

Már a dér
A támadó tél
Pátrujja
Jár a hegyekben
És' lecsap kegyetlen.

Oly búsak,
Emberek, utak –
Csak szél úr
Fütyül kevélyen

Víg ördögszekéren.

SZÖLLŐ

Ifjú anyák friss, hamvas-kék szeme
Nem ízesebb, nem tisztább kellemű;
És mint a lánymell, formás és tele.
Halk gömbölyű, akár az „Ő” betű.

Cukorkristályá ért, szűz napmeleg;
Szent földünk íze, színe, illata.
Szép, mint ha csók közt bánat könnye perg,
Boldog-bús percek fürtös csillaga.

Október. Csend. Az ég ma lágy üveg.
A dombon fent a vén halál üget
Szemlét tartván a harcterep felett.

Siessünk: éljünk, szűrjük új nedünk,
Rakjuk gúlába gyilkos fegyverünk,
Szeressük egymást újra – Emberek!

SZESZÉLY

Szívem, mint az ólom
Oly nehéz;
Bár lehetnék sólyom
Gyors, merész.

Lennék akár tűnő
Illat is,
Vagy körét nem tűrő
Dinamit.

Szállnék ki e zajból
Új körig,
Mint a hal ha habból
Felszökik.

Innám Isten égi
Harmatát, -
S ne lennék útszéli
Szarkaláb.

Ne ülnék mogorván,
Vén bagoly,
Ki emlékek tornyán
Silbakol.

Ne kén' innom vágyak
Rossz borát,
Égetnem a bánat
Foszforát.

S forradalmas, béna
Csönd ölén
Szemfedőm a méla-
Bút szövén,

Égnek konok gondon,
Bús zsarát,
Gabalyítva sorsom
Guzsalyát.

CORRESPONDENCIÁK

I. MIKÉNT A PÓK

Ha a merengés lenne
A lélek lenge,
Vékony
Finom, múlékony
Fonala,
Melyen az elme
Bizton pihenne,
Miképp a csöpp kis állat,
Amely odaköti a szálát,
Hová akarja.

Én is a bánat
Vékony,
Finom nyulékony
Fonalát:
Szép zöldes, tiszta nyálat
Eresztve
Kötném magam
A kék ereszre
Az égre,
Mely az Isten házának része

S ott csüngnék rajta hízott,
Keresztény és kissé elbízott,
Mosolygós, boldog, tiszta,
Fehér, félig buddhista
Filozófiával.

S megölnék minden vágyat.

II.MIKÉNT A HATTYÚ.

Miként a hattyú halk tavon,
Suhanok véled, angyalom.
Mint csengetyűtlen, néma szán:
E világ nem az én hazám.

Szikrázó csillagok hava,
Kék végtelenség mély tava
Csillog szemünkbe, Kedvesem,
S úszunk halottan-csendesen

HOSSZÚ ŐSZI ESŐBEN

Esik. Az ólomszemű Démon
Leszállt a bús, beteg világra,
S hárfája milljó ferde, vékony
Húrját szagatja és cibálja.

A Nap messze odysseázik,
Hol lombot csipkéz csodafűrész,
Szép Nausikánál tanyázik...
(Lehetnék bár ott boldog művész).

Itt szürkék tornyok és a hazák,
A fák fekete krampuszkörök.
A lucskos korzón ledér árnyak;
nedves hajukban őszi csokrok.

Elhervadtak a rózsaberkek.
Hervadsz magadnak fénylő fény: én.
És illatos, meleg, lágy selymek
Úsznak csukott autók mélyén.

Csak bent jó most a szűz hangokat
Zendítve zongorához ülni,
S mint gyémántporos, sebes fogat,
Egy nő lelkével elrepülni.

Csak bent jó most a drága hölgyel
Beszéd csipkáját halkán verve
Szép halványrózsaszínű ködben
Szállni az illúzió-kertbe.

Köröttek fakó tükörfények,
Képek, a homály lánvirági;
És csendbe hülve feketélnek
Vén bútorok holt mágiái.

Ülök – és árad, mint a tenger
Lelkem hullámzó mélabúja.
Nézek együgyű sejtelemmel,
Néma hal az aquáriumba.’

És nagy, nehéz, ólomszín könnyek
Hullanak hosszan ablakomra,
Míg sivatagján az időnek
Vándorol a perc mutatója.

Esik még egyre csak sötétül.
Elmerül város, torony, oltár.
Nem lángol csak szent víziód már,
Melyen álmvilágom épül.

HITETLEN

„Süket az ég, sötét a föld.
Az Isten örök-néma.
Mint a féreg, az ember is
Csupán magának célja.
Az örökkévaló anyag
Virága röpke lelked,
Mely meghal: csak a mulandót
Érdemes itt szeretned.
Csalékony, rút tükörijáték
Az álm is szivedben’...

S verte magát a Szaharán
Tovább a zord Hitetlen.

’Ezer kérdéssel hasztalan
Töltöd be a jaj-völgyet.
Jób testén kelt fekély a „mért”.
„Az ember fáj a földnek”.
A valóság vasemelőjén
Jobb tiszta halált szívnod,

Hogy midig sötétebb legyen
S mind egyszerűbb a titkod.
Mint vakvilágú csillagok
Szemed átokkal égjen.
Írás vagyunk az Éj-kapun:
„hagyj fel minden reménnyel”.

Igy szólt és szörnyű, bús szava
Elhangzott zord echótlan,
Éhfarkas ordításaként,
Szibériai hóban.

MA

Az ég ma szörnyű, szürke cinterem:
Alatta átok, bűn és kín terem.

Magasság nincs: zuhan az is velem,
Csak a viszonylagosat ismerem.

Zenit-Nadír közt messze-idegen
Vagy Abszolút: rejtelmes Istenem?

Ott éj és fény pogányegy s rímtelen -
Itt minden paradoxon s kín nekem,

Mint a rakétát. - Ám a szintelen
Színek vetéltje: a Föld siketen

Húz vissza s rám néz egy Rémszűntelen.
Leszegzett főm feléd hull: sírverem.

Mit érne vaspáncél a szívemen:
Kiássák ronda férgek híg szemem.

Ki hoz világot? Végem így lelem?
Segítetek: Isten – Luciferem!

Hét a hét. És egyszer hét volt a tíz is.
Hét szín font selyemfátyolba Irisz.

Hét millió évig ég, ki bús gyönyörre
Tüzes méhéből hét bolygónk kilökte.

Hét csillagból van a Göncöl szekere,

Hét évig voltam asszonyom jegyese.

Hét a főbűn: mind gayilkos, őüsi Káin.
Hétfejű sárkányt szülnek éjszakáim.

Hét pecsétű minden titok szent zára,
hét húrú vo9lt a Terpandrosz szerszáma.

Egek! Hogy újjonghatnak mind a ketten
Harmóniák első csókjára lelten!

Csak én, csak én nem találok akkordot,
Míg Isten és állat között csapongok?

KI TUDJA

Ki tudja, hogy a tenger mit zenél
ha álmodik, vagy sziklát ostromol:
Bánat-e az, vagy nagy boldog mosoly,
Amellyel nyugtalan lelkedhez ér?

Ki tudja, högy az erdő mit beszél?
És mit zenélnék fent a fenyvesek,
E misztikus, bűbájos hangszerek,
Miket szívtépőn jajgattat a szél?

Ki tudja mit zenélnék illatok?
Ki érti ha az árva gerle bűg?
Ki tudja mit regél a nagy tejút,
A a május épjjel nyíló csillagok?

Ki tudja, hogy mit gondol a bokor,
Ha zümmög rajta döngő méhzsivaj:
Vagy átsuhan fölötte a vihar
és sok szomorú szirma haldokol?

Ki tudja, hogy mit súg a csend nekem,
Mikor a szellők csókja enyhe, lágy.
Sétálgatunk - s a vén gesztenyefák
Lombjáról fény csorog le kezeden?

ESTI SZONETT

Hozzád jövök most Óperenciákon
Túlról a meghitt, honi, kék öbölbe.
Szerelemnél nincsen jobb e világon:
Maradhatnék bár nálad mindörökre.

Melléd ülök s fejem öledbe lankad
Fáradttompán, mint hant a sírgödörbe.
oly mély-e hát öled, mint ott az ablak,
Mely csillagokkal van elfüggönyözve.

Oly méy-e ágyad s csókja ajkaidnak,
Hogy nem csap meg komor koporsóillat?
Van-e szivemre tiszta balzsamod?

Úgy érzem néha, mintha fent utazva
Törött gépem szédítően zuhanna:
Szellem vagyok már – és szivem halott.

MÉRT?

Miért oly hideg, fanyar a csókunk?
Pedig még csak a csók unt,
Ravasz mesterkedései az untak;
És mintha kínzón rágva tépnénk
Csak a kínért s gyönyöréért magunkat.

Mért oly hideg, fanyar a csókunk?
Egy pillanat s úgy érezzük: csalódtunk.
A nekiiramló vér
(Ki tudja: mért?)
Ernyedt-hökkenten visszaszáll,
És megáll,
Mint a tó vize,
Melynek zöld színe
Alól
Varangyos béka szól:
Miért? Miért?

A kezünk is mért oly hideg most?
Talán egy szálnyi ősz haj
Az ősz baj?
Vagy egy ideg? Igen, egy szál ideg volt,
Melyen mindig Valaki játszik,
(És mindg egyet s mégis újat)

Játszik és minket néha úgy hagy,
Hogy, mint tévelyegve hörgő hangja
Két rossz hangolt húrnak,
Sírjunk az éjben
Ébren,
Meg alva.

Mért oly hideg a két szemünk?
Minthogyha vész vonulna ellenünk.
Sikoltva, sírva, kergetőzve
Kavarognánk a hűvös őszbe:
Most lent kerengsz alattam, mélyen;
Máskor felettem és kevélyen
És tán sohse együtt-egészen,
Vagy csak nagy néha:
Két csókos héja.

Mért oly hideg fényű szivünk?
Két sápadó láng.
Már mintha nem is volnánk.
Se hamvunk már, se hírünk.
Minden lázat lohaszt a mély alázat:
Építeni a házat.
S minden perc hangos szívverése
Cölöpverés a Jövendő vizére:
Építjük Nékik a szerencsét,
Álmok várát, kristály-Velencét.

Mért oly hideg a csókunk?
Mi meglóptak.
Szélvert, kopottak.
Tán mert hűlvén halódunk?
S belénk a nagy szétválás
Színe vetül?
Hogy mint a csillagok –
Érezve már a hideget,
Melyben majd szivünk didereg,
Távol rezegve
Fényezredekre
Küldjük csókunk a földre vissza –

Szomorú fényizenetül.

ASSZONY: HARCOM

Asszony, átkozott szépség,
Csak lobogj még, csak tombolj és süvölts
Unt hűség láncoltja: holdbűvölt
Tenger ideges kékje.

Kémeled, hegyenégő Tűz,
Áruló szódat látja-e ellen?
Még ébren a Féltés. – Jaj, ha csendben
Közibünk áll a Béke.

KELLETT A KEZED

Kellett virágos gyepelőnek kezéd,
Kellett meleg, bújódis puha szód,
Hogy símogasson hüen, gyermetegt;
Kellett homlokom hűteni szád,
Elringató dal, angyaltiszta csók,
Hogy szerteűzze lelkem viharát.

Kellettél, mintahogy kell a kenyér,
Krisztus csodájához kellett a bor.
Kellett szerelmed, a csodafehér;
S hited, ha minden naphomályba hull;
Kellettél legtisztább örömadón:
Hogy gyermeket szülj nékem – vigaszul.

NÉHA

Néha reszketve összbújunk
És szívünk rémeset rebben
Szorongó sötét sejtelemben.
S mint a viharos, vén falombok
Őszi levele összesúgunk.

Néha borzasztó messze nézünk,
Mintha riadt szemekkel látnánk ;
Mintha vulkánok felett hálnánk,
Álomtoronyból zuhanunk le,
Gyilkos farkaveremcselt érzünk.

S megreteg suhogó derekad:
Rajtunk Valakinek szeme ül.
Gigantikus árnyék merevül
Elénk fogait csattogtatva,
Egy fiatal és ős fenevad.

Ki ez? Az Idő? Ördög? Isten?
Ki égő napgyertyát lobogtat.
S mint a pincei pókhálókat
Perzseli ajkunkat s szemünket
Kegyetlenül és csókirigyen –
S a csókok pókként menekülnek.

HESTIA

Rézvörös nap a halott sarkokon.
Farkasordító fagy az Alpokon.
A rézsút fény, mint dárdahegy kemény.
Vörösbegy csipked fent a berkenyén.

Zúg-búg November halál-kórusa.
A szőlődombon lig-lóg rongy ruha.
A vándor szívét, akit a galád
Gond űz, fájon rezdíti a – család.

Dunára húznak szürke vadludak,
Hallom rekedt, rikoltó hangjukat.
Az udvaron tuskó zuhanva hull,
Bitang szél búg, nyerít gazdátlanul.

A 'Dies irae' trombitája zeng.
Zenit-Nadir jegetszikrázva reng.
- Fázós szívem óh, fond be langypuhán
Kislányom: titkos vioklasugár.

KRIZIS UTÁN

Óh szeretet, óh szenvedés:
Te isteni nehézkedés,
Mely visszatéríté fiunk
- Beteg Tibink –
Az égi pálya

Tört felén,
Hogy essen, essen
Édesen
Felénk
A fáradtan mosolygó földre,
A megfényesült anyaölbe:
Krisztus, szűz Anyánk s Szentek, ti mind,
Legyen nektek hála örökre!

ÉI! ÉI!
Most cuppant halld szép angyalarcán
A győztes élet lázas szomjú csókja,
Most tűzte fel remegve harsány
Piciny zárlóját az oromra.
Nézd: néz!
Kinyílt szemének két telehor-tükre,
Melyekben ismét nézhetünk tovább
Merengve
Eliramló életünkre.

GYERMEK

A csókok és az ölelések,
A régi-régi remegések,
A kacajok s a könnyek,
Miként kúrtszó a kék hegyekből,
Miként hajók a tengerekről,
Egyszer csak visszajönnek.

Elmennek tőlünk – Isten tudja –
Milyen hosszú, bús messze útra
Nesztelen, titkon, lopva.
De az örömnnek s bánatoknak,
A szívünkverte dallamoknak
Nem vesz el egy akkordja.

Csókjaink s a tovatűnt álmok,
E bűbájos éterhullámok,
Egyszer visszalebegnek.
S szemeink szent örömvillámát,
Könnyeink szép virágnnyílását
Visszahozza a gyermek.

ÉBREDÉS

Isteni szikra
Szökken a síkra.
Zeng az Úr arca,
Fényhószakálla.
Szép aranykanna
Locsol a kertben,
ragyog a Reggel:
Szolgálólánya.

A tünde Öröm
Mindenhol köszön.
Mint láncfűlámpa
Lobbansz el álom.
Derűs szobánba'
Galambraj ébred,
Csók száll, Szentlélek,
Nevet a lányom.

S vidám csimazok,
Fiú-inasok
Sürögnek-formnak
Játszva, enyelgve.
Biztos a holnap.
- Korom: gond, szállj csak -
Tapsol a fáknak
Smaragd tenyere.

Szivkalapácsok,
Ifjú kovácsok
Állnak a sorba,
Ha én kidülök.
Se baj! – Dalolva
Zeng az öröklét
S zengve a sötét
Üllőre ütök.

ANYA ÉS LEÁNYA

Öltözködött. Még csak pár pillanat
Hiányzott, hogy mondhassa: Készen.

S úgy állt ott a tükör-varázs alatt
Az új ruhában, mint a nap,
Ha fölcillan a hajnali bércen.

A nő imádja, ami változik:
Az újat.
(Én azt szeretem csak, ami marad;
Az örököt.)
A titkos Újj, mely régít újra gyújtat,
tavaszi giz-gaszt, vak göröngyöt,
S mindent színes homályba göngyöl,
Úgy fűzte föl a nőt –örök csodára –
Egy láthatatlan, mágneses fonálra,
Miként a gyöngyöt.

Gyöngy a Nő!
A Nő az Élet!
Maga: A Gyöngy s a Kagyló.
Szivárványszínekkel morajló
Örömszűgés, örök láz;
Magáttérmentő gyöngyház. –
Csitt! Most pattant az ajtó.
Egy lányka jő,
Ezüst csengő;
Az ő leánya, az én kislányom.
Gyöngyöm, violám, virágom,
És felsikolt:

„Anyám, te vagy a legszebb a világon!”

IMÁDSÁGFÉLE

Az apám huszárosan csinálta.
Pedig nem is volt csak közös baka –
Elment és többé nem is jött haza.
Búcsú nélkül ment el a korcsmába,
Mert szerette a bort és a tréfát
A gondotűző szellemrakétát.

Bor közt siratni tudta a hazát,
Kossuth hazáját, amely kisiklott
Szeretett engem s a legjobb anyát,
Szegény Lacinkát, a még pirinkót.

Az apám huszárosan csinálta:
Nem szállott a Halállal vitába,
De ez se mondta neki, hogy 'pardon' –

Csak elgáncsolta hazamenőben
Sunyi fortéllal az utcasarkon.

Az Anyám – hétfájdalmasan csinálta:
Gyermekei is hetenvalának.
S úgy fonnyadt kínban özvegy virága,
Mint szíve a szűz Istenanyának.
Látva, csókolva a feszületet.
Az anyám sokat-sokat szenvedett,
Mert mártír volt, az égi Szeretet
Megszálltja: mindig csak adó s áldó;
Az eltéphetetlen, nagy áramháló
Szent foglya, melybe mindjobban fogja
E süket világot a Megváltó.

Anyám hétfájdalmasan csinálta:
Száradt-száradt szép életvirága.
Sokáig járt a Halállal jegyben;
Hosszan hordozta őt is, mint engem,
S mint földöntúli jót váró arák,
Fogyott-fogyott, míg rágta-rágta a Rák.
És egyre sűrűdő fátyol mögött
Az örökös hazába költözött.

Hát Én, Uram, hogyan csináljam?
Higyjem, tagadjam, vérrel kínáljam?
Idézzem, üzzem köröket vonva
Könyörgőn, csöndbe, vagy kiáltozva.
Sírva patakként, tőként merengve
Kardosan, büszkén szembenevetve,
Bűneim bánva mellemet verjem,
Szepegőn fehér zászlóm emeljem?
Bánathegedűm varázsdalt játszva
Ájultan döljek sötét karjába?
Apám példáján, anyám példáján
Jussak át a Föld villanyszféráján
A tiszta és csak-vonzó egekbe,
A nemtaszító örök Delejbe,
Hol a nagy Halász eltéphetetlen
Hálóját tartva ül véghetetlen
Jóságú, szelid, szent Atyja mellett?...
Uram, áraszd rám örök kegyelmed.

MIKROKOZMOSZ

Lelkem homályos, mint az Orion-köd.
Tükrén Jövő nagy sejtelve ül.
Szívem, a fájva izzó mag körül
Átváltozásom harcos fénye röpköd.

Véremben ég a lét ezer miértje.
Szemem kék zengés, de őszillatos.
Szétvonzza sejtjeim egy villanyios
Kéz, mely arasznyi pályámat kimérte.

Elmulok, Csillagtárs, elhagyva téged,
Idők kohóján széjjelolvadón.
Belébömböl majd a jeges vadon:
A Végtelenség, mely fagyasztva éget.

Rettentő lesz, - hogy fiaink, a csókos
Holdak, nem súrolják szűz kacajuk
Hulló szívünkhöz, míg lángot s hamut
Szórván futok uj életem elébe...

S elnyel a Makrokozmosz.

TAVASZI BESZÉLGETÉS MAGAMMAL

Tavaszi. Kopott tárgy. Hagyjam abba versem?
Vén barna medve mozdulj renyhe kedvem.
Unod magad? A tétlen, téli perverz
Jajok lángtőre öl, ha vágysz, ha tervelsz.
Nézd csak, barlandod elé friss ibolya
Szökkent: az élet halk örömsikolya.
Nézd csak, barlangod elé friss ibolya
Szökkent: az élet halk örömsikolya.
Nézd a halál jégsátra megdőlt,
Szép Március nevet, üzenta mennyből.
Pacsirta trilláz és pászitplakátok
Harsogják szét a győztes igazságot.
A láz ördöggyújtotta bokrain már
Violaszagu szellő játszva hintál.
Ezüst nyilként száz fütty a légbe surran
Istendicsérő, mély deliriumban.
És zeng a fény; pogány ósbuja álom
Csattan fehérbe halk mandulafákon
Bársonybarázda hasad meszetelen fel...
Feküdj hanyatt szemben szép fellegekkel!

Fekszem. S magam a végtelenbe látván
Gyermek vagyok, kit kék Csönd mellé táplál.
S mint puszta-tenger végén szép Vitorlát,
Felém villannak szürkés-kék vitorlát,
Felém villannak szürkés-kék vitorlák,
És visznek a nagy csöndes óceánon.
Amit látok: való álarca – álom.
Nézlek, Természet, rejtett rendű föld s ég,
Emelgetem nagy titkod szemfedőjét.
Őserdőt látok: zöld halotti lárva
És Őszt: a benne bújó Leviathánt.
A szent fenyők késsel hasítva testük,
Mint balzsmot ontják ki sírva lelkük.
Fájdalmas szűz a Himalája csúcsa,
Arcán a gyász jégárja zeng kigyúlva.
Látok mély bányát s lent a tárnacsöndbe'
Mélyen ragyog egy gyémánt drága könnye.
És könnyet ejt szívem is illatozva,
Hogy rajta nézzek messzi csillagokba,
Repülve fel és visszahullva fájón
Boldogtalan, felhőkalatti tájon.

ISTEN

Mikor a gondok elalélnak
S éj-szordinóval szól az élet,
Minden zajos, harcos hajléknak
Hangját lefogja csönd és álom,
S miként csiga a csonthéjházból
Kilép a tárgyakból a lélek;
Ilyenkor a ritmust vigyázva
Meglelkedül szobám világa
S zenélni kezd vén semmiségek,
Tebenned is, Te álomkóros
Szívem, kitágult mikrokozmosz,
A feledés fátylába göngyölt
Réglátott tájak képe ébred –
És nézek egy kis üveggömböt:
Porcellántalpán.

„Tátra Széplak”.

Papirnyomó volt. Diák-émlék.
Kristályvíz fénylett benne nemrég:
(Akkor boldog, szabad turista,
Gázoltam nyárba, szűzi tiszta,
Csehnemtaposta hóba' fönt-fönt.)

S vízben apró hősín pöttyök
Egy miniatür-tájra szórva
Hullottak végtelent dalolva,
Csak fordítnom kellett a gömböt.

A víz kiszáradt. Most üresen
Csillog. – De én még egyre látom
A pelyheket, mik oly szép álom-
Könnyen hullongtak halk ütemben
A liliputi fákra s házra

Mint tátrai hó szűz varázsa:
Egész világ volt az üvegben.

Nézem – s a gömb fénylő azúrja
Most mintha téresedve nőne
És végtelenbe kergetőzve
Csillaghószikrák ezre hullana
Fordítom-nézem nagy szemekkel
S úgy gondolom:
                  'Valaki' épen

Igy tart most minket is kezében
Forgatván az égbolt üvegjét.
És míg világok fergetegként
Zuhannak, most a Herkulesnek-
Tenyeréről le sosem esnek:
Mert rajta van a Föld és minden
Csillagpehely, hazám, a Tátra
Vérenvett, hősi koronája.
És Ő csak néz, csak tart szeliden
Ő, Ő
A röntgenszemű ember:
Isten.

FECSKÉKNEK SZÓL

Fecskék, fecskék
Jó szerencsét
Kis hajósok!
Mint a villám,
Vidám-fürgék,
Illanósok.

Most kiköttök
Telve szűtök
Szent Ferencsel,

Jót tesztek, ha
Látni jöttök,
A Beteggel.

Víg csicsergő,
Istentrejtő
Villanyszárnyak
Hordjátok csak
Azt a mentő
Szalmaszálat!

Az ég tudja
Mennyi dudva,
Szétdúlt fészek...
Hozzatok míg,
A nyár futja,
Reménységet.

Víg sirályok,
Légkirályok,
Könnyen siklók.
Daloljatok,
Hitet, álmot,
Hol csak birtok.

Friss szellő fúj,
Az erdő új
Ruhát vesz föl.
Szebb jövőendő
Csillaga gyúl
Napkeletről.

Szebb nap bókol
A föld csóktól
Lesz ma termőbb:
És lemosunk
A hazáról
Minden szeplőt.

Fecskék, fecskék,
Jó szerencsét,
Víg-jó példát!
Gyógyuljatok
Testi renyhék
Lelki bénák.

Szép hitvesek
Építsetek
Mint a fecskék,
Hajtson fátok

Új rügyeket
Új menyecskék.

Nőjjön árva
Csonka szárnya
Hősi vágynak
S mire ősz jön
S visszazáll a
Kis madárhad,

Mint hangjegyek
A drót felett
Azt dalolják:
„ki hajt a Csonk,
Lesz kikelet,
Magyarország”.

BÚJJ, BÚJJ ZÖLD ÁG

Bújj, bújj zöld ág, szép zöld levelecske:
Házunk felett víg póstával
Villant át egy fecske.

Csengk-bongj zöld láng, bimbók akaratja:
Nyitva van az aranykapu,
Bújjatok át rajta.

Szállj-szállj sárkány; lendülj élethinta.
Szálljon a vágy, a rab madár,
Nyíljon a kalitja.

Lánc-lánc, lányok örök Eszterlánca:
Feseljen száz csóki géret
Friss bársonybarkája.

Föld, föld te vak, nézz virágszemekkel.
Ringasson szép Éj-anyád és
Élj a röpke perccel.

Éj, Éj! Világ, virág, édesanyja;
Zengj nagyszerű ölekezést
Világforradalma.

FÁK

Mindig szerettem nézni őket,
Bár sohse tudtam kicsodák
Ezek a napot és a földet
Szomjuhozú, buja csodát.

Ezek a vipera-gyökerek,
Földbe fogadzó páriák,
Kik sejtik ott fent maguk felett
A lombot: metafizikát.

S kik ezek a felhőző lombok:
A Horák dús szeszélyein
Elringatódzó lelki gondok,
Ábrándjaim, reményeim?

Elődeim, utódaim-é?...
Szép, csöndes létük szeretem.
Várják, hogy hull sűrűlve vizzé
A hidrogén, az őselem.

ELŐBBI ÉLET

Ki mondja meg, hogy ki vagyok,
Ki leszek s ki voltam?
Ez árnyék-álarcélettel
Míly bűnökért lakoltam

Kevély voltam-e valaha,
Hogy most mindig aláznak;
És vége-hossza nincsen a
Sorvasztó, néma gyásznak.

Istenkáromló voltam-e
Hogy most csak Őt kívánom.
Kincsben, dicsben dúskáltam-e,
Hogy egyiket sem bánom?

Építőmester voltam-e?
Vagy merész tengerész-e,
Hogy elevenig fáj a rom.
S rabságom rossz cseréje.

Hol rejti másik szebb valóm

Mely Himalája-katlan,
Amelyen ötszáz éve tán
Viharban föntakadtam?

Míly hangbozótban élt szívem:
Madara szebb világnak.
Hogy most vergődik bús zaján
Unt diszharmóniáknak?

Ki büntet űzve engemet
Könyörtelen-kegyetlen
A nyugtalanság térein,
A disszonáns hegyekben?

Valóban vagy Harmónia?
S titokba' minden egyez?
Szívem s a Föld egy szögbe dől
Az örök egyeneshez?

Együtt forognak orsóink
A végzetúton szépen?...
Pythagoras sejtelme fut
Testembe – s én is érzem,

Hogy békötött szemeimen
Egy szűz sugár nyomakszik,
Billió mérföldről jövő
Fény, mely nagy csöndbe hallszik.

Nem láthatom, mert ultrafény,
De árad halhatatlan;
Nem hallhatom, mert ultrahang,
De, mint a szeretet – van.

TÁJKÉP

Hajnali fénybe néz a táj. Így
Olyan, mint egy fiatal ara.
Hallga: mily
Kék e csend, harangvirág szava.

Mily szépek az ametiszt hegyek.
Mikéntha hangolt üvegeket
Ütnének
Távoli búbájós szellemek.

S mily némák, nyugodtak mind a fák,

Mintha vihart sem ismernének:
A szférák
Zenés, tiszta csendjéig érnek.

Mint vén Leare csak te vísz magaddal
S az ég echótlan, örülmély lyuk.
Miért sírsz?
Nézd a hegyek oly szépen, halkan

Zengenek – S nincsen semmi céljuk

OCEANUM MELLETT

Túl a hósipkás hegyek orma kékelt,
S mint csodás asszony, ragyogott a reggel;
Kék mesék, nyárvég delején dalolt a
Földközi tenger.

Csendbe' sétáltunk. Karomon Te voltál,
Szép Valóság, míg szememet az Álom
Fogta fátylával, lehegőn az égi
S földi határon.

Szótlanul mentünk. Hajadon szűz Monte-
Rosa keblén kelt Zefirus enyelgett.
És dalolt a kék iszonyú, de meddő
Csóku szerelmet.

Sapho bukkant fel szomorún a kékből,
Szőke hárfát vont keze bús-szeliden
Botticellinek beteges búbáját
Zengve a szirten.

Lelkemen könnyű Nereidalányok
Teste illant át remegőn kigyúlva.
Hús, steril fénnel lebegett a kék hab
Szökve-simulva.

Sarki, szent tűzzel anyaságra hívott,
Hű szemed állt csak mosolyogva tisztán
Forgatag-fények közepén, szerények,
Drága Melittám.

S nézted ajultan, babonázva nézted
Nyugtalan lángú habok ősmorajját,
Míg a nap önté csiravak szemükbe
Csókja olajját.

TENGER

Hah, hogy ragyogtatja nagy, falánk szemét,
Mint az Apokalipsis szörnyetegje.
S a mérhetetlen égre fölmeredve
Figyeli a végtelen világzenét.

Mint Szent János, magamtól megszeppentem
Kérem: vízió-e, vagy csak valóság
Ez örök, örültkék hullámrajongás
A mozdulatlan és üres terekben?

Hogy liheg-lobog, mint gyík lánghomokon,
Mint emberszívben az ifjú szerelem.
Szemernyi kékség éteri szeleken.
S borzasztó, ha szemem kékjét gondolom.

Övé minden: e tarka panoráma,
Havasok hava, meddő büszkesége;
Parti paloták új hullámverése,
A föld színe, ize és aromája.

Övéi a mindig friss virághabok,
Miket tajtékzik játszva száz Tavasz.
Övé a hó s jég – mind az ő álma az.
- És én is csak egy tűnő fantom vagyok. –

Most délutáni álmában felnevet
S napnak mutatja átlátszó gyomrát:
Erdőt, hegyeket, gyűrött hajók romját,
Eltűnt világokat, miket megevett.

Most rajta zeng a naplementi bíbor.
Majd zöld szemével int az Éjszakának,
S minden hangot megfojtva holtra bágyaszt:
Óriás, búvölő boa constrictor.

MEDITÁCIÓ

Mindig, mindig a végtelenség:
Ez izzó gyémántgyötrelem;
E kínzó, kéjes képtelenség,
Melytől káprázik két szemem.

Mindig e csonka, bús családom.
Utazás fényes éjeken;
És ébredés Prokruszesz-ágyon,
Melybe fektet az értelem.

Szűz tájak, hol madár se jár már,
Hívnek mindig tovább-tovább:
A mindenség karácsonyfáján
Felgyúló új csillagcsodák.

Óh mély erők, mély ősmágnesűk
Feszülnek világok felett,
Mik járják a napban valcerük,
Mint szobámban a porszemek.

Ki űz, ki kerget téged, kincsem,
S engem: két csillagpáriát,
Kik hunyt szemmel érezzük Istent,
E nagy-nagy rirkos áriát?

Mit zúg a szél, minő zenét zeng?
Mért újra kék és újra kín
Bolyongani a messze kékben
A kételyek jégcsúcsain?

Mi bánat bús, mi meddő ábránd,
Ha száll a halott, téli hold?
Vészkiált rivall a Himaláján:
A Marson új élet sikolt...

Örökélet? – Egy nagy csók pedzi
Ajkam, szemem: szűz messze fény;
S könyvtáram kezd ragyogva zengni:
Flammarion mesél, mesél.

TEREMTÉS

A csillagdarazsak még zsongtak a zürben,
- Azután az Úrnak egy szavára csend lett.
Csak hét bolygó bolygott nyugtalan az ürben
S a kihült föld kéken csapta ki a tengert.

Gleccserhomlokuk a hegyek égbe fúrták,
Megzendült a jég és kibújt a tüzes zöld;
A barna televény keblét szelek fújták
S új színeket szülve repült az üveggömb.

Kész volt az egyensúly; percemért a pálya,
S láncain borzasztó vaskénytelenségnek
Minden úgy mozgott, hogy mintha mégis állna.
- Majd nőni kezdett az önteremtő élet.

Nyulánk csodapáfrány nyitott szép napernyőt;
Százféle szörny küzdött mindmagasabbra hágva,
S egyszercsak egy villám tépte föl a felhőt:
Isten művészüjja nyúlt a lomha sárba.

Alakot formált s míg újjáról a szikra
Átpattant, az Eszme testté lőn egyszerre.
Megmozdult a sár és mint tüzes pacsirta
Zengni kezdett az ég dalos szive benne.

S im' csodák csodája zord összefüggések
Közepett elindult a független Ember.
Nézett, de nem látta már okát a Lélek,
Csak sejté a láthatatlan szeretetben.

Azóta miként a magagyújtott lámpa
Égten-ég és többé nincs halál-menekvés:
Szívtől szívig száll az Élet sikoltása...,
Teremtett emberé már mind a teremtés.

KÉRDÉS

Ki szórta tele az éjfélt csillagokkal,
Rejtelmes beszédű aranyzöld habokkal?
Hús szélben miriád tűzkalász lengedez:
Micsoda lángvetés, micsoda tenger ez?

Micsoda Magvető jár itt telt marokkal?
Hogy érhetném fel Őt együgyű dalommal,
Aki: a szél s a mag; a part és a csolnak;
S látására nincs szem, nincs rája hasonlat.

A fagyban a szent tűz; a halálban élet:
A zürben a szent rend; csillaglomb közt fészek.
A hegynek a vándor; a vándornak a hegy;
Az egyben a minden; a mindenben az Egy.

MÉCS

Viharos Herolámpán
Rabságom toronyrácsán:
Én.
Áldozd fel vak olajad,
Légy Szeretet, légy szabad
Fény!
Izgasd az ionokat,
A szeráfi húrokat,
És –
Ömölj a végtelenbe,
Miként az Úrnak lelke,
Szét!

ÉRZED-E, MILY MESSZIRŐL REPÜLTEM...

Érzed-e, mily messziről repültem ma Hozzád?
Érzed,
Hogy úgy leng szívem a teljesült Ma lombján,
Mint dalos fészek.
Érzed, hogy évmilliók óta hívlak,
Hogy mögöttünk nincs ma rejtély,
Megállt a zuhanásunk;
S a fák, a virágok és a szomszéd csillag
Figyeli a nászunk'.
Érezd,
Hogy a halhatatlan Öröm,
Hajtott most össze minket?
Az Öröm,
Aki szülte a földet és napot,
S összevillámló szemeinket.
Érezd,
Hogy új dimenziók felé feszülő karjaim
Visszahanyatlanak,
Hogy megtarthassanak
Téged
Örökifjúnak, jónak, szépnek,
Enyémnek:
Érzed?

SAMPO

Hová folyik e széles Amazon?
De hisz' ez a folyó meg parttalan:
Folyik a Part is. – S célt nem ér hajóm.

A Rákba tértünk ime hangtalan
Oroszlán, Szűz jönnek s a Mérlegen
Átbillenünk az őszbe. Hasztalan.

Futunk, futunk; sodor a végzetem.
A fák susognak, a veranda ring:
Jól ülsz-e, Kedves, a födélzeten?

Pár perc emléke olykor ránk kacsint,
Mint szőke csillag nyári éj megül
S megyünk tovább, halálos rozmaring.

De hol a vég? A titkos, kényszerű
Út célja? Hol fogunk megállni?
Ne kérdd: a mindenség nem ésszerű.

Ládd, a sötét Menny csillagszárnyai
Miként forognak, mint a csoda Csend
Vitorlái. – És rajtuk még egy csepp

Szél sem vesz el: se lelkünk álmai.

SZENTHÁROMSÁG

I. TÚZ

Eremben és a Föld vénáin át
Biborpatakként száll, vad Phlegeton;
Feszül a tenger s fönt a kék beton,
Virágok selyme, minden porcikád.

Csillagban, csókban, rothadásban ég.
És égő fáklyaként Ő illan, a
Vak végtelenség élő villánya,
Titkos csirákat gyújtón szórva szét.

Kályhában is ha dúdol kushadón,
Mint hű szelindek, nyelvét öltve ki,
Zeus Ő – s formáját csak tetteti.

Egyszerre bős orkánban zúg-dalol
Ki-kivirul, százágú csodafa,
Szent Őselő, égzörgető Atya.

II. BOR

Az egyvalóság színeváltozása,
Az egy Atyának édes gyermeke;
A Föld zamatja, transzszubsztanciája,
Folyékony Tűz, mennyeknek kelleme,

Melyben koldús s király egyformaboldog.
Krisztusnak könnye: színes, szebb világ.
Kitágult éned vásznát kis koboldok
Festik, fejedben új harmóniák.

S bár bús bagoly huhog: hiú, hiú,
Elgondolod, hogy lent a vak gödörben
Is ég a tűz, mely lényed átfűti,

Hogy, mint mustármag, amely átűti
Az éj falát, szived is égre szökken
S a halálból megvált a szent Fiú.

III. SZÉL

Ó céltalan Cél rejtelmes beszédje,
Mely tengert nyal hűs, sós hullámival
S a végtelent veri: szűz vágyital,
Csillagtól-csillagig dagad zenéje.

Hegy-völgyön vándorolva Zaratuszra
Gyanánt a szent emberről szónokol,
Hogy itt lent és túl minden oly rokon,
S oly szép az Élet boldog-kék azúrja.

Nagy céltalan Cél, mely már el nem ülhet;
Tüzes nyelvű Eros, mely összefűz
Amelyben él és zeng zuhanva Minden;

Tavaszbba-télbe, nyárba-őszbe űz,
A Herkulesnek vágja rendszerünket:
A harmadik, de egy: Szentlélek-Isten.

TÉLI CSILLAGNÉZÉS

A hideg csillagok hőszárnya libben
S daluk a zord ég szféráin fut át.
Hallom. Az Óceán is hallja itt lenn
A nagy világegység szent himnuszát.

Egy minden: aether. És az égi hullám
Váltott ritmusán táncol az atom.
Kis villanylámpa: szívem is kigyulván,
A csillagok koncertjét hallgatom.

Csend. Csend. Mily szédítő mámorba kerget
Mélység, magasság, messziségtitok.
Kék fátyolos távol hárfái zengnek:
Fénylő Szeráfok, új dimenziók.

Érzem: most húz egysodrú mély ölébe
A Perc, mely immár végtelen örök;
S szívem bent zeng hét bolygó búvkörébe'
Mint hős akkord – és vélük hömpölyög.

Színes csigákként pergünk el zenélve:
Szopránok, zöldek, arany-violák.
S mint a szivárvány szinei fehérbe,
Csenddé folynak csillagmelódiák.

Minden forog, repül a tiszta ürbe'.
Látom: a Föld, vetvén halk fényhabot
Filigrán tengőn búsan félredülve
Perget percenként tünde évszakot.

Minden forog a mágneses mezőkön
S mint gyorsvonat szikrás zászlója száll.
Egymást tükrözve vágatunk örökkön:
Mily út! S bennem mi boldog szent szabály.

Szállunk. Repít az aether tiszta szárnya
A Világlélek áramán tovább,
S testvér fényhullámokkal konzonálva
Áramlunk árnyékon s halálon – át.

Mars. Sirius. Ki tudja bús nevünket?
Csak vágatunk s a csend mély titka zeng:
Lángostorral kerget, mint pergettyűket
Zordon télben a zsarnok, tiszta Rend.

ÉJFÉLI KIÁLTÁS

Hogy hőköl az Úr
A néma Titok:
Rádiók zúgnak
(Nagy, néma birok.)
Szárnyal időtlen
Az éjbe a dal,
Hallod-e szómat,
Vén Aldebaran?

Jaj, hol az Oszlop
A messze Ideg
Felfogni mindent
Mít sejtve hiszek;
Ki hallva megért,
És szánva figyel,
Megtelve szívem
Rezgéseivel?

Hol van a Nagy-Sark,
Aki szeret s von,
Kitől reszketve
Függ az elektron.
Aki a Kezdet
És aki a Vég –
Lesz-e oly spektrum,
Vagy egy csodagép,

Mely írva viszi,
Hogy én is vagyok.
Írja a földi
Nagy gondolatot,
Hogy egyek vagyunk
Mind: tiszta rokon –
Jaj, Testvéreim
A csillagokon!

SARKI EMBER

Te vagy, aki örök vágyadnak
Sós íztől felmart ajakkal
Küzdöttél göggel és botoltan
Az Istennel s jajos magaddal,
S harcoltál a jeges pokolban.

Te vagy az örök-nyughatatlan,
Kit, szomjazván a higabb szférák
Dalát, ragadta új szirének
A vak forgás viharszemén át
Egyenest az Isten szívének.

- Világok rubin Kerékagya,
Kibe küllők gyanánt befutnak
Minden Tengők s zengőn forognak –
Egy perc – és szárnyaid lehulltak
Mámorától mennyek-pokolnak.

Téged láttalak ma álmomban
Miként felnyársalt kis bogarat,
Amint veled – 200 minuszba’ –
Tengelytűjére szúrva szaladt
A Föld, míg lelked átsimult a

Roppant Imagináriusba.

ROHANUNK, ROHANUNK, ROHANUNK

Rohanunk, rohanunk, rohanunk
Gyorsabban, mint a vad ár,
gyorsabban, mint a madár,
Gyorsabban, mint a halál.

Alighogy vetettünk – aratunk.
Születünk, temetünk, szenvedünk.
Siratunk, nevetünk, szeretünk.
Pillanat – s te ifjú vén leszel,

Meggyilkolt lélekkel gép leszel.
Pedig szent „szabadság” a dalod,
S kénytelen az útat hadarod:
Nem tudsz a vasláncból kitörni,
Nem tudsz a szent percnél időzni.

Rohansz – és rohanunk, rohanunk.
Hova fut robogó vonatunk?
Talán a Tejút az igazi út?
De, jaj, a Tejút is futva-fut
S a dobott diszkosz csak tova zúg
Sistergőn, suhogva csak röpköd
Valami isteni Mag körül

S vak szenet gyémánttá köszörül.
Rohanunk, rohanunk
Lángoló kereken
A jeges,
Fénysebes,
Csillagos,
Villanyos,
Fekete tereken.
Micsoda illatok!
Mágneses viharok!
Ki győz itt iramot?
Ki bír még részletet,
Felszíni férgeket:
Hemzsegő miértet, milliót,
Csillagot, billiót, trilliót?

Rohanunk, rohanunk, rohanunk.
Most jégbe, majd lángba olvadunk.
Gyűjtjük, meg veszítjük az erőket,
Habzsoljuk a csillagmezőket.
Most gúzsban, majd szellemszabaddon
Majd éjbe, majd fénybe havazón
Futtatunk: iszonyú Marathon.

Sokratesz, Szent Ferenc, Nurmi!
Jaj, már a Cél is kezd futni.
A tiszta, az örök, az Ideál –
S vonatunk talán már meg se áll?

Rohanunk: újjongó unalom.
Rohanunk: újjongó nyugalom.
Rohanunk előre és körbe,
Öröktől, örökkön-örökre.
Magasba, mélységbe vesz az ív - -
De mégse lehetek relativ,
Nem vagyok vak képlet, gépezet,
Lelkemben új tudat fénye zeng,
Nem vagyok csak Semmi s Végtelen.
Végei felé vont kötelen:
Számokon táncoló Értelem;
Több vagyok, sejtem is valómat,
Tüzemet, az égbőlraboltat:
Fény vagyok, ellőtt nyíl, repülő,
Független, a Célba merülő.
Szabadság, Szeretet, Szeretet
Ragadnak s egeket zenetek:
- Óh édes, bizsergő delejek! –
Vonzátok formába anyagom,
S repítve építsd új alakom
Te engem s a mindent alkotó,

Legmélyebb egemben Trónoló,
Akinek semmi sem képtelen,
Bolyait megejtő, végtelen,
Száz kis célt magábfogó Út,
Óstiszta, isteni Abszolút,
Akihez örökös sóhajok

Ragadtán: rohanok, rohanok.

HIMALÁJAMÁSZÓK

Pezsgő virágzaj: szent, zavart szavak;
A nyugtalan völgy nékik nem zenél;
Se pálmaerdők, hol Gangesz szalad
Az ultramarin Óceán felé.
Se puha kéj, se kígyós bosszúkatlan –
Csak a nagy éjt legyűró óriás,
A kristálylégben csillagglóriás
Jégcsúcs mered szívükbe mozdulatlan.

És áll, mint Buddha-bálvány, ős szobor.
Borzasztó fönség zordon homlokán.
Alatta mélység, sok-sok hős orom,
Száztornyú dom, hol szélvész orgonál.
S mennek Felé, bújván a lárvatestből,
Próbálgatják pillangószárnyaik,
Lefagy kezük, zsibbadnak lábaik:
A bűvös Cél hideg varázsa zeng fönn.

Mennek fényzomjas, harcos angyalok
Mégvívni a közönböskék eget;
Szép pajzsukon villámok, nyargalók
És csillagok csodái fénylenek.
Nekik szabadság és a Mégsohsemvolt,
A Mindigszebb szent örültje kell,
(Melyért a művész csendben vérzik el
És szive hol pokol, hol tiszta mennybolt.)
Anyag-Szellem gigászi harcait
Hallják a régholt sziklaharsonán.
Egetverő gnejsz, hallgatag trachit:
Láncolt titánok néznek marconán.
A rendbetört Anyag rossz lelke: Shiva
Haragszik csak még – szörnyű hallani,
Ha zúg viharkacajjal – Hallali! –

Fagyos Gorgó, legörgő hólavína.

Hiába berreg büszke gépmadár,
Embert kíván a Hegy s alázatot.
Gyötrő gyönyört és szép fehér halált,
Jégsátorában alvó lázadót.
Uj hőst, tisztát és sohse szomorút, a
Halottan is diadalt álmodót:
Lehullnak minden Májafátyolók
S elérünk egyszer, hősívű Chomolungma*!

Lehull a fátyol s mint zengő szigony
A győztes szívbe boldog fény rezeg
S átfutja – jaj – leírni nem birom –
Szeme az atheista, vak teret.
Ellent nem áll majd semmi kis atom, csak
Száll-száll az űrbe tisztább, szebb tudat,
A vágy előtt, mely sováran kutat,
Hajlik tengője hódolt csillagoknak.

S nem lesz Titok. Csak szép szelid Csodák.
- Az Isten legmagosabb őrszeme
Azért ragyog most, hogy csaljon tovább,
Ki istenülni kívánsz – fölfele.
Csapdossa bár jégöklű fagy az arcod,
Míg bős monszun vaskürtje zúgva bűg,
Ember, előre! – ki a csúcsra jut
Nevétől az ércmennybolt visszaharsog.

MAGYAROK EURÓPÁBAN

Sötétség földje. Téged még Erőszak
Ekéje szánt és Harcok kénye vet.
Politikától szikkadt, vén, beteg,
Melyet kerül a fény s a szent esőszag.

Fölötted még a Sátán büszke vára
Hazugságtornyával: komor bazalt –
De elküldé fiát, a bús magyart,
Hős Napkelet, a Megváltók hazája.

S mi, világosság előőrsei,
Fegyvertelen Igazság hősei
A szellemtörvényt védjük és a szép jusst.

Mi faltörők, szegények, szenvedők,
- A géplelkűk, önzők s öntépdésők

Világtáján hirdetve hisszük

Jézust.

FÖLD

Ne mondd többé, Testvér, hogy a világ „vak”,
Ha benned egyszer már, miként a kék szesz
Felgyúlt harmóniája: égi fény ez,
Mely téged is szült: tükrét a világnak.

Ne mondd, hogy sárrá roskadt csillagod „bús”,
Hogy a Halál hideg dúlőin kullog
Világtalan ebként, - s célját, a kulcsot,
Elvesztve bolyg, tévelygő, béna koldús.

Nem fény-e a hit, belső, szűz sugárzás?
A szeretet, végtelen, légi párzás,
Mely csillagok halálán túl rezeg.

Nem fény-e a vágy, mely hős-halhatatlan
Zeng lelkünk hárfáin mély ájulatban –
Mi vagyunk a Föld fénye: Emberek.

HOLD

A Hóhér Gond, a rettentő Medúza,
Már elmerült az éj hullámaiban
S im' jó a holt Gyermekek, mint Orfeusz a
Bűvös hangszerrel, irreálisan.

Pokolfenyérről pattant fénye húrja
Beteg szivekbe boldogan nyilall.
Tengert álomba ringat finom ujja;
Zefir fülel és minden hangvihar.

Szerelmes, kóbor hallgatói, mély
Pókhálójába fogva mind megállnak:
A Csókok s Könnyek csüngve benne hálnak.

Sirokba süt le, x-sugárú Röntgen,
Nézőn a terriär borostyánkőben

Hogy alszik a kis mexikói méh –
Ötszázezeréves, halotti csöndben.

ÜSTÖKÖS

Hegyek, folyók és sírok mind kigyúlnak,
Rohan a gránit, kréta, karbon lángja;
A kőarcú mult ős álcái hullnak
Nagy hódoló, fényes parabolába'.

A léggé foszlott tenger, mint a bomlott
Hangszer zuhan az égi kék allékon;
S lelkünk a kozmoszt átrepülve, boldog
Phönixként leng a meggyúlt omladékon.

S a jégtűz Istenhez tér Forma, Eszme
A meztelen Melódiák repesve
Isznak taktust a kristálydalteli

Kútfőn. S amint veri a villanypálca,
Szállunk, hanyatlunk, hajlunk dallamára:
Megindulunk, tündöklő Halley.

TEJÚT

A számok s lények óceánja mélyén,
Hol minden csillag csak picinke hab
És minden hab maga is tenger lévén
Magába zár mozgó világokat;

És a kicsiny ragyog magként a nagyban
S a nagy a mégnagyobbnak fókuszán,
Hogy nincs egy csepp hiány sem az anyagban,
A vonzerők hullámzó pontuszán:

Világok örvénylő sodrába' mélyen
Hová repülsz, tűnő picinyke énem?
Esett fényed a Földdel merre fut?

Mindig föntebb szállunk-e hát? –

Ragadj, óh

Dicsőbb Istenpartok felé kanyargó
Golfáramodba, nyüzsgő, szent Tejút!

AZ ÜR-HAJÓ

Halló! Halló!
Új gépeze
Indul ma el
Az égbe fel:
- Szent Képzelet –
A végtelent
Benyargaló
Csoda-hajó
Halló! Halló!

Robban s rohan
Álomgyorsan
Egyre jobban
Tűnik a Föld,
Már csak szemölcs.
A labirint
Vak szörnyei:
A Súrlódás,
Nehézkedés
Legyűrve mind
S a tágranyilt,
Szent, hét Ūr
Kitárva int.
Zúg a motor
A jég-pokol
Szűz tájain
- Jaj, sikerül! -
Halló! Halló!
Most nő a Hold,
De fogy megint
És elmarad.
A századik
Hatványra vitt,
Vad gyorsaság.
Új madarak
Jönnek: a Mars,
A Jupiter...
minő siker!
Robban, rohan
Egyre jobban
És óriás

Ferde vonal
Hajlik – csodás –
A Pont felé.

Halló! Halló!
Csillagközi,
Halálvölgyi
Szent Ūrhajó!
Haj, szisztémák,
Haj, kométák,
Naprendszerek,
Fényszekerek!
Már nincs talány –
De hopp: határ...
(Tán a Halál,
A nagy Nihil?
S mit a szív sejt:
Új heaviside?)
Nem! – Mint a nyíl
Zúg a Hajó
Ferdén tovább.
A negyedik
Dimenzió:
Most áttörik
Az ég-tükör
(Illúzió?)
S a tükörhát:
A fekete
Éj tengere
Következik.
Halló! Halló!
Hogy szeldeli,
Hogy pergeti
Vak hullámát:
A századot,
Az ezredet,
Mint perceket
Az Ūr-hajó!

Halló! Halló!
Az ötödik
Dimenzió:
A Vezető
Átöltözik.
És angyalok:
A kilencfok,
Egy-testemért,
Egy-lelkemért
Csatározók,
Váltakozva,

Versenyezve
Ülnek helyén:
A helyemen
És szétfoszlik
A szent család:
Az értelem.

Hajnalodik.

Halló! Halló!
A hatodik
Dimenzió:
Csupa spirál
Csillagködök
Hangja között
Hajnalzsongás
Szent borzongás
Egy új világ!
Minden mozgás
Csak egy irány:
A glóriás
Krisztus az, a
Messiás, az
Életkirály.
Ő, az Igaz
Az Út, a Vágy
A nagy Vigasz
A Szabadság!
Már egyenest
Fut a Hajó
Elnyelte test-
Árnyam a Tó,
A nagy Örvény,
A vak Törvény,
Melynek láncán
Csüng a csillag,
Csüng az állat
- Minden látszat
És kísért –
Csüng az Ármány,
A Bűn, a Rossz,
A lázadó,
Elpártoló
Demiurgosz,
Aki forog
Alkot s dohog
Az Istentől
Messze úzve
Kint az Űrbe...
Fény cseregdedez,

Vér permetez
S halkán hullva
Alleluja
Zendül:

Im' ez
A hetedik
Dimenzió:
Mínd, aki hisz
Mínd, aki jó,
Aki szeret,
Reménykedik,
Megérkezik:
Meváltatik.

(Siess Hajó,
Szent Üdvhajó?
Bűnös szívem,
Beteg szívem,
Siess, siess:
110,-120,
-30,-40,
-50,-60,
Még gyorsabban...)

Hahó! Hahó!

Áll a Hajó.

TORONYÓR

Ifjú, ki lent rossz szélmalomba
Hordod örölni napjaid,
S unod a kéklő baldachint
Huszonötéves, vén korodba':
Jössz-e most föl, föl a Toronyba?

Testvér, mi békanyálhinárba
Gázolsz és börtönéleted
Görnyed az önző Élvezet-
Korbács alatt, csak őt kívánva:
Ó, jössz-e egy tisztább világba?

Társam, kinek nincs csak önélte,
Te gondgyötört, bús és falánk,
Penészfolt én-pincéd falán,

Féreg az égő napsörénybe:
Jönnél-e föl magad fölébe?

Ember, rokon, víg szenvedő, Te,
Kiben az Ósok Benne él,
De homályos, miként a cél:
Zengő Babel, dolgok tetője,
Derülj, világok delelője.

Ó jöjj – nézzünk bűvös szemekbe,
Ha Auguztus szikrát csiholt.
Hallgassunk csillagrádiót:
Mars, Venus, Jupiter, Selene –
Bámuljunk be az Esztelenbe...

Jer hozzám; itt vagyok a Véga
Alatt. Szemem itt „haza”-lát.
Harangom: haza és család.
Isten tornyában lakom – és a
Tüzet, halált jelzem: poéta.

ŐSZ
1932.

És szólt a Szél: „Betyár világ
megrázom rossz lelkedet!”
S már nyergel is egy nagy deres,
Hegyaljai felleget.
Aztán ördögszekérre kap:
a pusztaság fölnyerít;
fölveri a nyárfás kéknek
nyálazgató ökreit.

Rázúdul a holtrarémült,
csöndesőrült bokorra,
mintha egy bús, országföltő
Nagyúr szíve zokogna.
Harangszóval síkot seper,
rossz vetésen nyargal át;
tört ablakon zengi be a
béketlenek kardalát:

„Boldog Isten, földet-földet,
békét, munkát, kenyeret!
Malmaiddal öröltesd meg
a bűn- és gondhegyeket,
s igazadért ne szenvedjünk

hiábajó magyarok...”
Zúg a szél és dobpergéssel
hulló levél kavarog.

Duna-Tisza vadludakhoz
felsíró rabéneke
húz a széllel gáttalan
táj gályáin dél fele;
s fölzaklatja, fölvérzi a
jégvert, nyári sebeket
a jobbágy föld vén homlokán,
mint bős pokolebeket.

S bújtogatva-gyújtogatva
fut, tisztító Belzebub,
buckát bolygat, erdőt búgat,
temetőbe belezúg,
kórót kerget, fészket renget,
zárat zörget, kútostort:
„Bús Máris siess szülni
új Embert és új sorsot!

Vak tanyáknak szép Karácsonyt,
ki mint csillagfényjelet
vetítenek kivetettek
szemébe szent éjjelek;
ki magát nem emberirtó
harcok kürtjén hirdeti,
mert a földért élők-halók
sznt lelkével van teli...”

- „Éhes vagyok édesanyám!”
Halló urak, bankárok! –
S száll a panasz parazsa, mint
tömjénszagú zsarátnok.
Harapódnak házról-házra
zsandártollas jajlángok
és vak varjak rögtönöznek
ott gyorssegélytanácsot:

Kár! kárognak – s elfüstölnek
portyázó, friss hószaggal.
A héja ma szembeszáll a
dögkeselyű holnappal;
s viaskodnak egymást tépve
átok, ima, gúny, remény:
Aludj el zöld búza lángja!...
Zúg a szél: aludj kenyér!...

Ám jön az Est s holdvillával
rak nagy szénásszekeret
föl magasra, hol vidám csönd
veri a bölcs egeket
és az úton egy hósubás
Csillag vigyáz hajnalig,
hogy a szekér föl ne dőljön...

Csak a tolvaj- és rossz lelki-
ismeret nem alhatik.

A PUSZTA TÉLEN

Meghalt a roppant puszta.

A könnyes menyeyi gazda
ráterítette a gyémánthegek havát
és eloltotta a csillagokat,
amelyek ékítették
egyszerű ravatalát.

Pihenjete bús páriák

csöndesen, hűen, szabadon.
Veszélytelen szép ez az őskeleti
Nyugalom.

Ki hallja itt most,
hogy bénult testeken tetemrehívón kiált
a tört vérfolt?

Ki látja ezt a csökevény hittel
s az Istenkegyelmébőlvalóság
maszlagával körülfüstölt,
háromfejű-sárkányőrizte
rablólovag középkort?

Ki látja, hogy itt öröktől fogva van
és uralkodik
a csalhatatlan és Krisztustalan kaszt?
Hogy akik bankóval akarnák
apasztani vagy dagasztani
a tengertörvényű népi sorsot:
a podvás szívű és kóceszű
színpadi feltámadáscsinálók
hogyan tolnák már nesztelen be
e csikorgó, óriás koporsót
valami hús kriptaszagú, -
talán a dohos bécsi renbe?

Az ám! –

de már talán holnap mozdul a messze,

a fákba és a Dunába dermedt fájás,
valami elnyomott, titkos,
új világteremtő mitosz:
az ébredő föld millió szerszámmal
fölszengő szerelme.
És egy halálparti, csöndes csárdában,
hol ócska képen honvéd ruhában
robbanó vérével írja Petőfi
a barna rögre a szót: „Hazám!”
- olcsó karcostól gőzös-gőgösen
fölszattan egy tortúló „földi”
lázadó ajkán a dal
a pogány,
kemény,
kétségbeeett
„Sohse halunk meg!”

TAVASZ SZÁNTÁS

Mindegy, hogy a Föld balra pereg,
hogy ferdén fut a Herkulesnek
csillagnyomába, - ám a remek
barázdások egyenesek,
minthogyha nagy, nyitott parancsba
maga írta most a Teremtő
sorsot a röghöztört magyarnak:
„Gyi Madár, gyi Szellő!”

Bogár Mihály, fiatal apa,
szólíttatja két sovány lovát.
Ostora nincs, de kovászsza
van már a szélnek és mind tovább
marad a hajrás Nap is ébren,
serkentve a tengeri alá
gyűrt, kemény göröngyöt, hogy érjen:
„Gyí szellő, gyí Madár!”

Sűrűl a világ: zöldek, lilák,
szöknek a föld meggyűlt vérebe.
Tarack pattan; vad tarlóvirág
fordul tavalyi gazzal mélyre
Pacsírta cseng fent. Mihály nevet:
hallja már a tengerierdő
dalát a hajnalló táj felett:
„Gyí Madár, gyí Szellő!”

Ballag a friss barázdanyomba.
Vele megy régi, ezeréves,
sárgaföldigcsúsztató sorsa,
de azért mégse, mégse mérges
sem úrra, sem azokra, kiknek
koldúsa, kiket élet-halál
dolgaiban a szó s jog illet:
„Gyí Madár, gyí Szellő!”

Leszerelhetné a csoroszlyát,
mely fényesülésre van fenne,
felöszökélvén az oroszlánt
magában, - de úgy teremtette
az Úr az ekét és parasztot
csöndesnek, mint az esőfelhőt,
mely halk méltósággal halad ott:
„Gyí Madár, gyí Szellő!”

Öt holdja van s négy kis „családja”
s az ércemlőjű szík viselné
őket, csak e gépre s csalásra
épített rendben nem szívelné
tán Borcsa sem, hogy lenne még egy...
Pedig gyerekekkel szép a határ,
S kell erre-arra segítségnek:
„Gyí Madár, gyí Szellő!”

Mennek amíg bírja az istráng,
ámbár hitvány abrak a szalma.
Alvó vulkánon, szíken is szánt
Mihály: ez az ő forradalma.
Ha reng a Föld, vagy balra rándul,
mindegy nekik, hogy harckeverő
ragadozók lesnek-e rájuk:
„Gyí Madár, gyí Szellő!”

Pedig lesnek félve – s nem látják,
hogyan ott, hol beleér a fénybe,
a barázda szép pántlikáját
a jó Isten tartja kezébe
s könnyes szemeit villogtatva
villámlásként az eke vasán,
Maga szól néha a lovakra:
„Gyí Madár, gyí Szellő!”

MEGY A PARASZT KIFELEÉ

Megy a paraszt kifelé
nagy tavasz-hűhóval.
Két rossz lovat biztatgat
nyárfasuhogóval.

A kocsihoz kötözve
vetőgép zörömböl,
muzsikálva kalimpál
nyöszörgő göröngyön.

- Régen csak úgy hintettük
a szent magot széjjel,
mint az Úr a csillagot
áldástszóró kézzel.

Most hiába hullatja
tizenhat sor fésű,
nem győzi a bankmalmot
semmiféle szérű.

Megy a magyar kifelé
befelé a csöndbe,
verítékes vetéssel
zöld siralomvölgybe.

Nyujtóznak a nyűtt erők,
mozdul a holt nyírfa.
Lassan indul nap és föld
Páternoszter-szíjja.

- Vessek-e, vagy ne vessek? –
a kispazda dörmög.
Zörgő gépjén kucorog
Nevetve az Ördög:

- Vess csak, vess új életet
csüggedten – de mégis+
Énnékem elhahered:
Lesz ez még másképp is!

BUGACON Féja Géjának

Lassan, ekhótlan,
mint puha hóban

megy velünk fehér,
halk, zörgős szekér
és hangja nyoma
elmerül mélyen. –
Duzzadt-kövénen
most csak a vattás,
jószagú égbolt
virít fölöttünk,
min a májusi
galagonya.
Hajh, hova, merre
bús céltalanság,
szent végtelenség,
változatlanság
ős pusztaságán?

Elől s mögöttünk
az Idő áll-áll:
Hé, halló, halló!
Bogláros réten,
bogárzó gulyán,
szikén, sömlyéken
nagy honfoglaló
vén fatörzs-kerék
nyöszörög egyre
küllötlen, furán,
mintha egy ősünk
törött furulyán
zokogva sírna:
Csal vissza, vissza!...
S az égen halkán
egy vesztett éden,
ezer év szárnya,
pusztuló népem
rongy vitorlája,
zúgna: Előre!...

Kedves és lomha
ökrök tipegnek,
mint ős Tibetnek
homokján tompán,
egyformán, csöndbe.
Előttünk a mély,
minden vak reményt
összeroppantó,
bengáli kétkben
ég gyönyörű szép
felhőkbe metszve
a „Himalája”
szűz délibábja

elérhetetlen,
legyőzhetetlen
messze...

PUSZTAI CSÁRDA

Gyér kenyérmezőfoltok között
a záporbukfenceztető Vaskapu
homoktorlaszán innen,
az Isten háta mögött,
hol évezredek óta
legelteti nyaranta ingyen
roppant szabad sáskacsordáit
az Aszály,
áll még, mint gyermekkoromban
útfélen, elhagyottan
a Nikszbrod-csárda.

Persze, már ő sem az, aki volt
s tán csak a nincs szomorúsága,
mely bőregérmódra benne tanyáz,
ugyanaz ma is, mintahogy
régi „közös” katonai térképen
és visszanező vénekben
pislákoló sehonnai
bitang neve mutatja.
Mert, jaj, ma sincs kenyere
mennyi jó magyarnak!
És, ha néha kiejtik nevét,
- ördög tudja, -
úgy a szívembe szúr,
mint egy goromba
Bach-zsandár szuronya:
Hátha
feltámad újra még
az a sötét, idegen világ?...
A csárda csöndes, nem felel szegény,
csak áll,
akár a Himalája közepén veszett
merész germán turista
lavinasöpört holtteste fölött
a sivó homok havából
félíg kiálló, jelképes
fakereszt.

A csárda csöndes, mint hó és homok.
S oly szép győzelmes-tiszta ez a némaság,

hogy szinte már építeni lehetne
lassan benne
az új magyar paraszti templomot.
Szép, ősturáni kutyatejékes táj,
Melyen mi volnánk magunk az urak!
És mégis, jaj itt senkise mulat,
senkise vígad jókedvében
manapság,
hacsak
a tilalmas, szapora nyúlfiak,
vagy a messzehangzó, ritka mennydörgés nem,
mely a „százszorszent égi szabadság”
dallamát zengeti
a feszülő levegőben
és sejteti még néha,
hogy erre járt, itt lent
egy ábrándos, fiatal
haragos isten...
Itt járt, mint ama híres
másik Sándor,
aki bátran szent is lehetne
a mai betyárokhoz képest:
gyönyörű magyar haramia,
kinek bölénybánatú szilaj szava
szebben szólott,
mint egy Liszt-rapszódia.

Most csönd van, szegénység, aszály és nyomor.
Velük kövezteti talán a vak hatalom
a vörös világ felé igyekvő
összekötő országútat,
melyen majd könnyebben dübörög végig,
mint új életdobbantó ritmus,
a csárda álomporos szemeit
rengetve törülgető,
széles gumikerekeken
iszonyú terhét rohanva cipelő
virág- és daltaposó
kollektív
Ántikrisztus.

JANCSI SZALONNÁT SÜT

Lüktet már a hólé a fákban
rüggettúrón s a friss zöld zizeg.
A világ langy istállójában
ökörzemű Napisten liheg.
Új barázdák parázna fényben
forrnak, sugarak csengnek-bongnak
összekondulva fönt a szélben
s arany darazsak duruzsolnak.

Táncol a pogány meztelen ég.
Fésülködik a messzi nyárfás.
Halkcsillagok mintha keresnék,
hívnák a kék csöndön túl egymást.
Felhők legelnek zsenge fűvön:
még nem verték ki a marhákat.
Jancsi ráér, ősegyedül jön
a pusztán és gazból máglyát rak.

Guggol, föláll, szép ifjú táltos.
Harsan a láng kis tűzszerszámán
s előbb mint sötét turul szálldos,
majd fölsüvölt, sistergő fácán.
Nyársat hegyez, szalonnát irdal,
aztán lassan, okkal pörgeti
és szélfúttá tarisznyán szikkadt
rozskenyéréhez törölgeti.

Tetszik-tűnik a tűz, minthogyha
évezredek emléke fújna
s rezgő rónán lankáról dombra
égő agancsú szarvas futna.
Fölbukkan, majd a sík vizébe
merül s kísértőn újra látom:
Élünk, halunk?... Lelkem lidérce
Lobog a villanyos határon.

Serceg a piros gally surrogva,
ha a sovány zsír belecsöppen
és meg-meglobban a láng bokra,
meg a lány, ki elébe szökken:
csinos csípője, tiszta hangja
hallik-hajlik, mint tűzgyík siklik
fölvillanva egy pillanatra –
s im' a szalonna is szétnyílik,

mint Rózsi rózsaszín lábujja,
mikor hajnalba meztéllábbal
sajtárt mosni ment a vályúra

és visszaköszönt víg tréfával:
„Adj Isten János! Agyusztáltass
gúnyádra és szívedre foltot
valakivel, vagy a puszták nagy
drótosával”... Istenre gondolt,

ki Jancsit is karjával védi,
s ha néha mégis akadozik
a Himnuszba', bocsánat néki,
nem ő hibás. Már hamvadozik
a parázs s fönt a katángkékben
gúnyosan setteng a Hold arca:
furcsa hullá, akár zsebében
egy hamis Pengő ólomrajza.

Becsapták a vásáron nemrég
s a talmi város most kövérebb
egy csalfasággal, melynek emlék-
tűskéje bent maradt bögyében.
Hű csak a fű s a méla csorda,
két nagy okos szemével Bársony
és aki a föld néma foglya,
kibe titkos szentsége átfoly.

Ni, ott meg Bojszi jön a szagra,
mintha csüngne gazdája gondján:
Hajh álmok füstízű maszlagja,
világtűzbe hullt sült szalonnák!...
Nézi, forgatja még egy percet,
oly szép, mint az esthajnalcsillag,
mely csöndesen átcirpel-perceg
a kora alkonyon, bár illat

inkább, mint hang s még nem is fénylik.
Aztán ledül lassan „félvállra”.
Igy néz most mint zsványra félig
az egész szélhámos világra
s eszik... Már szívéig kezd verni
a békült föld s föltekint bátran:
Ismerősök suhannak messzi
fényes nyilakkal, karddal, nyárssal
valami új honfoglalásra...

FAGY

A csillagok tizen,
százan, százezren csöndbe
kigyúltak
és mint a zsoldos lándzsahegy,
amely az Isten
oldalát keresztüldöfte,
sziszegve szúrtak.

Vénusz
270 fokos hidegbe dideregve
mutogatta szikrázó testét:
őrültszép, tragikus szende.

A rézfényű Hold
meg a korlátolt
véges-végtelenség
legújabb sívár ábrándjával
kelt föl a keleti égen,
mikor itatóvályunkon éppen
átborzongott az átkozódva
kínnal haladó Tél
utolsó sóhajtása
s a halálraremült,
babonás barackvirágok
egymás közt sápadtan
suttogni kezdték:
„Végünk!”

ESTI LÁTOMÁS

Szép fenkölt május este. Búzákkal békés, sírokkal csöndes, Istennel terhes légben millió vak csillagtojással tele fészken ült-ült a rút, roppant remete-tyúk, ős Tyúkanyó sötéten és párás melegét a kushadó halottak szívéig lüktetve már rendre eresztette szét friss aranypihés csibéi gálás seregét iszonyúnemerés, fekete szárnyai alól a térbe: mikor a nyomorult Föld fölzendülő békazenéjére egy tanya mellett az ezeréves „szittyá” Kultúra, nyugati sorsát szánva-bánva, kilenc fekete kölyket ellett:

parasztnak hű Szegénységet
s szapora Békétlenséget,
svábnak hős Egyenlőséget,
papnak bő Testvériséget,
zsidónak kezes Országot,
magyarnak dög Szabadságot,
költőnek jámbor Hitregét,
gyereknek szép csonka Mesét,
és úrnak pórázra termett,
változatlan Világrendet.

JULIUS

Ez már a nyári ég:

opálos fénybe bújt a messziség
s mint a virágos óriás hárs
zengeti csurgatva zümmögő dalát
a derűs mezei munka.
A nap becsukta a hűs,
hosszú Medárdesők
peronoszpórák pinceajtáját
s a kitombolt felhők fáradt galambjai
szétültek kéklombos kávéjára
a kitárult láthatárnak.

Sárga rozscsomorámás rét

álló zöldjében tükrözik a menny
és mozdulatlan fehéren vakít,
mint a pongyolapitypanglámpa,
hogy akár el is fújhatná Valaki,
aki még az imént
sötét tervekkel mulatva
és az Ördöggel cimborálva
bombát lopott a szőlőlugasba,
de már szürke lovon poroszkál messze
az úti akácok alatt.

Hallga! Most amott egy napvert érett buckán,

hol a fény cukra forr
s csukott szárnyakkal alszik az unalom,
mint fönséges hímoroslán
villanysörényét rázva áll talpra
az Óperenciákra szomjas Dél
és körülvillan a lustán
kérődző, bamba
állatok szemén.
A kvarcon régeltűnt delejes tengerek
gyöngyházszín álma csillan
s míg ájultan hever a tetszhalott tarlón
az emberképű kéve,
az égig fölmagasló
bíbor arany csöndben
egy piros barack csöppen
az ág hegyére.

ÉPÜL A HÁZ

Építi a paraszt a házát:

akácfabordás agyagbárkát
a pusztán, maga erejébül,
ahogy a fecskefészek készül;
ahogy az első embert gyúrta
sárból a világ szelleműjja
s a föld a delejtől átázván
magára ébredt. Így állt Ádám
is, mint ő, fölegyenesedve,
csupán az öreg elemekre
támaszkodva, mikor meztelen
mellel indult az élet ellen.
Mint süllyedt hajó az apályból,
lassan emelkedik agyából
a terv. És nő a megkezdett fal.
Most még ormóttan szürke cethal,
mely a buckahullámból kelve
fölnéz, hogy majd ő is lenyelje,
mint Jónást s gyomrában ringassa,
ha zúg az elemek viharja.
Hátán még a paradicsomból
kiűzőarkangyali ostor
csattog s hajnallal harsog: Dolgozz!
És Éva sulyos vályogot hord
gulába s mint titkát az erdő
rengeti szentelt eredendő
bűne első fogant gyümölcsét.
Jajdul az új kútágas, zöldjét
erőltetve: a földhöz víz kell
és tűz, meg szél. E négy a minden.
Belőle van a nap, az ég, a
csillag: millió arany téglá
s a törekkapcsos ezüst vályog,
mely új égboltot borít rájuk.
Már elő-előleng a körrajz,
Hol férnek majd az ádáz ősharc
fegyverei sorban heverve:
ásó, kapa, kasza, gereblye,
meg a búboskemence, padka,
kis kenyérfalók fejealja
s a maradék rozs, melyet örök
verejtékezőn gyöngyöz a rög.

*

Épül a ház állandó lázba'

Ez lesz a vár, a gazok gáza
ellen menedék; embervadak
ostromát törő tiszta falak,
mik közt együgyű szívek sorsa
panaszos, régi ritmusokra
pereg és fehér bárány béget
torkán a késsel: Élet, élet!
Szent hang ez: földé és paraszté,
kiben a lét még nem hasadt szét
s az „ember-állat” –mesgye titkát
ős, szent harmóniák fölitták.
Ő még lelkében őszénével
Istent épít erős kezével,
kihez zsoltárt küld: sorskalitján
tágító dalt Dávidparittyán.
Ám a roppant ég acélsúlya
minthogyha minden zajt szétzúzna,
csak a bátor Nap lángol egyre,
hogy szinte robban minden percbe’.
Csönd. – A bölcs homok lassan fortyog,
amint túr a szorgos vakondok
egy-egy csipet földet föllökve –
és még kapálni is köll közbe,
meg learatiok a búzát,
hogy jóhírünk legyen az Úrnál,
kinek ínyén friss barack leve
folyik most szét: két paraszt neve,
...Ismeri őket. Csendben-rendben
munkálgatnak az egyetemben,
míg a Malom öröl örökké
akkor is, ha csillagok csöndjén
alszik a molnár szalmavackon.
A házat ilyenkor az asszony
építi tovább s egy imában
találkozik az Ács fiával
kiben minden terve tetőzik,
ki minden tanyát beszeg őszig
zengő náddal és emberképpen
segített egykor a szegényen.

*

Segít most is. A kész állásra
bizton betér Karácsonytájr
hozzájuk is, mint élő emlék,
ha majd a tél támadni kelvén
sikolt a szél s az idők telén
megérkezik a pólyás vendég.

NYÁR

Szóló szőlő, csengő barack...
magyar melódiák
dús ágai hajlonganak,
zengő napglóriás
szőlőhegyünk ízesedik,
nektárt gyűjt száz csapszék:
az Úr kedve szélesedik,
színszikkázva csap szét.

Ég a határ: tanyák, kertek
dala összezsong már
bennem, mint egy pogány lelket
megszentelő zsoltár;
s hitetve zeng arany gyümölcs
és magontó szérű:
lompos kétség most ne üvölts,
mint a kutya légy hű!
Szabad farkaslázadásod
Hangját tedd a jégre
s háladoszépen alázkodj,
ereszkegj féltérdre,
szívedre ígéret- s álom-
gyümölcsöket aggass!

Szent Ferenc jár most tanyánkon:
„Atyámfia hallgass
s ne zúgolódj! Férj, menyecske
vidám, hosszú verset
dolgozzatok békén, csendbe’:
bennetek a – Gyermek,
bennetek az Alleluja,
mitől fél a zsarnok...

Imádkozom – s mint Krisztus a
Jordánban meghajlok.

SZÁRAZSÁG

Maris,
aki ma is
a kormos kéményben
törülközött,
úgy állt ott,
a rozsmaringillattal tikkadt,
álmos tanya előtt,

mint egy elvarázsolt,
mézben és mennyi tűzben fürösztött
s az éjjel sisteregve aláhullt
üstökös.
És bámult vissza
szívperzselő, bogárfekete szemekkel
a lankadt petúniákkal
ékes veteményes felett,
a gágogó hószin libákkal
éggő, remegő reggeli pusztá
szürkülő fényességén keresztül
keményen, szűzen,
mint az acélos tisztabúza,
a már hetek óta
kvarcos szelekkel sikált
mindent magához emelni akaró,
délibábos, delejes egekbe,
honnan valami haragvó
pásztorgyerek furulyázva
messze kergette
a világ Urának
göndörszórú, fehér
fodros báránycsókáit
egy másik
harmatos,
boldog határba.

ESTI ITATÁS

Nyáresti lompos porral
jön a gulya kolomppal
s megáll magától csöndben.
Vár, mert a kút nyikordult:
Hadd merjen Miska még új
friss vizet pár vödörrel.

Csobban a mély. Ezüstös
hanggal hullik a hús csöpp
titokzatosan vissza.
Jajgat a száraz ágas,
mintha a szegény lábas
jószág bús sorsán sírna.

A gém is szűk nyakával
szétttekint az aszályban
és fölbillent az égig.
Meghökken. – Zengve tüstént

zuhan a víz s kék füstként
szalad a vályún végig.

Aszú füre, kóróra
isznak harsány kortyokba'
s némán egymásra néznek.
Most Citrom szája sarkán
édes nyál csordul. Aztán
szépen pihenni térnek.

ESIK

Egy villám fényes nyilvesszője
pattant el
most
fül és szemkarcoló merészen:
Barackérésben
villan így
a vöröszászlós kecskeméti bakter
sikító, éles sárga sípja,
mellyel a máskor csöndes állomás
hosszú és messzeinduló
illatos tehervonatait
vigyázva lassan
igazítja.
S mégis
most mintha két kocsi rohant volna össze,
gyilkos hang csattant
s dördülve kígyózik végig
a ruganyos ütközőkön széjjelnyúló,
s összetorpanó felhők
vonagló zárt vagónsorán,
míg egyre szürkébb
messzibb
csenddel szétfolyóbb lesz
s lehull az első szent esőcsepp:
Csitt, csitt, esik...
s már szaporán kondulva koppan
a parralírt, tikkadt üvegmezőkre.

Óh, megváltó, mennybéli csattanás!
Mily jólesik, hogy gondolsz
együgyű teremtményeidre
felhőszakállú, öreg Takács,
ki egy gondolattal emeled s lecsapod
szénaillatos, szálva füstölő,
 eget, földet

ezüstoffonállal összekapcsoló
zengő nyüstölőd –
s kezdedben élet és halál
villanyvetélőjével
búsan-boldogan ülsz
az alkotás szent ihletében
óriás szövőszéked mögött...

Majd szólok a madaraknak,
a jámbor barmoknak,
meg a májusi földműveseknek,
hogy vigyázva, tisztán lépjenek
kalászos kankalinos
keleti szőnyegedre.

KUKORICAKAPÁLÁS

A futó zápor nyomán,
mely a meghasadozott földek
szomjas nyílásain át
gyorsan leszaladt,
sercenő fűvön és napos fák alatt
újra előjöttek
a táncraperdült világ
szebb arcát gyúró, sovány,
földtúró, kétlábú
Istenbogarak.

Sietnek szegények, mint a hangyák,
hogy megmentsék a nedvességet,
mennyei, ritka mannát,
melytől megint oly szép lett
a tikkadt tengeriszárak
sudárbaszökkent erdeje:
lányos bajuszuk selyemzabját
most hányó leventék szőke ezrede.
Kapálnak:
hangtalan dolgoznak, mert ők is
beletartoznak a néma tájba,
a teremtő csöndbe,
melynek lobogó, zöld-friss lángja
egyre barnábbra nyalja
rézbőrű arcukat,
míg magukat is visszakapálják
lassan
a halhatatlan
ős anyaföldbe.

Hajlodtgörnyedten, halk szertartással
így haladnak
fajtipró újfátum alatt,
minden vágással
előre-előbbre bukva,
mintha valami szabadító,
nagy titkot súgna egymásnak:
Ember és Asszony.
Néha megállnak
a tűzrejtő mélynek
földsátra fölött, az aljon;
a szoknyakorcon jóföül érő,
csendőrkalpagként égő
kukoricák között,
hol már felejtő, enyhe
fürjészke lenne
kikötő csóknak.

Én meg, mint kósza csónak,
kóválygó ének,
kit arany részvét kötöz hozzájuk,
fölszállok fölöttük körözve
az égre
és nézem a mennyek
széles kapuját,
amint feléje tolongva mennek
sötét nyomorra született,
új és új munkásezredek
jajos szívükben a mult-őszi fosztás
félretett dalának pompás,
édes-keserű szagával
- egyetlen, lelkembecsendülő,
megváltó vigaszával
a kifosztott, dolgos millióknak:
„Ez a tábla kukorica de sárga.
Talán bizony esővel volt kapálva?
Azzal bizony, azért nőtt meg magasra:
Most vagy a szeretőmmel haragba.”

JÉG

A sok viháncoló ördögsiheder
addig rázta
a mennyei villanysineken
csuszkáló drót szita-rostát,
míg egy pártütő, gúnyos hahotára

összedermedtek
a felhőgyújtó, öreg Istennek
forrongó,
világszép
örömkönnyei.

A majdnem egyszerre lobbanó,
országretentő dörrenésre,
mely a kénköves gyufagyújtogató
ördögfiak szitáját kirepesztette,
a kis tanyaszoba döngölt földje is
megrendülve nyílt meg:
mint egy fehér koporsó
villant föl a vetett ág
s a falióra
réz-sétálója
ferdén
megállt.

„Uram segíts!”: kongott-borongott
búsan, magánkívül
a viharfirhangos ablakra meredt
félrevert szívű
gazda.
S míg a mellét tépő, égő
zokogás harangzúgását hallva,
dübbenve figyelt
a karók fejfakeresztjeivel
teletűzött
szőleje temetőkapuját
villámmal nyitogató
és sűrű vasvesszővel dorongoló,
pokoli zenebonára,
- mint a szélütött
ő is
bénulva hullt földig
hajló, halott búzakarász mellé
a fehér akácvirághalálba.

ARATÁS

Most egyetlen, hús mozdulat lebeg a lusta tájon,
kilendülve a téridő isteni nyugalmaiból,
mely nehéz csönddel takar fákat és messzi tornyokat:
a zsendülő rozsokba harsanó, új rendeket vágó

ösmodulat.

Szabályosság, mint a jaj nélkül szülő és temető
anyaföld lélekzése; szóhoz még nem jutott erő;
s óriás, mint a csodatévő, emelt kar hatalma,
melyre elcsitult a láncait ordítva tépő tenger
forradalma.

Megy a néma Ember: minden vágása egy-egy karaj.
Csalánnal vert szívek hús balzsama ez, halk hangyazaj.
Zuhannak szeppent szőke fejek; suhog a takaró,
s a lány haldokló kévetestvéreinek utána-
utána hajol.

Mennek. Oly szép e páros ritmusra lépő haladás;
rendszerű célratörés és méla visszaballagás;
egy sormetszeti, kis pihenés a pengefenésre,
mikor a kaszaglória áldón borul az álló
paraszt földébe.

És nő tarló-idő; árad a magyar szomorúság.
Alkonyodik. A tanyákat keresztek koszorúzzák:
bús érdemrendek. A fáradt hús szóval hazatér
s a nap lecsorog az égről a földre, mint Krisztus
homlokáról a vér.

Mennyek mannája: búza; rejtett sírású kalászbok,
zsellérerők, kikre kockát vetettek a zsványok,
meddig alusztok még kalászbok, könnyező szemekben
s vágyó imákkal terhes fellegekben? – Miatyánk, ki vagy
a mennyekben!

EBÉD

A láthatatlan csillagoktól
egész az öreg eperfáig
nincsen csak fény-fény, mely sugárzik,
virágozik búzát és gyér „magyart” –
Így hívja most embervirágát
az arzénos, nyári Tiszapart.

Pusztulunk. Ez a való. A hun
mese alig ér már idáig,
a fa alatt hülő bográcsig,
melyből ütemes lassan halkan
apró zsírtündérrózsák között
aratók erőt kanalaznak

s árnyékábrás abroszuk a föld.

Lebbencsleves: Lebédiából,
vagy még talán messzebről hozták
elődeink, (Óh, hívő Horvát
István!) akárcsak a kínai
márványvirágú szent barackfát,
vagy büszke mozdulatainkat (?) –
De hisz' itt Vajktól Katonáig
mindenki német szépet szeret (!)
s míg Csomát elnyeli ős Kelet,
hiába szór már lángot, hamut
a bűnös faj fátumos ajka,
minden sziklánkat begyökerez
az oláh. S jaj Csonkahonban se
„laknak” csak jött-ment herék s „mintha
minden tagjuk egy-egy gyomorral
volna áldva”, mely folyton zabál,
- a nép meg afféle Zanzibár-
néger a saját házába'.

Óh, költők ősmitoszfaragó
hősök, mellverő barátaim,
kevés itt a mi hangos merszünk.
Nem vagyunk már csak szócsavarók
s a régunt rossz teremtéstréfa-
csináló Isten szójátéka.

Lehet, az Úrnak is tán mindegy:
avarra süt, avagy magyarra
s egyszer csak újra zúgva bögve
„Árvizet” kongattat harangja.
Azért hát faljátok feleim
szátokkal a hőtadó levest,
szemetekkel a forró valót,
szívetekkel az igazságot,
mert úgy érzem a mozdulatlan
eperfán át égő szemével
az Úr nem ok nélkül hunyorgat.

És mennyi dolga volna még itt
új gátépítő új hunoknak!

ÉPÜLNEK AZ ASZTAGTEMPLOMOK

Épülnek az asztagtemplomok,

sárga dómjai a paraszt nyárnak,
kicsik-nagyok, kit hogy szab a mód,
de mind egy stílus: egyszerű, szent;
akkor is, hogyha alig van bent
férőhely egy koldús családnak.

Jaj, pedig úgy lenne szép
és úgy is kéne,
hogy minden magyar munkás beférne
e sok hozsánnás Istenházba –
miket, nézd, nemsokára
fölfal a gép,
óriás sáska,

hogy azután
a mérges ősz,
új éhezők
s bitang farkasok
üvöltsenek a tetszhalott
pusztaságba.

CSÉPLÉS

Tamási Áronnak

„Dies irae, dies illa
solvat seclum cum favilla.”

Érdekes, hogy a hajnal óta
szikrásfüstfujó, sötét „bika”
szörnyű dühét két kis golyóval
regulázva rá nem ugrik a
porospirosan dongó „dob”-ra,
mely deszkafarán zörget és ráz
a nyárba szertereklámozva
egy gyári táblát: Hoffe és Schrántz.

Két fésült és egy bontott hajú
asztag közt dohog követelőn
és nagyokat böffen, hogyha új
kávét kap, az újvilági Szörny:
az erőgóc, az egyénölő,
polyvacsináló, porhadaró,
az aranyszemmel bankzsáktömő
s a parasztnak friss szalmahagyó.

Árpádébresztő Vitéz Mihály

pej lovainak patkós lába
nem járja táncát kerengve már
a világ legszebb búzájába.
Itt most ez még dadogó dallam
támadó tengerárja árad,
s szervezett cserebogárzajjal
altatka a fásult tanyákat.

A türelemvölgyi szegények
„öt kenyere” nem fogyott el még.
- De néha mintha végítélet
trombitahangját köszörülnék,
hallani: Ki felel mindezér’?
Hol a hiba? A haszon hol van?
Hova sikkadt a hegyibeszéd
üdve e nagybirtokvadonban?

Zúg a szérű ősi vétkekkal,
pokolfákkal körülültetve.
Zúg az Út még kövér évekkkel
is csak a népet cséplő kertje.
Olyan bizonytalan minden arc:
rajtuk haragpir és nembánom..
Még nem Krisztus, de már nem is Marx
véres árnya a láthatáron.

Új egyensúly jön, vagy a halál;
nagy ázsiai lélekoltás.
Az ítélni-kész izmokba már
utat ásott a megváltó láz.
Jobb osztály: ez a gépállító
s indító áram, életzene;
a milliókat boldogító,
géplelkű század lélekezete.

Mi az, lázadás? Vagy csak rosta-
csere? Parázsvita az úrral?
Mint a Pilátus poroszlója
egy munkás áll petrencerúddal,
mintha szíven akarná döfni
a világot... mostöntött ürge-
nézéssel izzadt arcát törli.
- S im’ hasít a síp gőzös füttye.

S nézem tovább a földanyátlan
frontharcost fönt az asztad hegyén
megbicsakló alázatával
kiábrándult, szép jobbágylegényt,
amint a hegykehegyű, bárgyú
„favillá”-n a kávé dobálja

- minket, magát – a nagyétvágyú
germán gépóriás torkába.

KENYÉRSÜTÉS

A búzaszem az Isten dolga:
Ő ügyel minden rozskalászra;
a paraszté az Ádám-munka:
A teremtés hős folytatása.

*

A nyitott szájú, apró alvók
arcát szárnyazta ép egy angyal,
s a mécsvilágnál édesanyjok
munkához készült szellemhalkan.
A harmadik is most mozdult meg
nemrég fiatal szíve alatt.
Serkent az óra. Csend. Aztán: egy...
kettő... s a zengő lánc megakad.
Mint mikor éjféle álmából
manók keltik a lázas erdőt,
moccan s felnyög az akáclábon
nyekergő, öreg nyárfateknő,
csöndes jajjal töltve a zsellér
szobát. Az asszony csupasz karja
s két zsendült melle lobog fehér
sárból két kezét huzogatva.
Billeg a teknő, mint az árnyék,
melyet a mécs a falra rajzolt:
éhség, halál, komor halánték,
örök kísértet a nagy harcon.
Billeg a teknő, majd kiloccsan
s mintha hóember hemperegne
dagadva a kovászos hóban...
közben ráles a gyermekre.
Édes csókként cuppan a tészta
egyre pattogósabbra válva,
de még nagyon dőf bele néha,
mint telt tőgybe a borjú szája;
aztán kezétől elhajítja
a kénesőkönnyen elválóst,
és egyformára kiszakítja,
meg négyőjüknek egy-egy lángost.

Friss ezüstjét víg, rigófüttyös

reggel jön az udvarra szórni.
Ásítóz a kemence füstös
szája. A férj megy ugarolni.
Messzi dörögve az ég ormát
egy villanyszénvonó kaparja.
Fényostor cserdül. Fehér csordát
hajtanak csengetyús harmatba
A Göncöl, aranybúzás szekér,
örletni van az éjvárosban.
A hajnalcsillag utána néz
egy darabig még szép álmosan,
s a Nap föllovagol az égre:
lombok borulnak tőle tűzbe.
- Bent bíborlik a búbos mélye
szalmával, majd rőzsével fűtve.
tarka macskagombolyag nyávog
s ugrásra nyúlik a kuckóból;
nem bírja már a forróságot
a puha párnás talpú kóbor.
A parázs Krisztuskoszorúja
hamvas Dózsavörösbe olvad
s a papnő szikrázva kihúzza
pernyéjét a sötét pokolnak.
A gyerekek sárszagú csendbe
bújnak mélyen, mint anyaméhbe;
a kenyerek kerekre kelve
mártírként mennek a vak éjbe
falapáton, melynek nyelével
Bundás szemez sandán-mogorván,
míg az asszony egy elötével
Ament csinál a tömlóc torkán,
aztán véreihez simultan
egy imányit az ágyszélre ül –
s a parasztpurgatóriumban
kovász, víz, só, liszt átlényegül.

*

Hét óra. Kinyílik a börtön:
békés búzák illata szárnyal
s összecsap a gondok között tört
ugarok új, fanyar szagával.
Az anya újszülötteit most
langyos ruhával szépre mosván
egyenként átöleli s izmos
karral föltartja, mint szent ostyát,
vért és velőt élesztő napot,
melytől a fiú gyirkás képe
íme mosolygón visszaragyog
az Úr fölmutatott testére.

SZÜRET FELÉ

1933

Éjre fordul a Föld. Fekete ezüstöt
nyit az ég. Nyugszik a halott kukoricás.
Föl nem támasztja már se nap, se holdvilág,
se dal, melybe most kis remete tücskök
kezdtek. Szép muzsika. Issza lelkem-fülem.
Még a csillagok is mint benne remegnek,
altatva egy messzi keleten felejtett
összhang dallamával édes-keserűen.
A rosszhangú mának károgó unalma
gyászruhában ült a jegenye csúcsára.
Borozok magamba' s nézek a bús lángba:
támadó télbe és kellemetlen holnapba.
Elpattant száz abroncs: szétdúlt Magyarország
hordóját szorítják mindösszebb a gondok.
Tavalyilyenkor már szűrtük az oportót
s a tókéit is vígabb leányok rabolták.
Most tenger az egres és a szív is szürkébb:
hány vesztett reménnyel lettünk szegényebbek!
Lelkemben roskadva hordok roppant terhet,
a bú bibliai nehéz szőlőfürtjét.
Itt vagyok egy ezred piros átokhegyén
s hallom a furcsa tort, hol folyton szavalnak
híres egységéről úrnak és parasztnak
pedig úgy állunk még, mint Mohács reggelén...
Könnytől szőke óbor csillag poharamban;
szeppent szederlombok sírnak a hát végén
s koromszagút sóhajt föl a szabad kémény:
nem virad jobb világ soha a magyarra.
Tán az ég planétás képei mégis csak
fordulnak kudarcról vígságra, öröme?
„Mebűnhődte már e nép”... Mostan söpörve
új utak, új célok, szele csikordulhat.
Mint üszkös tengerit ha száraz Ősz porol,
úgy tombolt a halál részeg kedve rajtunk
s akik megmaradtunk, mindig csak marakszunk.
Óh, szétszórt népeknek Ura küldj egy mosolyt.
Nézd a deres dombon búfelejtő bornak
ágán a levél oly vörös, mint a csillag,
melynek Marsfényében forgunk mindamig csak
meg nem nyugszanak a hős hiábaholtak.
Nézd, fagyos Északon, Erdély oláhdudás
lejtőin s Dunán túl mint fekete göbölyt
terelgeti felénk mind lejjebb a ködöt
s magyarfaló éhét a győztes Pusztulás

s föléleti mind a csalódott szíveket,
ha nem vigyáznak ránk tücskök és csillagok...
Csitt... most újra kezdi dalát a kis dalos
s zeng a vetés fölött az őszi kikelet. –
Elaludt a rossz szél. Égi nedvek szállnak
csókolván a csírán szűz Mária képét;
zsendítik a holtigbízók reménységét
s pezsdítik a szikkadt mellű új anyákat.
Nyitva az istálló: az Isten szállása.
Szalmában a barmok még az élelemmel
bajlódnak és szívem fürji félelemmel
bújtatom a béke termékeny álmába:

Szeretnék szántani, szebb jövőt vetni,
minden ellenséget meggaraboncázni,
szétvált szeretőket összeboronálni,
nagy, országtápláló rozskenyérré kelni.

Szeretnék kaszálni temetői rétet,
megfiatalodni fiakban s a dalban,
hogy a győzhetetlen és halhatatlan
magyar néz maradjon mindig ősi szépnek.

Szeretnék játszani nagy-nagy gyerekekkel,
fölmászva hintázni fönt a magas nyárfán,
melyen ép a Göncöl – bukfencező sárkány –
lóg most földnek borult, akadt kerekkel.

KRUMPLISZEDÉS

Megszakadt a dinnyeinda
és a száraz krumpliszár
sárga bokra olyan, mint a
vénasszonyarc, oly sivár;
mintha ezer ráncot rázna
úgy zörög, ha fú a szél.
Érik már és nemsokára
indul száz ördögszekér
s rohan a síkon robogva.
de nem vetnek ügyet se
rájuk, mint most, hogy dolog van:
a szegények szüretje.

Őszi rögön szétgörögve
nézem nagyját apraját:
elől halad az erőse,
földbe mártják a kapát,
s mintha vernék nagy haraggal,

hogy nyúljon meg kebele
ott, hol még langyos tavasszal
magot rejtettek bele;
s harsog a föld, ahogy verik,
szívemen át hallgatom
és lassú lépésük szerint
versem rímmel sarkalom.
Két henye vágás – majd zajjal
hulló, síri koszorú,
harmadikra súlyos hanttal
fordul ki a bokor s új
fehér bőrrel villannak a
hamvas „Ellák” a napon
halkan sírva, apró nyafka
hetes-tejes malacok.

Édes-drága újszülöttek!...

S lányok, kontyos angyalok,
szabadítón szedik őket
föl s viszik a garabót;
rajtuk háromszín harisnya:
főben föld-, fölötte nap-
barnított és aztán mint a
hó – ha mélyen hajlanak.

Mélyen hajlanak. Ruhájuk

rongyos, mint a krumpliszár,
egy alak mégis utánuk
jár s pogányul muzsikál,
gyomrukig néz tüzesnyersen
pimaszul rájuk ragad
s hogy a föld ne ünnepeljen:
beléjük fojtja a dalt.

Csak két ember nem hallgat rá:

egy legény és egy leány.
Elmaradnak: titkos „hajrát”
zúg bennük az óceán.
Marcsa fiaskrumplit talált
és Pistának kacagva
dobja át, szép aranykantárt,
szemeit ráakasztva.
Náluk nincs most senki hősebb:
nyomukban a rög nevet
és gyorsabban fornak össze
minden fájó földsebek.

TÉLI KECSKEMÉT

Az Úr ma éjjel,
mikor nem látta senki,
végighúzta sáron-bokron át
a gyémántboronát;
tanyákon, fákon
és a halottak arcán.

Csak a nomád
őstornyok ott középett
komorlanak még, hős erőlködések,
túl a falusorsfonta ketrecen
Istenország szebb tájai felé.

Békébebénult testemen
áthallik bús,
harcos harangjaik
hívó hangversenye:
Lesz itt még valami valaha?

Óh jöjjetek mind: megtévedt erősek,
rozsdás szívek, szép mártír senkik,
vezeklők, vesztesek s ti új-merők!
Döngessük a sírt, hol Piroska fekszik.
Verjünk virággal szemfedő fehérség,
éviglengő Melindafátyol...

Hátha
felserken még álmából
a temetőcsöndülte puszták
télbőlrepítő, szent sárkánya,
rettentp hős örünk: a nyomorúság?

DISZNÓÖLÉS

Ködös-közömbös
karácsonykörüli
decemberreggel,
fél hét.

A nemvárt Krisztusajándék
fényes álmával
megvert gyermek
nyüglődve kel fel

a szalmazsákról.
Gyertyával üzött kamrasötétség
szomorún, ridegen kérdez,
se Sajó,
meg a kisajtó
már rég
nyitva
figyel - -
s egyszercsak
ime
egy szörnyű, pokoli pogány sírás
hasítja
ketté
a szürkéséget
és a városvégi szomszéd velőket:
„Ólnék!”

S a ködben

hördülve
szökken
máris
vastagpirosan
vidoran
gőzös-melegen
a vér, a vér:
a minden hazugság-frázis-
fölötti
életvalóság.
„Hamar a tálat!”
(ha agyag, ha porcellán, ha
jászpis) –
S a féltve rejtett,
éhezve becézett jószág,
az egyetlen
szent
áldozati állat
hörögve így áldja végét:
Röff-röf
no
jól van
jól van
vigyetek
és
egyetek...

Egy perccel múlt ép fél hét.

II. PÖRKÖLÉS

Kiss Endrének

Renyhe, mord, szemetes
pernyeillatú tér.

A zúzmarás bajúszú Tél
álmos pupillája
tágulva fel-fellobban,
amint a falánk
füstös és maró
rozsszalmaláng
iszonyú sebbel-lobbal,
fent és lent,
mindenütt
őrülten
szalad
a Mester delejes
ördög villája
alatt.

Huj, huj, hajrá!
most rája még,
még –
egy kicsit
itt és emitt.
hadd legelésszen kedvére a láng,
mint eladólány
szoknyája,
amíg
a víg-ropogósbőrű
anyányi malac
gömbölyű, síma vonala
kigöndörül
álmódottszépen
gyönyörűn
az összeroppanó,
samáni varázs
hamuja alól,
fekete csöndbe
arccal a földbe
hullva.

Még egy-kettőt percen
a nyári szalmából ki nem vert,
bentszorult kis szem
s a három
leheletfüstöt pipáló alak
lesi hallgatag,
hogy alszik el a tűzben

az Isten.

Aztán egy rövid parázs-
csutakolás
s a böllér bicskája nyisszen...
És még a törkölypálinkás légből
egy boldog-keserűmélyet húzva,
a sózott, friss fület nyújtja
mosolygón: „Nesze”!
- a subás sógor
torkán, mint finom σ -bor
rohan lefelé
a nyál,
basszus „g” húrját
zendítve:
„Á”...
„Á”!...

„Áldassék tűzben, földben, vízben!”

III. TOR

Goromba Garabonciás,
ropogva rázza
a vörös-sárga
fénnel bogárzó háznak
rossz nádgerincét;
neki-neki vág
hol innét,
hol onnét,
mint valami kis vitorlásnak,
melyet az éjben
a haragos, havas óceán felett
kódorgó, kacér holdvilág,
meg millió citerás csillag
dallama
ringat.

Az ajtó-szezám mögött
széles örömök
bújnak:
fűszeres, édes, tömjénes
hússzag;
a sikos-zsíros kilincs sem
nyikorog, panaszol
mostan,
mint máskor, amikor
a komor és sötét Nincsen

parancsol
s gazduram varjúszele koppan.

Galád világra
s család, farkcsóváló politikára
nem gondol a ház ebe se;
be van foltozva a földi boldogság
feneke;
bent már a szent ősejt:
a család élete zeng,
a mindentfentartó egység
összhangos csillagzenéje,
béke
s elégedettség
énekek-éneke.

Mintha új bortól pezsdült szeretők
nyíló karjaik, szemek?
egymásba mártják,
mindenki néz
a „terülj meg” asztal közepére,
honnan jóillatot lóbálva
a kunkorodó kolbászba
átváltozott disznó teteme ígéz,
a mesebeli három kívánság
elseje.

És ime
az íge,
mely a bölcs szomszéd
orccáján s a szobán,
mint néma és profán
halotti-beszéd
kenetesen terül szét,
most fehér szárnyakkal
kiszáll a háztetőn halkán
a szomorú, igazságéhes világba:

„Szegények, búsak, Istencselédek!
éljete ti is a földi javakkal!”

GÉMESKÚT

Február. Kényes sugár
sétál hunytszemű fákon,
világtalan bozóton,

duzzadó orgonákon.

A Tél már nem csikorog,
csak a kút girhes gékje,
mely kint a város végén
föl-fölcsuklik a kékbe

s aztán merőn kibámul
nyíló búzára füre.
Felemás életéből
egy éjjel kirepülne

és szállna a pusztába
vissza a bús rabokkal,
kik furcsán gubbasztanak
lent még az udvarokban.

Friss lány jön. Izes teste
könnyű ruhákon forr át;
tizenötödfű, fényes
karcsú csikói formák.

Ki-kivillan két térde
sinospiros fonatja.
Tündér ő, kit a kút vár
tisztán mélyet sóhajtva

Mint tüzes nótabimbók,
kik tegnap égre szöktek,
mint trillás imazengő
Zsuzsánnai, kis csöppek,

indulna már a víz is
föl fákba, fellegekbe,
szívet és lombotgyújtón
ezer virág remekbe.

Nem lehet. Nem terjedhet
még szét szent ős gyönyörrel
s fáj a nedv, mely a kútból
csent csókok vödrén jön fel.

De már langyul a szellő,
ha leng a lány dereka:
első meddő virággal
habzó, friss cseresznyefa.

S dalolnak elnyilalló
szép csípőin a kanták.
Utána Tavasz setteng

s dalos, füttyös szabadság.

BÖJTI SZELEK

Ki meri most nekik: a lélekmérgező hús
bűnös árnyékruháját szagató
szelindekeknek
egész mellét bűnbánva kitárni,
mint a rozsdás szegeken
királyi fönséggel függő
félreszegett fejű, útmenti Jézus?
Mert már itt vannak,
áttörtek a havas hegyeken
és sziszegő töröket forgatva
bánatot bőgnek,
bokrot botoznak,
porral hamvazva harangoznak
s az álmodó nyomor
szája körül kínlódó nevetés
száraz vetését
faggyal fogasolják.

Ki meri hinni még,
hogy szörkámzsát ölt
az Istenhez tért tivornyás világ;
hogy a meghasadt lelkek résein át
beáramlik az összeforrasztó
Szent Lélek-szélnek
új emberséget hirdető hárfadala?
Ki hiszi, hogy kihajtanak a fejfák
s templom-küszöbön
guggoló öreg nénik szemén
új világ tüzeit szóró
gyémántta kövül a könny?

Nézd, hogy vágódik ide-oda
a morzsákért csirregve szálló
lobogó furcsa zászlója
a megindult levegőben.
Hogy fut az ég, hullámszik a föld
s a zsarnok hogy menekül
összebbfogva Pilátuspalástját,
hogy ne lássék
szíve helyén az ür.

Csak a szent Húsvétvárók nyugodtak,
a sokféle tatárjárást
vizes lebbencsen tűrők,
kik most is csendesek, mint a
hideg és tiszta
takaréktűzhely tetején ülő
fekete macska;
meg a bűnbocsájtó Püspök
örökéletbe visszaszépülő
ezüstös fején
a lila sapka.

EMLÉKEZÉS EGY SZÁRAZMALOMRA

Mint akit Góliátgyűrű dicsőségünk
kábult, ezeréves álmából
egy óriás gyermekkacagás
gulliveri gúnymosolyba tört
szétpattanó szívárványzengése ver föl:
oly furcsán-sután gondolok vissza rája
s a fiainktól már nem is látott,
álmosan-mélyen szemrevágott
fedelére,
valami átnyargaló tatárkhán
Puk Miskajesztő,
ittvesztett kalapjára.

Rab Kánaán szabad libalegelőjén,
a még szabadabb temető mellett
mézescsöndű, fehér akácok alatt
földnélküli álmodó magyarok
bazsarózsákkal beszélgettek.
Orsó és garat
kattogó facimbalomja
politikátlan percek
unott, úti robotját zakatolta;
s a lófogatú, lelkünket őrlő,
nagy fogaskerék
- fogatlan kérdések kereke –
csak forgott-forgott szárazon körbe,
lassan, reformtalan,
mind lejjebb, beljebb
egy mindig melegebb vulkángödörbe,
honnan egyszerre
sisteregve, égve
szakadt föl

százados bűnökkel gyilkolt anyánk,
a föld
vörös átokkal hördülő vére:
a szegény szívek rőzséit lángragyújtó,
rozzant tetőket elhamvasztó,
reves gerendarecsegtető,
s az Istensüveg árvalányhajas
bokkrétáját szélbeszóró,
nyomorult
világháború –
Ezerkilencszáztizennégybe’.

KECSKEMÉTI KIRAKODÓVÁSÁR

Itt a vidám panoráma: az élet
ünnepe: tarka, vasárnapi néz.
Tornyok alatt a falaknak ütődve
zengeti zöld, lila, sárga vizét.
Falja a fényt a Piac. Teli száján
fut le virág, lapu, réti paraj.
Bámul a pörge legény eleven szép,
nyílt bazsarózsa a népi kacaj.
Julcsa-Boriska rigószava csattan,
szúzi szívük csupa csipke, selyem;
tisztá ökörszemeik legelésznek
ősnaiv, induskék egeken.
Ők viszik, ők a Jövőt, hamuágyon
szunnyadozó violák viharát;
szoknyatüzük szele sejteti már új
héroszok isteni pirkadatát.
Gömböt ereszt, füttyülőt nyal a gyermek.
Fércdalokat köszörül a zsidó;
ponyvaromantika – műzenefertőn
„kis kacska fürdik”... a pusztai szó.
Hinta-palinta, szirup, mozi, reklám
mézbe kevert darazsak gyönyöre.
Lebben a sátor... Atila világa
lebben élém... Hova lett öröke?!
Por-hamu im’ Emesének csodalángja,
a remegő Nyugatot leverő;
por ma az álom; a láva aranybor:
benne ragyog csak a nagy temető.

Csizmadia, fazekas, cukoráros,
szűcs, vasas, asztalos és üveges

holtra rekedhet. A pénz csak a gépet
kenve, magát magosítja; szeges
ostora vág nyomorult idegekre,
hogy hegyesedjen az új pyramis:
Tőke! – üvöltik a halmimenendők
s meghal a szív szava, mint a haris.
Nem veri érctenyérét a betyár már,
a Laci-konyha ripacs-kabaré.
Őr-lovas áll. A falánk faluváros
és tanya harca ez: új csatakép.
Bürgesubát veszen egy Petur-arcú,
kajlaszemöldökű, szép magyar ott:
rázza, harangoz, az ára magos még...
szürke Tibet szele zeng, kavarog...
Állj! – A paraszt lovait zabolázza,
ám a motor tovazúg feketén:
bús bikafej döfi át a sarogját
s bög iszonyút ki, a puszta felé.
Bazsalikom szaga, tiszta szabadság
szeldesi néha e rossz levegőt
s búzamezők dala fojtja a „pártok”
parazitáit – a kóclenyelőt.

Kéjutazók, akarathamisító

voks-kupecsek tunya, vén tutajon
ússzatok el lesodort szemetével
terveiknek e szent folyamon,
mely – (ha Kossuth szava élne!) erős, vad
habjaival ver eget s tereket –

Álljuk a gátat, az isteni fajnak
partjaiként, mi: igaz nemesek!

VÁROSVÉGI BOLT 1933-BAN

Kívül hordóban

parasztcsiklándó, új gálic:
kis kartelszajkók útján is
rivallt szent többtermelésű
szükségős, drága ékkő;
nyitott zsákokban
veteménymagok,
miket csipednek
víg verébkanok;
s a podvás falra
faszénnel rajzolt,
idegen áruk
hidegen bámult,

csodás alkalma:
„Cukor. Kávé. Tea. Rum.
Festék. Só. Petróleum.”

Bent tikkadt csend
kevert illatú unalma
s egy szalmavérű,
fiatal, koravén lány
teng-leng
és pang
a kirakat poros, félvaküvegén át;
és ül
naphosszat úgy
nyikorgás nélkül, némán
akár az álló Kisvasút,
vagy a sok, halk fűszeres fiók;
sárguló boldogságplanéta,
fejtetlen talány,
kit már tán ki se húz
soha a zöld papagáj...
Hejh pedig ő is
ő is „eladó!”

A vizes padlón egy kitelelt,
kövér dongó
ődöngve föl s lejár
s megáll az arany napsugárban. –
Föl se száll,
csak mikor köhögve tör be bátran,
mint valami sarki utazó,
a jégcsapszívű, örökkémorgó
pogány
végrehajtó.

MÁJUSI HANGVERSENY

Egy öreg kecskebéka,
aki még a „bolond-hó”
elején
azt hitte,
hogy a sanyarú venyigén,
vagy fent a roppant
jegenyén
már zöldbe lobbant
a bújdosó zenefény,
ép 24-ikén este,
mikor a szél elült,

elővette a hegedűt,
mely eddig, mint a holt,
tokba volt zárva,
de nem tudott rajta
csak egy-két csalfa,
rossz beteg hangot:
Rettentő
csúnya György,
csúnya György,
brekeke...”,
s visszabújt újra
gyorsan a sárba.

Ám a „kistéli”, dermedt pangás
egy éjféli meleg záporral
egyszerre
megszünt
s a megenyhült, gyantás
levegőt boldogan szívták
a fák,
meg a sok nádi hegedűs.
A vén, kíváncsi
karmester már most
csak azt várta,
hogyan a széktói parton
tollászkodó alkony
villanysugárba
öltöztesse a várost,
hogyan a legszebb csillagok
kiüljenek sorba
az égi páholyokba
s pár sovány, túlvilági
bánatú kutya
néhány holdkóros csellófutamot
hosszan elhúzva
szalajtson
föl:
- s aztán a tavalyi nyári,
jólismert vezérekönyvből
egy, gondtól és könnytől
szabadító
úri-
és szegény szíveket andalító
„ú”-hangú, ibolyántúli
dallamot
kezdett el dirigálni.

1935. MÁJUS

Jégtrónján aludt a Tűzisten.
Szeme mind hűsebben szikrázott
és lassan mindent elfelejtett,
aki kapált és aki szántott;

aki nyomorult fázós hitét
csillagok fényén melengette
s most Szervác, Pongrác és Bonifác
tömjénes nevét emlegette.

A hullám, mely még tegnap tavaszt
zengett – táncolt egy délibábost...
és már láttuk is, hogyan nyomul
utána a hideg halálos.

Szibériából indult éjjel,
polyákokat perzselt az útban.
Nem hallott nesz, csak annyi, mintha
Élet s Enyészet csókja cuppan.

A higany, mely kedvesünk lázát
mérte, egyszerre egész ország
dolgozó Ábel-népe fölé
terjesztette ki rémuralmát.

Óriás sáskák hordái a
jeges égig szökkenve törtek
szorosok gránitkapuin át,
fölfalni minden élőzöldet.

A reggel Duna-Tisza gyászába
borult a nagy csatasík csöndje:
szőlő, barack, búza halálát
sirattuk mindnyájan megtörve.

Csak Baján nem sírt: a pincébe
bújt kaján képpel, mint az ördög.
Harácsoló kincsek hordóján ült
és kacajt, bort, teret összeöntött.

MUSZÁJI TAMBURA

Sétálok kint a Muszáj-ban.

-Ez Kecskemét tizedik „tizede” –
Csöndes falu. Szomorú, álmos
és félőntudatlan,
mint a magyarság új története.

Tavaszkok alkonyata,

százszor bicsaklott akarat halott
örömsikolya röpül itt
és félőrülten nevet,
mint lányasszonyos mosolyú ibolya
kandikálva a kiskapuk alól
szemérmes török fez megett.

Muszáj. Mennyi muszájban

gázolunk négyszáz évig.
Bécs, Berlin intett
s úgy lett.
Csak azután törölgettük
két ököllel a könnyeinket.

Mi nem választhattunk régóta

királyt, vagy sorsot
még ingyen sem
hanem hittünk mindig valami
se ártó, se hasznos,
se régi, se új,
bús mindegyben.

Így lettünk szegény

Visszhangország,
ahol nem oltják
a népnek van rózsafáját,
hol csak a sok úrhatnám korcs
idegen káromlása kong.

Sétálok. Felcsukott kútgémelek

nyujtogatják sovány nyakukat
s utánam néznek,
pedig már én sem vagyok én,
csak afféle rontott szegény
szabadságéhes szógarabonciás kísértet.

„János bácsi”... S ahogy belépek,

megremeg körképes
szép Kossuthszakállá,
mintha egy szentkép mozdulna meg

hűvös kápolnamélyben,
vagy daltalan nyarak
szótlan fecskéje szállna
holt vizek felett.

Nézem bús gondban
a szép öreget.
Egy ismerős
ős zeneszerszám lóg
a húrok közé dugott két lúdtollal
fejénél, fönt a vályogos
vert puha falon.
Furcsán, hervadón,
mint vén hejehujás, kutya-
láncoslobogós szolgál-
sorsunk felett
az ócska porlepett
„Eb ura fakó!”

A SZENTHÁROMSÁG TEMETŐBEN

Járom a betonnalkerített,
néma várost
s végtelen lelkemben
dércsípett kedvek és hitek
incselkednek, mint piros bogyók
túlérett Szent-Mihályon.

Kívül fönt és magosan
fagyos szél űzi nyugatnak
a felhőket, melyeknek
züllött árnyékai,
mint vert hadsereg suhannak
a fakó tarló felett,
hogyan belesajdul a napsütött azur.

És száll Föld az égben
komor-sötéten,
vulkánfészkeről most röppent,
szárnyatlan dögkeselyű,
mely sziklazúzájával morzsolja össze
önnön keserű fiait: a gyümölcsöket,
hol liliumok földrefolyt álmát,
fura férgemet, lázas leveleket,
házakat és halottakat:
Isten szent lélekmagvait.

Nézem az emlékezés terített asztalait,
nyugalmas mindegy-ágyakat,
melyeket megcsalt vágyaknak
vetett a sunyi, őszi nap.
- Ez az Ó-Kálváriadomb.
Már szinte rom:
kő-Mária könnye és a
néma fájdalom
lassan a földdel egy leszén,
mint hír, gazdagság, tudás, szerelem.
S négy égtáj felé szárnyait szabadon
táró, megváltó Kereszt tövén
százéves kövér dudvás sírok között
apám és anyám pihennek,
vagy inkább valami vándor
villanyáramon libegnek,
mely elcsattant csókjaik ostorát
friss villámsudárba fonja majd,
ha a sírból kikelnek.

Odaát maholnap
többet lesznek,
mint azok, akik idefenn
inséget, irígységet, kéjt, harcot és halált-
hozóidegen politikát esznek
„nem héon maguknak,
de mint ő fajuknak”...
míg a jobbak
lángész és balsors Káin-bélyegével
homlokukon tébolyultan
tovább bolyongnak.

Itt az új szektában
megbolygatott Katona
százévre épült koporsó-temploma
emelkedik magába,
mint Bánk bán,
az emberfölötti ember és magyar
új életsíkokat metsző,
csonka sorsokon túlnövekvő
balladája.
A kőlépcsőn kincsetőrizőn
Petur ül egyedül.
Petur, aki Tiborc lehetne inkább
és az is valóba',
csak hogy a tüzelni merész,
de teremteni kevés,
kardos lázadó
álarcába bújt –
s a torzonborz bajúsz bőszen lóg a

mai rút rabszolgaságba.

Új sírok síkjai.

Amott az is az enyém:
„1930 szeptember 26.”
Két méter mély,
kettő hosszú,
másfél széles.
Ez a három dolog az,
ami elmémbe elfér.
Mert a negyedik,
amiből minden halott kinő,
és merev arccal üresen kihult,
olya forcsa, mint a mult,
mint a fürge gyík,
- miniatűr szörnyűség –
mely rettenve siklik el, ha lépsz
saját sírod fölött
az elejtő, végtelen Időben.
És számolod, hogy
a magávalsodró Föld
ezerkilencvenöt
fordulatot tett azóta maga körül
és háromat a Nap körül
röpülve...

Megáll az ész.

ITT

Itt tört meg árva szive. Itt e kő*
hideg habját veté föl az Idő,
hol elbukott s elnyelte sárgazöld
aranyhullámú, drága anyaföld.

Itt roppant rá a Tér hármassal,
és összeomlott a Bánat maga:
magányos csillag, ki az esti ég
szül és a Melindátlan semmiség.

Most mintha Almafája levelét
zúgatná, hallom lelke hősi dalát,
amint a végtelenség színpadán
átfutva újra fényel hull le ránk
s ragyog fölötted, büszke Kecskemét,
fénycsóvás szép fiad bús üszke: Bánk.

*A kecskeméti Városháza előtt, a Katona József Társaság által 1934-ben felavatott emlékkő, amelynek helyén Katonát szívszélhűdés érte.

ÉN

„Az anyag lassan sugárzássá alakul.”
Eddington.

ÉN:

furcsa fény
a szétrobbanó Tér kitáguló fölületén.
Fény:
300.000 kilométerrel futó versenylő,
melytől mind gyorsabban széjjelrohanva
távolodik elérhetetlen a – Cél.

Ég:

Végtelenség?
Végtelen vég?
Az ős-sötéttel foncsorozott világtükörről
visszapattant ibolyakék ionok árnyéka?...
vagy Isten játéka?...
Lent és fönt
száguldó világok ködeit
s örvénylő szivárványköreit
tágítva forgató és kergető
egyre növekvő Gömb;
szívemet és minden csillagot mindnagyobb
hullámhosszakba feszítő,
örjítőkéek szappanbuborék.

„ÉN vagyok én!” – Hahaha! –

Hol van ma már e vén, rekedt vérrozsdás
Richárdi szó biborló büszkesége?
Hol a négyszázéve leírt hang
transformált fénye, színe?
A földközpontú s énközpontú megoldás
csalódás.
S az „ÉN”?...
Ködös börtönből szabaduló fény.
Futás
új-új dimenziók felé.
Táguló tudás,
kín, vágy, gyötrelem,
a szétszóródó világegyetem érzése;
öröm és bánat,

félénk alázat,
didergető szent fínom iszony,
új érzékkapcsoló, teremtő álom,
egy kis jaj-szenyes hangfolt áramló áthullása
az éterben égni hangolt csillaglámpákon:
isteni szűrés
és boldog túrés
millió és milliom éveken és életem át
végtelen vándorlás
tűzpoklok, jégpoklok keresztülűző
sohanemszűnő Tisztulás...
és
sugaras, dantei Paradicsom(?)

MÁRCIUS 1931.

Még egy merész terv, egy utolsó próba:
Kíé legyen a róna s a hegyek?
...Az alvó fákat éjjel lepte meg
orvul a vad, zsoldos hófürgeteg.
Az őrszemekre ködsipkát rakott
s jégláncokat a mozduló karokra,
hogy rá se eszmélt a bús rengeteg –
s míg Észak zsarnok himnuszát dalolta,
reggel mindenki fogoly lett – s halott;
minden kis házon zászló lobogott:
a Tél fehér győzelmi lobogója.

Csend volt, nagy zűrzavarelőtti, mély.
S e reggelen az első jajjal én
ébredtem fel a világtemetőn:
Jeges sírok közt, a hült harcmezőn
bolyongtam, míg bágyadt kezem a hit
tört lantján pedzte egy dal hangjait...

Mentem, szaladtam – s mintha valaki
hátam megett így unszolt volna: Zengj!
Megálltam – s im' nagyot riant a csend,
zengőbbet, mint a halotti Balaton:
egy jégkösötyűs gyémántkoszorú
rázkódott meg egy fejfán s a fagyon
csörömpölőn széttörte homorú
tükrökbe metszett könnykristályait.
Utána másik, harmadik – s a fák
mozdulni kezdtek, majd „vigyázz”-ba állva,
figyelve egy halk, messzi muzsikára,
mit kis golyók, rakéta madarak
vidám fütytyével intonált a Nap,

s aztán, mint új feltámadás dalát
pergőtüzes gépfegyverek karát
zendíté meg..., hogy újjongott a Csend

Ismertem jól e jelt
A Tavasz ment át ellentámadásba.

HÚSVÉTI DISTICHONOK

Bús szemeim függőkertjén csupa ritmus az élet:
ritmus a csillagcsönd, ritmus a rügyfakadás.
Minden szent dallam s mindig csak Krisztus a lényeg:
Nélküle nincsen lét; Benne gyönyör a Halál.
Lépek a jobb s balsors közt fel-fel a hegyre, ütődve.
Ballagj ára szívem: Golgota vár, meredek.
Ládd a rügyek, csecsemők szűz ajka gügyögve
mondja: szeress, szenvedj, isteni rendelet ez!
Meváltó, Te feléd lebegek ad lárma fölött im;
árnytalanul suhanok, mint ibolyákon a hang.
Albatros-testem látjátok csak, mit örök kín
félszeggé tesz már – és lefelé von a hant.
Csetlek-botlok az utcán, mig ide és oda löktök
s fansali, mord mosolyom csokra kuszán lefityeg –
Ám igazítva a vígra, ha „Szervusz”-t visszaköszöntök,
már oda sem figyelek – más zene hangja libeg
fülkagylóm lemezén... Ezt hallgatom állva zshivajban,
járva Kereszt útját, ülve a csend küszöbén...
A könnyű már az utam; oldalt két drága halottam
jobban fogja Hugom s bal karomon az Öcsém.

ÚJ GYÜMÖLCSÖSBEN

Ketten kószálunk
békén
fiatal
gyümölcsös kertben,
örökös
gondban,
kedvvel,
reménybimbósan,
dallal:
feleségem és én.

Száraz kenyéren-vizen,
szívkérgesítő viadallal
gyúrték le itten csöndben
a mezőpusztító terméketlenség
vak szörnyetegjét,
bús krétai bikát,
véreim: a hős keménycsontú parasztok.
A termőt és a kvarcot
összekeverve
úgy fordítottál föl
lassan
hetven
és hatvan centiméterre,
bérért: mert még – írás szerint –
miénk a föld,
és majdan
a remélt hasznot
nekünk is mélyre:
négy szárnyraeresztendő gyermek
jövendő, földi üdvére
kell fordítanunk.

Mélázva ballagunk.
Előttem a domb
szellős hajlatán
egy halvány, redős
arc rajza remeg
réghalott apám,
ki engem ültetett
s most integet, bólong, mint a lomb,
amely még lesz...
És megállunk az éles,
édes levegőben
erősen,
miként a remek,
álmodott lombba
boruló, metszett, hamukék
fatörzsek homokkötöző sorja:
rózsabarack – kajszin –
batul – cseresznye – meggy.

S mialatt az álmos, zsibbatag
hófehér, meg haloványrózsaszín
virágok csukott szemhéjait
pattogatva pedzi a víg,
fecskesalogató
tavaszi nap,
magamban némán kérdezem:
lesz-e gyümölcs a fán?

Fák, fák, fiaim, csudafák,
Isten postái, titkos rádiók,
kik bölcs életízékké szűritek
a végtelenség hullámsugarát!

KENYÉRSZEGÉSKOR

Még sohse láttalak ilyen szépnek
ilyen párás csillagtestűnek
ilyen földbőlvalónak
és Napba visszakíváncozónak,
mint most
öledben a friss rozskenyérrrel,
amint szorítod átszellemülten
ötfiadszítta melleidhez,
hogy aztán mély sóhajtással megáldva
s új gyümölcsök vérére éhes késsel
keresztet vetve rája,
megszegd és szétoszd szelíden.

Mintha gondtalan égbolt alatt
agarászott halott apád emlékével
kemény rögtúró ősök lelke
birkózna benned,
sötét hajad lobogó villanyában
valami fojtott bánat,
s a barna kenyér meggyúlt illatának
szelíd keserősége szálldos
álmos lombokon, tüzes égen
és terített asztalon.

És hallgatom az átváltozott földnek
belémszűrődő harci dallamát,
melyet végtelen drótok
láthatatlan huzalain
ritmusra löknek szívembe
a nyári munka örömlázában
tomboló boldog elektrónok.

TANYAI ÉJ

„Justice for Hungary”
óceánrepülésének éje. 1931 július 15.

Megállt a zümmögő gép.
Alszik a közködő nép.
Felhőtlen ég alatt fekszem
a valósággal verekszem.

Verandám gondolája
siklik az éjszakába’.
Fut a ház, a nyár, a kőris,
két lándzsás jegenye őriz.

Rám néz a rendetlen Rend;
altat a csillagos Csend.
Jegenyém lándzsahegyére
szökken a szent Sark lidérce.

Dalol a Ráktérítő.
Szemfedőm lágy térítő.
Rajta át ragyog lobogva
az Urnak hórebi bokra.

Itt lángol: mily képtelen
közel van a végtelen!
Millió kis kapu tárva
hivogat az utazásra.

Meghaltam-é, vagy élek?
Holt húgommal beszélek.
Itt és ott: száz állomáson
várnak rám – túl a halálon.

Most fut a Tenger felett
két magyar, mint fergeteg –
Viszik rab népem imáját:
hallom a Gép muzsikáját.

S kérdi szívem alélva:
Ki ér holnap a Célba?
Én-e?... Vagy őket siratják?...

De: győzni fog az Igazság!

AUGUSZTUSI ÉJSZAKÁN

Bent alszanak: anya s négy gyermeke,
arcuk lámpája lecsavarva ég.
Símán forog már a Föld kereke,
mit ópiummal olajoz az éj.
Magam vagyok fönt az alvó tanyán:
a dinnyecsősz is szunnyad őrhelyén;
vadszőlős, vén verandák drótfalán
folyik csak pár hajnalka fölfelé,
hol álomórző „pálmák” tetején
átsóhajt néha egy-egy hallali
a Marsból... s örült messze a fehér
robogású Tejútát hallani.

Így ültem itt magamba tavaly én.
Ezen tüzekkel tündökölt a nyár.
De hol a tavaly s hol a régi „én”,
hol vagy öcsém, húgom, apám, anyám?
Öcsém a koramúlás aranyos
koronájával homlokán hol jár?
Tücsök dalol... s fölcsillan valahol
egy Siriusfényű Jánosbogár.
Zizeg az ég, nagy, érett búzaföld;
lehajlik a szép csillagok feje;
most száll a szérűk tikkadt búja föl
s kiperdül egy kalász arany szeme.
Miként a frissenhullott hó vakít
és áll a Sarknak feszült téridő:
hős halhatatlanságom lovait
ép nyergeli a Szűzben szépítőn
az élet gyors kocsisa, a halál
s halottébresztő ostora suhog...
Négy koporsó kabalfogatán
új életem eleibe futok:
Gyi! – A sötét táltosfogát repít
a híg teret tapodva, mint a port.
Jaj, hol vannak violaszemeid
kislányom?! Anyád lelke hol csapong?
Alszik úgy-e, mint mikor én: a plusz
kioltottam s négy villanylámpa gyúlt
testén, hogy titkos szekrényén a bús
világ zendüljön meg vén bánatunk
úk, szép lámpáival... Óh, lesz-e ajk,
- fiamé, vagy bárákárkié –
mely a temetőt s a tanyai jajt
együtt fogván kiált: „Uram, imé!
Ezzé tették néped!” ...Mint hangya, oly
félős a perc. Az Asszony egy velem.
Négy alvó... négy hol... ez „csillagzatom”

világtartó vonzása: életem.

Kék mennydörgéssel száll és áll a Föld
dús semmibe vetvén vashorgonyát.
Immár a fehér Most-Montblanc fölött
járok a boldog Isten mosolyát
kergetve, mely halk tengerrengve zúg-búg
s alvónak, holtnak életet zenél...
Csönd... ezer kilométer per secundum.

Most meghalok, ha billen egy levél.

TŰZ

Éjszaka támadt kint a tanyán.
Én aludtam, mint egy köcsög tej.
Nyolcéves voltam. Kajetánkor
se ébredtem föl, míg dörögve
a földet szörnyű éjji vihar
tüzes jégfelhői tarolták –
akkor jött az új bűvészinásnak
Kecskemétre a villamosság.

Anyám mesélte és a béres,
aki Boszniát okkupálta
s először villantotta rám, mint
lángsörényű bős oroslán a
„háborút”. Már mindkettő alszik
mélyebben, mint én egy két sukka.
Nem ébreszti fel őket sem tűz,
sem szélkiáltó, sem kakukdal.

Csak a csöndes emlékezésben
élemednek meg. És néha,
látom a tüzet, Ceglédig ért
a fénye. Vasutról nézték. A
Gellérthegyről is látszott talán,
amint fölszállt az asztagokra
kevély pávamódra. A a major
pirúlt, mint nyárson a szalonna.

És őrzöngő, kormos ördögök
óriás ostort fonva verték,
verték az éjpáncélt átütve
az égbolt fájó elevenjét.
És sírt a miriád búzaszem,
Bodri szükölt s riadt pocsolyák

tükrözgették az öreg Ördög
lónyertő torz mosolyát.

„Valami Hajnal kéne itten
egy ezredév után újra új
sorsszárnybontó és mocsárrázó!”
- szólt és a szikrás hamuba bújt,
aztán a tócsákba, melyek a
tanyák lelkét szimbolizálva
bámulták a fölkelő Napot,
ahogy a hol pernyét piszkálta.

Én csak apám s az üszköt láttam:
Így lesz hát semmivé, ami volt!
És a titkos sötét erőkre
döbbenés a szívembe hatolt.
Pedig Isten van tűzben, versben
villámban és kénesgyufában,
meg a viszonos csillagokban
rángó földi katasztrófákban.

Aludtam a kettőságy végén,
első gyerek, kiságyikókban.
Fölöttem hajáltépdese állt
a zavart gondviselés: Ó, jaj
háromezer csomó+ Jó Isten,
mennyi ez vérben, könnyben, szemben?
Te tudtad, ki tüzeket csiholsz
a kis és nagy történelemben.

Emlékszem,akkor Néked díszlett
kis kalapom szűz bokrétája,
mely most sötét ballangóként fut
valahol messze a pusztába,
hol mesztéláb batusporosan
gyalogolva mennek az évek
s szikkadt szívek sívár homokján
egyforma úrság napja éget.

Szélmalomként áll a bitang Sors.
Örök állandóság hitével
szürkülnek telkek és a lelkek,
mint akit már csupán igével
élnék: „Jó tűzrevalók leszünk
e csírafojtó nagy aszályon”...
Álmomba néha gyufát rántok
s láng csap fel béresünk szavából.

Felpörkölt szérünk bús füstszagát
öldöklő századokon érzem.

Hallom Zápolya rozsdás gögjét
s Dózsát gőzös sistergő vérben.
Hasztalan harcok hollószárnyon
lebegnek felém, borús zene:
Hajh, hogy még mindig bennük izzik
feketesodró sorsuk szene.

Mohács... Világtűz... föl- vagy össze-
olvasztani minket nem tudott.
Félholt, félélő nép ez s lelkén
örök égési sebfolt Nyugot.
A Mars és Anyám szíve állt úgy,
hogy élve ébren marjon a láng
itthon jobban, mint kint a tűzben –
S most itt fekszem a Ma matracán

vergődve. Éj-nap összefolynak
s őrijt a mult, a nemmagyar harc.
Égre mordul éjjel a tenger
idegen földbe hullt paraszt arc;
gyötör a csillagátkereső
nyomorult birkanyáj bögése
s mint búzaszemeken anyám
földégett Máriaképe

fáj a világ. Jobb volna talán
aludni véle újra mélyet.
Rettentő gyötrő látomások
képtára lett e furcsa élet.
Mintha hol Apám jönne minden
reggel, mint akkor, fanyar sorsát
szóttan viselve s az ablakhoz
vezetne:

„Nézd, ez Magyarország!”

DIÓVERÉSKOR

Nehéz halálos melankóliával
fejbekólintott fák közt
borszínű bokrok mögött,
leselkedett egész nap a részeg Ősz
villogó rézfokossal és gyilkos fondorlatokkal
sötétén.
Mondott is talán valamit a csélcsap szélnek,

mert a kert belesápadt
s a falevelek megrémültek szegények.
Kárörvendőn csak a csúnya csalit kacagott,
jól értette már
a rekedt varjakkal füstölő hideg
goromba szavát,
ahogy odafönt a távoli havasok
gránitfűrészét ráspolyozta.

Rettegő erdő, sötét sejtelmek lázbetegje,
nékem is veled kellene sírnom
hangos hisztériával
asszonyos balga módon,
de látod
énbennem elcsitultak
könnyek, félelmek, bántódások
s tenyerembe temetve arcom
hunyt szemmel hallgatózom.

Fönt a beérthöles szőlődombok fölött
s az esti szót messzi ringató rónán
most ágaskodik az égigérő
Csönd
és óriás póznával suhogva veri
mint szagos diófát a világot.

Nagyot suhint
s mint dobbanó dió
hullik lelkembe száz borús talány
burkos csillaga:
„Se ajtaja, se ablaka,
mégis négyen laknak benne.”
Kip-kop: család.
Kip-kop: szívem.
Kip-kop: halál.
Mi vagy magyar?
Mi vagy hazám?
„Se ajtaja, se négy fala,
belül is csak – illúzió.”
...Hogy hullnak-húznak
kis és nagy titkok, arcok, sorsok
rámaggatott, nagy aggodalmak,
miktől mindegyre terhesebb leszek.
Minő csiklandós illatok vernek
és lassan roskadok,
mint esőben a ház.
Hagyom magam:
hadd töltse rajtam duhaj kedvét
a sárbaszédítő örült Őszidő
gazt csörgetve és zörgő avart,

gánccsal bógánccsal csapkodva fületem:
Némulj el, ne légy kiáltó száj!
Suhint a Csönd.
A fejemen egy koppanás:
átok már minden moccanás
dicsőség, harc és szerelem –
szívem, szám, kezem csupa oldódnivágyó
furcsa függelem.
Megint suhint
s pattanva szakad száz kocsány:
leesik a Nap, mint bíbor Ámen
s utána egy-kettő-három-millió aranydió
ütődik csengve bongva az esthomály
babonás hálójába.

Csitt!

Most mintha valami független tiszta zenét
hallanék, mely foszforosfényű csontjaimba száll,
bár nem tudom még, hogy a nagyszerű halál,
vagy a már csak egy csillagranézó munkás
magyarok

életmuzsikája szól-e
a csillagos csöndverte világ fekete fájáról?
Számban még édes ámulat és keserűség
zavart ízei fornak feleselve,
de lelkem, mintha pusztuló népem
ősz csudajaként csüngne a züllött vén Európán,
szagos levelek elröppennikész szárnyain libegve
sóhajt föl az összedobbanó testvércsillagokig,
honnan a szeretet és gyűlölet
fegyverszüneti nagy szélcsöndjében
hozzámér a világlombozó Isten
áldó-verő keze:

Kipp-kopp.
Lehull az utolsó titok: a koporsó is,
melynek burkában én is lekoppanok
egy ütésre
az egyetemes gravitáció keresztény alázatával
az ezeréves bilincseit befeléjajgatvafalók
álmos és lusta földjébe. –
- De sírom fölött s a pogány félhol alatt,
hol törökmézzel forrongva folynak az örök
harcmezők,

öröknyárillatú, vemhes levegőben,
zsibognak már fiaim: a friss diótörök;
s új élettől reszkető szívemből
s a szétporladt hitekből szökken paripákon
ifjú lovasok tollászkodnak elő,
hogy a Kelettől-Nyugatig harsanó Igazság
barbár himnuszával

égfürdető hajnalok felé robogva
friss harckialtások hadikopjáján lobogtassák
győzelmes eszméimet
és ádáz ellenségeink: az ágszívó, rézbőrű konokok
föltűzött, tart koponyáit.

NAPLÓTÖREDÉK

1934

Mintha álomban a nagy fekete Bika taposott volna meg,
oly törten, fáradtan ébresztett magamra a derűs, őszi reggel.
A szekrénykilincsről úgy lógott le gúnyám, mintha kigúnyolna
s nem is én hagytam von' a vízparton, mikor az éjbe ugortam,
hogy megfürödjem benne. Pedig egyszer így lóg akkor is, ha holtan
fekszem majd az ágyon, míg szobámba surran az angyal széphalkan
s fölveszi magára, hogy máshol köszönjön egy vidám jó reggelt –
de engem akkor már se Nap, se csillagok, se asszony föl nem kelt.
November 16. Hány hét még a világ? Meddig fújom vékony
szalmaszálon konok bánatom szelével furcsa buborékok?
Meddig táncoltatja a széthulló Kozmosz ködös fényképeit
forgatva egy színes, szent egységbe gyűjtő, gyönyörű Istenhit?...
S hosszú, méltóságos hernyónyújtózással az ágyból kikelve
néztem ki a napos ablakon: Mát kiki batyuját cipelve
vitte a még lombos fák közt tarka gondját s mint egyhangú ének
rab Rákóczi dobján kezdte bús robotját pergetni az Élet.

Mentem iskolába s jöttek velem szembe szótlan, szürke szolgák
kik panaszkodnak egy mély, nemzetsülyesztőnnagy sírgödörbe hordják.
Mint mellbevágós kapadohány füstje, úgy fojtott az utca
hol gyalog s kocsikon piacos parasztok egymás baját bújva
vadászta a ritka Pengőre. Hajh, szegény, igavonó párák,
ki váltja meg őket és a koldús szellem bús inség-munkását?
Jaj, volt tanítványok! Mint sajnálom és ind a szűkölködőket.
Mért is nem lehet itt törvényesen jobban szeretni a földet?
Mért sírt föl most bennem lefoglalt szekrényünk, a mahagónifa?
Mit panaszkodnak csúf, úri szaharáid, beteg Pannónia?
Miért vánszorognak barázdás dombokra magyarirtó gépek,
hol tanyátlan síró síkokon alig van fogója a szélnek?
Mért vesztegel a vérkapuban nyöszörgőn nagy nyomorúságán
a százfélemódon csonkított s gyilkolt Nép: bárányvérű Sárkány?...
S bent a tanteremben azt idéztem, aki nincsen a tanteremben,
azt, aki a poshadt tavat ketté vágja kardos „szakrament”-tel
s az undok békanyál szálaiból tündérszázlókat szövetett,
melyek a változás zöldselyem lángjaként az égig szökellnek:
Föld, föld kell a népnek és Hős, kinek teste csupa égi ritmus,
akin, mint a piros tinta az itatón úgy átüt a Krisztus.
Hős, hős kell és tettek, vágyaink' virágbabontók és merészek,

hogya a nemzet fáját meg ne ölje a sok befelészítt méreg,
hogya széjjel ne zülljünk, mint a rombolt atom, magunkról szavalva,,
míg egybe nem robbant egy végső háború „Csülökre magyar”-ja.
...Aztán hazafelé ballagtam bús fajtám és a fiatalok
sorsát hánytorgatva. Hátul a vén mozis, a Nap, [ravaszkodott:
„Új tavasz az őszben”. „Csók a temetőben”... reklamált hitetön,
hogya nem télnék megyek s lefelé a hegyről, mint a rost, sietőn.

Otthon bőjti ebéd várt és egy híján a szent család. Marica
független bájával igézett; bajvívó Tibor képe, mint a
frissenszerzett érem csilláma tündökölt, míg köztük az asztal
szélén könyökölve Sinka István nézett borús juhászarc
s tűzmarta kínai szeméit megengőn mereszté Keletre,
hol arany himnuszok kis mereorjai hullongtak felette.
„Miért szomorkodtok?” – kérdeztem, hogya könnyes feleségem láttam
felénk közeledni illatos felhőként a párolgó tállal.
„Elvesztettük.” - ? A nyolc esztendeje tartó s egy fokon már megnyert
kétezer képzetes Pengómet tárgyazó, ostoba O. T. I.-pert.
S elborultam én is, mint a biztosított társadalom sötét
jaj-rengetegjéből röppent néma rigó s lehulltam a kövér
szociális Tőke vasfalán koppanva egy kupola alatt,
melyet szovjetarcú Jognak építettek... De, ne zaklass szabad
Gondolat!... Tűrd, hogya a vascsizma tapossa ártatlan családot,
tűrj, míg le nem szakadsz, mint a tüzestrónú vezér igazától
Cegléd bőszi piaca...

„Jer Pista, hagyjuk itt a cselhányó várost.”
És a vicinális vitt is már kifelé fontolt akkurátos
lassúsággal, mint a műveltségnek kétes áldása – Bugacnak.
Még zöldeltek a fák, meg a gyümölcsösök s a barna ugarnak
táblái közt őszi vetések kendője nagy békét lobogott.
„Ott a tanyánk, nézd” – ám Bihari barátom inkább a homokot
habzsolta szemével s hamvát símogatta egy bucketetön fönt,
melyet a pogány szél öröl és gleccserként gyűr, mozgat örökkön.
Nézte soká és a titkos vágy engemet is magával húzott
mint egy új, együgyű boldogságok felé fordult paraszt Rousseaut.
„Megellett a Citrom. Szép nagy előhasi borja van, de beteg
nem tud fölállni se, nem bóg érte anyja, elrúgja úgy lehet”:
fogadtak a major póri beszélői urakat utánzón
ide-odadobva miként a vetélőt a máskor utált szót.
„Ejh, a kommunista anyját!” és Pista a borjút átkarolva
rőzsaszínű orrát a dagadtad tőgyhöz párszor hozzányomta.
Egy-két perc s a boci már tudta a leckét, az anyja is állta
s álltuk mi is némán, barmok és emberek, bámulva egymásra,
míg valami szótlan muzsikban ősi közös valónk mélyén
mágnesezni kezdett a mindeneget egy egységbe fogó Lény.

Már a kora alkony szürke patakjai csobogtak sietve
a kert fái alatt, melyek szépáttetszőn és álom- vizese
figyeltek s a téli tetszalál gondjába merültek, mialatt

szétmálló szavunk egy Isten felé sodró nagy folyamban szakadt
az Est deltájába. A verandán ültünk. Mint valami vihar
fészkelte fülemben egy lenemírt vers hanyag bús ritmusaival.
A Föld, vagy a szívem meg-megállt és néha hosszabban kihagyott.
Egy nyugtalan Szellem különös földrázó szavakat kopogott
Nagyokat hallgattunk. Borunkban s az estben bölcs agrár Berzsenyi
szelíden szomorgó bánata csillogott s kezdett átcsergeni
nótás ereinkbe. A homálybaütött gyertya alig lobbant:
pedig Sinka beteg nejét láttam, én meg fiamra gondoltam,
aki Pesten tanul és különb lesz nálam... Aztán, csakúgy sejtem,
mintha félálomban egyet láttuk volna egyszerre [mindketten:
A déli szerb égen véres fáklyát gyújtva szállt sötét [hajjal a
kilencszáztizennégy iszonyát doboló örület anygala

ŐSZI GYERTYÁS KÖRMENET

1933

Valami nagy,
a hegyeket viaszként hajlító szél;
talán az ismeretlen Cél,
vagy
a messze csillagokban fogant
lobogó Tűz,
mely mindnyájunkat űz,
húz most engem is
zúgó harangokverte áradással,
szegény jobbágyszívekkel együtt
a boldogság mesés
mágnespartjai felé.

Dalolni kellene velük
egye és óriásit,
mely minden akadályt áttörve
hömpölyögve folyna
messze, óriás körben,
és mégis egy irányban,
mint a csúcsíves tornyokat emelő,
keresztes hadakat vezető hit árama,
mint a lebegő, új lánchidak
vasszivárványait tartó eszme
s a régi himnuszok úszó összigetjeit
magával ragadó áhítat
Isten fényes századokon át szakadó
roppant Amazonaj

Dalolnom kéne
s elmerülnöm

a mély-mély névtelenben,
fájó, lázongó éneket felejtve
s átömlöm
a hullámozó, dörgő,
majd elhaló s földübörgő közének
zászlót, szentséget és keresztet
kigyózáva himbáló morajába:
a milliók fekete nyomorát
tömjénes könnyöggé dajkáló,
jaj-lángos őszi estnek
utcákatsodró, egyhangú folyamába.

Megyek

A csukott ablakokba'
fent nyugodt gyertyák
arany dárdái fénylenek
csöndbe.
De itt lenn
a szabad menetben
sötét szívtüzek lobognak,
- és megnyúlnak mind-mind
hosszan elhajolva, mint-
ahogy az elhúzott, szent dallam
s a szélfútt gyertyaláng
megnyúlik a titkos Sark felé
vonzottan-törve...

„Jaj, mi lesz velünk?

Jaj, mi lesz szegény hazánkkal,
magunkkal és maradékainkkal?
Boldogasszony Anyánk,
rég, nagy Patrónánk
könyörögj értünk!”...

GYÚJTSD MEG ÚJRA A FÁT

1933

Örömök anyja,
drága asszony,
tiszta feleség,
ki ötször hordtad
áldott méhedben
álmodott jövőnk
gyümölcsét,

gyűjtsd meg újra a fát,
a negyvenötödiket,
mely már hamvadozó fejünkre
hullajtja havát.

Ha te lennél volna
minden magyarnak
Máriája,
tán megszületett volna
az erős, vidám
Magyarország.

De így is
gyűjtsuk meg újra a fát,
- ki tudja nem az utolsót-e?
hadd ragyogjon, mint csodaszarvas,
a szomorúság havas ormán,
honnan két végtelenbe
látsz:
látod apáinkat menni vándorolva
széles, csillagporos országútján
az ősi égnek, az ősi földnek –
és látod szép gyermekeinket
az anyasírás aranyekhós szekeren
visszajönni.
Most itt állunk árván messze
a messiási fánál,
valami vigasztaló öreg zsoltár
tördelt dallamát énekelve.
És várok, hogy nemsokára bűgva
röppenjen fel lelkemből
az Alleluja fehér galambja
csapongón...
Mert még hasonló
a most is öledben tartott,
első halott kislányunk
imával villanyozott,
áldozati mosolyához:

Hiszek egy Istenben
hiszek négy gyermekben
és az új hazában.

HÓ

Ki ment előttem

itt, mint az álom,
fehéren, könnyen
köd-porruhában?
Vakító csönd. Se
füttyszú, se lábnyom:
Tán most születtem?
Ámulva állok
s nézek időtlen...
Mintha Valaki
jönne utánam!
Félek. Gyermekek
szorong a számon:
Segítség! Semmi.
Szúzi fehérség
fogja a lábam.

Neszt nem hallani

se fán, se égbe'.
Mintha angyali
üdvözlés lengne
friss és hajdani
sírokon zengve.
Lépek: jaj, roppan!
s lehat a mélybe...
Jaj! hogyha mostan
megszédült testtel
mint lyukas vásznon
keresztülesve
esnék, csak esnék
izzva és hűlve
bús tehetetlen
a jeges úrbe:
a lelketlen szép,
szent Végtelenbe.

GROSS-GLOCKNER

Hegyek hegye, apátlan, vőtlen,
gleccserszakállú gránitpüspök.
Alattad emberbogár zümmög
s te némán állsz az egy időben.

Homlokodon most ifjú hó van,
de rá új írást nem tud róni.
Hallgatsz, míg hozzád jönnek gyónni
s maradsz az Örökváltozón.

Neked egy perc, egy ezred semmi;
neked mindegy, ha szláv, ha német.
Nem érted a vajúdó évek
nagy bánatát: magyarnak lenni.

Nem érted, hogy szép hegyeinket
elcsatolta a rablók kénye.
Hidegen mutatsz fel az égre:
Teneked itt lent minden mindegy.

Mit bánod, ha csíntalan május
kurjant a völgyeken kigyulva,
Vagy a nap válladra símulva
bujtogat, vén Cartusianus.

Egykedvűen nézel a világra
s a rohamozó fenyevesekre,
kik folyton-fogyó ezredekbe'
törnek feléd, a titok-várba.

Hordód hócsuklyás némaságod,
mert ez a rend, mert ez a törvény –
Mi lenne, ha most összetörném
iszonyatos üvegvarázsod
és szétpattanna a varázsfal,
mely köztünk lebeg láthatatlan?...

Alattad járok a fiammal.

S beszélek csendben a Halállal.

MATTERHORN

Már elmaradnak tőlem mind a tájak:
Tátránkat sem látom többé talán.
Nincsen velem csak csöndes, tiszta bánat
s pár fölfeszített kép szobám falán.

Elillant ifjúság erdőszagával
rohannak éveim, gyors szarvasok.

A nagy világ száz bérce húzza lábam,
mely most torpantan és bénán sajog.

„Milyen kép ez”? – kislányom, mint a macska
dorombol és kérdése gombolyagja
gurul-gurul, mint friss hógörgeteg.

„Atyádnak festettem kint Svájcba’. Furcsa
kürt az, melyet majd bús „Föltámadunk”-ra
fúvat az Úr a halott Föld felett.”

ÖZVEGY

Poros úton
futott a fourgon
s megállt a hullaház előtt.
A koporsóban utas feküdt
merek haptákban
fölszegett orral
új tájak egeibe szimatolva.

Az özvegy,
fekete lepke,
verdeste a koporsó ablakot
a vadgalamszürke alkonyatban
s élete sápadt gyertyafényét
lobogtatta
a két csukott szembe.

Az Esthajnalcsillag ép derengett
a végtelenség gyászfátyolát
keresztültörve,
ám az utas rohanva egyre
gyorsabban
távozott
tőle.

Óriás csönd lett
kívül és benne.
Hajh mostan
melyik van messzebb:
a csillag-e amott,
vagy a halott?...

Magában méregette.

FELHŐK

Héjjas Istvánnak

A hegyeken lila köd ül,
friss szél harsan a hó mögül;
feslik a föld rabruhája
zeng az ég hasadt burája.

Gyülevész felhők borongnak,
köszönnek, elsompolyognak,
összeállnak, szertemennek,
mennyköveket rejtegetnek.

Néznek szegénylegénymódra
a változó csillagokra;
hívja őket Mátra, Hanság,
a százcélú céltalanság.

Udvarolnak holdnak, napnak,
csöndes falun átnyargalnak;
bennük van csak élet-jóság,
egyebütt tél és konokság.

Megitatnak a Tiszába
s mennek mindig visszavágyva;
a határon áthajolnak,
villanytengeren hajóznak.

Testvér: rokon kint keresnek,
hazátlanul integetnek;
nomádok, kalandorfelhők,
bús egünk szépítő szeplők.

Haragosak, tarjagosak,
átlátszók és alakosak,
lázbaűzők és űzöttek,
titkos jövőben rögzöttek.

Szédelegnek puszta tarlón
borzas fejük összehajtón;
vaktöltéses tarsolyukban
„új világ”: szent háború van.

Felénk bimbó forr a galyon:
földalatti forradalom?!
Száz komorló arzenálon
posztol a Nap messzelátón.

A világ még barbár zavar.
gazos rögöt tör a magyar.
Pacsirta szólt? Virág pattant?
vagy csak pandúr-puska csattant?

Rikolt rác, gács és sváb juché:
ez az ország mindnyájuké?! –
A felhők nem felelősek,
csak magukkal viselősek.

Vajúdnak vágyán az újnak,
áldott földek fölött húznak,
álmodoznak, nem alszanak,
soha bele nem nyugszanak.

Hordozzák a magyar sorsot,
kénköves villámos ostort.
Széchenyik és bús fantaszták,
kik keblüket megszaggatnák...

Felhők: lelkem rokonai,
egünk kósza bolondjai.
Nincsen más mód: földre hullni
és a rögre ráborulni.

SZENTMIHÁLYNAP KÖNCSÖGPUSZTÁN 1933

Szeptember sápadt szomorúságát
szürcsölték a halálhagymázos lombok.
Az alkony aranycsöndjében horonyoztak
a tanyák
s az acélszürke tömérdek ég alatt
pihenő verítékes földekről
valami nehéz béke illata szállt,
mely megülte a hűvös réteket
s a roskadó szalmakazlakat.
Tizennégyben feküdt így rajtunk
a germán gög
pirosfehérzöld puskaporszaga,
meg a maszlagpipáló magyar vitézség
fullasztó mézű mélabúja.

De már mozdultak a kaptáros szemekben,
békózott karokban
és kantáros fülekben
egy ördögös, szabadító mámor

dobhártyapergető és látó
delejhullámai.
Rá-rácsapott az óriások bográcsában
pörkölt marha gyógyyszeres gőze
az agyvelőkre,
hol béna ekék, törött szerszámok,
rozsdás babonák, jelszók, akarások
süketen porban heverték,
mint estéli csatamezőn
valami új ébresztő csodára várva.
S már állt a bál szivárványünnep,
szalagok lengtek kékek, zöldek
s a meztelen mellű kevély Földnek
zömök ezüstgomb volt a feje.
A vendégek még egyre gyűltek
s egy zsákmányolt
„Bauer”-billegű ponyvasátor
háborús morzsája körül
- lezuhant, otromba Zeppelin –
hangyázva feketéltek,
midőn messziről két szürkén
szelíd garral jött a lecsúszott földesúr
s félárbócaeresztett büszkén parolázott
a vasmarkú háziúr paraszttal:
„Isten éltesen Mihály”.

Így lenne jó – gondoltam magamban –
összefogni mostan
egy közös front védelmében
vörösök, barnák
basák, bankok
és hétfejű gond ellen
új halálárkokban.
Így lenne szép, míg nem késő,
ha tele volna már az ország
csupa élő és ilyenforma,
nem hazug parolás szoborral.

Sötétedett. Kivilágították a palotát,
meg a ponyvasátrat,
s fölzendült a kenyéradó Isten dicsérete
az asszonyok aranymiséje:
ételkínáló régi ritmusok.
Óh böjtölő bőség,
zsírbafullasztott koplalás,
kivirágzott akasztófaszárak kedvek,
megelevenedett harci kopjafák!
Hogy ettek-ittak a bronzképű rokonok
csecsszopótól a csendes ükig
a rétestől roskadó asztalok mellett.

Hisz'
hősök ők mind így villákkal is:
a harcaink védő Mihály arkangyal serege.
Beszéd nem volt. Minek a szófiáságok!
A néma föld nem gondolkozik,
csak szíve van s ütemes lélekzete:
zenéje, tánca, dallama.
- Elég, ha az okosok
a beszélőházban ülve odafent
hurkos szakaszokat sodornak –
Itt pártarepítő zeneszélben
parlagi galambok,
„burgenlandi” fölkelő betyárok rakják
és ezüsthajú balladás bárdok
kötetlen gyöngyösbokrétája zeng.
Én nem táncoltam, csak néztem,
homoki hunok kataláni táncát,
sátortetőbontó nagy birkózását
suhogó germán szellemekkel.
Sokszor mentem lopva ki a szabadba,
mintha kerestem volna valakit,
egy Volgatáji, tiszta Asszonyt,
nyeregbeillő harcos nemtőt,
ki elveszett rég a viharban...
Kerestem tán egy szent jegykendőt,
mely csipkésillatosan alszik
a jövendőrejtő csillagokban,
vagy a ringócsípőjű lányokban,
mint Árgyeluskirályfi ara.

Az Égbolt: az Úr piarca
csendesedett.
Nem lehetett már hallani a Fiastyúk
gyémántcsibéit sem
csak egy távoli vén kakast,
aki a félpitymallatos földön fölborult
Göncöl kerekére elsőnek szállt föl
és furcsán rekedten kukorékolt:
„Hé fiatalok!”...
A kocsis fölrakta a kast
és öregdüllőkön düllöngve
szitáló homályban mentünk Kecskemét felé.
A saroglyához kötve hátul
táncoló színes gömb szállt utánunk
s ahogy egy-egy kátyúba estünk
barátaim föl-földobták magukból
a tréfarakétát és trágár kacajt
Én szidtam a rothadt középosztályt –
és szerettem volna magam hajtani,
hogy mihamarább kiforduljunk

magunkutálva balra, vagy jobbra
a szent változások
világútjára,
mert úgy láttam, hogy sorsunk elakadt
bosszúsan irgalmatlan
s csak az úri Ősz pokolparipái tipornak már
a lángostorait mindbágyadtában
suhogató, örökkétartó,
lassított, lompos
virradatban.

FEDDŐ VERS 1932

„Gyula fiam, vigyázz
a magyar parasztra.”
Nagyatádi.

Kuruc-labanc kergett-é anyját:
meg se csillan ma már e szemekben.
Gerinctelen ülnek nyútt nyeregben
és életüket zsoldképpen kapják.

Patent eszméik' is úgy fasszolják,
csak középúton képesek jární;
a kultúrájuk „made in Germany”,
kívül lovagok, belül rabszolgák.

Agyukban, mint a füstölő bomba
az új világ félelme feketél.
Szájukból mintha száz vén seregély
csak csúf rothadságot rikácsolnak.

Egeik még grófokon forognak
s a sorsfordulást rádión lesik;
nyavalyás lelkük hurrát nem nyerít,
ha bolond tavaszszínek bomolnak.

Soknak még Ausztria a konyak
s a régi rossz frigy vérgyújtó vivát.
Zord Zrinyi jaj-ja nékik nem kiált:
őnélük nincsen cédább, asszonyabb.

Pedig „vitézek nemzete” valánk –
csak becstelen célok közt a konok
függetlenségvágy egész elkopott
s nem Tuhutum lángja többé a láng.

Arcuk szobarózsái nem ország-

védő hímsárkány vérébe mártattak,
ők csak tág szómezőkön vágtatnak
s egy élő arcot rettegnek: Dózsát.

Nincs nemük. Mint az ebi puhányok
ülnek rossz rend békanyálas partján
merengve vén, bölcs varangyok hangján
s pávás mult sétáló palotájok.

Nincs idegen nagyság, akik vakon
ne majmolnának, hogy minden legyen,
ami szétoszt, szétold és szétterel,
míg nagy kérdések gyötrő láza nyom.

Öreg csárda: magyar politika,
hány fals dudás rengeti ablakod!
És úgy lármáznak, hogy a hajnalos
Sorsnak se szabad bekopognia;

s nem szállhat szabadon a rög dala...
lidércálmában – s veszi erejét,
míg vigad a szolgálkölcs hada.

Mért nem zúg e korcs idők Kossuthja?
Ki fogja nyelved, lódult sorsharang?
Szégyelni a kenyér is, hogy paraszt...
színválózás nincs a borunkba'.

Jaj, kikkel is kezdjük el a jövőt?
Hisz' „érccé tötték rajtunk az eget”.
A világ miattuk süket beteg
talán „az Isten is megvénhödött”?...

Jobb már énnékem pusztába laknom
vadgalambokkal, szélkiáltókkal,
mint e penészszerű lovagokkal
jelszóparipás szélmalomharcon.

Jobb már énnékem csillagos almon,
vadon erdőben, bölömbikás réten,
buckákon, csírás őszi vetésen
halott magyarok kelését hallnom.

S Keresztelőként várnom egy hőst itt,
kit fölvet a tengerszántó eke;
a haja: vihar, szeme: őrege
s új dallal tölti e táj mezőit...

Jobb már mormolnom erők imáit,
hallgatnom felhők, szelek miséjét;

figyelnem a föld mozduló méhét
s születő, víg mitológiáit.

KÖD

Körül örölt kórusban üvöltenek.
a Kárpátok bős fehér kutyái.
Dermesztő leheletük fojtogatja
a villanyvirágos várost,
a hófúttá, úttalan völgyeket,
meg a síkságot
síró tanyáival.

Verecke felől felhőzik ránk
ez a mérges,
milliók nyöszörgésére éhes
modern Dzsingiszkhán,
alattomos szürkegáztámadással.

Fuldokló hajók sötét kürtje
itt-ott még görögtüzes visszhangot gyújt
a kidöntött fákkal s homokzsákkal
torlaszolt fáradt öntudat
süket strázsahegyén –
de már a „Testvér segíts!” csak úgy
melegíti a lekonyult lelkeket,
mint szétdúlt barrikádokon ordító
éhfarkas zöldlángú szeme.

„Örökkévalóság kezdete
ködnek közepe
időnek vége?...
Elemista olvasókönyvek
öreg talányának megfejtése
mered most felém
és ég, mint velőperzselő fehér
roppant nagy „Ó” betű.
A mindenszülő és elnyelő Zavar
ködoszlopában rejlő, ősz
első és végső Ó!...
Bomlott idegszálak drótjai
zúgnak veszettül bennem
és zúzmarásszakadtan lógnak
mind összebb-visszább
a „dróttalan” világról se hozva
már semmi újat,
semmi jobbat, semmi tisztát

s csak magamba dúdlok befelé
vérlázító és gyilkos
dalokat.

Mintha egy perccel előbb
robbantották volna föl
az aláaknázott üzér világ
gigászi pokolmalmát
s a tüzes liszt
apró jeges tűszúrásokkal
most mind kába arcomba szitálna.

Hiába kiáltanék:
elsülyedt Nyugat,
elsülyedt kelet,
elsülyedt az Ország,
az Ég...
És mint bepólyált
önnön jajának köldökzsinórával
megfojtott, lázadt titáncsecsemő
ime én is sülyedek
lassan
lomhán
lefelé
a fiafaló, bosszútólrettegő
politikus vén gonosz Idő
iszonyú torkán:

Óh, jaj, fiaim
jaj, sötét Jövendő!

KARÁCSONYI HÓTAKARÓ 1932

Karácsonyi hótakaró
takar rózsát, szőlőtövet,
föd a halott tavak tökrét,
olts ki minden rossz örömet.

Köddel lepd be a nagy Szamost,
a csillogó Tatra ormát.
Fehér gyásszal koszorúzza
magát e szomorú ország.

Karácsonyi hótakaró,
takard be a sarat, szennyet

s az eget-földet okoló,
de egyedül bűnös embert.

Hűsíts lázongó sebeket,
szellős kunyhókat melegíts.
palotákban gyűjtsd a késő
magábaszállás tüzeit.

Karácsonyi hótakaró,
takarj kék-zöld-piros puccsot,
őrizz minden Istentőljött,
új-életakaró jussot.

Nyugtasd a nyomorgó pusztát,
adj rozs-csírának enyhet,
hogy szebb tavasz borítson ránk
békétsugárzó mennyet.

Karácsonyi hótakaró,
állítsd meg Caesar gályáit,
melyekben a halálpartra
szállítja új rabszolgáit.

Hímezd a Torony subáját,
hallgasd a szent harangokat:
megszületett a Megváltó
a szétoldott magyaroknak!

Karácsonyi hótakaró,
takarj tüzet és bilincset.
Jőjjön minden jótakaró
s imádjuk az ifjú Istent!

„Ökör ismeri gazdáját,
szamár is az ura jászlát
és ez a nép ne tudná csak
a Betlehemit Urának?

Kiről Éσαιás dalolt,
kit ökör és szamár szagolt
és János is úgy látott mint
ők: Karácsonyi vádlóink.

KATOLIKUS NÉPLICEUMI ELŐADÁS 1932

Kínában most minden szívdobbanásra
kartács felel, vagy óriás bomba
s húszával hull a sárga patkány porba.
Halló Páris!... Berlin!... vigyorgó Moszkva!...
A Népszövetség csak reszeli torkát
s egy félvilági, fényes szovjettáma
mint kalmopirint nyeli le a bombát
és zsörtölődik, hogy a fadding kioltja
a halálhörgést... Rádió: Róma?... Csend!...
Hat óra. Semmi.

Most elfogok menni

A Néplíceum előadására.
Patent, vetítettképes téma: ép a Dante Pokla!
Sötét terem. Szorongás. Csönd. Szegényszag.
Kis masinából sistereg a fény csak
egy lepedőre vetve új-új képet,
melyhez pap bácsi mond fent nagyon szépet,
s lent csamcsogjuk a színes szörnyűséget:
Csalfák, Paráznák, Káromkodók, Nyeglék,
Csalók, Gyilkosok választott gyötrelmét.
Nézzük borzongva a sokszínű Poklot
s állunk... mint mikor a Föld még nem forgott,
csak az ég – és mint gyönyörű kerékagy
égve állt a forgó csillagok közt Észak;
mikor közelebb volt az Ég s a törvény...
Nézzük: minden bugyor ragadó örvény.
Minden Kör belénk borzasztja meséjét
és istenek alkonyához hasonlón
mély szürkeségben hallgatjuk kakofon,
örök jajok halhatatlan zenéjét.
... „Ezek itt vért, hazát, Krisztust árultak
s lekerülte a Pokol legalájjára” ...
... „Ezek az égről csillagokat loptak” ...
„Ejh, ejh!”... egy szép öreg fejét csóválva
suttogja: „Hát a Háborúcsinálók?
Országcsönkítők?... „Az még más világ volt
bátyám”... és míg szétmorzsolok egy könnyet,
magamat is lent érzem a Pokolban
s látom a népet a százfejű szörnyet
kínjához kötve, várván a Megváltót –
s halkán folytatom: „Az még más világ volt,
más... más.. A mai gázságát felmérni
nincsen agy:

nincs Dante Alighiéri!”

OLVADÁS

Völgyön-dombon
hejje-hujja
vígalom.
Zeng a Duna,
mint a bomlott
cimbalom.

Forrong a fény,
keveri a
lég borát.
Ébreszti az
alvó fehér
orgonát.

Húzza a Nap,
mint valami
vén cigány.
Jó hallani,
hogy hortyognak
Nagyidán.

Alszik a hű
nép s a vajda
álmodik.
„Ha akarja
Isten, elsül
a bot is”.

Minő szégyen!
Fáradt szemünk
látni un.
Ez kell nekünk
török, német
áfium.

Élettánchoz
illegeti
szárnyait
ég, föld. – Csak mi
hordjuk álmok
láncait.

A puskapor,
a rozsláng mind
fogyóba’.
A rossz lány is
a csillagot

okolja.

Ölünkben hol
Cordélia
kiált: Csend! –
- De nézd, kint a
vén zaklatott
világ reng.

Sír az eresz,
kacag a kék
égi láng:
„Zúzd, vettesd szét
őrült fejed
Jég-király!”

Új illatot
ölel a szél:
víg legény.
S meghal a Tél,
mint elhagyott
Lear. Szegény.

TAVASZELŐ

„Ex oriente lux.”

Az összevissza ágak
alvó rügyszemeiből
ime új vágyak, csókok, csodák
kandikálnak zavartan.
Az élet csillaga
tilolja már a tájat
titkos violasugarakkal,
csak még a lusta akácok várnak.
A szél: ez a lázongó vad zseni
szébbé szeretne most keverni mindent:
tűzet, tengert, hegyet és havat
szín és hangörvénygyújtó szeszéllyel.
És néha sír,
mintha keserve őszvég illatával
komor kétségetek bőgetne a vörös holdra
és a Semmi ellen hadrakelt
fiatalokra;
néha meg nevet,
mintha a milliókkal farkasszemetnéző

konzervatív ravaszsgot
és kótyagos álfelelősséget gúnyolná,
mely villámló öklével fenyegeti
a rügyeket,
meg a friss ritmusoktól dobogó eget.

A keresem az új magyar tavaszt:
a földnek dallamát, ahonnét
minden bölcsesség fakad.
És álmosom a szép mongol Agyat,
ki a bilincses szent és vak erőket
fölszabadítva féltőn fogja át
tekintetének napsugár-pántjával
vetéseink és hegyeink haját
temetők-tanyák hős idilljeit;
s mint friss ihletpárakkal teli zajt
minden idegén átzengeti a
szétgallyadzó napos nomád Tiszán
lehömpölygő óriáspanaszt,
egyszerű szívek égverő baját,
gátostromló, termékeny hólét.

Óh, megcsalt milliók! Szegény bolond néz!
Micsoda roppant áradó tenger
hajtja most számba különös szóknak
iszapos ízét:
„újulás”, „reformok”, „jólét”...
Micsoda kardos Jánosvitéznek
kéne már gyorsan beléugorni
a sziszegő százfejű elégedetlenség
sárkányhasába! ,

De nézd, már egyre jobban gyűlnek a rendek,
sűrülő sejtekből épül a zöld,
harsognak a friss jószagú vizek
s virágkartácsos Napkelet felől
független léptektől dübög a föld
s dagad az emberebb emberség dala,
mely hosszúpillájú kék csönd alól
indult el messze messze, valahol
a nyugodt szemű szent Brahma öléből
titkosan, mint egy szép paraszt-tanya
és fegyvertelen, mint az éjszaka.

HONFOGLALÁS

I.

Kék hőmesék s a Vihorlát mögül,
hol csöndes lankákká csitul a Kárpát
és szétbogárzó szép magyar akácfák
mögött a Messze, mint tengerkőd ül;
fékrekentő fűvön a nagy, szabad
Tisza barangól s rajta át vezettül
dobálja, hogy a fény is szinte pendül,
szétpattanó abroncsait a Nap;
kitáruló, szűz, hökkentő öröm
csiklandón száll az állat orrlíkába,
barbár izmot tör új szelíd igába
s hun szíveket dobbant az örökön,...
kék hőmesék s a Vihorlát mögül,
hol a magasban fönt arany pórázon
Istenszemként hullároz egy ölyű,
vitéz robog elő.

Mokány nagyúr.

Tajték szakad lováról. S tenyeréből
harsány kürtöt formálva hátraszól,
hogy Ázsiáig ér a hang zenélőn:
„Itt maradunk!”

II.

És szállt a szó. Mongolfelhőport
históriánk egyhangú sivatagja
majd elnyeli, majd ismét visszaadja
s egy ezredév mesgyéjén föllobog.
Görögtűz már csak – s a három halom
rajzát villantva furcsa szitkokat gyújt:
„Ti éltek itt még csak Verbőczi-fattyúk,
szegény bölcsek kis csonka gyarmaton.”
Idegenül néz már a Duna ránk;
fű, föld és víz hiába esdekeltek:
kóbor pórok haszontalan keresnek
hont a hazán, hol annyi Biberach
hemzseg s a magyarnak csak „halni” kell.
- S a jégfelhőport histórián át
hajósíphanggal búg föl a sötét vád,
hazátlan gond és száz hős balsiker,
Fehér lován elfüstölt rég „Hadúr”...
Tények beszélnek és földönfutóink,
kiknek harcából régi és új sors int:
Nomádok,

így itt nem maradhatunk!

MÁRCIUSI MIÉRT

Tőlünk rég elrobogott a dicsőség
parabolás Petőfifénye.
S kit tudja, visszatér-e
valamikor?

Minket hiába edz hideg,
vagy fonnyaszt nyári hőség,
hiába ver száz újulási láz,
sorvasztó gyász,
jókedvű bőség
s ezer mindig idegen érdek
belénk kürtölt, fajrontó, furcsa harca,
ránk már csak a vak Végzet
ha vigyáz
s nem birunk vinni hadba
ellene
se észet, se erőt, se tiszta, új hitet.

Mért nem ad már az Isten új szívet,
mely éreztetné önnön-életünk,
s kurjantós, tamburás, beteg
bánat helyett
vádatsüvöltő Tátraerdők
dalát tanulnák e csöndes terek.

Mért nem ad Isten új vezért nekünk,
ki a bitang erkölcsök közt kidőlt,
szántó-vető, remek magyar erőt
és minden hős szívet
ütőöklébe fölmarkolva – csap?

Miért nem ad
szép, tisztahomlokú fiatalokat
az égberobogó szekér elé,
akik nem ülnek már le többé sírni
a vén, nágyszázados
rabszolgakeserűség tengermorajja mellé.

PÁSZTORTÚZ

A szétszórt, tévelygő tanyák közt,
hol fénytelen, keletremeredő
szfinkszszemel darvados az ős sötétség,
nincs más csoda,

nincs már isten,
csak ő.

Csak benne bízik már az oldott
lelkű és szászorcsalódott.
Tükrében szépülnek meg a homályból
előgörnyedt, ráncos pór-arcok,
vérző lábú hiteszakadtak,
ahogy nézik-hallják a hun mesét,
a táborozó istenség nesztét;
földből kinőtt, friss, karcsú testét
a rögberejtett, égő kardnak.

Szűz, tiszta tűz: mennybéli harmat.

Bontsd fel nekik lobogó melled,
újongó, rőt hajad:
hadd lássanak,
hadd símogassanak!
Légy a bús, üldözött magyarság
kivirult sebjei gyógyító,
fürkésző kuruc örseink' szólító,
szabadító szabadság.
A labanccá hajszott lélek
kitépett önismeretének
ítéles, harangkondító Ajtony-nyelve,

Juházott farkasok lidérce.

A nyilas isten ébredése.

Hamis bálványok porbaeste.

Légy védővára mindazoknak,
kik sohse laktak, csak lakolnak,
s négy szolgaszázad óta várnak.

Várják elhamvadtt szürke hajnalok
keserű pernyeszagából földerengő
muzsikáját a tavaszviharos
új idők dübörgő vonatának.

FÖLDMUNKÁSOK

Reggeltől estélig szünetlen
törik-teperik s a föld lelke nyög.
A döntött erdő eldöntetlen

kérdésekkel tompán szívükbe döf.

Gyökérhínárban hátrafelé
evezve mindmélyebbre hatolnak
s markolva ásó-kapa nyelét
a hús homokhabokba szagolnak.

Ez hát a föld „melyen annyiszor
apáink vére folyt”... s a gyökerek
szakadt kábele bűg: hajh, mikor
ér a kőszívekbe új üzenet

fénye? Nyútt izmaik feszülnek
mint kötelek a koporsófalon.
Elkárhoznak, vagy idvezülnek:
csontjaikban halálos nyugalom.

A Nap tisztítón tűz le rájuk
és bronzvállaik messze ragyognak:
- „Ezek a türök és várók,
vertjei vérbűnös századoknak.

Ezek az elkésett reformok
rossz ereszalján ácsorgó árnyak,
kik a lomhán derengő jobb kor
épülő testébe átszállnának.

Derékig homokhófúvásban
tengnek, mintha keresnék a Pokol
lejárátát hős szomjúságban
s a híg föld elfolyik lábuk alól.

Pedig a rög szerelmesei
ők is s örök vágy gályarabláncát
hordják, mert a korhadtt nemesi
történelem kormányára gyávák

s mint hullók a halott mederben
hallgatnak sültgalamblesve némán:
sötét szavuk feneketlen
jaj kapujára vert denevérszárny.

Bánatuk, mint a sűrű bányalég
lappang: hogy majd egy új Petőfi
szabad lámpája hozzájuk ér”...
Óh, szebb kultúránk alapvetői!

Oh, ti jégvert magyar szőlőhegy,
férges és korcs fát újraoltó
nagybirtoküzött, méla csöndes

muzsikok; gúla- és buckabontók!

Hallom telt talicsáitok' – s ón-
arcotok rám mered kérdőn zokon:
Kié a föld? – belém nyikorog
s új szent rengések jegyeit rovom.

ISTEN CSÉPLŐGÉPJE

Csillagtól csillagig
ötökké jár a Fény.
Suhogó gyémántsíjj
forгатja gyötörvén
a roppant masina
miriád kerekét:
pergetett világok,
rendszerek ezredét.

Kis Göncöl, Nagy Medve
egyásba fogadzón
zúgatják az orsót:
a Sorsot, a sorsom.
Tejútak forognak
a titkos messze Egy
sugárzó erején.
Egyszerű egyszeregy.

Tavasztól tavaszig
újtól új búzáig
sodorja a Földet
a szent Napsugár. Víg
zsákokba csorog a
nappalok éjszakák
aranya konkolya.

Pereg az Évszakok
gyönyörű újrája,
egyhangú unalma
és örök újsága;
háború, rossz béke,
századok vétkei...
A munkás magyarok
lelkét majd szét veti

a Végy... Már hallom az
új Idők rostáján
herék, hitetlenek

polyvába hullását
s győznek a földéhes
dolgozó seregek,
a szívem szívedbe
kapcsoló szeretet.

Befogja a röögöt,
a csírás jó magot.
Harcok és szent halál-
temette új dalok
zengetik a hegyet,
zsendítik a kalászt
s a porszem felkiált:
„Mi atyánk! Mi atyánk!”

Csillagtól csillagig
örökké jár a Fény
Suhogó kis és nagy
szíjjakon gyötörvén
forгатja a épnek
miriád kerekét...
Búzánkat csépeleli:
a népnek kenyerét.

HÁBORÚ

Mikor a sárga gög
és a keserű kudarc
már mind fölszívódott az agyba,
valamely széthulló világról
egyszercsak lesiklik hozzánk
az életentúli, titkos „Z”-sugár.
ugrál a higany
s a bankok vastag vaspáncélja mögött
méregzöld téboly áramát
indítja az arany.
A körtáncos Csillag-Állatok muzsikálva
egyszerre különös dühöket delejeznek.
Fölforr az ős Gonosz boszorkányüstje.
Behúzzák villanyfényoszórós rókafarkukat
a lármás újságok
és „ultima ratio”-t
süvölt a rádió.

Ránk sunyít a furcsa japánszemű Nap.
Egymásba futnak utak és utolsó
konferenciák Óperenciája felé
vonagló vonatok.
Fekete magját szórva
pattan föl a bölcs eszetokja,
s míg kényes, karcsú párducszökéssel
kúsznak elő az elsötétülő lelkiismeret
dzsungeléből az új bűnök,
a szegény kerge népet
ismét bégetve rettentik össze
a Halál szent egységaklába.
Éj és nap folyton csupa badarságokat
beszél hangosjajgatva a Zagyva,
mint a hagymázós kis gyerek,
aki fakardját álmába se hagyja.
A deli Hajna képe körül hajdan
„csillogva kerengő” boldog Bodrog is
megállna most, vagy ijedten futna visszafelé,
mint a gyík,
de, jaj, már fölvetette újra
bűvös falánk szemét sziszegve,
hogy kintől és dactól villogó ezüst testét
jóllakott ellenségére csavarja –
a hamis kultúra Laokonfiaiként
minket is halálba szorongató,
sebzett óriáskígyó:
a Rajna!

ÚJ VILÁG FELÉ

„Események mindig
csak bennről jönnek.”
Ady

Dörögve zárult a menny kapuja.
A világ friss sugarakkal szagos volt
s kábult a fű. A Hegyről lefelé
indult épen a pogány Apostol
Istentől jött, aki most az embert
pár ezerévre magára hagyta.
S muzsikás szélben imígyen szólt a bölcs:
„Elveszett az ég, de tiétek a föld”.

És lelkendezve szállt le a völgybe,

meg-meghajolt a szép új táblák alatt:
„Szent, aki szánt, aki házat épít,
hitvest, családot; gyűjt, csokol s arat;
ki magát naponta áldozza föl,
hogya a tört rög Messiást teremjen...”
S ringott Ázsia a rejtelmes dalon,
melyet a dajkáló kék tenger dalolt.

Ringott-hánykódott:soká gyötörték
szolgaság. Sátán, babona, büntudat;
szomjas ördögök habzsolták vérét,
eszmékkal mérgezték a lélekkutat.
Mint aranyfüst lihegett a pásztor-
csillag. Szent János vágyban parázslott;
szegény szívekre hullt a fény cikázóm
s feltündökölt a betlehemi jászol.

Aztán a Hegynek nyilalt föl az út
Értőn bámultak a bálványistenek.
„Az égbe gyűjtsetek magatoknak,
ne a Mammonnak múlandó kincseket!
Szeressétek ellenségeiteket!
Könnyebben bújik át a tú fokán
egy teve...” S mint ha fazék vize suhog,
összesúgtak a vén farizeusok.

Jött a Kereszt – és száz szemforgató
álpróféta boncolni a „beszédet”.
És prédikálták, hogy halott a föld,
tengték az üdvözítő szegénységet;
zúgott a nincsen-tenger s titokban
épült a kincsek korálszigete.
„Erő az Isten!...” visszhangozták mohón
s kondult a korbács a bús jobbágyokon.

Zavaroknak futott a Hon. Kővér
beléndekfejű önzés lakmározott.
Ám a viharban mindig magasan
kerengtek ők, a sötét zsákmányolók.
Ágyú jelzé a „Titkos jelenést”:
és Tiborc-Petőfi együtt küzdött,
egy test- egy lélek, - de keselyük lesték
ezt is, mint téged, fiók függetlenség.

Óh Szabadság! Óh Rend! – Rendkívüli
kegyencei a kegyelmes Időnek!
Kartácsaitok még bennünk forrnak
és – „események mindig bennről jönnek”.
Most hideg ráz, undor és mély csömör,
mely a szörnyű Völgy több új hazugság

s gőgtozását kikelni nem engedi...
Kigyófojtó, ifjú Néphősök, nki!

Szólít a Hegy, Tél és tavaszszinek
szaladnak össze: kéz, agy, alkotni vágy.
Mint tűzolja zeng zűrös szívünkről
elcsöppenőben a forró, új világ.
Az Isten él s éltetön mosolyog
holt falvakon és támadók fölött.
Föld népe: szenvedő keresztes hada
jertek, terítve az Úrnak asztala!

ANDROMÉDA

Örök éj szép, ezüst foltja
forradalmas, mesze ködlő,
kit végtelen idők óta
költ a mágneslelkű Költő,
s tüzes eszmeostorával
kerget fergeteges űrbe .
nézz le harccal és halállal
vergődő vándor Földünkre;
nézz fekete nyomorára,
mely tengert lázít, vonítat...
Vagy csak messziről csodálva
csábító-szép minden csillag
és közös a gyász, a bánat,
mely ott is szól szívetvérzón:
szakadttorkú csalogánynak
dala – a testvériségről?

Itt a gazdag már megkövült
s a szegény úgy várja jussát,
mint a kínban-vágyban őszült
Krisztusát, vagy Perseusát.
Még szemben áll korcs Zápolyák
és rongyosnak regimentje:
és zúg a Sorsszél szaporán
vadul neki-nekilengve.
Füstölgünk keserű gondba,
unott-hideg a holdsövény;
ködben, sárban, vérben forrva,
új formákért küzd száz örvény.

Mindenség ezer halállal,
születéssel vemhes méhe

vedd széthulló, szép hazánkat
új vonzások szent körébe,
vezesd csillagoknak útján
a fénycsóvás, kuruc vezért,
hogy vértanúk dalát fújván,
hulljon Isten lábai elé,
sárkányölő bátorságot
itatva szikkadt velőnkkel...

Új izmokat, igazságot
a rebellis jövőben!

A VEZÉRHEZ

Bajcsy Zsilinszky Endrének

Nem a sunyi, jelszózsokés,
ásatag, csámpás és konok
klubos magyaroké
ez a föld.
Ők csak élősdi, rokkant vénei,
vagy fürge férgei
a halálraérett kornak.
A mosolygó Úr
csak arra néz,
csak arra vág
csóksudaras lángostorával,
aki többet ér
és mindig előre lát,
kiben a jövő század
táltostüzei kigyúltak:
Óh, boldogok a bátrak, az újak,
a jobbak!

Nem az öntépő homorú
sötétlátás
szüktávlatú vakondjaié
már ez a világ,
hanem az Ady szép Nietzsche-homlokú
fejének Istenekéje-szántott
torz ráncát elsimító
s a pogány és éhes
magyarok országát
Duna-Tisza karjával átölelő,
paraszt-kalászsokkal beszédes,
hívó és merész,
szélesderűjű Emberé,
kiben a gyönyörű „egész”

benne él,
mert már minden lépése zengő
és fölsejtő titok
- ás haladás
az új erkölcs szent hegye felé:

S aki – „élve, vagy holtan” –
de győzni fog!

PLATÁN

Platán, Platán, öreg Platán!
Meghitt rokon, csöndes barát.
Lombod már kiteljesedett:
beszélgethetek hát veled.

Fejed fölött tombol a nyár,
az ötvenedik már talán.
Mennyi vihar dúlta hajad
s meg nem hajolt hős derekad.

Letúrtad az unt kérgeket
s kezdtél mindig új életet.
Kiforrtad az átszúrt szívet,
melyben a nyíl már nem sziszeg.

Jó neked, hogy minden évben
büszkélkedhetsz új levéllel.
Jó nekem, hogy négy szép ágam
duzzad új, szent életvágóban.

Jó nekem, hogy Isten segít
Jó neked, hogy irigyeid
nincsenek s a boldogságot
tisztán, mélyen szétsugárzod.

Büszkén feszül égnek mellünk,
mintha megállna felettünk
világ csodájára a Nap:
ifjulunk a nagy csók alatt.

Át is látunk tán az égen:
tudom véged, tudod végem.
Azt is tudjuk, mi lesz holnap,
hullásakor szőke lombnak.

És a halál, a zord halál...
nem is oly rossz, ugy-e Platán?
Élünk dalban, gyermekekben.
S maradunk a végtelenben.

HOLDTÖLTE

Megtért a nyáj. Akolbazártan
pihennek a jámbor tehenek.
A Hold, magános pásztorgyerek,
tüzet rak az est pitvarában.
Vacsorát sipol messzi Cséplő.
Hajába-krumpliillat csikland.
S az ég arcát lassan a szeplő
veri ki: sok sok sápadt csillag.

Fekszem a tűnt Nap gyötrött gyepén
s hallgatom az irdatlan csöndet.
Kazlak, tanyák, nagy szelid szörnyek,
lapulnak a tenger fenekén.
Mint roppant álló kéményzászló,
mely nem rég szállt föl a szent füstbe
burkolódzó Ur tanyájából,
pang a pompás Tejút ezüstje.

És rám mered nagy fénybogáros
szürke szemmel a végtelenség.
Furcsa furulyák a jegenyék
s néma korálok az akácok.
Már minden éles árnyat vet. Még
a felhő is, mely takarónak
lenne jó, ha befödne testét
a földönháló nagy nyomornak.

Villámlott, vagy nyil surrant ott? Már
rohanni kéne! Hejh, ki hallja?
Meg se mozdul se lomb, se hangya
az ájult nyár halott hegyormán.
De bennem egy titkos meleg fény
vérlázító forrása buggyan:
Most este van a székelyeknél... És
itt ugy jó minden, ahogy van?!

Fekszem. Csönd van égen és földön.
Öt ujjamat fújni próbálok:
hátha ős Pentatóniából
Óriások jönnének, rögtön?...

Nincs segítség! - Azt sem tudom már,
hogy szívem volt-e az a kolomp,
mely most messze egy bárány nyakán
megszólalt halkan. S meghalt. Bolond.

Csak a Hold él s mesél azokról,
kik a Hadak útjára tértek,
verejtéket és vért fecséltek,
nem ejtve soha, hangos zokszót.
Csak a Hold lóg, az óriás Pók,
nyálkás kövéren a Föld felett
és fogyhatatlan potrohából
mindent beszó, mint döglött legyet.

ŐSZ

A Bimbót tegnap bekötötték.
Nem jártatja nagy szemét többé
a széles pusztán. Deres fűről
holt levelek tömjénje füstöl.

A kertben Szeptember misézik.
Átváltozások titka fénylik
körül, míg egy lila kökörcsin
kelyhéből végső gyönyört hörpint.

A Föld suhan a tiszta Télnek.
Vágyaim már-már mind elférnek
bújva egy fehér, bölcs akolban,
amely fölött a Bak ragyog majd.

Ni, a major is milyen csöndes.
Most szállnak a lázpiros zöldek
szeplőtelen vissza az égbe:
tavaszig tartó terhességbe.

Szeppent fáim, vérző vértanúk,
halkan siratgatják szép hajuk.
Döbbenve áll, mint a Golgotán
egy Damjanichbozontú platán.

Itt-ott sárgán villan még föl egy-
két hangos tengericsőhegy.
Kint a kúpok éj-nap vigyázva
barna szűrben állnak - hiába.

Égen földön semmi dáridó.
Döglött eb a rút, rebellis szó.

Bogáncskoronával homlokán,
Ködkirály léptet fakó lován.

Csak pár motor lázít néha fent.
Másként rend van, régi és patent,
és szegénység... Itt se ordasok
nem járnak, se ezerholdasok.

Mégis egy-egy eszelős bokor
Zavart szól s az avar fölzokog.
A tarlóra fekete felleg
csap le, aztán károgva felleng.

Kár a nyárért, hogy oly kurta volt,
a parasztért, hogy oly tunya volt
magáért, mint renyhe csillaga:
mintha nem is lenne igaza!

Kár! A gém is balul nyikorog,
ha a vörös Hold fölvigyorog
s ezüstbe, aranyba vedlik át.
Én értem ezt az alkémiát.

Értem hulló lombok rímeit,
értem a Halál dús színeit,
értem a Sorsot, ki részegen
szegény fajtámra fejszét emel...

Csak az oroszlánsárga Kazal,
nem tudom, mért lapul, mért hasal?
Utolsó ugrásra készül-e?...
Vagy nem lesz itt soha semmise?!

TENGERIHÁNTÁS

I.

Lányok, lányok: szarkalábak,
diószemű, bamakontyú
kőkény bokrok, kék szoknyások
guggoljatok le a földre
legényekkel bukrolt körbe,
ehhez a hajas, harmatos,
szagos tengerirakáshoz!
Ezt a cukros kásahegyet
ma keresztül kell ennetek,
hogy hajnalra szép lusta Csók-
eldorádóba jussatok!

FigyeljeteK csak, arra lent
mintha egy regiment ördög
nyírná a bugaci erdőt
ritlyegtetve-recsegtetve
baltázva és fűrészelve
ezer vasszerszámmal nyúzva...
Ugy-e, most is mintha zúgna?
Hadd szóljon hát,
hadd suhogjon az a munka!

És csattog a csutkatorzsa,
csillog a csó sárga husa,
suhogva hull róla az ing,
hogy a kövér hajasboglya
tövéen nőjön arany bucka.

II.

Itt a kanász, itt a gulyás,
régi rendek rongyos népe
kopott gubán átsugárzó
takart sebek öreg vétke,
elgazult vad ős ugarja
s én a gazda,
az új reformekeváró,
fuvatlan is föltámadó
földparázsló öntudatja.
És az őszi éjszakába
égő kukorica-csóvák
szállnak, meztelen röpülnek;
sisteregve fölszaladnak,
nedves fűvön kialszanak,
körből kitört bukó szüzek.
Hé, az a mécs de rosszul ég!
- szegény szittyá függetlenség
Oltsátok el, jobban látunk:
világosabb lesz az álmunk,
világos szép, mint a mesék.
Ott a sötét kupok mögött
hallom már a zöldes-vörös
virradattal kelő Holdat,
mint valami halott vezért,
ki a harc előtt még egyszer
beszél a szétszórt kunyhóknak.
Ne lógasd a fejed, Ferkó!
Ugy hallgatsz, akár Doberdó.
Ha elhagyott a kedvesed,
sírjon miatta a Pejgó.

És csattog a csutkatorzsa,
csillog a cső sárga husa,
suhogva hull róla az ing,
hogy a kövér hajás boglya
tövén nőjön arany bucka.

III.

S hol szomorún, hol vidáman
fölszeng a keleti dallam:
mintha ötlikú szerszámon
fújnák testvérhívón-lassan.
Tücsök szól egy hangya sírján,
akit az imént temettek.
A csillagok is remegnek
mosolyogván, majd meg sírván-
Ég tücskei: szép csillagok,
fényes hangyák a nagy éjben,
édes tengerihajszagot
szívtok ti is fönt az égen:
azért vagytok olyan szépek,
azért ragyogtok oly tisztán...
...És a szegény árva kislány
kinek őz volt a testvére,
s egy kazalban rongyosán hált,
amíg király felesége
nem lett - fehér galambképen
csak zörget a vár ablakán.
Ablak kinyil, galamb beszáll,
megrázkódik, asszonnyá vál,
gyönyörűséges asszonnyá
s megy az aranyos bölcsőhöz;,
kivesz egy csudaszép kölyköt,
a tulajdonédes fiát,
megcsókolja, megszoogatja,
őztestvérét simogatja -
csak az ura, a királyfi,
nem látta és nem hallotta...
akárcsak én, csak így arany
foszlányokba...

És csattog a csutkatorzsa,
csillog a cső sárga husa,
suhogva hull róla az ing.
Egyre fogy a hajás boglya
egyre nő az arany bucka.

IV.

Száll a mese, arany felhő,
zúg az éjjel, ezüst erdő,
ezüst erdő közepében
ül egy holló feketében,
meg se mozdul sötét szárnya,
mintha vassá volna válva,
vassá, mint a nagy koporsó,
mely alatta alszik rozsdás
csöndben s benne egész ország:
millió magyar nyomorgó.
Száll a mese, arany felhő;
zúg az éjjel, ezüst erdő,
Dús delejjel gömbölyödve
jár a Hold az ég utcáin
s illatozik, mint templomból
jövő lányokon a jácint.
Hova bámulsz Gulyás Böske,
ki szép voltál, mint kék szilva?
Arcod hamvát festék törte
s most fölötted a vén nyirfa
suttogja, hogy napról-napra
mérgesedve érik benned
egy csók bús ebszőlő-bokra.
Kénes gyufa nem segít már,
se zöldhátú kőrishogár
porával nem tudna Ferkó
visszacsalni.
Síkos az ég. Száll a kuvik
Egy csillag ép fejest bukik
a villanyos város fölé.
Milyen színház!
Az a felhő ott egy fényes
királyasszony, csillogó dús;
emez szegény - rongyos koldus;
annak meg, ki elfedi most
a Holdat, egy gyermekgyilkos
anyaarca van s oly sötét,
hogy a fosztók egy darabig
nem látszanak az árny ölén.
s púpos Peti
kedvére rémítgetheti
a sikongó vászonnépet
egy halálfejre kivésett,
kivilágított nagy tökkel,
míg a millió halk könnyel
ragyogó Éj nevet, mint az
Isten, kinek nincsen titka.
És csattog a csutkatorzsa,
csillog a csó sárga husa,

suhogva hull róla az ing.
Egyre fogy a hajás boglya
egyre nő az arany bucka.

V.

„Harmatos a kukorica levele,
utoljára voltam nálad az este,
utoljára fogtam ajtód huzóját;
adjon Isten babám sok jó éjszakát.”
Harmatos a kukorica...
jár a dal s a pletykacica:
a legények kiugratják,
a leányok elbujtatják,
és kacagva fölkergetik,
a hajban meghempergetik
egymást fürtös-füsts-furcsán,
mintha a nagy világvulkán
tölcsérében forognának
fuldokolva
és tatárba, bús robotba
békült vérük harctalan szép
halálrózsákat zokogna.
„Harmatos a kukorica...”
föl-fölcsendül a nótaláng,
s kivillantja nyárfás tanyánk
őreit, őszi kurjantást,
a visszhangtalan nagy síkra.
Böske hallgat. Szegény céda.
Most is egy új mozicsillag:
nagy csókéhes férifipárduc
jár eszében. Pedig milyen
útmutató szép planéta
lett volna itt valamelyik
názáreti tanya fölött!
Szekér zörög. Vagy a Göncöl?
Horgad a Hold. Már nem ígéz
akár egy kopott régi pénz.
A dalok és a csillagok
lassan mind elálmosodnak
s lányarcokként elmosódnak.
Rakj rá Peti még egy kévét,
holnap majd rakhadd a végét
klarinétra, tamburára,
ahogy a lányok akarják;
és csomózd föl meséd farkát,
még mielőtt tejként szétfoly
a hajnal s mint szép szemétdomb
tetején a vörössárga

kukoricahegyre szállva
a Nap is fölkekörékol.
Tyú, a Hattyú milyen mérges:
tán idegenszagot érez?
Kezet, szívet összefogva,
zárjátok a kört szorosra
és az annyi testvérharcon
fosztott, de néktek nem osztott
földet, mely csak szült és vérzett,
szeressétek, mint az asszonyt,
aki már van, vagy csak még lesz
s legszebb álmotokban jön el,
mint Máriának az angyal,
köszöntéssel, szent szózattal
a sorsterhes levegőben...

Üdvözlégy magyar Jövendő!
Szép jóéjt munkás testvérek!

ELÉGIA EGY ŐSZI SZALMAKAZALRÓL

Szalmakazal, szalmakazal:
avarszínű, halk ravatal.
Olyan vagy, mint régi templom,
melyben kialudt a szent mécs
s fölötted csak a szél zeng még:
a gazdátlan ős siralom.

Olyan vagy, mint vak Óriás,
aki a pusztákra vigyáz,
bár szemét kiszúrták kamasz
ördögfiak tüzes vassal. -
És ülsz a sötét barlangban,
míg suhannak: Ősz, Tél, Tavasz.

Szalmakazal. Minket a Gép
búval csépett, porral kefélt,
törekbe törte terveink;
elherdálta arany magunk,
forradalmas szép holnapunk:
megroppant millió gerinc.

Megrokkantunk. - Már csak szókkal
bűvészkedünk és a Sorssal
senki sem mer szembenézni.
Mintha mindég üres szalmát
csépelnének. Bús életálmát

a nép is holtakkal éli.

Hajh, magyar, felélő béna,
önmagad furcsa árnyéka,
lírikus és tehetetlen.
Rozsdás kazal: öreg Toldi
úgy-e nehéz megújhodni
hűbéres fegyverzetedben?

Nehéz vonszolni a multat,
melynek bűneiből gúnynak
ostorát fonták szomszédid;
cifra gyávák közt gyászcsöndben
élni kopott-szégyenlősen,
míg izmaid kínja fénylik.

Mégis mozdulj s néha lopva
vakkants föl az ifjú Holdra
tanyák őre, vak komondor.
Némaságod így is hűség,
jóillatú egyszerűség,
szélhámosok ellen gyógybor.

Mozdulj Kazal és zizegve
áradj át békés szívekbe.
Légy homokkötő hallgatag.
Aljnak visznek, vagy cserénybe,
kenyérsütő kemencébe:
földben, légben oszd szét magad.

Testeddel tápláld a telket,
déliabokat ne kergess:
rögbe van jövődönk írva.
Ápold kertes Kecskemétet,
hogy a vén emberiséget
új ízekkel gazdagítsa.

Védd kiszikkadó szikünket:
El ne szívja kis vizünket
csontos Szigfrid szomjas népe.
Adj fűnek-fának zamatot
s példát: hogy kell kitartanod,
míg gólya jön szállást kérve.

Addig lobogó mellekkel
tépázgasson a szűz Reggel
szívedre új dalt húrozva.
S égj fogyton is halhatatlan,
míg deresedő hajadban
játszik a fény hancurozva.

Hidd ilyenkor, hogy te magad
bukfencezel sírsz és kacagsz
fiaiddal friss kazalon. –
Aztán hagyd az őszi essőt,
a hószagú széllel zengőt
szétszorogni szakálladon.

Úgyis jön a Tél- s hóhabbal
mennykövön fent beretvéval
újjá frizérozza arcod:
mert neked a magyarságért
kezdett harcot semmi árért
nem szabad már abbahagynod.

Eljön a mennyei Fodrász,
s megifjul egy egész ország,
meghalsz, torzonborz önérdék;
s mint a Nap ha égre gördül,
a megalázott Alföldrül
talpraszökken a hős lélek. -

Szalmakazal: puszta templom.
Mikor a zsoltáros csend zsong
s messze hűvös pásztortűz ég,
oly szép vagy és igénytelen,
hogy sírni tudnék végtelen
bízattással: Várj még, tülj még!

Szalmakazal: halk ravatal.
Elmúlik tavasz, nyár hamar.
Csak az aranyzöld csillagok,
az „örök” kert fényrózsái,
éjszakáim violái
maradnak szép fiatalok.

Fiatalok, mint én leszek,
ha majd egy hős álom lebeg
szemeimen utoljára, -
s a háromas halom alatt,
hol négy ezüst folyó szalad,
újra látlak lányruhádban.

Jössz, mint egykor álmokéken
és leülsz kazlam tövében,
hol először tört föl a dal
szívedből, mint tiszta forrás,
mely négy gyermek vérén forr már

s aztán lángok közt fölragadsz.

BERZSENYI

Mint téli zord felhők mögött a Nap,
mely jégprizmákon néz nagy messzirül,
sziklába vájt versek fölött havas
fönségben égsz hidegen, egyedül.

Magad ércszobra. Könnyet, csillagot
olvasztó, roppant lélekindulás
után mély csöndben bámulsz, mintha Lót
neje nézné a magyar pusztulást.

Jaj, csak így jár minden az ég alatt!
Nem villámlik már hasztalan szavad,
nem kacag csak a rontás ördöge.

- És mégis vársz. Várod: nem rebben-e
az Ujvilágteremtőnc szeme,
vagy Lollidnak barna szemöldöke.

ŐSZI ESŐ

A fáradt magyar föld,
melyre már
a villámtalan Ég se haragszik,
im újra begubószik
lassanújuló hernyóélete
téli gobójába.
Érzem az elmúló táj
keserű avarízét
és a hulló selyemfonalak gubancán
vergődő, őszi embert.
Látom elrontott örök félterveink
összefirkált gyermekrajzainak
kúsza unalmát;
és tapintom a tarka és balga dolgok
szürke visszáján
a készülő Sors
egyre sötétebben belénk szövődő
átvetőjét:
a Halált.
Víz! Víz! Víz!
Hogy szakad egyre
völgyre és hegyre
ez a cseppfolyós, ólmos szürkesség.

...De Madrid ég!
És Páris füstöl, mint a Vézuv!
És London szíve dermed,
miként a hűtött bomba.
Ó, szegény Európa!
Szegény Jézus!...
Jobb volna tán
fejem nyakamba húzva
befeléfordulva aludnom,
mint a barna medve.
Nézd, hogy veri a tetőt,
a kertet és temetőt.
Hogy mossa-mossa
óriás létráról,
csakúgy félvállról,
a Holdat és Napot,
a tiszta planéták csillagképeit,
mint ócska tapétát
a bolsevik szobafestő!
Hogy paskol mindent
vissza a földbe:
bokrot, bogarat,
lézengő levelet;
a favágót kint a bakkal,
engem itt bent az ágyban
ítéletnapigtartó, irgalmatlan
litániában...
Csak egy emberrel nem bír,
aki most is lobogó hajjal
tüzet kiáltva szalad
az eloltott erdőn,
csuromvíz kabátja alatt
valami féltett gondolat
tavaszi parazsával:
hogy - bár minden hiába -
mégis
még hisz egy szebb világban
és mindent kezd előlrül...
... És fut-fut, rohan
esőn, ködön, köröszkül
szíriuszfényű szívét
a sötét ösür
270 fokos közönyének
hurcolva
örökké
halhatatlan...

Boldogtalan barátom!
Szegény örült!

HAJH, ÖREG VERBŐCZI

Most, hogy törvényt ülnek
némely jobbak fölött
és a bölcsek örvényt
látnak és vak ködöt,
sokszor gondolok rád
s arcom gond felhőzi –
szakállas szóvitéz:
jó, öreg Verbóczi.

Be szépen szavaltad
a jogrendes Istent.
Pedig példa voltál,
hogy a jog nem minden,
hogy a félreismert
érdekpolitika
bosszúálló s bünnél
borzasztóbb a hiba.

Be szépen szavaltál
ülvén, mint egy szent Pók
szóháló közepén
akkor is, hogy nem volt
már se nép, se ország,
s futnod kellett volna –
szótted formuláid
s hittél a jobb sorsba.

Lehetne-e hozzád
nékem is fölszállnom,
hogy a szétdarabolt
négy folyó ne fájjon,
mert hitem ős várát
naponta új csellel
foglalja el ravasz
szultánkként a Kétely.

Hajh, öreg Verbóczi,
most hitesd el vélem,
hogy nem fut itt se föld,
se ég, se bús népem,
hogy megállt a kútgém
és a nép is jó s hű...
s reményem kizöldül,
mint fagyott, fakó fű.

KAKASKUKORÉKOLÁS

Mikor a süket ég
szürkés-kék tojáshéját
megkoccintja gyémántcsőrével
a szent beethoveni Derengés
és a hang aranyzöld magjainak
halkan kitarja mozduló méhét
a bús anyaföld,
te se késs tovább
hanem
gyűrd le magadban a homályt
és állj ki
az emberi gonoszság
téli szemétdombjára.
állj ki Napoleonként
begyeesen
minden hiú és fájó Waterlook fölé
a büszke hím legyőzött szemérmének
hajnalpírjántúli tettvágy
vérbő taréjával fejedem
és kiáltsd ki gőggel,
harsánypirosan,
ha belerekedsz is
hogyan különb vagy mint a többi,
hogyan új élet kell itt.
új erkölcs
és szabadság!
Nem csak szájas kikelet,
nem csak penészes önérdék,
és egyenlőtlenül pergetett
aranykukorica,
de tisztább szívek
és több testvériség!...

Mert enélkül (úgy-e
vén betlehemesek?)
még sohse született meg
a jobb világ!
Nekem pedig hinnem kell
mindenek felett,
hinnem kell benne,
hinni
és mindig az újat
hívni...

Kikeriki!!

TÉL

Hiába,
mégiscsak Ő
a legnagyobb Festő!
Nincs semmiféle kéz,
mely ily könnyű és merész
ecsettel festené
a képtelen Minden
roppant egységének
lelketlen és fehér iszonyatát

És csupa egyszerű,
fönség és derű!

Igaz,
hogy ez már az a bárgyú,
eszkimói csönd,
mely az agyból mindent kisöpör,
minden betűt és számot,
s most nincs benne más,
csak az egy Jaj,
mely, mint dermedt ököl
dörömböl
a meztelen hideg égen.

Igaz,
hogy ez a ragyogó fény
se egyéb
csak folt,
mely az Éj
tintásüvegéből folyt ki
az elébb,
de elmúlik nemsokára, -
ha majd a sziszegő Nap is
halálrabúvölt-feketén
pottyan le a zúzmarás világról
s egyenletesen gyorsulva hull, -
hull a jeges örökkévalóságba,
akár egy kis, megfagyott
veréb.

TÉLI GYÜMÖLCSFÁK

„Mert kegyetlen
embertelen nemzet

van rajtunk..." Rákóczi-nóta

Álltok és fáztok
meztelen meszeken
kegyetlen December
kék napsugarán.

Nincsen oly földi
s égi szerelem,
melynek hangjára
zöldbe borulnátok.

Átok
és magtalan gyönyör
tündököl fejetek fölött

Olyanok vagytok
mintegy kihűlt óriás agy
bús tekervényeiben
a béna és kuszáit idegszálak
dermedt muzsikája.
Mintha sose szállnának
vissza belétek
a halottak poráig szivárgott
gyümölcsöt és virágot
termő mérgesek
még egy utolsó
szabad keringésre.

Éktelen koronátok alatt
mint a hó
csillog a homok
pokolfövénye
s várjátok csöndben
az új megszálló
fehér zsarnokot,
mert a hó
mégis csak jó,
meleg takaró.

De mit tegyek én
s ez a rosszcsillagú nép,
mely fölött a hármass halom
tetején
mint perzselő fagy
terjeng már kegyetlen
s egyre közelebb
egy embertelen nagy
hatalom
zászlaja.

NYULAK

Nyulakat vitt egy széleskocsi.
Volt rajta kétszáz legalább.
Valami hajtóvadászaton
lőtték őket... Tömeghalál!

Megborzadtam és szomorúan
bámultam szegények után.
Friss lábaik olyan fagyosan
meredtek felém - oly sután.

Sajnáltnak őket: a pusztaság
szabad és pogány fiait.
Sajnáltnak szívem mindgyéribben
lobbanó indulatait.

És gondoltam: Ez hát a „vadak”
sorsa!... Mégis, mégiscsak jobb
nyájas szelídnék lenni nyájban,
ahol fenntart s formál a Jog!...

De, jobb-e hát a Szervezettség,
mely eltapos, ha lépni félsz...?!
Jobb... bal... Egy új Rend puskásai
jönnek jobbról és jönnek balról...

S meghal minden egyéni Szép.

MAGYAR ÉLET

A szél havas felhőt kavart:
ég, föld nem tudni mit akar.
Takarni vagy nyitni kéne,
avagy téli tétlenségbe
visszahullni?... Fél a madár.
Tavaszkunyhó vékony falán
Zsuzsannára kukucskál a
vén Fagy s kéjtől leng szakálla
A paraszt is csak néz. Kedve
gyertyaszentelői medve.
Kezén-lában álom-ólom.
Reggel jégcsap lóg az ólon.
Csak a déli napsugárba'
kacsint vissza a kapára.

Villámokat látna inkább
s nem jelszókat: betyárbicskát,
kit úgy vágnak bús agyába,
mint a kocsmagerendába.
...Füstös kocsmá: Magyar Élet!
Be furcsán, be lustán ébredsz.
Csak virradgatsz kínna, köddel,
mintha szép Nyár sohse jönne.
Csupa kény vagy és kaloda;
csupa csuhaj, sej-haj, soha.
Élsz szent úri fényűzésből,
a Halál elnézéséből,
idegen kegyért bomolva,
milliókat kikapcsolva
a nagy, villanyos mosolyból,
mit a Nap a Földbe csókol.
Pedig őket semmi Lidérc
nem csalja, csak e csók ízét
szívnák vízből, fűből, fából,
melynek tüze bennük lángol,
mint a trón, melyről tűzrózsák
látták ég beszállni - Dózsát.

MÁRCIUS

Köddel, esővel, faggal, hóval,
sunyi Nappal és semmi jóval
köszön ez a szürke Március is.
Az árgylusarcú felhők
álmosan terülnek szét
az örök félvirradat
magyar bánatában;
s a szomorú ég
akár én.

Házak és fák holt csónakokként
meztelen horgonyoznak még
a haldokló Tél violás
délibáb-vizén.
Félnek a fázós ibolyák,
pang az orgonaág,
üresen kong a járda
s mint hervadt kokárda
csüng lelkemen az Egylet,
hová hagyományos pörköltet
és borjúsájú szókat
nyelni kell menjek

tizenötödikén.

Ám
vetőmagját tisztogatva
ó és új gondokbamerülve
jár-kelet most kint a gazda,
míg a kirakatokban
pipás parasztok reholnek
s mögöttük a központi széllel szerelt
kontraszelekción rosta zúg:
jön-jön a Választás, az új,
általános, titkos alapon...
S a jelölt,
aki már tükör előtt
szavalja rég
a megváltó reformokat,
megemelteti rozsdás vaskalapom.

Óh, be szép,
be szép is folyton darálni
tenger papíros hangos lemezén:
Rend... rend... rend...
Százszorszént polgári béke!

Csak nem féltek tán,
hogymég egyszer újra
feltámad őrző basái ellen
az ezeréve alvó Márvány-tenger;
hogymögkél uszítva
a
fagyökérkeserű,
roppant husszíta
álmait
Ázsiáig eresztő
százféle lidércel gyötört,
romlatlan Pusztá:

a
Petőfi és Ady
nyomorba nyilazott
újszittya népe!?

KUKORICAMORZSOLÁS

Nyissátok már a magtárajtót!
Hadd szellőzék ez a dohos bank, hol
szép színaranyrudjai szikráznak
a „szegényemberkukoricának”.

Sovány őszből kis maradék kincsem,
ne tétlenkedj terméketlen itt benn!
Hadd apadjon a halmozott tőke.
Hozd azt a morzsolószéket Böske

s pöndörítsd a szoknyád alá szépen!
Mosolyogsz?... Talán, hogy germán gépem
nincs még? Olyan régimódi gazda
vagyok én, ha nevettek is rajta.

Neveltek, mint Szent Gellért a dalon,
melyre jobban ment a kézimalom.
Most is, mintha ős imát morzsolna,
őt hallom, ahogy a csó horzsolja

a kést és a gyöngysorok ezrei
peregnek, mint olvasó szemei,
zajjal zuhanva a szakajtóba:
kis Erie az Ontárióba.

Zeng a kaptár, zeng a dohos magtár,
dalol Böske, dalol minden mag már.
Besüt a Nap és a nemző ősfény,
termő csönddel folyik szét friss bőré.

Pedig csak két lába látszik térdig.
Meztelenkedne most még a szél is.
Bújócskázik a szerelem fürje;
csikó Tavasz hempereg a fűbe.

Csikó Tavasz csiklandozva nézted,
mily szép eleven „hatlábú” gép ez:
négy a széké, kettő a Böskéé,
jólfaragott, mint jó költeményé.

...Peregnek a tengeri szemei:
vak Homeros hexameterjei...
Nézem... szinte tombol a verőfény.
Szebb most minden görög istennőnél.

Hátha még menyecske lesz a lányból
s mint vig gyermekek az iskolából
jönnek belőle a kis magyarok!...
Megáldom e boldog pillanatot.

NAPHIVÁS

Hol bujkálsz most Élet királya,
ezerarcú, fényes Jupiter?
Minden dolgok alkémiája,
vén pogány, akiben hinni kell;

ki arany szarvakkal ökleled
örök harcra a nyers erőket.
Öreg ravasz, mondd, mi van veled?
A világ itt még temetőkert.

Találjak ki új csali-mesét,
frisset, mint a Hajnal szüzei?
Űljek gyermekként házad elé
s mondjam: Csiga-biga gyere ki!

Nézd, tavaly ilyenkor már látott
engem is a barack virága,
s nyújtottad csiklandó fénycsápod
a pacsirták zengő torkába.

Maholnap Szent-György. - S jaj, kiesett
a fiatal szívek tavasza.
Csak nem háborún töröd fejed,
mint valami rossz diplomata?

Eredj inkább a hegyekbe, hol
még a szűz hó szende fehérje
úgy lóg ki, mint elsőáldozó
parasztlányok alsója széle.

Aztán nézz rám is, hogy zord évem
hegyéről, mint száz csacska patak,
a vágy, a gond, a bú serényen
szennyesszürkén leolvadjanak.

Csak a csúcson, hol a tiszta Tér
száz Napja kacérkodik velem,
maradjon szépséged hófehér
s ragyogjon, mint örök szerelem.

BARACK VIRÁGZÁS

Álmodtok fáim. Kamaszosan
széthányva karjaitok a szélben,
a szélben, mely egy szörnyet kerget,

ki fölül ember s alul csődör
s föl-fölnyerít a tiszta égbe,
szilaj szagokat szimatolva.

Álmodtok fáim s öntudatlan
féléber szókat hajt a szátok,
s mintha a szók virággá váltan
visszahullnának mind reátok
egyre többen s nem tudni honnan,
illatos tavaszi hóeséssel.

Kedves fáim, tán szeretnétek
finom sziromszemekkel látni
és sziromajkakkal beszélni;
belenézni mélyen, merően
az érthetetlen, végzetetlen
világ kékjébe, melyből kristály
zengéssel égi dallam csöppen:
pacsirták gyöngysoráriája
s pereg-pereg könnyű pelyhekben
ágaitokra hús parázssal
a virág, amely már nem éget
csak a csodás szép Gyümölcsoltó
Boldogasszony megfoghatatlan
titkát tüzeli, míg a légben
testetlen leng Szűz Máriának
szeplőtelen fogantatása.

Szeretnétek szólni hozzám,
de szátok finom fez takarja
s csak néztek, néztek szemérmesen,
míg én is a Nap nárgiléjét
szívogatva, halk harsogtatva
ropogtatom szelíden számban
Hafiz felejtett jó ízeit:
„Barack”, Barack”!... Óh szent Keletnek
ős bölcsessége, vesztett Éden!...

S állok, állok, mint a szultánok
fáim új virágháremében.

RIGÓVÁRÁS

Kész a kar. A virághavas ég
zeng-bong, csak ők hiányzanak még,
ők a zöldfrakkos, kéknadrágos,
reggeli varázsfuvolások.

Várom őket, füttyszomjas kamasz;
s próbálgatom egy régi tavasz
tört lemezén a zsenge liget
hajnalát keltő jeleiket.

Ma, vagy holnap itt lesznek talán.
Jönnek biztosan, mint a halál,
barátaim, a víg dáridós,
régnemhallott, ricsajos rigók.

Csapraverik lelkem hordóját,
széthordozzák búmnak óborát;
leeresztik a rossz, sűrű vért,
mely könnyesaló keserűre ért.

S bánatomtól megrészezszenek...
Én meg mindent könnyebben veszek,
mint ők: a gyöngyköszörűs torok
örömdalát bugyborékolók.

Rigók, rigók, kis aranyrigók,
álomországi mandarinok;
örömcászárok, őskeleti,
vágyaim titkoskövetei!

Izgulok. Mint szikrázó kanóc
égek, fogyok, majd szétrobbanok.
Szeretnék már repülni derűt
sugározóbb világba velük.

Korán reggel ébredtem ma is.
Szinte rikkantottam, hogy Marist
láttam menni, szép szarvas-ünőt,
fényes kapával gyémánt fűvön.

Ma, vagy holnap... Jönnek. Szívemen
aranyszájuk szavát keresem:
hátha Egyszerű és isteni
daluk rímbe tudnám rejteni?...

Csitt! A lámpás erdő rádió-
jele ez már: „Óh mi jó, mi jó!” ...
Szép az élet!... És a Csönd beszél:
Jön: „A Nyár”, paraszt hősköltemény.

MÁJUSI ZÁPOR UTÁN

A langyos hó arany tejével
szétáradt fűben, fában, szélben;
s az üres felhők akácmézzel
keveredve oldódnak széjjel.
Most száz mérföldre alszik a Jég
sötét, villámfarkú haragja.
Nem is szuszog, mintha mind a hét
sárkányfeje le vón' harapva.
Csak a Föld halk virághabja forr
és hallom: pirul a szamóca;
lágyan csobban a fészek, ahogy
rászáll a rigó ringatózva.
Mint óriási szem delejez
a Nap és újra magasba húz;
billegnek a rakott szekerek
s égbe lendül alattuk az út.
Liheg a lapos rózsabarack
a lengő zöld kopoltyúk alján.
Nyúlfarknyit hum immár a paraszt
s álompengő bizserg a markán.
A tanya tündén mosolyát
szívembe lopja illó pára,
és megszépíti a pocsolyát –
Ma éjjel a Rozs patent szára
egy egész csomót szökik föntebb,
hogy reggelre az új kalászhad
millió tollas buzogánnyal
védelmezze a szent szent csöndet.

MÁJUS - VASÁRNAP

Tiszapart. Május. Ünneppreggel.
A faluban még senki sem kel,
csak a lányok, kik kócos fővel
táncoltak eddig, vannak ébren
s most mosdanak a tenger-csőndben.

Hangja sincs talán a hajnalnak:
a kutyák még rám se vakkannak.
Tudják, hogy Istené a máma.
Egész a porták partjáig ér
a kenyér csendesóceánja.

Hosszú-lassút lépnek a percek,
mint a falábonjáró gyermek.

Egy mohos gyertyán oldalába
bujt a szellő és friss, fürjkeltő
szagokat szed hűvös hajába.

A Nap, mint a berber oroslán,
bámul. Egy heverő csoroszlyán
csillant épen s míg a hibátlan
kékből figyel, nagy szent félelmet
villanyoz a bűnös világba.

A széles utcán alig jár még
valaki. Én is üres árnyként
lézengek, mintha nem is lennék.
Messzi ájtatos füzek alján
fénylenek az aranyzöld semlyék.

Ragyog a sinek futó párja.
Ragyog az Isten, bús országa.
Sekély szabadság, szép avas hit,
ragyogjatok ti is fölöttem,
mint a láncos Tiszán a vashid!

Az uj torony már tűzben vibrál.
Zöld rács mögött mint kis szív ugrál
a harang s fölhallik a dombra,
honnan a tarka népet nézem...
...Böske is ott megy a templomba...

BARACKPIAC

Egyet ütött. Még föl-fölbukik
a haldokló hang az éj vizén.
Áll a Nagytorony félálomban,
óriási keresztessvitéz
A földnépének kőbálványa,
kihez hozza meggyötört hitét;
jégvert szívek pusztája fölött
egyetlen természetfölöttiség.
Érzem csillagot-elhajlító
mágnesét, mely a bús
anyaföld zavart hangjait átformálva
vonzza villanyos magasba föl.
Meleg van, mint fekete fészken
világokatkeltő Tyúk alatt.
Üres a tér. Házak és fák még
egymás vállára hulltan alszanak.

Ám hullámos oromfalával
álom s való közt lengve kéken
föltündöklük a Városháza
a fényszórók keresztüzében.
Oly szép valószerűtlen, mintha
éjszakai délibáb volna,
melyet vízitündérek loptak
játékos kedvvel a homokra.
Ágas-bogas, indusi mese,
elbűvölt Fa, kőből faragva,
derengő sorscsillag fölötte
és ezeréves nép alatta...
Hallgatok. Mint a perzsa vásár
hivalkodó hercegi szépe
lép most lelkembe buja dallal
a Csönd: ég és föld békessége,
áhítat, tömjénfüst, szorongás,
első áldozásom varázsa...
Már szüreneknek messzi szőlők
hangyái a villanysugárra.
Jönnek. Lassan szertartásosan
kezdődik a nagy néma ünnep:
kocsik kocognak, kis talicskák
sírnak hangfogós kerekükkel
s vén, népvándorláskorabeli
mécsesek füstös, álomszuszék
fényét himbálgják mindenfelől.
Egyre tágul a nagy színjáték.
Jönnek, jönnek mérhetlen gondban,
végtelen sorban százan, ezren
új hont keresni - vagy a régi
elvesztett édent - hadrakelten
Jönnek, jönnek, mint láthatatlan
huzalokon mozgatott bábok,
a roppant tér ezeregyéji
sátrába gyűlő, halk nomádok.
S megáll a Csönd: uszálya lényük
és száll az áldozati illat
tenger kosárból. A kezekkel
beszélő kufárok kacsintnak.
„Tessék megírni” ... az árakat
szelíden-büszkén követelik
s másvilági hangon szólítják
a pénzcászárok követeit.
„Tessék” ... és féltőn mutatják föl
a szagos barack rózsatestét,
mely hamvas, mint kis Jézus arca
és üdvfakasztó, mint a szentség.

Belőle lesz cipő, harisnya,
hogy legalább ünnepidőbe
illőn menjen Ura elébe
minden magyar Hamupipőke.
Minden oly halk, mint alvólégy a
mesében. Álomzabot zabol
a ló és hallgatag üldögél
kosaránál az álmos anyó.
Én - sétálok földbőlnőtt utcák
baracklugasos labirintján.
Míntha friss szűzek friss szagokkal
tömögetnék mesetarisznyám.
S im elkezd a csöndben millió
kis aranycsengő muzsikálni:
oly szépek, mint az Igazság
elorzott pozsgás pogácsái.
Nincs egy hangos, varázsrontó szó.
Mindenki hallgat s vár merengőn,
csak néha lobban száraz nyári
villámlással egy komor rendőr.
Pedig urat s pórt ugyanegy zord
kétség riasztgatott még előbb
s most csöndesen bókolnak együtt,
mint valami titkos trón előtt.
Most van a nagy erőátváltás,
most lendülnek a holt pontokon
át a kerekek: sok kis család
kenetlen sírását gondolom.
S a bűbájos Hercegekisasszony
hosszú hamvas pillákkal nevet
zavarbaejtő, kék mosollyal:
Élet ez? Álom? Nyugat? Kelet?...
Elvész előlem a „honnán” s „hová”,
mint a Barackfa Csongor-útja,
melyen elindult Ázsiából,
megváltásunkra, hogy új kútja
legyen a létnek Szaharánkon;
zöld liget, amely zengi dalunk,

míg a fáradt, lankadó évek
tevehátán tovább ballagunk.

ÉNEK A KECSKEMÉTI TISZÁRÓL

A mi Tiszánk nomád, kanyargós;
van holtága és elevenje.
Füzesek és rejtő rekettye-
bokrok közt bujkál tündérkedve.

Szüzi dereka néhol magas
gátak pántja fogja szorosra, -
mégis Ó a meg-megáradó
szabadság-szerelem folyója.

Néha egész tengerré dagad,
néha hurkos, sekély hun-árok.
Hátra-hátranéz, nem jönnek-e
rablók: tatárok, vagy oláhok?

Szemérmesszép, mint egy menyasszony,
mindig új és mégis a régi.
Alkonyatkor benne fürödnek
ezerév csillagos meséi.

Merengtető távol ködében
mintha Árpád lelke borongna
s pogány hódítók halott szívét
dobogtatná Alpár homokja.

És vall a víz, egyszerű titkát
a zsoltáros szélnek kitarva:
Sors ez, melyben újra föllobog
az Istenkalap pántlikája.

Sors ez és tiszta panoráma,
nem ködös álmoktól gőzölő.
A mi Tiszánk valótláttató,
nem vakmerő, nem is hőkölő.

Nem tart tükröt pazar tornyoknak
és hiú hidakra se vágyik,
inkább takarja hús párákkal
szikkadt parasztok kis portáit.

Neki idegen a nagy duna-
parti várost utánzó ritmus;
az ő szentje a szenevedőkre
le mosolygó tápei Krisztus.

Az ő lelke csupa szelídség:
termő öröm s teremő bánat.
Arzént, egykét és könnyek sóját

Kicsapó partján is borágak

bimbóznak, míg mézgás Március
mérgeből gyermek és gyümölcs lesz...
A mi Tiszánk örök marsdallal
szülni-szülni hajtja a földet.

Csalogatja a hangya népet,
hogy a homokba csókot vessen;
hogy a fölhasant reggel fényén
kapa-kasza csillogva csengjen;

hogy a dolgozók bús agyában
megegyjenek az új ígék
s homlokuk borulva-derülve
teremtsen, mint a tavaszi ég. -

S im' szőlőt gyöngyöznek a dombok,
kalászsodró szellők szaladva
viszik a sürgönyt, melyet folyton
perget a víz Morse-szalagja.

S Mármárostól le a Dunáig
megszállott és szabad magyarnak
harsog az írás: Úrrá lenni
utoljára még, egy mód van csak.

Tavasza van: új életszikkákkal
zsibong a Tisza kristálymedre.
A látó felhők egyre messzebb
néznek, mint egy új világrendbe,

hová kemény, biztos karokkal
vezérelt sajkán hú Tiborcok
mentik át szép Melinda testét...
a nagy tűzből, melyben egy ország
négy sarka égett és csikorgott.

KIÁLTÁS A LÉLEKRÁDIÓN

A fülem cseng. Valaki emleget.
Valaki messzi jajgat, sír, dörömböl.
Egy Lélek ment el e völgyi „örömből”?...
Vagy visszajönne s keres engemet?...

Ki az, ki szívlámpámon most osont

át és fölnyitva egy zavaros hangot
fülszekrényemet, mint a börtönajtót
rokonhullámmal verve, ostromol?

Barát, vagy ellen? - Régi, friss halott?
Mily vándora a havas végtelennek
ki eddig tört hegedűként pihent egy
süppedt sírban és most a hant alól

fölkelt? - Minden perc: furcsa valaki,
ki újszerű jajokkal újra ébred,
de hasztalan méri a mindenséget
tekintetével, le kell hanyatlani

a Titok alatt, melyet idefent
egyformán hordunk: királyok s betörők,
kiket ez álarcos táncba üldözött
a legfőbb Rendező. Óh Istenem!

micsoda sötét elembe élek,
hogyan testem, mint a hal, föl-fölvetődik
az életből egy tisztább levegőig,
hol hangolt, szép csillagok zenélnek?...

Óh, étertisza összhangok, álmok
kik, mint Anyám lelke, mint a holt remény,
láthatatlan szálltok át e sártekén,
Jó Szellemeim,
mentsétek meg pusztuló népemet
és a vesztébe rohanó világot!

FÖLD

Milyen kicsi a tér,
mely belefér
össze-
gyűrve
két szemembe!
Pedig a hangya,
vagy a „két dimenziós” Böske
nem néz több alázattal
a végtelenbe,
mint én.

Hiába nyújtom túl a
háromas határon túlra
szomjas értelmem zsiráfnyakát

kevélyen,
a csillaglombos Éj
egyetlen levelét
el nem érem.

Igy hát
marad a Föld:
óriás gömb-
sajt,
rohanva romló gyümölcs;
a fölnyüzsgő
és sirba sürgő,
viszketve egymástgyűró
emberfejű férgek,
átkozott milliók
eleven étke;
egyetlen nyílt titok,
kegyetlen birok,
isteni konc,
mely bont
és összetart;
bűbájos ara,
paraszti csizmám
tündöklő sara,
ezeréves talizmán;
két folyóközi zöldkék
gyönyörű ék,
sokszázholdasok
és hős szájasok
töretlen éke,
szegények éhe;
magyar bölcső,
magyar koporsó;
„halhatatlanságom”
fekete mérge...

Jaj, szegény Lélek
minek is nézek
föl
többé
az égre!?!...

FERKÓ
Sinka Pistának

Ferkót,
a birkapásztort megpöröltem...

Ezeréves úrként dörögtem.
Szidtam a rongyost, mint a bokrot.
Ő meg türelmes bálványképpel
nézett, mint valami bolondot.
Nézett, mintha azt se tudnám,
hogy miért
dühöngök,
mutogatván az „enyém és tiéd”
polgári parancsának vesszejével
a nyomot,
mit a jobblét felé vakmerőn törőnek
lába írt a nyirkos homokon,
mikoron szép úri,
epikuri őszibarackosom
ezeregyéji fajiról
a néhányból, mit meghagyott a
Fagy
egy nagy,
gyönyörű példányt
lopott.

Pedig
juhász vagyok én is.
Pusztám: a pogány
végtelenség
Még sokat merengek Buddhán.
S a tiszta csillagos Ég lett
egyetlen csudám,
szűröm és subám.
Jó, hogy még tartogat
egy-két méla év
pipámba szűzdohányt,
hogy tikkadt szájjal szívjam,
mint a tömjént.
Jó! - Csak el tudnék hagyni
minden haragot, önként
nem bolygatva a Büntető
titkát,
aki most itt lát,
hogy mozdulatlan-szégyenülten
nézem
vékony felelősségem
botjára dőlten

amint békés birkáim:
a nyírt magyar századok
csöndben legelnek...

Itt úgyis mindegy:
értük, vagy ellenük ha lázadok.

S lennék bár Isten:
engem is
menthetetlen
elfelednek...

PULI

Ördögök szénája,
fekete petrence.
Benne két fekete
gyémánt van elrejtve.
De nem két szeme van,
hanem vagy ezren lát,
miként a nyári Éj
s örökké lesben áll.

Kis, fura, eleven
suba lóg ős-Bugac
viharos vállain,
furfangos szörgubanc.
Vak szikek, füvesek
türelmes birkáit
terelve hol ide-
hol oda villámlik.

Pusztai rend őre,
Pál bácsi bajtársa,
villanyos csengője,
kenyeres pajtása.
Viszi a parancsot
híven és megugat
tévelygőt, varangyot,
idegent, meg urat.

Csattogó friss nyelven
szól és csak igazat.
Szagáról ismeri:
ki a jó, ki a gaz.
Biztosan vezérli
a benső fuvalom:
pusztuló Keletet
védi bős Nyugaton.

Hallja a levegő
lebegő művészt.
Nézi, de nem érti,
független függését.
Nem érti csak a nyáj

vidám, vagy bús urát
s a tikkadt alkonyon
fölsíró furulyát:

„Kiszáradt a tóbul
mind a sár, mind a víz.
A szegény barom is
csak a gazdára níz.
Istenem, Istenem
adj egy csöndes esőt,
a szegény baromnak
jó legelő mezőt!"

ESŐ UTÁN

Újra ragyognak az egek.
Szétfutott a szélvert sereg.
Győztes forradalmár a Nap.
Kapálgat a csöndes paraszt.

Hullámszik a tenger kalász,
akár arcod lelkem taván.
Még a pici, veréborrú,
kusza kalasz se szomorú.

A kutyatejerdő hízik,
sárga bokrok ezre díszlik.
Ha haszontalan is - éljen,
jobb, hogy nincs lyuk a helyében.

A vihar eleget rázta
a zöld lombot. Mennyi ága
itt is, ott is földön hever,
mint bennem a töredelem.

Szivárványos gyümölcsfáim!
Az én gyermekeim már mind
elhagynak. Csak nevessetek,
jó gyümölcsöt neveljete!

Mosolyogni lenne kedvem,
de ajkad elérhetetlen.
Azért így is szép vagy, szőke
nyári égen átszűrődve.

Magam vagyok. Ó boromon
átsüt a fény. Megkóstolom.

Mintha a Nap áldoztatna.
Hajh, ha szám olyan dalt tudna,

mint ez a bor, derűst, mélyet,
hogy fű, fa, föld értenének!...
Ni, az akác hogy int felém...
Kellenél, mint falat kenyér.

JÚLIUSI JEGENYÉK

A tanya előtt
két jegenye áll
örök vigyázzban;
s folyton vibrálva
halkan sistereg,
miként a szomjas
pogány istenek
tüzére öntött
áldozati vér.

Most égbe törnek,
mint élő kutak;
majd meg sötéten
visszahullanak
mennydörgő gyásszal.

Elnézem őket,
ahogy füstölnek
álmot pipálva:
elnyomott vágyak
ős, fel-feltörő
szép vulkánjai...
És folyton súgnak
titkokat gyűjtnak,
óriás gyertyák,
a holt Dél fölött.

Ők még a hősök,
ők mernek csupán
nézni és látni
jövőbe, messze...
a lankadt levél
s ténfergő barom
embertelen nagy
forróságverte
fényshivatagján.

BÖSKE

Elment a Böske szabadságra.
Üres a tanya - és a szívek
Nem szöknek oly fürgén az ágra
már sem a rigók, sem a csízek

Hítta a Tiszapart és elment
haza, habár nem is örökre.
Sajnálják mind, akiket elnyelt
arcának két szerelem-gödre.

Bánják a juhász és a bojtár,
kiket kerget fiatal vérszomj;
bánom én is, a Citrom, Lombár;
bánja fiam is a szép démont.

Elment a Böske szabadságra
Fontosabbat ennél nem tudok,
s most írok, írok róla: hátha
én is könnyebben szabadulok.

Tizenhetedfű, szőke kontyú;
szürkés szemű, mégis kacsintós;
vállas, faros; jókedvű s dolgú;
mozdulatlan is mindig ringós.

Teste kelleme üde, fényes;
melle zászlója már kibomlott.
Láttam villanni szűz fehéres-
kéken, mikor a kúton mosdott.

Két térde foszlós; trágyás almon
s tarlón biztos a vaskos lába;
kicsit hosszú dereka hajlón
lenghetne bármely úri bálba'.

Kedveli a finom beszédet,
hunyorog, ha az kétes, durvább;
úgy szedi a szót a begyébe,
mint a galamb a tisztabúzáát.

Kenyersütni feleségem
sohse kívánna ügyesebbet,
se felszolgálni. A vendégen
meglát mindent, bár ügyet sem vet

másként rájuk, csak a szó tetszik
neki. A Böske tisztességes.
Szereti, ha együtt vetekszik
kegyeiért úrféle s béres.

Mikor édesbort adok néki,
nevet, mint Tiszán a tavaszfény.
Nincs-e „itató” benne? - kérdi
és szeme tágul, mintha arzént

szimatolna. Szeret megállni
fejes után hold fénye mellett.
„Bújj-bújj zöld ág”-gal fittyet hányni
bojtárvetette csók-cselekeknek.

Hogy másfelé vitték a bürgét
tanyánkból minap - ő miatta
bálát csinált a juhász tüstént
s tamburára reggelig rakta.

Böske vad, mint a réti szekfű;
még senkié; szép, mint a parlag.
Könnyen okozna bármilyen hű
hitvesek között forradalmat.

Talpig takaros, jó leány ő;
tisza és mindig szépen járó.
A szagos szénaboglya - rájött –
mégiscsak szebb, jobb, mint a város

Én Böskét ezért szerettem meg,
ha szeszélyes is néha vére.
Ősei móc és tót lehettek,
ő is Gigor, de csak nevére.

Most elment egy hét szabadságra.
Üres a tanya és a szívek.
Nem szöknek oly fürgén az ágra
a sárgarigók és a csízek.

Neki a sors a szíve vérét
keverte össze mámorultan,
ő meg egy békés tanya népét
verte bilincsbe háborútlan:

s bár háború van most is, ádáz,
oláhok, tótok, magyarok közt
és Ady eszme-barrikádján
a megváltó szó nem süvöltöz,

Böske már győzött: szerelemben
egyek lettünk. - Isten, ha látod,
add: legyünk egyek szeretetben,
adj népeidnek szabadságot!

ÚRI, TANYAI EBÉDLŐ

Tízet ütött a kakukkos.
Az öreg, zöldhasú bütykös
megborzong kissé a szóra.
S a megzavart színek, árnyak
hűvös rendjén a szobának
ismét helyre igazodnak.

Az ajtó félig kitárva.
„Nem, nem, soha!": int a tábla,
melyet régen rászegeztek.
Csend. Mintha az idő hosszát
nem is perc, de nem is órák
mérnék itt, hanem egy ezred.

Búzakenyér, barackillat
csókolódzva rád kacsintnak
s szemedre fátyolt szitáinak.
Tulipános asztal, székek
múlhatatlan békességet
muzsikálva szundikálnak.

A szekrények néha nyögnek:
Nem, nem, soha! Soha többet
nem változunk, nem lázadunk.
Szép ez a kuka szabadság
fábafaragott magyarság,
úri és szent halálszagú.

Leüljek e míves padra,
melyet rab művész a falba
láncolt, mint egy kék koporsót?...
vagy vessem ki négy sarkából
ezt az egykés némaságot
és kiáltsak egy utolsót?

Hasztalan. Halott a kaptár.
Csend a méze. Csak a naptár
pereg: 7, 8, 9, szerda...
Csitt földreform! Csitt parasztok!
„Nem, nem, soha!": int az ajtó.

Győzhetetlen irredenta.

GÖRÖGDINNYE

Ijnye
be gyönyörű dinnye!
Zöld, mint a fű,
piros, mint a tűz,
édes, mint a méz,
kerek, mint a kék
tengerekölelte földgömb.
S mily finom halvány
délkörök szaladnak rajta
tarkán,
míg belül
hideg lángsirban
kis japánszemű fekete magok
fekszenek halott-
szeliden halkan
paradicsomi viradatban.
És nézd:
mily boldogan görög
akkor is, ha áll,
ha már metszve a köldök,
melynek zsinórján
csüngött az anyján
halálig,
míg meg nem ért!

Nem úgy, mint a Föld:
ez a
robbanó gázzal telt, balga,
Istentói elrugaskodott
Lucifer-labda,
mit az esztelen semmibe dobtak
s most
lóg és száll bitangul -
magtalan mélységek fölött
gúnyos ördögök
fekete röhejében
a Pokol kapuja felé,
boldogtalan, bús emberekkel
és istentelen fegyverekkel
kevélyen...

Éretlen Tök!

KÁNIKULA

37 árnyékban.
Még néhány fok –
s az egyetemes Láz
mindent megöl.

A kínjában-görbe uborka
- mintha humora lenne -
megreped.
Íríg-e tán,
hogymem oly formás,
szép kerek,
mint a dinnye?...
Lehet.

...Ezek a süldő-költők
mindent elérnek előlem:
s az égtelen
és tárgyaltalan
magányban
nem hagynak semmit,
csak a - Végtelent.

Hűsölök érten s izzadtán itt
egy úti fa alatt.
Es nézem a néma levelek
alá bújt szelek
ijedt arcát,
meg az égő porszemet,
mely, mint egy új csillag,
szinte fölillan.

Gyík surran és
lihegve megáll:
így jön majd, így, értem is
halkan a Halál.

A Nap, az örök,
a zenitre ér lel...
és
akkor,
mint Babszem Jankót
az Ökör,
hirtelen fölharap
egy poros lapulevéllal.

NYÁRVÉGI RAPSZÓDIA

Itt vagyok a ragyogó örökkévalóság
tágas hegyormán.

A rettentő' ég
ebben a pillanatban borult
pikkelyes hátával lefelé
a világringató Éj vizébe
és most szívében lángszigonnyal
patyolat hassal fölfordulva áll:
iszonyú Cethal.

Szememben őrzítő kékség
néma döbbenetje.
Eszemben esztelen számok és világok
teremtéselőtti álma
s a feneketlen múlt
ásító tengermoraja:
„Meghalsz!”

Ni, hogy menekül a kis szúnyog
lélekzetem bús örvényéből,
mert nem tud kikötni, szegény,
Gulliver-orrom hegyén
és tétován tovadunnyog.
Száll-száll,
muzsikás monoplán,
épen egy f'eslő „Monte-Rosa”-felhő
vakító hómezői fölött.

Mintha millió ménföldről hallanám,
oly finom vékony sugárfonálon
ereszkedik le hozzám a dal,
mint egy álom
és összevissza döng
e kristályos édes némaság
őszülő nyarán,
az óceáni fény szagos
halálgirlandos szőlőlugasai közt.

Csönd.
Most amott, messze,
egy szántó paraszt
a hosszú barázda végén
mindjárt fölbillenti
ekéje szarván a Földet
ha háta megett
a villanyos, meleg

kibontott hajú Nap,
magát nézvén
a végtelen tükörben,
önfeledt örömében
egy pillanatra
engem elfelejt...
Jaj!!

SZÉTSZALADT A MÉNES

Szétszaladt minap a bugaci ménes:
csupa szép pej csikó, bátor és szabad.
Elébb még együtt harapták az édes
füvet a lankán, hol nem perzselt a Nap,

Egy részük Nyugatra, másik Keletre
vágatott szét a végtelen pusztába.
Beljük bújt a szétszóródás lelke,
vagy tán az idegen szabadság vágya.

...Ilyenek vagytok ti is fiatalok.
Kit Párizs, kit Berlin, kit London ígéz.
Összefogóbb, szebb látomást szomjaztok
s folyton csal, hívogat az örök lidérc.

Ilyenek vagytok szép, kósza magyarok,
kiket a világ, a Sors nyugtalanít
és széjjelvonoz száz ellentétes sarok,
mert fáj a hon: e napos-naptalan sík.

Szétszaladt ménes furcsa láza kerget
engemet is és újra hív a Város.
Formni kezdetek régi gerjedelmek
s a szívem ifjú szívektől bogárzós.

Most minden messzi magyar az én fiam
s a sok kósza láb belém-belém dobban,
mert a fiam is elment: Párizsban van
s engem keres a luxemburgi lombban.

Megtalál-e, vagy csak egy-két lihegve
hajszolt, új eszménynek lesz szeretője?...
Ó, Párizs, ifjú álmaink szigetje,
borzasszép, békés vágyak őserdője!

Kell a Szép, a Fék, az Isten pányvája!
Csak úri és ne hordaerkölcs dobja.
Ember légy, fiam, e pogány világba'
s kétségbeesett műveltségünk óvjad.

Hagyomány, haladás között fut az út
s az Elérhetlent is csak hagyjad fájni.
Tiporják szikrázva szíved mindig új,
váltott lovak csillagszóró patái!...

...így búsulok most. S az est hamuja száll.
Csöndes számadó daruszín ég alatt.
Szélesebb szüggyel vár vissza a karám
s nem tépett sörényű, csalódott magyart.

GAJDÁCSI

Nem láttam vagy harminc-negyven éve.
Kocsis volt, apám kedves cselédje.
Jött ráncokkal-láncokkal rakottan:
„Mi, az öreg!” - s halkan megrázkódtam.

Pedig fia volt csak az öregnek,
ki engemet kis úri ölebnek
módjára nyelvcsettintve ringatott
erős karján, pendelyes csillagot.

Apámnak, meg a víg Boristennek
iccése volt, kit legyek csipkedtek
rossz boráéit, és nem a vendégek,
kik néha dongtak, mint az emlékek.

Gajdácsiék sokgyökerű fája
szétfutott a földi gazdaságba,
melyet apám vitt még sok barommal,
de már akkor is csekély haszonnal!

Kanász, gulyás, juhász, libapásztor
kitelt mindig a derék családból,
mely ágazott és a kis malacok
mellett egyre nőttek friss magyarok.

Igen! A Jani volt a parádés.
Két feketén járta a határt és
a kocsikról úgy forogtak hátra
két ragyogószőrű táltosára.

„Sokat komáztunk az ifiúrral” ...
szólt s hallgatott billegő bajusszal;
meg-megrándult a szeme tájéka,
míg mögöttünk apáink árnyéka

állt őrt... Hát a himlőhelyes Panna?...
kivel együtt egy vályogkatlanba"
fürödtünk - mert egész nyakig értek
azok a gödrök, mint most az évek,

melyek lassan fejünkön átcsapnak...
Nem kérdeztem tovább. A lovaknak
neveit is hallottam már. Mintha
egy szép fogat vitt-vitt volna vissza

napsugaras, ragyogó rétekre...
„Géza! Villám!" - szállt a szó kérkedve.
Mert lovaira büszke volt apám,
Büszkébb talán, mint mostan volna rám.

MAGYAR BIKA

Bronz őszben, a nöstény árnyakat letipró
Dél pusztasíkján áll egyedül s messze
sugárzik, mint az önfényében izzó,
tökéletes formába öntött eszme.

Háttal Nyugatnak a nirvánába néz.
Nemmozduló vonalait avarszín
látkör tengere mossa. Szarván sárgaréz
gombok szikráznak: pedig nem haragszik.

Hajdan, mikor még hasztalan csaták alatt
olvadt e föld és száz villám cikázott,
úgy hullt az égből üstökös-ként az anyag,
melyből remekbe kifaragva áll most.

Füstös fejét a káni pusztulás fölött
fönséggel hordva, mintha új imába
fogna. Igátnemtűrő nyakában hörög
örökszép hajnalok hars trombitája.

Bronz őszben így bámul a síkon egymagán.
Körötte csönd zúg: torpant tengermoraj.
Legtisztább álmát látja, hallja tán...
mint alakját a vas, mint célját a faj.

NAPRAFORGÓK

A mi forgóink csak Keletre néznek
ma is, mikor Nyugaton kél a nap
és sorsukat mint furcsa, bús szépséget
görnyedve hordják roppant ég alatt.

Őszülő puszták virágcsodái. Most
nem csószködnek tengerik széliben,
de glédás táblákba „muszáj” állniok,
ahogy szól a új termelési rend.

S így szívják a földet, sárga kínaik,
levelükfosztva elrévedeznek;
és suttognak nagyfejű bambuszaik:
Olaj, olaj kell a németeknek!

Jaj, olaj! A világ hátha fölbukik
a nagy kátyúban s végleg elakad?...
Változnunk kell együtt veletek, kulik,
kik Erdély felé néztek hallgatag.

ŐSZI KIÁLTÁS

A sárszínű ég alatt
hanyattbukfencező,
meglőtt életöröm
rikoltó vadlibahangján
kiáltom mégegyszer
fennen szabadon
végakaratom
ti, csöndes jótakarók
és ti, önző halogatók
fületekbe:

Tatarozzatok,
vagy takarodjatok!
Hozzátok sietve rendbe
házatok és magatok!
Mert itt van
a hivatlan csodakép megtért,
elveszett, tizedik Testvér.

Itt van.
S míg nem késő,
adjatok földet,

aranyos füvet,
ezüstös vizet
minden szomjazónak,
az ó-hazában új honfoglalóknak!
Adjatok egy új vérszerződés szerint
a közös szerzeményből
érdemre és egyenlőn,
nehogy szégyenkeznetek kelljen megint
az új testvér
és a világ előtt.

Ezt mondom,
ezt kiáltom.
Csak ne legyen szavam ismét
a nyikorgó, őszi kútgém
vödörtelen ostorfáját
vígán ide-odadobáló szél...

Ó szegény, mostoha Testvér!
Te, a könnyörtelen bitang
ezeréves Sors úri szerűjén
örömtelen könnyen
ide-odahányt,
lebegő polyva.

ILUS

Ezt a versemet már nem is költöm,
csak irom tüstént, ahogyan láttam.
Ilus, ugy-e, ma egy óra tájban
Te jártál kint a tengeriföldön?

Azért kérdezem, mert ilyen ébren
ritka dolog álmodni manapság.
A földeket friss kúpok takarták
s ökörnál csillan a déli fényben.

A Kisvasút ment ringva altatón,
Rád gondoltam épen a vonatban,
mikor egy dombról dalos robajjal
szinte beugrottál az ablakon.

Oly színes voltál, mint egy darab nyár:
szőke fürtöd a szélben fölakadt;
integetél és már el is szakadt
a film ott a nyikorgó kanyarnál.

Hiába néztem volna hátra,
elfödtek a fák csinos alakod.
Mégiscsak levágtam az ablakot,
de már vége volt a látomásnak...

Tudtam, hogy szegény városi lány vagy
s hogy van egy kis tengeri földetek
valahol, úgy bérli az öreged
és izmos jobbkeze vagy anyádnak.

Tudom, hogy az eszed penecilus,
azt is, hogy a szived biztos sorsjegy,
csak azt nem tudom, hogy melyik volt szebb:
az ősz-e, a föld-e, vagy Te: Ilus?...

OKTÓBER 1938

Érzed-e
mily édes most a lég,
mennyivel simább,
ragyogóbb az ég,
s lebegőbbek a nők;
már nem is fog
a testvérharapó fog,
jobb a rozskenyér
s a munka és a csók
is jobban ízlik,
míg felettünk, mint óriás szem rizling,
mint eleven jog,
érett magjait mutogatva
mosolyog
az áttetsző, őszi Nap.

Minthacsak régi örömeink
lusta kis mustos kocsijait
hallanám,
amint egyszerre elragadja őket
a háborgó vén Európa
rohanó szekérének
megnyílt friss szele;
s a Történelem új kocsisai
kurjongatnak a szegény,
halálraszánt magyar fülébe:
Élet!...

Béke!...
Az édes pillanat

vödör-tükrében
nézem magam:
Én vagyok-e az,
vagy egy torzonborz magyar,
aki húszéves tétlen szenvedés
és sok ezeréves tévedés
hosszú mese-szakálával
áll mögöttem...
Jaj annak, aki elmarad!

Jaj a kétkedőknek és ködevőknek,
Jaj a halogatóknak!
Nem érdemlik, hogy lelkeikről
fölszakadjon a rossz álmom...
Nézzétek, már a Jövő karcsú hölgyeként
nézi magát
a magyar Dunában
új Komárom.

MINDSZENT 1938.

Járom a temetőt.
Megyek a múlt fölött,
ami ezelőtt
volt.
Hófehér sírok,
kanyargós utak
s kavargó életek útvesztője:
de a szívek millió iránytűje
Egy felé mutat.
Sohse volt fontosabb Mindszent,
mint ez.
Még ha minden szent
ott fent és alant
mind magyar lenne,
akkor sem volnának elegen,
hogy értünk és bűneink miatt
az Ember, Világ, Természet, Nemzetek
szózatával
imádkozzanak,
Mert hit, hit és akarat az egész:
az enyém és a tied!

Máskép
hogyan lenne újra ép
az egykor eleven
összetört cserép?...

Hogy lenne másképp, magyarok,
hogy a valahol Volhyniában
elhullott karok
hozzforrjanak
a még élő, (vagy halott)
csonka testhez,
ha nem egy új föltámadásban?...
Én hiszem, hogy a kis, kajla
őszi fűszál,
mit anyám sírján
halkan megérintek,
levezeti szívemből
Hozzá az áramot,
hogy széthullott szívének porszemeit
újra
összedobbantsa.

GYÖNGY

Tested
a mindenség élő porszeme,
szárnyatlan angyalok
meteorzúgásával,
éjek és nappalok
villanyszitáin át
folyton fényesedve
hullott alá az életembe.

Immár bennem vagy,
édes izgalom, mindenestül.
Beburkollak, mint Éj a Holdat
bánatom köpenyébe
s mézházam ajtaját bezárva
mind több és több fonálra
lentebb
szállok a csendnek
és a hallgatásnak
bengáli tengerébe.

Az óceáni kék álmodón rezeg,
ahogy lélekzetet veszek
s lelkemből furcsa sóhajok
légbuborékjai szállanak
a felszínre föl:
„Én!... ” „Te!... ” „Ó!... ”

Óh, végtelen, őrjítő Idő,
kinek horgas hajóján
halkan jön már a vén
ceyloni Halász,
fölpattantja testem kagylóját
és halott szívembe néz...

Te élsz már csak ott, Te Szép,
titkon és hallgatag,
mint a hétpecsétű csodák
fényébe göngyölt Göncöl -
és tündökölsz
a mézsárgazöld,
az ibolya
és smaragd,
halványnarancs szavak
szivárványába szőtt
drága
gyöngy.

KÖZELÍTŐ TÉL

Óh, szent borongású
boldogtalan Berzsenyi!
Vasmegyei versed örök, mély
ízével közelít
újra
a barbár
Tél.

A zörgő sárgaleveles
és ágyúkra és bolond hűhókra
épült világ
visszabilenne még
talán
egy őszi tücsök dalán,
ha meghallanák
és megértenék.

De, jaj, a hideg,
szikrázó csillagok hófúvásain
bukdácsoló, vén Föld
érzi már,
hogyan rohanó szél
végtelen országútján
a Vég

jön.

Azért
jobb lenne most,
ha az első, dermesztő faggyal
a száraz gúnnyal sercegve égő,
furcsa ember-indák kanócán
egy vidám Ördög
felrobbantaná –
vagy
megsütné,
mint a nyers tököt,
hogy, akik szeretjük egymást örök-
életűnek hitt szerelemmel,
melegedhetnénk
egy kicsit még
édes-bús, sárga,
őszi illatán.

DECEMBERI DAL

A molnárszemű csillagok havát
szomjazza úgy nyáreste a homok,
mint én lencsőke arcod harmatát
és mézfürtökkel kócos homlokod.

Krizantémfőd lelkemben fölszökik
és szétporzik mint kősziklán a hab.
Kacagsz... és hangod szirmokká török.
Öreg December őszi láza vagy.

Öreg December, ősz varázsló,
Ó néz szobámba, hogy nem alszom-e,
és szőke dallal ő dajkál bohón
és mindegy néki, hogy meghallod-e.

Látlak, most fűрге zergemód osonsz,
viszed tünt éveim erdőszagát...
Ki tűzi majd ki szűzi ormodon
a szerelemnek piros zászlaját?

Mint fehér macska ül a háztetőn
és párzó dalba fog a Holdvilág.
Szikrás virágpör száll a vak mezőn.
Szólsz... és szememből enyhe hó szitái.

MI LESZ VELÜNK?

Mi lesz velünk? Most minden reggel
ezt bégetem, mint ijedt bárány.
Be rettentő rosszkor születtem!
S megingok, mint az aranybálvány,
melynek porából szent kereszt lett.

Nem úgy, ti földi istenségek...
kiáltanék is zord Peturral,
de fátum fog, s az új lidércek
nyomán már füstös lángra gyultan
folyik a föld emberhabokkal.

Én nem hiszek a csillagokban,
de az Isten ránk is haragszik
s a megáradt sorsol sodorva
dzsingiszkánin felénk morajlik,
hogy elnyeljen. Jaj, segítsetek

népem Ősei, félistenek,
mert megőrjít e Pokolmalom,
ha nem hallhatom őrlelketek
motorjait, hogy ércszárnyakon
pásztázzák az ős légiteret
„Tuhutnmhágta” hegyek felett.

KARÁCSONY TÁJÁN

Világformáló Isten!
Az örökszép és örökemberi
apályán
s a mesteremberi kontárvilágok
dagálya idején,
mikor tiszta és szabad
létünk partjait
bombák és szavak
ostromolják -
kínnal épülő új országunk
és a hatmilliónyi földéhes miatt
engedd a Te
és megváltó Fiad
régi dicsőségét zengeni.

Világforraló s fagyasztó Isten!

Ki zordon vagy
s kit nem fél a gonosz,
Rád gondolok
itt bent
a kályha és kieszelt kényelmek
polgári melegén:

Mi lenne most,
ha szobám Noébárcája,
elvágva a világtól,
mint koporsó megállna
a történések hegyén?...

Fölelném még
a maradék meleget
s aztán megfagynék Tebenned...

De lázadó szellemem
egy örökéleten át
hurcolná magával tovább
egy csonka hazáról
a csonka álmot,
melyben a rézbőrű vadak
ezer év alatt
nem hagyták fölvirradni
a Te országod.

1939

Új Év, fogd harsány harsonád
és fújjad az új riadót,
nem a vén kalmár szókofák
kappanhangjára virradót!
Szó volt elég. A szómalom
álljon meg inkább. Tetteket
vár már e nép, mely sóhajok
szelében szikkad és eped.

' Fújjad: hogy elvész az a nép,
amelynek önzők urai.
A mi multunk is csupa fél-
szívnek s félésznek dolgai.
Ha tisztát gondolt is a Szív,
mely irányt adott s életet,
rögtön jöttek a negatív,
romboló, szennyes kételyek.

A nemzetüdv nem télikert,
nem ápolt pálmák udvara,
hol úr-érdek ül... Férfi lett
már a Nép-gyermek s új hada
szép rendbe áll az elv mögé
és bárány lesz a lazított...
Ne csak igéd legyen kövér,
adj a magyarnak grádicsot.

Körültünk nagy népújulás
s maga lábán megy mindenik.
A mi csárdánkban száz dudás
s mind egymásra fenekedik.
Szörnyűnagy lelki s anyagi
ellentét pusztít szertesét...
Jaj, leüti-e Valaki
e Sárkány százágú fejét?

A gátra most oly férfi kell,
ki földet ad és kenyeret.
János vitéz, ki fölemel
tengelyigsáros sziveket.
Jaj, kátyúk, rossz terv, régi kút,
(hová száz József béesett!)
Akadt sorsunknak égi út
egy van: harc emberségesebb.

Nem én, Petőfi morogta:
„Nekünk most az isten kevés.”
Szükségünk van a pokolra:
bár bírnánk minden fegyverét.
Mert barát s ellen agyarog
és tengersok a fegyvere...
Jaj, tartsunk össze magyarok,
itt a pokol jégtűzszele.

Lehet, hogy fogytán van a hit
s azért fogy lassan a sötét.
De át kell ugranunk a sírt,
mint ez új évnék küszöbét.
Arcunkhoz nem vág nevetés;
bután kevés a bánat is.
Mégis aludj csak zöld vetés
a hó alatt, a jég alatt –
és őrizd népem álmait.

ÚJ ÉV... KÉMÉNYSEPRÓ...

Csitt csak, mily átlátszó és áthangzó
most a világ, mint a kristály kancsó!
S minden dolognak külön hangja van,
Mehalt a Víz! Színtelen-szagtalan
nyikorog a Föld: vén, rozzant szekér,
muzsikás jégtáblákkal tetején.

S a szürkés égaszfalt is szinte zeng!
A deres sürgönydrótok tiszta len-
szálai futnak, egyenesre nyúlt,
szilveszteri serpentinek, egy új
Testvériség szép álmát terítve
Sziriuszfényszomjas szemeimre.

Ki az, ki kint jár ebben a pogány
hidegben? Mintha nyitott zongorán
járna, áthallik lépte a falon:
C. D. E. F... csendben próbálgatom
a hangot, melyre visszacsengenek
üvegbillentyúk: téglák, cserepek.

Most jól hallom a szomszéd rádiót
Ifjak törik a csók- és szódiót.
Törik, de mindtöbbet óhajtanak
s az öregek mélyet sóhajtanak,
mert új terveknek és szerelmeknek
szekérútjai mind nehezebbek.

Most kapunk nyílt és ahogy csapódott,
megzendült a ház, mint a csalódott
királyfi kristálypalotája... Im
könnyes szemeim ereszén a rím
is jégcsap mar. És látom, hogy bejön
s közeledik a nagy Kéményseprő.

G. Á. H... Hallom, hogy kürtönkbe nyúlt,
mint gyermektorokba, hogy szép Tejút
békéjén szálljon a kékfüst megint...
Most megy... kis népek kis kéményeit
nézi... majd önző, szurkos nagyokén
kotor-kapar... S már nagyobb mint maga
az Éj.

-30

A Hideg
már-már a kályhám
utolsó védővonaláig
tolta előre hadállásait.

Az éjszaka
totális támadás lesz!
Gazdátlan Szél nyerít.
Valaki a futárt lelőtte
és elcsente a haditerveket,
melyeknek jégszaga
egész lelkembe hat
s most -30-tól +40-ig
őrült futamokat játszát
didergő testem hangszerén.

Látod, mily nyomorult
is vagy te: Én!
Már az egész csillaghadsereg
fölvonult ellened
s a döngő, dárdás darazsak
oly közel hemzsegnek itt
az ablakod alatt,
hogy mindjárt megölnék
és összeroppantanak.

A szikrázó zenit
acélkék tetejétől az aljig
csak az egy Vezér szava hangzik.

És hallom, amint
szemlét tartva kint
a csikorgó havon
kemény léptekkel ellep –
s a Félhold
mint fényes ezüst rendjel
ragyog a mellén.

INFLUENZÁBAN

Haragszol... írod;
könnyű Neked,
mert minden titkot
én viselek.
Enyém a bánat

és az oltár,
hol kék-párásan
föllángoltál.
Enyém a tömjén
és a babér,
mint néma hősé,
ki halni tér.
Haragszol... Persze,
hiszen ráérsz.
Nézd, cenk testemre
tüzes páncélt
kovácsol a Láz
nagyravaszon -
és Te kint sétálsz
a tavaszon
és Tőled zúghat
a vak Nemlét...
Pedig kis ujjad
végső percét
kéne csak nyújtnod
tikkadt számhoz,
hogy minden csúf rossz
bajon áthozz.

Ó, szent Vonzalom,
aki tartod
minden kis atom
közt a kapcsolatot;
fagyasztasz s újból
gyújtva bújtasz,
ne hagyd, hogy rúdul
szertehulljak!
Most tudlak csak e
pokol-kéjben,
mintha nagy Dante
erdejében
járnék... És holtak,
élők jönnek,
lelkembe dobva
mosolyt, könnyet,
fülem üstdobján
s szemeinek
parazsán dongván:
pajkos dzsinnek.
És zúg az erdő,
mint a tenger:
és jó a Nemtő
gyermekkel...
Ropog a bozót
lángja égis:

jössz... és tilos hó-
lábad vérzik.

Még látom arcod,
büszke vállad...
Már félig alszom:
elbocsátlak,
elengedlek, mint
karcsú csónak
testét, melyről im'
mégegy csóknak
piros zászlója
int - és csendben
elmerülök a
végtelenben.
Ni, hogy inog már
ágyam széle.
Léket kapott tán?
A fedélre,
fel, Lélek! Bátran
védd a hídfőt!...
Én már rád raktam
ércterítőd:
a formádőrző
aranyrímek
palástját, örök
angyalhímet...
Csilloghatsz benne
büszkén, szépen –
Csak a nevemre
ne hozz szégyent!

TÉLUTÓ

A Szél,
a hórihórgas, hóbortos bűvészinás,
eltüntette mind
a kéklángú alkony alkoholjában égő
felhőli varázskendőit -
s a tiszta úrból megint
lerohant a Hideg.

Megroppant a Föld rossz gerince.
Szinte látszott csontváza,
amint egy delejes kéz,
végigsimogatta a világtalan fák
sudarait

és a kenyérré
és emberré lenni kész erőket
visszakergette a szikkadó sárba,
mely felett újra
szikrázva lebegett
a Semmi.

A feketekék hattyú-Éj
mégis elkezdett énekelni,
a szerelem ős zsoltáraiból;
s az elefántcsont Hold,
s a kigyószemű, zöld Esthajnalcsillag
az eredendő bűn ígézetével meredt
a tanyaszobára,
hol a haldokló meleg
néhány sült krumpliszem szagával
csalogatta
egy ezeréve békétlen paraszt
kódorgó lelkét,
hogyan megszülessék e tájra.

S míg bent az anya
- önmaga zord bábája -
forró kínok közt olvadozva vacogott,
kint a Sátán réztrónját tartó, pogány
világban
a meddő Vénuszra hunyorgató,
öreg náderesz szemoldó pilláján
hirtelen
jéggédermedt
egy kövér harmat -
csepp.

ÓH, SZENT EGYSZERŰSÉG

Mint egy egyenlet
egy ismeretlennel,
mint egy képlet,
mely látható tonnájából kilépve
újra lebegni készül
a villanyos föld felett,
én is
haladok a megoldás felé
és mind tisztábban beszélek.

Utálok mindent, ami összetett.
Utállak, sápadt Gondolat;

gázmaszkos Alkultúra;
lelketlen, széptestű Gép;
marakodó nagygyermek
játéka: Politika.

Nem szeretem a Várost
és úrhatnám, szodomás szegénységét.

Nem szeretem a Költőt,
aki elszakadt a földtől.

Nem szenvedem a Bölcset,
aki dohos szobájában
harakiris késsel
szurkálja ujjongó testét,
hogy gyantát csurogjon,
mint a fenyőfák.

Nem birom a sokféle
keresztény Szamuellit
s a mérgezett meddő lelkit
hivatalát.
Inkább harsognám már
a farkasok dalát.

Szörnyű,
hogy most is
itt bent kell ülnöm,
pedig érzem már a kint
halkan dohogó két őszállat:
a Nap és a Föld
kettős lélekzetének
börtönöm falát
verdeső villanyhullámait
bizsergő bőrömen:
Élet-Halál,
Élet-Halál,

Óh, szent Egyszerűség!

Úgy várom már a pacsirtát,
hogy mézgas Március
illatában loholva
újra elővegyem a két kezed
dagasztotta kenyér
drága testétől megszentelt
bicskát
és a pattogó gyümölcsfáimat
metsző,
csattogó ollót.

Úgy várom, hogy Te is
megszépülve a rámgondolástól
virágba borulj,
mint egy Barackfa
és a hús és vér ködén átragyogó
szíved meztelen csillagát
meghajlító delejemre
a délibábos homok
tavaszi színpadán
táncolva lengj át rajtam
a halhatatlanságba.

HIMNUSZ EGY VIRÁGZÓ FIATAL BARACKFÁHOZ

Üdvözlégy szent Barackfa:
márványvirágú álom!
Szellők, felhők szerelmén
földből, fényből nyílt csoda!

Pirulón kereng még a
Tűz teje szűz eredben,
de liliomderekad
már táncos Nap karolja.

Isteni Csipkebokor
Shiva arany homokján!
Téged néznek az égi
utazó „Himaláják”.

Kristálybadermedt Víz: kék
Március ablakára
tündérkezekkel rajzolt,
hószagú jégvirágok.

Óh, szirmokkácsordult Szél!
Óh, ízek és illatok
angyali üdvözlétnél
tisztább fogantatása!

Szeretlek, örvendezőn
öleljen a levegő.
Nászkoszorús fejedén
fátyolként lengjen a fény.

Szeretlek, száz gyötrődő
gyökered éjjeléből
harsány, víg diadallal
virágba virradó Rög.

Imádlak, négy ős-isten
győztes gyönyörúsége.
Tapsolj és bodorodjon
friss barack hónod alatt!

KÖSZÖNŐ KÖSZÖNTÉS

Téged nem tengerek
kék titka ringatott.
Nem is úgy születél
kagylóban, illatos
hócsipkés habokból.

Mint karcsú szivárvány
jöttél tünt viharra;
égből csöppent csoda,
éjeim csillagja:
bronzlángú, barokk Hold.

Téged nem csintalan
istenek nemzettek.
Gyümölcs vagy, akitől
ágaim reszketnek
örök-fiatalon.

Valóság, mely minden
álomnál gyönyörűbb;
gyémánt, kit két szemem
szépítve köszörül,
hogy átsüsse dalom.

A Hegyről lefelé
ballagva láttalak.
Állt az Idő s a táj
lábadnál álmatag
pihent mély közönyön.

Én zerge-termeted
néztem és a szádról
jószagú számóca
csüngött... Holtig áldom
jójízét. Köszönöm.

„PACSIRTA”

Szinyei-Merse
modorában

Az esztelen kék
meztelensége
millió tulipán
és millió kökörcsin
tüzével éget.
Óh, kék porcellán özönvíz!
Ki gyújtott téged?
Ki festette e lángot?
S ki tereli most rajta át
e bájos,
szabályos ívben vonuló
bodros bárányok
méla felhőcsapatát?

Fent és lent
csend.
S a füttytelen fűben
félvállra dülten,
mint frissenhullt rózsaszínhavas,
csillogószőrű őszibarack
fülelsz
egyedül,
istenin,
magad.

Micsoda hang az,
mely most csillagos csípőd
és halksodró hátgerinced
Tejútján keresztül
sarkadtól ezüst ajkadig
a semlyék selymén
egyetlen fénybarázdát
szántva végigrezdül,
hogy tekinteted
a végtelen csendjét átszakítva
vágyad madarát
égre röppentse?

Óh, Fény-Ararát!
Óh, hangok, színek és ízek
miriád kacér sugarát

egybegyűjtő Lencse!
Élet Edénye!
Kristálymedence!
Villanyos Palack,
kit édeskeserű szavak sava
mart a lelkembe,
ragyogj,
tükrözd vissza a világot -
és míg e dal,
részeg szívem dala
csattogó gyönyör szárnyán
lebegve,
örök tavasztrillákat
zeng Feletted,
némuljon el az ajk
és vakuljon meg a szem,
aki látott.

GYALOGOLÁS A PORBAN

Gyalogolok, gyalogolok.
Egy órája, hogy loholok.
Nem futok, csak bandukolok.
Azt se tudom, hova jutok.

Gyalogolok, gyalogolok.
Két órája tart a robot.
Nehéz munka. Fog a homok.
Megyek és nem gondolkozok.

Gyalogolok, gyalogolok.
Három óra. Abrakolok.
Számban szent neved áporog.
Fejemben hús álomporok.

Gyalogolok, gyalogolok.
Veritékem földre csorog.
Néz a Nap, vén alkoholos,
s a végtelenből hunyorog.

Gyalogolok, gyalogolok.
A homok, mint friss hó ropog.
Régi verseket mormolok.
Isten veletek, motorok!

Gyalogolok, mint Petőfi,
mint egy méla Tempefői.

A felhők, a nemisföldi-
szépek, anyám szemfedői.

Gyalogolok. Olyan őszi
ez a Nyár. Már kezd vetkőzni.
Nem látok egy temetői
lelket se most szembejönni.

Gyalogolok, gyalogolok.
Mögöttem: Család... rokonok...
Máriám számárháton - s ott
leghátul a hős Népcsalók.

Hajh, Csiga-politikusok!
Gyerünk, gyerünk! Szemem huhog.
Gyi, két szürke! Gyi, táltosok!
Nem látom már, oly porosok.

Gyalogolok, gyalogolok.
Új világot szimatolok,
hol a bajok nem konokok
s szebbek temetők, városok.

Gyalogolok, gyalogolok.
Tüdömön harcot sípolok.
Minden rongy ruhát eldobok.
Jobb és balkarom ellobog.

Gyalogolok gyalogolok.
Apránként szétfoszladozok.
Már csak Szív vagyok, mint azok
a gyalog Meztlábások.

Jaj, dicsérő nyelvem hol van?...
Könnyülök, mint csillagokban
fészkelő fény. Szállj föl gyorsan
szegény szívem és dalosán

repülj! Repülj angyalokkal,
énekelve a magosban.
Eddig úgyis hitvány fokban
éltél, mint béka a porban.

BIALYSTOK

Bialystok bús térein
mint a sarjú hullt a muszka.
Kétszázezer volt a fogoly
és sokszorta több a hulla.

Bialystok csatásíkján
elbukott a bolsi eszme.
Szegény Európa mintha
újra könnyebben lihegne.

Bialystok fölött régen
nem harcolt már Krisztus sehol,
csak a Gépnek szörnyű teste:
néppusztító vas és beton

Bialystok sötét egén
ha vörösen kél föl a Hold,
hasztalan rezgeti Röntgen-
fényét, föl nem érez a holt.

Szörnyű véres trónja ingtán
szökni készül a vörös Cár.
Vajha meg se állna többé,
csak valahol az Uralnál!...

És recsegett a rádió,
ujjongott, sírt: Bialystok!
Őrült öröm! Bolond világ!
Fuss belőle, Bolond Istók!

Fuss ki a pusztai csöndbe
s nézd a rozskévék ezreit,
amin az aratók halkán
szép holtakként emlegetik

és rakják a keresztekét,
sárgalángú, esti máglyát...
Fiaink, a keresztesek,
állják a kárpáti vártát...

Mint a csöndes falevelet
el-elkap egy hosszú sóhaj.
A legtisztább világnézet
ott van talán fönt a Holdban.

Hallgatom a néma hársat.
Millió csillag szikrázik.

Hajnalt várok: hajnalkáim
fehér béketrombitáit.

„MÁRIA”

Mint a kelő új Hold csípőd fényt ontva ring,
friss pusztai álom, eleven rozmaring.
Nem tudom, hogy hívnak, hogy van-e szeretőd.
Lábaid csókolják nevető temetők.

Nem kérdem, miért sírsz, mert szűzi koronád
győztesen kiragyog könnyfátyolodon át
s Téged néz palota, Téged vár a tanya,
forgandó szerencsénk szép álló csillaga.

Mária! Mária!... Látlak és érzek:
másítója lesz e pária életnek
Hallom, a paraszt föld feszíti ágaid
és beléd dobogja feltörök vágyait.

Virágzó két karod csupa csókígéret.
Pacsirták s proletár verebek dicsérnek.
Rajtad mézes füvek csöndje áramlik át,
míg izgága lánggal ég a beteg világ.

Szép vagy, akár egy tyúkaljnai krumplibokor,
melyen a déli Nap örök békét kotol.
Teremtő ágyé kod körül szél lengedez:
jövendőnk sugalma, titkos értelme ez.

S mégy, tikkadt tájakat üdítő csobolyó,
édesszagú, lila, jó földimogyoró:
étele-itala millió magyarnak,
kik másnak szántanak, vetnek és aratnak.

Szétszóró századok tartó ősbálványa
az Úrnak szeplőtlen szolgálóleánya;
betelését váró, gyönyörű kívánság:
májusi zöld légben hullámozó, dús Bálát.

Kis Kinizsik fája, bimbózz hát csecsemőt,
erős kígyóölőt és szegényszeretőt.
Telítse testedet mennyei, hős malaszt
mert az úri Idő meddő s mindent maraszt.

Mint a ringó bölcső, indulj csodaszekér
sorsunk csillagútján új ezerév felé.

Gyermek és munka kell, katona, katona...
nem herék aranya, nem szó és babom.

S ha még nem hordanád új üdvök csiráját,
néhai vastrónok tűzcsóvás királyát:
Embert, ki szikrát csal kiszáradt lelkikből –
terhesülj haragot villámló szememtől.

KAKUK

Aludj,
úgyis hiába élsz akár száz évet,
ezt a világot meg nem váltják
se eszméid, se szenvedésed.
Ka-kuk.

Aludj,
zöldtollú láng: nyugtalan léleklángom
a titkok égő rengetegjén.
Amit most hallasz és láatsz, úgyis rossz álom.
Ka-kuk.

Aludj:
házam, hazám, kertem és népem
a tengervészes Éj csöndes viharszeméken
és lapulj szívemnek Istenfélés
éghetetlen pelyhével bélelt fészken.
Ka-kuk.

Aludj,
és ne kérdezz semmit, kiért, miért és meddig
ez az építő rontás:
agyafúrt gépek lázadó sárkányharca,
gyehennás bombák véres magvetése,
próféták és hangos szóhabakukok,
kik beletépnek az aranykakukos Csönd selymébe.
Ka-kuk.

Aludj,
és ne siránkozz,
inkább te is imádkozz a teremtett állatok nyelvén,
kik veled együtt forrongva dolgoznak, némán
a szapora szegénység győzedelmén,
hogyan tiszták maradjanak, mint frissen meszelt falak,
magyar tanyák és magyar faluk.
Ka-kuk.

Aludj,
és halkán virassz féliglecsavart lámpa,

míg hamuba és lávába takarózik a Múlt.
Én már hallok, hogy jön-jön, túl a háborgó csöndön,
omló hegyeken, vizeken, suttogó, éji nádon,
mint farkasgyűrű Miklós holdfényes árnya,
a titkos, ifjú óriás:
az Új.
És nem lesz se idegen, se hazug.
Ka-kuk. Ka-kuk.

RAGYOGÓ POGÁNY OLTÁR

Immár álomnál szebb való vagy:
látomás. Tán ezért szeretlek.
Meg oly gyönyörű ázsiai
metszése volt diószemednek.
Rőt hajadnak is olyan barbár
rőzseláng színe s illata volt,
mint ezerévnnyiről lobogó
tűznek a Gobi-sivatagon.

Valami régi rege fényét
szórta bőröd, a barnameleg.
Mintha szőrén ülném a vágyat
és kívánnám a kancatejet,
szomjas, fanyar most is az inyem,
csupa keserű iszap arcom:
a tengeré, mely eltűnt és bús
fövényt hagyott a Tiszaparton.

Sivár sziket, szikrázva meddőt
és homokot, csendest mint a hó
mely, ha fölizzik a szíveimtől,
rezeg és képeddel ringat... Óh
hogyműlök a déli pusztán
tükrös vizében pőrén állva,
s csodaszarvaslábbon iramlón:
Dúl menekülő tündérlánya.

Hogy illansz földfölötti síkján
a meggyűlt világingoványoknak
vérmuzsikás királyi nászból,
mit szétriasztott a zsványhad
A homlokodon gyertyák gyúlnak,
miket semmi eső nem olt már
és mintha agancsod nőtt volna
rohansz, ragyogó pogány oltár.'

És kergetlek bessenyőbarna
felhőkkel, mikor szűz kalászkok
táncolnak és égő pipacsok
dalolják betyárballadájok.
Kergetlek a kék mennydörgéssel
szálló egek káprázatában,
a tündérkedő pillanatok
szüntelen hózivatarában.

És futsz, futsz - nyugtalan Nyugatnak
hol a nap tűzben, vérben áldoz
és szörnyűbb szörnyűségeket lát
mint szegény megszállott Szent János
Mintha nagy bűnért vezekelnék
elém bukkansz, majd eltűnsz újra
versenyt repülsz ezer Tavasszal
s lábod örök ifjúság fűjja.

Új, új nyilat lövök utánad
új verspányvát futó nyakadba
Hiába! Most nem lehetsz enyém:
hajrás szívem futó kalandja
De látlak! És ez szebb valóság
mint sivatag deszkák piacán
a port rúgnod, hogy friss, nyers húsdod
fontolgassa egy kalmár bankár.

SZITAKÖTŐ 1940-BEN

Óriáslány
játékszere:
gyémántfényű
szárnyas eke,
repülőgép,
neked való,
bukóbombás
Mákszem Jankó.

Hogy muzsikál
kis motorja;
berreg, surrog,
víg motolla.
Fejem felhős
csúcsa körül
bukfencezve
csillog, röpül.

Most pihen egy
levélhabon,
repülőgép-
anyahajon,
mely, ha fölszáll,
mégse billen.
Így szállok el
én is innen.

Egész közel
hajlok fölé:
roppant üveg-
szeme sötét,
szörnyű ablak...
és mögötte
Valaki ül
átöltözve.

Ni, már lendül,
légi hinta.
Száll a halál-
madárminta.
Csillog, rémit,
új hősmese...
A vén világ
pusztul bele.

A TÁVOLI, ÖRÖK KEDVESHEZ

Angyalom,
szép, messzeszállt hajóm
ki a veszejtő Idő délibábos vizén
ringsz most valahol, karcsú kékaranyfüst,
gondolsz-e rám
Te, a kitérult világszezám legnagyobb kincse?...
Bár közelebb hozhatnák hangod
az augusztusi égen sétáló felhők,
hogy szivemben lüktető lépted hüen hallanám,
miként az esti tarlón ballagó pásztorlányt a lomb!

Angyalom,
Holdakkal ékes Földem,
bánatok mögött tündérkedő Napom;
Te csak szavak színeképen és szívvel fogható.
Álom,

szeretsz-e még engem,
ki a végtelenség ízét hagytam a szádon?...
Bár közelebb hozhatnák orcád
e rokkant nyár végét változva lejtő Évszakok,
hogy tisztán érezhetném halhatatlan formád,
a versműmiákban őrzött,
balzsamost!

Angyalom,
világok méze: nyugalom
a húsevő, harcos csillagok alatt;
Te száz alakban is mindég csak Egy:
a vérbűvölő, barlangi ős varázs,
rám borulsz-e majd
az éjbezárló ég ablakán?...
Bár már egész hozzám hajlítanának a fáradt,
haláldongó Szent János fények,
kik alszanak mennydörgősmesszi, távol,
hogy síromban, üres szemgödrökkel is
csak Téged láthatnálak,
ki örök álmaimban tanyázol.

SZEPTEMBER

Szagosfürtű szeptemberre
mindig bánat száll szívembe.
Azt se tudom, mit szeretnék,
csak mennék, messzire mennék.

Az ég mesebeli kékje
mintha földöntúli béke
illatával hívogatna
s mély selymével simogatna.

A reszkető nyárfa hegyén
elröppeni kész a levél.
Bár szánhatnék én is bárány-
felhők fehér gondoláján

új és békés csillagokba,
mik akkor is vannak, hogyha
nem látszanak - csak mint álom
csüngnek túl e rossz világon.

Nincsen húsuk, nincsen vérük,
se vágyuk, se szenvedésük;

csak ragyognak nyáron-télen
feketében s álomkében.

S mint szőlő multán a karók,
állnak hősen és csupaszon,
háborítlan, csókolatlan,
mint Te most e gondolatban.

ŐSZI DAL

Lángol az ökörszín
és a fehér falak
égnek a kökőrcsin-
színű kék bolt alatt.

A hulló levelek,
mint a tiszta ércek
a múlttól zengenek,
hogy ringva leérnek.

Mélyei sóhajt a lomb
kéket lobban a tó;
lopva léptet a Gond
és meglep, mint a hó.

Vörös szőlők mögött,
hol még táncol a Nyár,
betyárnak öltözött
árnyék fokossal áll.

Én nem eresztelek,
fogom virágkezed,
bárhogy verekszenek
bolond világszelek.

És csöndben alszom el,
miként a hősi fák,
csak néha sírok fel
mint rekedt vadlibák,

mert az Ősz kékarany
vödreből nem lehet
innom több szép nyarat
és örökéletet.

VADLUDAK

Az őszi égen
ólmos sötétben
húznak a hangos
vadludak.
Míntha magukkal,
rekedt jajukkal
tömnék az éji
vak lyukat.

Merre? Dunára,
vagy a Tiszára
mennek?... Fülellemel
figyelem.
A fényvirágos
villanyos város
is találgatja
idelelenn.

Vadvizes rétek
szeme fölréved
furcsa, rikoltó
szavukra.
Mikor lesz vége?!
Mikor lesz béke?
...Várunk vak csöndben
lapulva.

Az idő zordul, -
vagy sorsunk fordul
csikorgói) egy új,
merészet?
Éj repülői,
mi fog még jönni?!...
Kérdőn kiáltok
felétek.

De ti csak messze
nem tudni merre
szálltok, sirályi
szép vadak...
Míg félredülten
a siket űrben
hányja Földünk' – az
éjszaka..

KARÁCSONY ELŐTT

Ott fönt,
ott nincs hiba.
S tudatlan tudni oly jó,
hogy a szép Fiastyúk
fényes fiaival
ma este is pontosan följön
és zúzmarás akácunkra ül,
hogy sziporkázva égjen rajta el,
mint óriás csillagszóró
a karácsonyfán.

Ott fönt,
ott nincs hiba.
De a kis dolgok, jaj, megölnek!
Üldöznek és gyötörnek,
még álmomba is utánam jönnek
és dalolnak:
„Lánc, lánc
Eszterlánc...”
Millió tárgy,
millió szál,
millió cérna,
millió tündér,
kik oldoznak és kötöznek.
Az éjjel is azt álmodtam,
hogy valami bálon
elhagytam a botesernyőmet,
- Pedig tudom, hogy ott van
kint a tartóban. -
Viszont
bicskám, a kedves,
akit pár napja
szinte szememláltára csent el
a szellem,
álmomban meglett.

S így vagyok folyton
bicskával, esernyővel,
ceruzával, könyvvel,
fésűvel, gombbal,
dugóval, lakattal
örökös zavarban,
szakadatlan gondban.
A kis dolgok, jaj, megölnek!
Mint pajkos dzsinnek

fejemre törnek
és rajtam dobolnak.

Néha már a vén szekrények is
utánam dohognak,
ha elfordulok tőlük, mint tegnap,
mikor hasztalan kerestem
egy párnám alá gurult,
fényes, drága gyöngyöt:
a könnyed.
Ám a kis vízcsepp, a bitang,
addig kalapált vígan
a tetőn,
míg lyukat talált
s azóta, mint a bomba,
pontos: mindig egy helyre üt,
hogy egyszer átfúrja a mennyezetet
és betörjön a - koporsómba.

Jaj, víz, romboló víz!
Poharaim, hat Römer-pohár!
Szép boros szervisz!
Rohanok.
Egy, kettő, három, négy...
Még megvan mind a hat,
s mint egy „család” tagjai
halk csöndben-zölden
ülnek az üveg alatt.

Igy ülünk holnap
mi is majd hatan
szentesti asztalodnál,
Isten,
hitben
és szeretetben.

Mert, hogy belőlünk eltörj
egyet is,
az lehetetlen!?

BEÁLLT A TISZA

Száraz, zsarnok Tél. Perzselő lángja
könyörtelenül süt le. Az ég is
mint a magyar sors kemény. Szavára
beállt a Tisza Titeltől végig.

A füzek kérő, meztelen karja
nem mozdul. Megdermedt minden ritmus.
Elaludt kuldúsnak néma ajka,
melyre ráfagyott „Miatyánk” s „Krisztus”

Mint elhajított Isten-ostora
élettelen a Folyó. Fekete
s fehér sudara kétágú „Soha”...
De, ki tudna cserdíteni vele?

Állok a jégen. Egyformán lehet
most siklani föl: az árral szemben,
vagy lefelé. - Csak a maró szelet
érezem északról s benne a Medve

dörmögő hangját... Ki áll majd ellen,
ha fölenged és lerohan az Ár?
Megint magunkra maradunk, ketten:
Magyar Dávid és Góliát Halál?

Állok a jégen. Északnak: ború,
Délnek: derű. De hát hol is vagyok?
Mindég e „vagy-vagy”. Béke? Háború?
És Nyugat-Kelet őröl, mint magot.

Öröljük magunk nagy kövek között,
öröljük szívünk, öröljük eszünk
nagy népek között. S így megy tán örök
életig, míg csak por és hó leszünk...

Száraz, zsarnok Tél. Kacagva szórja
száz Ördög önző gúnyját az égig.
Végzetszél fütyül. Mint parancsszóra
beállt a Tisza Titeltől végig.

TÉLI KALEIDOSZKÓP

Róma. Havas narancsfák. Közöttük
egy Hölgy sétál, kacag és sír. Örült.

A Chanips Elyséesn is furcsa hószag.
Bús párok és négerek vacognak.

London jelszót pipál, roppant kémény:
„Szabadság!”... S a világ prűszköl: VÉR! VÉR!

Hennelines Berlin csöndes. Győz-e
a szervezetség aszkéta gögje?

A Fehér Házból egy fehér galamb
szállt ki... Ez is tőzsdejáték? Kaland?

Moszkva. Köd. Itt még a Cél is lompos.
Fordítsd szemein kaleidoszkópod.

Finnek. Rajta! „Nem sokaság, Lélek
és szabad nép" tesz csodát... Szegények.

Lengyelek. Hajh, fene fátumhősök!
Dardanellák. Hát még nem dörögtök?

Maginot.. Siegfried... Árpád vagy Zrínyi...
A Tavasznak nem is kéne nyílani.

Magyarok. Vigyázat a vonalon!
Bástyák, kosok, most okos nyugalom.

Nini. Grönlandban az eszkimónak
jó. Az „örökös" hó és jég olvad.

Megint Róma. A Pápának arca
szomorúan mered még a harcba.

Budapest. Minden vastag fehérben.
Gyász ez? Álom? Tétlen vágó? Nem értem.

Isten. Nézz le! - Tán e roppant Téllel
is inteni akarsz: Legyen béke!?

PUSZTAI GAZDAKÖRBEN

Rossz tavaszban, rongyosmohásan,
kínlódó fák közt, vakon, szótlan
s mint jómagunk konok Mohácsban
pang a Kör is meghasonlottan.

Él-e, nem él-e, nem is tudja.
Félig még bent a földárjában
áll az útban, minthacsak kútba
esett volna jószándékával.

Panaszkodó, pipás parasztok,
kiknek lidércáima a város,
lesnék itt a központi hangot,
ha megérné, de csak pár rossz

plakát s „patent” könyv szövi, mint pók,
a penészes, halotti csöndet,
mely megmozdul, ha benzinhintón
bentről és fentről urak jönnek:

válaszfaldöntő s-verő urak,
történetgyúrók, parolásak,
kik műveltetnék az őszart,
de salétromos vakolás csak

rajtuk a paraszt lázas gondja.
Belépünk - s beszélünk bajáról
jelennek és múlt századoknak,
Zápolyákról és záptojásról,

melyből élet és magyar világ
nem lesz soha, hiába várjuk:
(az ilyeneket hajdan diák-
korunkban a szónokhoz vágtuk.)

Beszélünk s mindbentebb haladunk,
a jó világot emlegetve
s maradunk, maradunk, maradunk,
csak az Istennek tartsa kedve!

Iszunk és nő a szóemelet:
Egyedem, begyedem, tengertánc:
koppasztjuk a kopasz verebet.
Hajdú sógor, hát te mit kívánsz?

Jobb osztályt, zöld hitelt, kék küvet,
jobb utat! Jaj, mennyi adósság!
Hegyesek már nyelvek és fülek.
Ásatunk új Átokcsatornát

zsidókkal!... Jó lenne dolgozni,
hogy úr és pór vér összébb szokna.
A harc oly közel kezd tombolni,
hogy az ősz hazugságok tornya

ránk dől. S ki fog a sok hullt kőből
új szerrel új templomot rakni?...
Szeretném szemközt a tükörből
magam is sírva kikacagni.

GÓLYÁK

Tavaly tavasszal volt egy éve,
hogy fészketrakni hozzánk jöttek.
Azóta, mint készülő verset,
lelkemben hordozgatom őket.
Kertünk végén nagy nyárfacsonkon
tanyáznak, hol a csönd édig nő.
Költő- és madáróriások.
A fészkek is hozzájukillő.

Szeretnék néha fölröpülni
és a magasból rájuk lesni.
Jó lehet nekik biztos törzsön
és mégis föld fölött lebegni.
Fentről mélyebb mélység a fészek,
és egyszerű titka kitárul.
Így olyan, mint egy rejtett, hatvan
centiméteres mozsárágyú.

És még folyton nő, folyton épül.
Békák helyett az öreg gólya
piros csőrében szürke téglát:
a gáz és gallyat egyre hordja.
Nagy ívben jön leállt motorral
s hangos örömkelep közt köt ki.
Négy a család náluk is. Egy ép
a várfalon állva köszönti.

Ez már titokban próbálgatja
a fényes, ifjú vitorlákat.
Jó a madárnak, a gólyáknak,
nehéz a sokfias anyáknak.
Fáj nekem is a sok-sok fészek
elszálló fiainak gondja.
Vadgalamsírás bujkál bennem
s tekerget, mint nyakát a gólya.

SZEGÉNYEK

Istenbogarak, szelíd gombák,
szaporadolgú, ürge hangyák,
szeretlek mint szagos szamócát,
mely szépíti a földnek arcát.

Sápadt tájak eleven színe,
asszonyom, fiam mosolygása,
ti vagytok a levesem íze,
rozskenyerem rózsanyílása.

Csorgó villanyában a Napnak
szétömlöttek a meleg földön
mint enyves fénye a viasznak,
mely védőn csillog a gyümölcsön.

Tarackok a heves homokban
tengettétek az úri multat
s isteninyen védtek mostan,
mikor ég és föld megindultak.

Rátok gondolok reggel este.
Úr- és pórsors fortyog a számban.
Hátha az ősi átok-mezsgye
szétmálik a nagy áradásban?

A mosti harcok óriásak:
mindenkié mindenki ellen,
s Zápolya többé meg nem állhat
Szegednél a kettévált csendben.

Európa vén csontja ropog,
rázzák szakállát az Időnek
s az Arany szekérébe fogott
zsoldos vezérek mind kidőlnek.

De győz a Nép. És nem kell várni
falbontó eszmetrombitákra.
Az új rend tankja föl fog mászni
az ezeréves, latin sáncra.

S győz a föld, melyet nyögve töltött
szent koldusság-Tiszátok árja.
Győztök. - S nem kellünk többet költők,
sem a festett ég menyországa.

SANYI

hetven libát
és pont annyi gúnárt őriz a pusztán,
mint amennyi éveit száma duplán.

Vasárnap.
A hűség és az egyszerűség kék rácsain át
nem háborús-csökkentett fényel ragyog a Nap.

Felhők. Akácok. Friss rozskeresztek.
S a pásztor szemei fényképeznek.

A libák,
tündöklő kövér festécsöppek,
ma tisztább felíérben járnak
mint másszor,
hogy inkább lehessen hallani,
ahogy legelnek
s az elhullott kalászosok
piros csőrükben csörögve-pörögve
falánk nyakukon
széphalkan lemennek.

Sanyi csak pár arasznyi,
de gyönyörű alvó,
paraszi férfibimbó.
Vigyáz.
S a nyolcvannégy ringó vánkos
fehér igézetében
fél,
hogy egyszer híja lesz a libáknak,
s akkor vége a világnak.

Most álmos
talán a lénytől.
Pedig még nem sejti, mi a város.
Lelkében nincs semmi lárma
Csak csúszkál mezítláb a tarlón
és azt sem tudja,
hogy meg se bukna
már az elemi számtanból
a líbiai égről
lángolva zuhant le
Balbo.

AZ ŐSZI SZÉLVIHARHOZ

Te, végtelen, szabad,
ki a nagy, kék teret
egyedül uralva
nyargalsz mindég magad
s farkassal ordítva,

Szahara-fordítva
kénytelen kelletlen
vasfelhő kengyelben
száguldasz szilajul:
magad a paripa
s magad a víg Nagyúr.
Ki vagy? Mi vagy? Az Új?
Vagy a Rossz? Vagy a Jó
világváltoztató
rohama? Vég-kezdet?
Testetlen, bús lelkek
nyugtalan nyüzsgése,
fészkek földrengése,
roppant fák dülése.
Élőn és a hullán
átcsapó, vak hullám.
Futó ég, bukó Nap,
csillagotoló, nagy,
lángvörös lobogás
s pokoli zokogás.
Megőrült, bösz tenger,
melynek habja nincsen.
Istentelen ember
és haragos Isten
harca. Céltalan Cél
mely betölt időt s tért?
Parttalan nagy sírás,
Verdun és Waterloo
üres csatasíkján
vádolva nyargaló
gyötrelmes: Mért? Mért? Mért?

Állj meg!
S szállj le ismét
vetésünk zsengezöld
hajában szendergő,
győzelmes Szelídség:
Megváltó Békesség!

NYUGASZTALÓ

„Hagyom a tanügyet,
Bálint, legyen bármi –
a papíreszűket
papírgaluskázni.”

Mellem csupasz, nincs rajta talmi érem:

befejeztem állami karrierem.

Szabad vagyok. Kis hasam lágyan hintái;
nem fáj se tankáplár, se államtitkár.

„Végeztem.” Sej, haj! S nem sokra vihettem
Nem eveztem nyálas, sima vizekben.

Aki csúszik-mászik és nyalafinta,
mindig azé a töltött palacsinta.

S ki néz ma látva szívbe és kobakba? –
Megyek, rög és becsületrend lovagja.

Megyek, tanszerem gúlába rakom már
előtted, kegyelmes Kultúrrabonbán.

Immár elhajlók tőled, kis sámánod
a puszta vonz, az ősi, tiszta álmok.

Szervusztok Fiúk! Ballag a vén diák,
bár még hajában sűrűk a szépiák.

Búcsúzni bús, de sírni semmi indok:
visszatérek fáimhoz, barmaimhoz.

Most van magyar szabadulások ősze:
szívek, magok hullnak vissza a rögre.

Oldódjatok hát békók, bilincseim,
hadd mosolyogjak mégegyszer istenin.

S legyek közelebb tűzhöz, vízhez, szélhez,
és földhöz: az örök függetlenséghez.

Barmok, nem lesztek ugy-e bosszúállók?
Fák, ti sem fogtok vetni hűtlen gáncsot.

Ti tudjátok, hogy hívó események
között nem hagytam paraszt Kecskemétet.

Tudjátok, hogy nagyobbra nem vágyódtam,
mint hogy rektor legyek zöld iskolátokban,

hogy gyümölcsben, versben és gyermekekben
győzzek gyönyörű magyar versenyekben.

S győztem. Most pihenhetek babéromon.
Csend, béke, rend velem úgyis vérrokon.

Pihenhetek, lehiggadt forradalmár:
hívhat ig. tagnak a Konzerv LekvárGyár.

Minek is izgága tanító ma?
Szabvány a fő és cifra hajítófa.

Szónoklás, latin, s úri történelem...
így vergődtünk át szájas örvényeken.

Magától tanult (maga kárán) a Nép.
Magától való minden igazi szép.

Így lettek fák és teremtett állatok.
(Oh, hogy elvesztek az óravázlatok!)

Jaj, Hivatal: bús sónélküli konyha!
Hogy váltál bennem szent tűz hús iszonyra?

Papírszívük nem tudtam megszeretni:
papírgaluskát akartak etetni

velem! S egy Ede megevé ebédem...
Jer szent Asszony és szent bort tégy elébe,

bort, amilyent a római pápa
sem igen iszik e pogány világba;

bort, hogy tisztulnivágyó s egyre pőrébb
lelkem levesse hitvány szóigabőrét,

bort, hogy boruljon rózsaszín fellebbe
a föld. „Lyukas az istálló teteteje.”

Lyuk, lyuk, lyuk, lyuk... Majd begyugják az ácsok,
az Építők és pár kötény forgácsot

kap a szegény is. A Hon meg új tetőt,
(bár bomba szaggat multat és temetőt).

Szaggasson! Száz gond vércsége vijjoghat,
vidít akasztófajókedve Villonnak.

Meglep a Szépek emléke, mint pille,
s aranyméhként döngsz, bölcs „beatus ille”.

Se baj, hogy üres tőkét támaszt karóm:
van ellenségem és van jóakaróm,

és fogy a vadvíz, fogy tenger adóm is,
szép kislányom is férjhezadom s víg

lakodalom lesz... Mint a veres szilva
csüngök érthamvasan a deres tiszta

őszben s míg fejem halk álmra kondul,
gondom három fiam után messzi lódul,

mesze, a magam s párom újjátermő,
Örökéletbe. Már hallom, az Est jó,

jó hórihorgas jegenyék csúcsán túl
tündérlepellel és csillogva rám hull;

aztán a Csönd mézzel, s aranydióval
hömpölygő hullámán elringatózva

pohárt nyújtok a Csillagszúnyoghálón
felétek: Bálint és Bandi barátom.

MAI REGŐS ÉNEKE

Katona József 150. születésnapján

Szeptember, október,
lombtalan november.
Forog a földgolyó,
forr a világtenger.
Az idő vén fája
ismét lombot cserél.
Olyan az ember is,
amilyen a levél.

Kecskeméti sárban,
kecskeméti porban,
hóban és homokban,
sokat gyalogoltam.
Jártam lóháton is,
vitt a szárnyas táltos,
kinek vers a szárnya
és abrakja álmok.

Szálltam és leszálltam
egy-egy úti kónél.
Hallgattam a csöndet,
mely néha mint örvény
zúg s benne századok
regélnek, őserdők.

Hallgattam csillagot,
multat és jövődőt.

Most is itten állok,
másfélszáz mesgyéjén,
világok ősében,
a nagy örvény szélén
múlt századok sirján
bolygó tüzet gyújtva,
még fiaink arcát,
a muszka szél fújja.

Itt állok és rögbe
rejteks rímes ígét:
egy régi november
tizenegyedikét,
mikor megpillantá
a kis mécsvilágot,
aki a magyar sors
örvényébe látott.

Pennás Katonáról
mondok emlékverset,
míg a keserű Föld
lángja ideserceg.
És látom a bölcsőt,
meg az örök kétség
s remény között ingó
lélek gyertyafényét.

S hallom a félhomályt,
honnan mint kard éle
villog egy Magányos
szabadságeszménye:
Ember, ki magának
szabja világrendjét,
s Alkotója előtt
tépi föl tar mellét.

És hallom a tüdőt,
melyből tüzes lég fúj;
hallom az észet, mely mint
ködbeburkolt jégcsúcs
gyászol s a teremtés-
előtti, hős szavak
szikláit tördeli...
hallom az Őszavart.

Égő láva a föld.
Az ég süket, hallgat.

Fut az örült Végzet
és láncokat szakgat...
És látom a harcnak
egetverő, sötét,
sűrű ágyúfüsttel
lobogó üstökéi.

Világok birkóznak...
Nem is tudom, hogy van:
germán az oroszal,
a Jó a Gonosszal?
Új Cár parancsára
nő a nagy temető.
- Sohse a nép gonosz,
hanem a vezető.

Országok pusztulnak,
s halálból ébrednek –
Ős sorsok, új hősök
kezébe tétetnek.
A magyar is fölkelt
tengermély gyászából.
Ellenből barát lett,
élő a Lázárból.

Látnád Petur bátyám,
hogyan a tűz, meg a víz
hogyan tisztítják együtt
testvérként Meotisz
szent földjét... Mert ez most
a bánki magaslat.
Veszni kell a gőgös,
rabtartó aranyak!

Veszni kell, hogy éljen
a munkás szegénység,
hogyan a szegényt végre
azok is szeressék,
kik most szövetkeztek
a pokoltüzekkel,
hogyan vén Európa
újjá ne szülessen.

Üsd hát német sógor
s te is Magyar János,
kinek friss bakancsa
ősi rögtől sáros.
Dagaszd a sárkovászt,
hogyan keljen az ország
kenyere s fölvegye,

a régi, szép formát.

Gyúrájátok hős Bánkért!
Ő a legszebb álom,
kit keleti fajtám,
álmodott magáról.
Most is Ő kötelez,
hogy a becsületnek
vértőlázott síkján
álljon ki a nemzet.

Gyűrjétek magyarok!
Hamarább lesz vége,
s visszatér Melindák
tündér szemefénye.
És meghököl minden
fajtalan és galád,
ki ördögi nyelvét
ölti reád, család.

Győzzetek katonák
gyalog, avagy gépen,
hogy Bánk hazájában
minden Tiborc éljen
s ölelje majd őket
szép pirosfehérszöld
és övék legyen a
dicsőség - és a föld!

BÍZÓ VERS A GYERMEKRŐL

Mikor a Föld kötözetje recseg,
hamut pipálnak völgyek és hegyek,
viaszkéntolvadnak vasvárosok,
az utakon vak Nyomor vánszorog;
sötét sírás nyög szétdúlt, doni fán,
mert a világnak megújhodni fáj:
féreg, vakond pokol felé halad
s nehéz löporfelhők mögül a Nap
ámulva néz és sajnálkozva ránk,
hogy még nem unjuk a bosszút, halált,
melytől a jégszívű zsarnok liheg,
vicsorgatva fehér, hideg fogát...
óh, érzitek, bizonyal érzitek,
Ilyenkor a meleg Istencsodát:
a Gyermekeket.

A Gyermeket, szebb lét ígérését,
hitet, reményt, tavasz ígérését;
az Úr arcát, ki visszamosolyog,
az Igét, aki testté változott;
a titkot, mely a szív alatt lakik
Gyümölcsoltótól szent Karácsonyig;
az asszony csipkebokráról letört
bimbót: e csodaújrázó erőt;
friss köntöst, mit nyíló sebeivel
virágozón a Haladás visel,
hogy láthatatlan eszmeáramok
drótján gyűjtsa új lámpás századok
utcáit amaz örök városban,
melyben majd tisztább emberség honol
és szerető szívek új száleme...
Óh, magyaroknak Jeruzsáleme,
hol egy évezred koporsója, mint
a jövő azúrbölcsője ring,
a karácsonyi Gyermekek új világ-
teremtő, szent szivrezdüléseiben.

HOL VAGY KARÁCSONY?

Hol vagy Karácsony régi bája,
mely zsoltárokkal illatosan
szállt és a világ téli fája
ragyogott aranycsillagosan?

Hol vagy Betlehem szalmajászla,
préselt csodád mézdús fűgége
hol a jámbor Békesség állva
meleget fűjt Jézus fülébe?

Hol a szent estét váró szívnek
alkonyi, angyalszárnyú csöndje?
„Úgy bámulok a Napba, mint egy
lobbanó, roppant ágyúcsőbe...

Hol vagy hitemnek régi fénye,
mikor gyermekszemekkel néztem;
hóként hullott anyáin meséje,
szeretet trónolt földön, égen?

Mint kisdedet a friss bölcsőbe,
mely fölött új Lét szenderül de

fektetném Kelet három bölcse,
szivem ily tiszta szent derűbe.

JÉGVIRÁG

Rá gondolok
a szemedre,
a hajadra,
az eszedre,
mint az égbolt
a csillagra,
a felhőkre,
a szelekre.

Úgy kívánom
a szavadat,
a hangrejtő
hónyakadat,
mint az erdő
a madarai,
a sugaras
szép nyarakat.

A párnám vagy,
ha pihenek,
hűs korsóm, hogy-
ha lihegek.
Nem szívelek
se hideget,
se meleget
csak Teveled.

Mint aranypók
ülsz agyamon
titokzatos
nagy-hatalom.
És arcomon
mély bánatom
és gyönyöröm
fény-árnya foly.

Mint pisztrángot
a hegyitő,
oly tisztán,
oly elevenen
őrizlek, jaj,

de nem birom
már testedet
a lelkemben.

És ki-kicsap
két szememen,
mint jégvirág
az ablakon:
Kristálytorony...
Nem látja más,
csak én, aki
ezt álmodom.

HÓ

Hó, hó: fehér csönd, tündöklő homok,
mely most a fáradt Föld fölött lobog
s messze leng az esztelen világon,
mint egy mélabús Melindafátyol.

Szép Mája-köd e vaksi csillagon.
Bölcső, a jövő álmát ringató.
Koporsó, fehér és titokzatos,
melytől a hideg menny bolt illatos.

Egy sistergő, nagy csillagóriás
robbant fel és hús gyémántpor szitáit.
„A világ teteje” szólta, hogy a Nap;
a Hold lassan mind széjjelfoszlanak.

A sokból egy, az egyből sok lesz
és a sugár áttör a porszemen.
A sár szenved, míg benne lélek él,
aztán szellem lesz és Istenbe tér.

A Himalája szólta, a tiszta bölcs,
hogy egytestvérek leszünk mind a Föld
ölében... És a kristálytisza szó
hullt-hullt a barna rögre, mint a hó.

Hó: tiszta ágy, hol fölébredtem én
s hová pihenni térek egy fehér,
csillagokkal csikorgó éjjelen.
Hó, hó: csiráink őrző jégkebel.

Pokol, féhéren izzó jégpokol,

ott messzi a vad, muszka síkokon,
hol fájva égnek élő őrtüzek:
gyertyák, kiket a nagy, szent örület

gyújtat a kegyetlen Tél asztalán,
hogy kitombolhassa magát a Cár,
aki előtt elsápad minden arc,
aki miatt négy fal közt, mintegy halk

tengeralattjárón, a csöndbe bent,
remegve, várón bújunk össze lent
s csak néha vet föl ég felé a mély:
hol, merre, messze van-e még a Cél?...

Hó, hó: Óceán, útlan, céltalan;
színtelen álom - de már benne van
mind a hét szín titkon begöngyölve,
mint a zászló pirosfehérzöldje.

Benne van a bimbók lázadása,
bízó lelkek jószágáradása;
benne a szerelem gerlehangja,
szivárványbontó, új szelek napja.

Benne van a győzelem, a Tavasz –
- Én már látom is az izmos kamaszt,
aki majd levágja a vén, setét
Óriásnak fehér zsarnok fejét.

FEHÉR HAMVAZÁS

- 1940 -

Hahó, megállj fehér hajú,
hószakállú, öreg király!
Verd a melled s fehér hamut
hints fejedre örült Világ.

Te, halállal farsangoló,
bűnös Bolond térj magadhoz.
Itt van Húsvét. - Agyarkodó
farkastestvérem hamvaszkodj.

Te is, ki mint bűvölt kobra
társadra még vadul nézel,
tégy komorló homlokodra
hó-keresztet Hadvezérem.

Nézd, hull a hó s az őrhelyet
szívzsongító dal lepi meg.
Lopva jön mint hógörgeteg
a Vég. S a Föld Pompeji lesz

Nem elég, hogy jó a Duna
s a Kárpát szent védő falunk,
tisztulnotok kell rossz, puha
Városok és bőjtös Faluk.

Hátha a fehér szügyű Mén
Húsvétra új hegyre ugrat,
és a görbe Kriván kürtjén
az Úr föltámadást fúvat!...

Mint fehér hamu hull a hó:
andalító tündérmese.
Minden fehér: a rút való
és álmainnak kék hegye.

És hull a hó és hallgatom
e roppant fehér hamvazást
s a roppant fehér parlagon
a kóválygó, éhes Halált.

HÚSVÉTI TOJÁS - 1940.

Nézd, a Föld mi szép új
óriás, csodás,
hímes fehér héjú,
„húsvéti" tojás.
S hogy forog Március
kékjén élesen.
Hogy forog száz kis nyúl
róla éhesen.
Még nincs festék rajta,
se berzseny, se karc.
Minden táj egyfajta:
oláh, szerb, magyar.
Hó és csönd tölti be
a világteret.
Hóba s Petőfibe
mélyedve megyek.

Hó alatt nem is ver
tán a Föld szíve.
Oly halk, mint a szikben
az eszme-csibe;
mint a Csász, a bamba,
kit János vitéz
döntött a patakba
szétcsapva vizét.

Csönd. A hármás halmon
és a négy folyón,
fönt a kék szakajtón
mégis már kotol
s szétterjeszti szárnyát
közös Tyúkanyánk
s szétrezgeti párás
teste sugarát.

Pedig se jó, se rossz
néki e „haza”.
Csak költ és jön eposz:
új Kalevala.

Mindegy, ha zord, ha víg
a világfolyás,
jön a milljomadik
szép feltámadás.
És moccan a csíra
és koccan a csór
és mozdul a szikla
és ámul az őr.

Török a varázslat,
megcsörren a lánc
s három Ige száll az
egekből alá:

Egyre a Tiszának
reccsen szűz jege
s zendül Attilának
ezüst kürtjele.

Kettőre száz illat
fésüli haját;
remegnek a hidak
és feszül a Gát.

Háromra az Álom
rajtunk átlebeg...
És a Királyhágón

én is átmegyek.

TAVASZ?

Bolond Tavasz ez.
Lyukas gyűszűnél
nem sokkal többet érő.
Napfoltos nappalok,
északfényes éjek,
mágneses viharok
sodrába dőlt népek,
rohanó Romeok
rohanva is késő,
halálos tavasza.

Őrült Tavasz ez.
Öreg, mintha a Tél
nagyanyja lenne.
Elvarázsolt tündér!
A haja hó,
ruhája ránca csupa szél,
az esze április,
a szeme árvíz és dér.
Vén koldúsasszony.
S ott ül az álmos
patikasarkon,
s ki-kinyitja a zsákot,
melyben mennyei morzsák,
csodás szenterzsébeti rózsák,
most pattogatott barackvirágok
csiklandoznak,
és illatoznak;
szépek, mint az emlék,
s fehérek, mint a májusi jég...
„Friss, meleg kukoricát tessék!”

EMLÉKEZÉS EGY VÁLASZTÁSRA

A világ zöldje ép ütközött
mint zöldfülű tacsókó bajusza
és tavasz zuhant a kűzködő
tanyákra és kopasz falukra.
Kortések maszlagot füstöltek.
Fütyült a szél. Hőkölt az eszme.
S a népet csendőrszurony csendje

védte mint a százfejű szörnyet.

Reformok! Csuhaj! Fű-fa zúgta.
S a Nép mint Béla királyfi ment.
Maradjon-e a régi dudva,
vagy keljen egy új hős regiment?
Válasszon! - Jaj, de a Korona
és Kard fényes jelképe ködbe
burkolt furcsán feküdt előtte
mint rozsdamart eke, borona.

Március békés háborúja
forrongott néhányunk agyába".
Szavak hangos mozsara durrant,
de nem hallatszott menyországba.
És az özönvízi, össüket
táj bárányszívú harangjait
fogták az óság hatalmai.
Mebuktunk. Bús mindegyelküket

befalazva tüskésen néztek
parasztjaink bölcs sündisznókép.
A zaj elült. Nem volt az élet,
hanem afféle életpótlék.
Csak akit, mint kertet a bürök,
fölvert a Pengő, nyalta ínyét.
A zsidók, széles görögdinnyék,
derültek a boltüveg mögött.

Vethetsz itt két kézzel ígéket.
Kenyér, kenyér kell, nem halandzsák.
Eső verje a búzát, rétet
mint az áldás Kossuth kalapját.
És küldje el az Ég követjét,
hogy sorsunk a sárból kihúzza...
S a Holdnak sárga omnibusza
zökkenés nélkül közlekedjék.

ÁPRILIS

Kecskepatás kis-isten
szökdel hegy-völgyön, vízen
Hegyes, páni fülébe
nádi hegedűféle
nótákat döng a bordó-
vörössárga Nap-dongó.

Zsombékon, réti pallón,
megáll és messzihangzón
sípól; figyelni párás
kékségen át a párzás
nyitódalát: kis cinkék
tűhegyű, tiszta füttyét.

Ugrik. Friss nők után lóts
s már a Tatra csúcsáról
nézi a világcsárda
tört bútorait... Hátha
mindent új fontaranyból
javított ki az angol?

Virághab forr az üstön,
robban s orrába füstöl
millió rügyrakéta.
Véreslábú staféta
száll a tóra s a tanyák
állnak, várandós anyák.

Mossák lábuk a gólyák.
Csóka csalja a csókát:
Nem lesz többé Doberdó!
Létrán jön le a hernyó
s békén megy föl a gazra
a csiga talpas tankja.

Kék Kati gyepes kerted
kapáld csak s legeltessed
fűszagú tested szabad
szépésgét s huncut szavak
makkján hizlalt vágyaid
madzagos malacait.

Nézd, táncol minden állat
csak a szegény fák állnak:
völegénynek még vékony
a szél, aki derékon
kapná őket, hogy lopva
pártáik' sárba szórja

S mennyi kóró mezítlen!
Eső hárfázik ingyen
árvízhangversenyen, de
hamar elillan kedve,
mert a kiöntött ürgék
ügyét vinni nincs ügyvéd.

Mégis a kis kankalin

már mosolyog angyalin
s az alkonyi zöldkékben
fölszeng a dal bölcs fényvel:
„Mink vagyunk, mink, brekeke,
a teremtés remeke.

Víz a világ veleje.
És se az ég teteje,
se a tenger fenéke,
se a sír nem fekete,
csak Te: versek kelepe,
béke bolond betege."

VIHAR UTÁN

Egy óriás kék nevetés az ég.
Pedig mögötte minden fekete.
Kész van a földi boszorkányfazék
virághabos fekete leveze.

Tessék lakni torkig a bús toron,
mely emberhangyáknak rendeztetett.
S míg Bábel dől és támad új Torony,
lakjatok ti is harcos természetek.

Mindenki lakjon jól e lakomán
jajjal, kacajjal, kire mi szakadt.
Előttem, mint a halott katonák,
levelek fekszenek, sebbel, hanyatt.

Ők a vihar szent zászlórongyai,
kikre a menny kék mosollyal hajol.
Sebajkukkal mit akarsz mondani
Isten, ott túl a Rosszon és a Jón?

A csönd, a puszták délibábja leng
az elpusztított félvilág fölött.
És a Kereszt tövén a porba lent
hasalnak a legyőzött ördögök.

Végük van? Vagy csak úgy sunyítanak
a felragyogó fényesség előtt
és röhögnek a bajuszuk alatt
a nyughatatlan, pogány őserők?

Az ég nevet. De lám már árkot ás
s talán még pokolibbat, mint előbb,

az aknarobbantó, vak rombolás.
Hiszen a kék se kék s a zöld se zöld.

S talán a Himalája sem hiszi,
hogy megmarad a régi őrhelyen...
Segíts jobbakká lennünk Asszisi!
Könyörgök egy jégvert szőlőhegyen.

SZIVÁRVÁNY

„Uram,
kölyök virágaid gyötörnek...”
Bosszús, halk virágének: Ady

Májusvihar az őszi lombnak:
kellettél ifjú izgalomnak;
kellettél virággyötrelemnek
és bosszús, halk virágéneknek.

Szellők járnak úgy nedves réten,
ahogy karcsún sétálsz elmémben
és illatfelhős rózsaláncok
hétfátyolát tépdasz.

Pedig csirátlan csókod ténye
nem volt csak bolygó csillag kékje,
lilája, zöldje... szent hazugság,
Napságomnak mégis nagy újság.

Hivalkodó fiatalságod
égre emeltem, mint a zászlót.
S azt hiszed, hogy ragyogsz magadtól?...
Sírj inkább - s hagyj Napként kacagnom.

Mert általam vagy. Én töröm szét
a tested hétszínű gyönyörre.
Más ki sem bonthatná színpompád
világotáfogó abroncsát.

Elengednélek. Jaj, de törvény,
hogy tőlem függj. Tán meg is ölnél,
ha királyi, fényes rongyokba
nem burkolódnék bús álmokba.

Még bennem van begöngyölítve
égi zászlód hét gögös színe,
de elégetni nem akarlak...

Tündérszép vígjátékom... Hagylak.

BAKOS BORCSA

Bakos Borcsa hírós lány volt,
kék szoknyája mindég lángolt,
diószeme mindég égett –
de így még szebb menyecskének.

Özderekán raffia van.
Azt mondják, hogy hat fia van,
mégis karcsú, fiatalos;
karja, mint az inda, szagos.

Szemöldöke, haja füstöl.
Öleli a lilafürtös,
sötétlombú, zöld otellót,
melyen alighogy permet volt.

Mégis dús e gombás nyárban,
melyben bomba és halál van.
Mégis, a termékeny isten
él az átokkálett vízben.

Él halálban, rothadásban,
mesterséges pusztulásban.
Él... S a bolond Világ esze
megtér, mint Bakosék feje.

Mire káposzták borulnak,
vége lesz a Háborúnak.
Mérgét hányja, mint a pulyka
és elnémul minden puska.

Otellóból vörös lé lesz,
borús szemből öröm réved,
mely már Borcsán atmosolyog,
ahogy Néki sátorozok.

ÉRIK A FÖLD

Kint járok. Mint Szibériába
sivár a rét, nincs már virága.
Ropog a száraz torzs, a kóró.

Porol s kocogva kong a hordó.

Porba vet a paraszt bizakvón.
Nem látott zöld rozsot Kisasszony.
De beért a lila kadarka,
meg a kukorica aranyja.

Reszket a lég. Mint mozgó vásznon
lebegő kép, keleti álom:
Kecskemét fénylik ott a ködben
nomád tornyaival mögöttem.

A Toronynak, ha ember volna,
idáig pár száz lépés volna.
Leülök és a porba írok.
Távol gyümölcsfák orma csillog.

A fényforrás örök patakja,
hallom, a világ malmát hajtja.
Itt a buckán homokot őröl,
amott mézet facsar a töröl

és messze vért. Felhők sietnek
orosz mezők felé, Kievnek.
Kikötnek tán az ős Kumánál:
nem több ez ma egy hős ugrásnál.

Álmos előd dicső nyomában
jár a magyar új vándorlásban
s rozsdamarta hírét ragyogva
a muszka sík ide sajogja.

Ni, hogy átlát a Nap a lombon.
Mennek, motorok hada tombol,
vaszsírfok tüze ütemre
lobban. - S nem is Kossuth üzente.

Úgy hallik a nóta, oly messze,
mintha napfényes alkony lenne
s valahol fönt Északon állnék
s az új világba bele látnék:

A Föld vörös bogyója érik...
Szemeim a mély csöndet mérik,
s dongnak-döngnek a kékben búsan,
mint darazsak az édes mustban.

JAPÁNOK

Két ég közt ingó zöld szigetben,
örök harcban a bős elemmel
és hős hittel az ősisztenben,
kétezer éve győzhetetlen;
legyőzhetetlen, ronthatatlan,
mindig a titkos neszt figyelve
élnek - s a halálba is halkan
úgy szállnak, mint új, nagy vizekre.

Akácok delejes homokban,
óriás lelkek hangyatestekben.
Mintha nyüzsgő, kis templomokra
porcellánfinom harmat esne.
Ők nem fogytak, mint mi bitangul:
lángjuk lám az égig csapódik,
hogy mélybe rántsa az aranytul
részeg rablók páncélhajóit.

A fölgyújtott gömb másik felén
- huj, huj - már a jöttment dudva ég
s egy őspogány dal vásik belém
és vádol vérbűnös Nyugatért:
nem szomjazzuk a friss rét szagát,
s a földöntúli „kék” italát,
csak fegyverkovács, zord éjszakák
boszorkányüstönfőtt viharát.

Folyók, fák, felhők szentmiséjén
nem hallgatjuk a csöndorgonát
s a néma bálvány szent igéjét
nem látjuk a hegyek homlokán;
a lázadt anyag rabja lelkünk,
a hús véres viszályba döntött,
a nyugtalanság völgye lettünk
s vérünk megmérgezte az Ördög.

Mindegy - ha már a híg arany foly
szúrt szügyén a Disznófejűnek,
ha tor, hát legyen víg világtor
új bajtársak, erős-derűsek!
Mindegy, ha Jézus, avagy Buddha
nevében, hős templomegerek,
de öljük meg és legyünk újra
szabadok, miként a tengerek!

KI GYŐZ?

Kint járok a téli tájon.
Nyomtalan szép szűz az út
Fejemben szentéji álom,
alattam az ősmamut:
a pusztaság hóba fürdik.
Itt-ott látni sötétkéek
szőrét. A fán varjú ül, mint
egy csöpp, tiszta, tömény éj.
Fehér csönd. Nagy krampusz-
söprűk.

Jégszakálás házeresz.
Zsörtölődő szél. Egy örült
gazda vasvillát keres.
Jégben áll a kunyhó is. Ott
horgonyoz, jóismerős.
„Uram, térj be.” - Egy eszkimó
szólt? Vagy a holt dinnyecsősz?
Úri nyulak, hé, hol vagytok?
Már parasztok sincsenek,
csak vad elemek, borzasztó
bosszús, pogány istenek.
Rossz az ember. Éj-nap fegyver.
Forr a gazdag és szegény.
Ég a katlan, ég a tenger,
a hó lángja kékfehér.
Tőke? Munka? Tőke? Munka?
Melyik győz? Tél nem felelsz.
Vén uzsorás. Ködbe bújt a
Nap is: sunyi semleges.
Hullámszik száz cél csillaga:
a vezér bölcs lángesze.
Ki győz? - Engem mégis csak a
betlehemi mégnese
vonz leginkább...! Gyi hát lábom,
vígy Karácsony sík haván!
S hol tündér Délibáb táncolt,
hadd menjek, mint régi pásztor
csüngve lelkem csillagán.

SIRALOMÉNEK - 1941

Mint sötét vízesés suhog a tar nyírfa.
Föld alatt, jég alatt öröl a víz malma.

Kiöntött kút fölött égreszúrtan ing a
mihászna ostorfa, még vödör sincs rajta.

Tegnap hó szitálta Szahara homokját,
Ma és holnapután záporok zuhognak.
Füstölő felhőkből patak és pokolláng
csurog. Az ég rehuült gerendái lógnak.

Falvak, tanyák térdig keresztelő vízben.
Meotisszá váltak rétek, búzaföldek.
Ködbe rejtőzött a neheztelő Isten,
fajták fogcsikorgón hogy egymásra törtek.

Folyók kicsapongnak. Sűrű dzsungeléjbe
éhes bűnök párducszemei ragyognak.
Ki feszül mellel a vak ár ellenébe?
Költők és a szentek csak imát dadognak.

Nevettetek, mikor az egy- s négy lábúak
aranyugodalmát prédikáltam nektek,
kevély kétlábúak. Bezzeg mint a dúvad
üvölthetek most, hogy mindnyájan elvesztek.

Sírjatok hát velem mint Végkecskeméti,
míg fejünkre zúg a Kanna a Halakkal.
A szegény siralmát csak a fecske érti,
ha majd dőlt sárfészkek fölé száll tavasszal.

- Csodáid, csapásid, Uram, csak úgy dülnek.
Szétomlott a négyfal mint trombitaszóra.
Homok-Ararátra mentsük tehenünket?
Ugy int az ajtófél mint az akasztófa. -

Fuss, fuss Ábel népe, ládd milyen nagy hólyag
a világ s még földbe sem bújhatsz rongy tücsök.
Az úszó szalmaszál könnyű, hitvány csónak,
s jaj, utána setteng már a tüzes üszők.

Jaj, száz robbanójégpaskolt mese-város!
Jaj, kincses hajókat fúró vasdelfinek!
Jaj, porló bálványok és agg messiások!
Új táblák kellene és itjító hitek!

Félrevert harangot hallok fönt s alant is.
Jaj, a Tűz! Jaj, a Víz! - A szív belebódul.
Elsülyedsz Ó-világ valamint Atlantisz.
És a két Jégsarok még Áment se mordul.

MAGYAROKHOZ

Mint a tavaszi ár,
mely a termékenység
és a pusztulás
ködös szárnyain száll
és vályogsátraink
küszöbe fölött
lebegve füstölög,
úgy lebegsz Te is, Népem,
e tengerfenéken
örök kétségek és remények,
lázasok és lapulások,
háborgó vérözönök
és halálos közönyök között.
Fölötted örök, nagy zavarban
vörös-fekete zászlók csattognak
s lelkedért
angyalok és ördögök
csatáznak halhatatlan.
Egyik kezében eke,
másikban az új világ fegyvere.
A szemed egyszer bátor,
sasröptű, szent merészség,
máskor meg csupa álom:
ifjodni fájó vénség,
tévelygés, tétovázás
lidérces ingoványon.
- És mégis mégy, mégy
és immár mindegy,
ha aszály, ha dagály,
Doni sík: ős Duna-táj;
mindegy,
hogy a hollószárnyú enyészet,
vagy a Hunyadi László-végzet
dobol füledbe;
hogy az elemek szüntelen
ellened szegülnek
és mintha süketen
meredne rád az Ég....
Mindegy,
Te már vagy, mint a tűz
és lebegsz, mint a víz
és el nem merülsz soha.
Csak mégy,
amerre a dicső ősök,
és halott hősök
tündöklő csillagtáborra int
és mint a tavaszi ár,

mint millió harci trombitán
a diadal
előtted csillog, leng lobogva
a legyőzött „nagyszerű” Halál
kezeből kicsavart zászló:
az ifjú szívekben élő Élet
napselymű lobogója.

SZEBB VAGY AZ IFJÚ HOLDNÁL

A Nap, pazar hindu,
aranyat hint a földre.
Úgy nézek Beléd mint új,
talányos csillagködbe.
Nézem forrongó tested,
melynek szíved a magja.
- Óh hadd, hogy csókot vessek
húsztavaszú hajadba.
Tilos szókkal takarjam
biborbarázdás szádat,
sikolts s ibolyahalkan
tépd föl a téli zárat;
melled s villanó vállad
tengerhabként szagoltasd
s lelkembe mint magának
tetsző nárcisz hajolgass.
Szemem csengős csikói
szikrás füved harapják
s csak ő lásson kígyói
karcsún - a kék magasság!

Csak ő - s az opál űrön
vágató hallali fény
féktelen lován ülő,
meztelen pusztai Szél!
Ő veri föl a kvarcot:
az alvó róna gyöngyét,
gyújtja és fújja arcod
mint láncfű lámpagömbjét.
Ő forgat kínok nyársán,
hogy halállal vitázva
rossz bordáim csontrácsán
a szívem átkiáltsa:
Szebb vagy az ifjú Holdnál!
- S fontad a lángostort,
raktad a palástot rám,
a bűvös Csongorbocksort

űzvén árkon bokron át,
hogy fussak mint új láztól
kergetett, őszi bógáncs
e véres, vén világból.

MÁRCIUSI DAL

Az összevissza ágakon
már bimbósodró láng dalol
és lázítón és lázadón
a lelken is áthatol.

Mint méhkas zendül a zenit.
A hangok, színek ezreit
üres vásznára most keni
a Szél, a kócos vadzseni.

Tüzet, tengert, hegyet, havat
kever felhőket s álmatag
szép szüzeket és ifjakat:
a Halál ellen víg hadat.

Ébredj Élet! Bár még tudód
nehéz lég fojtja, rossz bürök,
vést kongnak a harangütők,
gólyát ijeszt a vér, üszők.

És szomjasak az istenek.
És küzd a lelkiismeret;
viaskodnak a lázbeteg
Földért rossz és jó szellemek.

Ha segítenél holt anyám,
a tüzet hajh be oltanám,
hogy tiszta lelked sóhaján
virág nyílnék a lomb haján,

és könnyülne a szenvedés!...
Bár a világon szerteszét
virág verné az enyhekék
 eget s a szántó szent ekét!

Szabadság sütné fényesen
testvérekkélett népeken
és bérceken és völgyeken
egymást ölelnék könnyesen.

A Nap szép sárga kankalin.
Gyantát gyöngyöznek gallyaink.
Jó most lebegni tavaszin
egy boldog ábránd karjain,

hogy nem bújtasz több harci bút
csak csókolod a vad fiút:
a Földet s míg szívem kigyúl,
ragyogva áltatsz Március.

CSÁRDA

Pingál a Tavasz szende, enyhe kékre
halkrózsaszín barack, - meg almafát
s virágcsodákat pattantó zenére
felhőhaja leng, mint a szalmaláng.
Tetszik neki számárkórós tenyér,
mostöltöző táj menyasszonyvarázsa,
kőországút mellett az árva csárda:
holt Noébárka, tört borosszekér.

Most még talán javítani lehetne
vén nádgerincét, a ragyás falat.
Gondolkodik a Mester, színt keverve,
hogy éljenek újra a vonalak:
dőlt félszer, udvar, téliszemetes,
rossz cégabroncs, játéka céda szélnek,
kémény fölött a csonka, ócska fészek...
Visszajön-e a régi telepes?

Homokbuckák fölsejlő, sárga selymét
beszgte még ősszel a zöld vetés.
Mozdul a rög: ne lógathassa nyelvét
kötött kutyaként a semmittevés.
Ám a csárdában álmos Csönd hever.
Még a csaplár is elment az oroszra.
Hegyesező hasát a napra tolva
ismét gólyát vár szaunaözvegye.

Halálraszánt és harcbahítt, új élet
örök csatája, izgató vita,
fúvatlan zeng fűvön, fán és a vérnek
szent csókszomjában mint a trombita:
Föltámadunk! - A csárda tört szemén
végigsuhint a fényvessző: Hiába!
S bénán néz a benzinkutas világba

s csak teng a multnak koldúskenyerén.

Köszöntlek, csárda, régi hegedősöd.
Lengesd, Festő, bokrétás kalapod.
Látod, lovatlan kocsit hajt a gőgös
ész, a pokoltüzekkel tarajos.
Jobb lenne most kezedbe víg husáng,
hogy melledet kalmárszelű utaknak
szegezve állnál, - amíg bent mulatnak
Tündérszerelmem és az Ifjúság.

OLÁH GERŐ ÚJ NÓTÁJA

- 1942. -

„Kuruc gazdám, Gömbös Gyula,
magyarok őspapja: gyula,
van-e még szívednek zöldje,
van-e még szemednek könnye?

Hogyha van még könnye, zöldje,
gyerünk alá az Alföldre,
az Alföldre, Kecskemétre:
friss erőért ezerévre."

„Édes lovam, fakó lovam,
a világ tavaszba rohan.
Szalmán híztál szörnyű télen.'
„Menjünk." Jól van, hű
cselédem.'

S mennek vala, eső szakad,
sárbasülyedt tanyák alatt.
Grófi porta. „Itt megállok.
„Gyerünk gazdám: mély az árok.

Labanc lakik ott, vén csatlós.
Mi közünk minekünk ahhoz?"
„Hátha mégis. Az is magyar.'
A ló megállni nem akar.

„Édes lovam, fakó lovam,
ne vágassunk úgy, ne rohanj.
Hadd lövöm el azt az őzet.'
„Hadd inkább az éhezőknek."

A fakót kiveri a hab.
Csak nem lesz Gyuláé a vad.
Egyet horkan s átalkodva
elfekszik egy mély árokba.

Ló és lovas fekszik, fekszik.
A sáron az est növekszik.
Észak, Kelet, Dél és Nyugat:
száz csillag százfelé mutat.

„Vigy ki már édes lovacskám,
mehizlallak jó mackókám.’
„Mondtam, ne menj karcsú özre:
embereid esnek törbe.

Török-tatár elmúlt innen,
az ellenség itt van, itt benn
és mint a sár beléd ragad
szegénybatyus Buga Jakab.”

„Hozz ki még egyszer, jó lovam,
megládd, órájuk lesz utam,
kik a magyar lelket ölik,
török, rontják s gúzsba kötik.”

„Úlj föl hát, ne félj oláhtul,
se szórösszívű pogánytul.
Hordom bátor, hős lelkedet,
csak jól használd fegyveredet.

Most taljással és némettel
menni kell a vörös ellen.
Menned kell, Péter, Pál, Gergely
az újfajta török ellen.”

Jól van édes, fakó lovam,
nem szánok se mást, se magam,
csak a csáklyást is hadd győzzük,
s mentsük meg a hazát tőlük.’

„Kuruc gazdám, Gömbös Gyula,
gyerünk, mert még sok nagy
csuda

kell itt - s nem csöndes
számárhát;
gyorsabb leszek száz halálnál.”

S mennek vala mindcsak arra,
hol harsán az új harc napja

s fagyban, sárban forr az ének...
Mennek, minthacsak élnének.

TANYAI ANGELUSZ

Már minden csendes a kakasülön fönn.
A pitvarban friss katlantűz bogárzik.
Sánta Kata ballag messzi dülőkön,
messzibb a kék Operenciáknál is.

A birka összebújt, hogy sorba fejjék.
Rokkant mellét az Est a másvilágig
feszíti. S nézem, mint a csorba fejszét
a Holdat és az ég medáliáit.

Első kalász áldozva áll s az Úrnak
távol harangját hallva égbe vágyik.
S a népekért, akik még háborúznak,
a fájdalmas Szűz hét könnyet virágozik.

AKÁCVIRÁG

Akácvirág szaga ring
édes, meleg szélben.
Tele van a tanya mind
szirmok hópelyhével.

Pillangózik, havazik
fürtök sziromserge.
Mindegyik egy halk ladik:
valakinek lelke

libeg felém s vereget
mint vizet a csónak;
átszelik a kék eget
s mint a lelőtt kócsag

esnek a vak mély felé,
földanyjukhoz vissza.
Valamennyi szép fehér,
csukottszemű, tiszta.

Márvány szirmú, milliomm
mesés, másvilági,
ifjú, törött lilium,
meggyilkolt királyfi,

sárkányölő katona,
immár csorba jaj csak,
sárgán érő gabona,
mint a méz mind hallgat.

Akárvirág szaga ring
bús harcok szelében.
Tele van a csatasík
holtak hóterhével.

Ez is magyar, amaz is.
Szemem, lelkem kába.
Egész világ havazik:
óriás akácfa.

MÁJUS

Nézem, kék Május, ránctalan eged.
Kék bűvölet. - Meghalt a háború?
Mint fekete mágus halkán megyek
s varázslatom a tájra ráborul.

Szélköpenyem alatt friss, kandi fák
lapulnak. Tudják, az esőt hozom.
Ni, ni, a boncos garabonciás:
sóhajt a sok szomjas krumplibokor.

Igéimet csak az Éj ismeri,
aki mesterem, apám és anyám.
Füttyögve lépek. Nótám isteni.
És millió kalászt szökkent a szám.

'Méz csorog. Mélyen ragyog a csönd.
Tele a lég tejfehér malasztal.
Szemet, ínyt, fületcsiklandó a föld
mint a rakott lakodalmas asztol.

Lenne még itt tán egy kánai nász,
csak hinne minden tékozló fiú!
- De káromkodva cserdít a kanász
s rossz forradalmon rágódsz, honfibú.

BÉKA

Smaragd farán ül, hol a víz s a föld
ölelkezik. Zöldkaftános zsidó.
Meredt üvegszemű, keleti szörny.
Elbűvölt ember, undok embrió.

Angol góggel a gangeszparti fák
álmát emészti. Dél van. Csillogás.
S a tóból egy mély „ú” az alvilág,
sötét hangján szól, túl az ibolyán.

Rút kételtű, kopolyús és tüdős!
Te nem érted a hősi repülőt.
Álarcban pislogsz mint öntelt, kövér

Béke. És ülsz e szentiváni éj
öslényei közt. Állat és növény.
Király vagy, kákakoronás Lidérc.

De az ős-száraz mégse lesz tiéd!

PÉTER-PÁL

Ma pedig halj meg,
Háború!
S bús szívem rádiókiáltása
szaladja körül a Földet,
hogy ne öljetek többet!
Szaladjon lázítva-kérve
a világ végéig,
hol ferde szemmel kél a
sárga Nap
s nem tudják,
nem értik,
hogy az érett rozstáblák
tengere felett
az Úr lelke lebeg
s a magyarnak végre
aratni kéne.

Te francia,

te szláv, te német
és minden népek!
Elég volt!
Legyen már vége!
S mosolyogjon megint
a kék bolt
minden kaszára,
hogy a két szent név
tiltó és fehér
lángpallósa között
áldón hordozhassa
mindnyájunk fölött
boldog szemeit
a Pápa.

HOZZÁD

Mint Te szoktad a habtornyos tortát,
hogyha ünnepekkor hazafutnak
gyermekeink az anyai csókra,
úgy írtam rég Hozzád én is ódát,
ízeltlábú fényest, hogy bejussak
szárnyain az örök csarnokokba.

Úgy gyúrtam képed sárból, sugárból,
mintha a nagy, rejtő világerdőt,
akarnám neveddel fölgyújtani,
húzgálva, mint bűvész ingujjából
könnyűfémű, csillogó rímpengőt.
Immár egész másként köll vallani.

Itt állunk a halhatatlan földbe
kötve. Arcunk viszi a vér, az új
három királyfi s egy tündérleány,
s nem vágyunk a könyvedbéli körbe,
itész-barátom, hosszú céhkapus!
döntő góloom úgysis telibe száll.

S jobb itt a pusztán szántani, vetni
és dolgozni kézzel, lábbal, ésszel
s megpihenni esti hű karokban,
mint a feltűzött, szép bogárnak lenni
s élve is már földve friss penésszel
hervadni a nagy birodalomban.

Te is így vagy szép veteményid közt,

lengő fűszál, virágos fuvalom.
Hogy is fogjam meg alakod rajzát?
Ég, föld zajlik. Szelíd éveink
őziramlását hallom és duhajon
szórja a szél bolond eszmék magvát.

Elgazul a rög, ha nem munkáljuk,
mint a szív, a táj az embernyáj. Nézd,
mily nyugodt ez az érett rozstábla,
melynek csendes tengerpartján járunk:
millió fő és egy titkos szándék,
átfolyni egy új életformába.

Nézlek - s néha mintha fönt az égi
páston kószálnék, halk művész-pásztor,
szűrőmbe takarva szent képszobrod,
melyet a végpercben vittem még ki,
mikor a világ egy füst és láng volt
és a kölni kőálom szétomlott.

Vinnélek már túl a kék nyárfákon,
hol a búza mint az aranypor száll
s ringatja lányos melled gyümölcsét...
Átmentéi öt szent átváltozáson
S tisztább, szebb vagy a húszéves bornál
s a kenyérnél, akit most sütöttél.
Állj hát és szállj Napvillanyos versem
áramán mit Föld a levegőben.
Ez a nyárég úgy illik keretnek.
S minden Éva, aki csak él bennem
fölkelőben, avagy lemenőben
Téged zengjen. Csak Téged szeretlek.

SZEPTEMBER VÉGÉN

Dózsöl a Dél. Nyár ez: tavasz, meg ős is.
Izgat fény, árny döntetlen párbaja.
Zümmög a légy. A szilvakék tetőig
lobog a nyugtalan nyárfák haja.

Szemembe friss akácvirág villámlott
hattyúdalos fehértömjénesen.
A sárkányfog zord hőst s tudóst csírázott
s fekete bakként a történelem

szörnyüket ugrik. Ércszárnyon, vasszűrben

repülsz vad Ember: dühöngő, ledér
dongó. Részeg vagy, rákaptál a tűzre.
Ökörnyálhárját ver a kerge szél.

Repít a „Z” vak rombolást sugárzó
csillag zajával. Mint eső szakad
a láng. A haragos Isten utánzod
és pusztulásba sodrod önmagad.

Mit századok szíve, agya virágzott,
egy perc alatt el tudod söpreni.
De hat nap alatt tudsz-e új világot
teremteni? Majd ez fog dönteni.

És állsz a Nincs hegyén, holdpuszta tájon:
megállít majd a lelkiismeret.
Ördögszekéren illan szét a tábor,
a trónvesztett, bajszerző istenek.

S csodálkozol szenttűzcsenő barátom,
mint én csodálom, hogy még szántanak
s Maris billeg a bársony barázdákon...
Szép mint a piros tisztabúzamag.

TÉLBEHAJLÓ TANYA

Szép a télbehajló tanya
elcsendesedő édesanya.
Kiáll a rézsút sugárba
és vár, hogy hó hull hajára.

Sütkéreznek a szárnyasok,
homokfutó, rab álsasok.
Szőlőmagot szedegetnek.
A borok lecsendesedtek.

Fejtek, de nem facér talányt:
késleltetem a vén halált.
Fűrészzelek, fordítatok
és rokkant fákat irtatok.

Szépítgetem az ős rögöt,
ha változik is az „örök” föld.
Jusson, mit vihar nem ingat,
juss katonafiaiwnak.

Szeret kert, ház. Te is Citrom,
cirógatásaimtól hízol.
Rám bámulsz három, vagy még több
marhaöltő régiségből.

Öreganyád lábát törte,
szinte visszafénylik könnye.
Adjunk mégis tejet, mézet
azoknak is, kik lenéznek,

kik vékony pénzzel a zsebbe
zsörtölődnek s hadrakelve
sorban kapnak egyre hadibb,
szűkreszabott mindennapit.

Bombabiztos szárnyék itt van,
ha nincs is még úri villany.
Csak csend fénylik. Meg sem élne
benne a Sátán vetése.

Decembertől decemberig
a nap gazdagonddal telik.
Munkálgatok, munkálgatok.
Barátaim az állatok.

Fű, fa, bokor rokonom már,
Bak ragyog ránk, vagy Oroszlán.
Miska mélyre tedd a mákot...
Isten óvja az országot.

HOLD

Mit bámulsz hideg Hold? Pont a torony ormán
Furcsa kiáltójel. Fordított. Ma Rómán,
holnap London romján görögsz kövérsimán,
öreg Európát robbantó gömbvillám.

Beretvaélen jársz mint a pogány lelkek.
Magasság nem szédít és mélység nem rettent.
Néma kötél táncod nézzük egyre hülőbb
szívvel jégmezőkön fönnakadt repülőié

Sarki hóbundád nem fogja se jaj, se mért,
se éhfarkas foga, se a „szemet szemért”.
Halkdorombolva ülsz vén házak gerincén
s kobraszemmel bűvölsz alvó, gyenge cinkét.

Célnyilak nem pedzik sivatag jégagyad –
Nem volna-e hát jobb, ha levetnéd magad?
Ránk ugranál az új fényt szülő örvénybe,
e forgószélszárnyú zavarba, sötétbe.

Neked úgyis mindegy lenni, vagy nem lenni.
Rólad vad kéj süvít, sötét, bolsi semmi.
Sivár Herculanium bújt hernyólárvádba,
lopott világosság szép pokollámpása.

Vér és vas-záporban nagy delejek húznak
jobbra, balra. Nyelve vagy az egyensúlynak.
Egy csepp, egy gram - s felénk billensz Aranymérleg:
a lázadt anyagon győz a hősi lélek...

Míntha óceánon orkán orgonázik,
völgy villog, a Vezúv lepipálva ásít,
törött tornyok fölött szörnyetegek szállnak,
csillagok csorognak és habok szikráznak..

azt se tudom már, hogy mi a rossz, mi a jó,
csak hánykódom mint egy tört, rádiós hajó.
Vészjeleket adok felétek, melegebb,
álló másvilágok: Hit... Remény... Szeretet...

JÚNIUS

Mindig a kék csöndet szerettem,
hol a család tiszta tömjénje ég.
Gondoltam, hogy majd halkan szállsz le rám
arany nyugalom s vidám öregség
őszi derűje leng felettem.

Középszernél nem vágytam többet.
Sose kergettem pillangó álmot.
Fiaimat is arra neveltem,
hogy szeressék a szép valóságot
s a minden asszonynál hübb földet.

Még orrvérfolyós békétlenség
kenyerén csöndesbúsan is jó volt.
De most vészhangos fénysugarakkal
riogatnak a rémséges dolgok
s gyilkos lázban tőnek szép elmék.

A tudás átok s nem áldás lett
s az élet nagy halálbatáncolás.
A napok véres mérföldcsizmákkal
taposnak ránk és nincs kigázolás.
Vajúdik a szent Megváltáshegy.

Kakaskodva kiált száz Senki.
Forr a szemétdomb és égre hányja
vörös piszkát az Alj. Róma ledőlt.
Anyaszívről tört virágok drága
vértanúsága ragyog messzi.

Multat így még sose gyaláztak,
nem hívtak és nem gúnyoltak Istent.
S bár a Föld jónak s gonosznak vérén
egyformán hízik, mert neki mindegy,
nekünk védenünk kell a várat.

Június öt, belső, kék eged
nézem szorongva. A sorsot várom.
Egy fiam kint harcol, másik készül.
Istenem, ha kint lesz mind a három
s foszforláng dúlja vetésemet.

Csak az valaki, aki bírja,
mint a Nap, a sárkányölő vitéz.
Öregek siralommalma álljon,
friss, fényes fegyvert szorítson a kéz
és a jókat megszabadítsa!

AZ ALKONYI NAPHOZ

Köszöntlek, minden költészet,
minden valóság csúcsa.
A lét siralomvölgyének
lámpája, aranykulcsa.

Belőled mint karcsú delnő
surran sugár és árnyék.
Folyékony tűz, gyémántcseppkő,
ki az ég barlangján ég.

Égsz és nem égsz el soha tán
magadimádó lángész.
Versem hópelyhe tovaszáll
s Te mindig vagy és ráérsz

évszakok forgószínpadán
játszani ezer színben:
kék tengert rengetsz, zöld határt,
vagy bíborhermelinben

játszod Lear királyt, a halált.
Koronád ing a szélben.
S állnak százados, néma fák
a négy kiterjedésben.

Állnak a titkos negyedik
sodrában mint hűlt lángok
és zordon átkod neszelik
lányaid, a Kárpátok.

Én tudom, ki vagy s ki vagyok.
Látom sokráncú arcod.
Meghalunk. Csapd föl sisakod
rácsát, vénülő harcos.

Változnunk kell, örült öreg!
A világotteremtő
és átformáló Éj közelg,
az ős-szülő és nemző.

Jön, jön. És gyorsan ölbe kap
és ringat mint a csónak
A Hold, vérvörös ölyv, lecsap s
forrongva fölcsapódnak

a fölfelé vonzott vizek.
Szökken az ár. A tengely
ferdül. Süllyed száz nyársziget.
Futkos a patkányember.

Lőtt géznyakak bicsaklanak:
gyárkémények, gót tornyok.
Néz a süket. Fülel a vak.
Már csak a halott boldog.

Zúg az özön. Mint büntudat
bömböl a víz haragja.
Hiába esdekel Nyugat
ezer riadt harangja....

Engem szárnyas lovam ragad
a Tátra leghegyére
s nagy gránittömböket rakat
egymásnak tetejére:

„Ez a Nap sziklatemploma”
- zeng-bong vésőm a kőben -
„A sehite és sehona
Sátánba nyíllal lőttem.”

„Szerettem minden csillagot,
a Napot legfőképen.
Dicsét daloltam villanyok
fényén és vak sötétben.”

„Tombolt az anyag százada.
Reszkettek a szent sírok.
Szegény, kis népek támasza:
a tiszta erkölcs ingott.”

„Második világháborút
viseltem könnybe, kínba.
A vén romján kelt már az új
világrend hajnalpirja.”

PINCÉBEN

Penészcifrázott borkoporsó,
kikhez oldott saruval lépek
mint égitűzszállolt bokrokhoz,
köszöntlek: lelkeket a lélek.

Szúként percen szerzetesmécsem,
fakalapácsom hangja lobban
s ti szunnyadtok, mint kriptamélyben
Toldi arája tetszhaloltan.

Láncolt lelkek, rejtélyes alvók,
különcök színre, szagra, ízre.
Szerszámom csókja sorba csattog:
kit szabadítsak föl a színre?

Ez még mint friss szerelem, édes,
az meg kesernyés mint a tenger, virágpollen
Ó kolostor titkánál vénebb,
mézes mákony a világ ellen.

Ettől a test tettet virágzik
és olajjal kent, lankadt vándor

mennél ifjultan Ázsiáig,
csüggedeten, új Csorna Sándor.

Táguló tér feszíti szárnyad,
nevetsz és sírsz, multakba ringasz,
zenét szomjazol, zabolátlant,
s lehullsz, nyárvégi, árva csillag.

Ettől szelíd lesz mint a kezesbárány,
ettől oroslán, attól szarka,
Napot csókolsz s tündérszívárvány
borul fölébed a tölgy asztalra.

Sebedről a kötés lefeslik,
muskotályos szüzek ölelnek:
ez az, ez a legöregebbik,
melyben minden bánat fölenged...

Penészelfrázott borkoporsók,
kikhez oldott saruval lépek,
mint égitűszállott bokrokhoz,
köszöntlek: lelkeket a lélek.

Engem is így tesz el az Isten
homokpincébe hús óborát
s versabroncsok közt alvó szívem
majd csapraüti egy jóbarát.

VÁZLAT

Novemberi kék ég alján sejlik
selymes, késői rozs.
Fényes mint egy hamvas afgán
szőnyeg. Sötétbarnapiros.

Mellette mint tündéri kéz-
hintette, tennésaranyzöld,
finom hímpor, smaragd penész,
búza kel a gépcsíkok közt.

Seprősárga fák tetején
szikrázva zeng jeges Észak.
Idestova a jegenyén
levél se leng, csak verébhád.

Nyurga kútgém s alvó borház

körül ezer varjú károg.
Ki tűzte a haldokló táj
fölé e fekete zászlót?

A lég fénytörökkel csillan
Mintha szállna tenger kócsag
Fürge nyúl farkhegye villan,
S orron fricskáz zsenge hószag.

BETEGÁGYBAN

H. Hidrogén.
Ő a nagy Valami: az őselem.
Két H. s egy O.: még tiszta frigy ez is,
sőt világhatalmi győzelem.
És, se hang, se szag, se szín se íz.

De mi vagy Te és mi vagyok Én?
Mily összetett, mily örült
összhangtalan, bús képlet!
Micsoda izzó-nyirkos,
elpöndörített diszkosz
mely önmaga s egy titkos Mag körül
kéjek s kínok között rohanva pördül.
Hány elröpítő s visszarántó vágó,
mennyi egetkiáltó kérdés
gyémánttüüzű gyötrelme,
sistergőn fájó égés
a formatermő Térnek
olvasztó tégelyében.

Vagy nem hallgattad-e már
a romboló láz parazsán
pattogva zengő sejtjeid dalát:
a szíved Napját fölragyogtató
s homályosító vérnek csillagáramát
mérgek s ellenmérgek zenéjét
s újulnirest kalitka-tested
verdeső madarát.

Óh ágy, lábbasztó, lágy,
ahol a harc után még reszketek,
mint pároló edény falán a csepp -
jó most csókot s könnyet rügyezni újból
s mozdulni mint a májuséji óbor,
hogy elcsatangolt, tékozló erőim

ismét pezsdüljenek
a kisebb és a nagy magyar családért
- bár néha tán jobb volna föl se kelni,
csak az örök és messzi tengerek
álmotlan álmával amelyben
se hang, se szag, se szín, se íz,
imára kulcsolt kézzel elaludni
és fájdalomtalan
folyni mint a víz.

FÖL A KÁRPÁTOKRA!

Forr a világ bús tengere,
füstöl tenger új fegyvere;
ég, föld, víz és vas föllázadt,
fut a fegyvertelen állat.

Nem eszmékért, emberségért,
hitvány zsoldért, Judásbérért
harcol a vak, makacs ellen
ősműve s önmaga ellen.

Hosszú két évezred óta
bosszúját vérünkkel oltja
az eleven emberbőrzén
népsorsokkal játszó tőzsér.

Aranyon ül, vagy a szegény
hajszoltak harciszekerén,
minden viták alján ott van,
hol a boszorkányüst robban.

Krisztus ellen korbácsolva
hadat hajt a Kárpátokra:
nincs apád, anyád, hitvesed,
se Miatyánk, se Hiszekegy.

Ne magadat - magzatodat,
fajtádat és országodat
védd mint kölykét az oroszlán.
Itt van ismét az orosz már.

Itt a Sors, hogy egybe fonjon
minden jót s mint Istenostor
csattanjunk a sunyi Sátán
pokol felé futó hátán.

Mienk a múlt, a hős emlék,
mienk a hit, minden szentség,
hogy erőnket megfeszítsük
s az ős Gonoszt leterítsük.

Föl hát, föl a Kárpátokra,
keljen föl a völgy, a róna,
lásson még a vak is újra:
föl a nagy szent háborúra!

1944 JÚLIUS 2.

Ma százával szálltak a madarak,
az ember fényes halálkeselyűi.
Pompás gépek. Kellett von' menekülni.
S álltam mint érc lidércnyomás alatt.

Pestnek húztak nagy hős rombolásra
zsidó zsoldon tobzódó új vitézek.
Kétezer éve csinálják: a népet
pusztítva uszítják mind egymásra.

Így uralkodnak ők, régi, kövér
kizsákmányolói észnek, erőnek,
s míg a múlt szent tornyai rendre dőlnek,
büszkén kiáltozzák: légi fölény.

Emberséget az angol így tanít:
Öljétek egymást, úgy győz mester Sztálin.
S hökkentő bonbon ül már asztalain:
az embertelen robot-dynamit.

Valamikor tudtam a nevetek
Mélinit, Lyddit: a lélek és anyag
között, vagy fölött álló hatalmasak,
újrendrobbantó, láncolt istenek.

Szolnok: Egy ifjú német megöszült
pinceéjbörtönben a romok alatt.
Pár nap múlva menthették ki s ő
szaladt-szaladt: a szabad fényben megőrült.

Tíz, húsz, vagy csak még két tavaszod van,
így számítgattad nem is rég magadban.
Most ötszáz és ezer kilós adagban

hull a halál, hogy lógj cafatokban.

És még a sírban sincs pihenésed.
Csak úgyahogy máról-holnapra élhetsz.
Csupán órákat és perceket mérhetsz.
De szakadtig bíznod kell s remélned.

NYÁRVÉG

Sült krumplibokrot ráz a szél
és zörömböl a kék kapun.
Fonnyad a fény. Hús, sárga méz
csorog poros fán, vén lapun.

Páris parázslik. Pest remeg.
Döntést recseg a rádió.
Felhők futnak mint vert sereg.
Dobban a féregfűrt dió.

A tengeri közt bombanagy
tökök hevernek. Ég a csend.
Szunyoghaláltánc. Dong a Nap.
Forgók réz cintányérja zeng.

Késői cséplőgép dohog,
hadarja az új gabonát.
Mindig csak rátok gondolok
fiaim, drága katonák.

Hosszút sóhajt a bús anya,
kinek messzi ment gyermeke.
A Sors, a sokráncú banya,
sustorog, mint a jegenye.

Mi lesz? Sziszeg a dúlt ideg.
Halál? Vagy élet, győzelem?
Ha senki nem hisz, én hiszek.
Ezt súgta ma az Ősz nekem.

ANYA

Milyen anyagból öntik majd alakba

szent lényegét: a lelki szenvedést?
Ki rejti kőbe, színbe, szóba, hangba:
szobrász-e, festő, költő, vagy zenész?

A legnagyobb hős Ő. Meg-megvonaglik
mögötte a dörgő Kálvária.
Új szülő kín fut testén mint a halk gyík,
s torkát szorítja égő pántlika.

Az ágyúfüstfelhőkön átlebeg.
Fiára hajlik, kit a gács hegyek
altatnak már s a hideg, néma Hold.

Gyötrött szivén gyöngyfényű fájdalom:
új élet gyúlt egy ifjú csillagon...
S szellemcsókjára fölrezen a holt.

MAGYAROK 1944 ŐSZÉN

Nem tudom feledni őket:
Verecke felől jönnek, jönnek
ezer év óta úti lázban
eső-szél-szekérmuzsikásan
vándorolva a vak bolt alatt.
Átkozottak. Kit átkozzanak?

Úzött emberek, úzött jószág.
Döng a Tisza és a Marosgát.
Füstöl, kóvályog mint pernye, toll
a nép, melynek vezére se volt,
csak hősei s parasztregegye
s ötmillió szegénylegénye.

Folyton hallom: harkály kopácsol,
pokolmalom mormol Mohácsról.
Mult, jelen vérbe, könnybe folynak,
nyögnek láncai öreg jognak,
ágyúk sáskacsordái törnek
mindközelebb. S ők egyre jönnek.

Menekülnek-e, vagy csak mennek?
Ős hontalanok, kuruc szentek.
A tarisznyája mindnek lapos
értük ég Dózsa, Kossuth Lajos
s öt likon sír a hangszerszámuk:
keblem kenyerük, háton házuk.

Mennek. Mintha az ég is szállna
velük és még a föld sem állna,
Kelet, Nyugat közt nagy nyertesek
útjában mindig csak vesztesek.
Szekegük jobbra-balra billen:
veri őket eső, szél, Isten.

NINCS CÍME

Szabad péntek, szabad szombat,
szabad szappanozni.
Szabad ismét a parasztnak
szívből panaszkodni.

Szabad földön szabad munka:
szép ez könyvben, versben.
Krumpliebéd, tökvacsora,
könnysó a levesben.

Szabad a hal, szabad a vad
vetésben és vízben,
de halászni és vadászni
nem szabad még itten.

Szabad a rongyos magyarnak
szántani, meg vetni,
lehet búzát ingyen adni
s ruhát véren venni.

Szabad vándornak, madárnak
ide, oda szállni,
csak szabadtermésű dohányt
nem lehet pipálni.

Szabad fázni s forradalmas
szép nótákban győzni,
ám tilos barackot, törkölyt
kis üstöcskén főzni.

Szabad tenni vak ablakba
szagos rozmaringot,
de nem kaphatsz csiraképes,
szagtalan forintot.

Szabad elvtárs, tagtárs címmel

szádat aranyozni
s kolhosz nélkül colihossz rögért
szépen marakodni.

Szabad pártba tömörülni,
szabad minden szent ügy,
mégse látod még a munkást
és parasztot együtt.

Szabad péntek, szabad szombat,
szabad szappanozni,
tőke ellen Jerikói
falat ostromolni.

Szabad péntek, szabad szombat,
dolgozhatsz, mint állat,
csak ne rángasd erre, arra
reakciós vállad.

Szabad halnak, szabad vadnak
lakodalmat lakni,
szabadjon hát hazát rakni,
ne csak csúful halni!

SZEGÉNY ANYA

Szegény Anya:
Szegény Haza!
Oly szomorú
két remete
mint tavasza
nélkül az Év,
mint torz torony
kérdőjele.
Tél itt a nyár:
még ős Mesék
hangja gyötör.
Aszály zörög,
éhszáj morog,
barbár pöröl,
bankár söpör –
fürge hasznot
s rongyok közül
néznek nyomot
ürge arcok.
Tüzes óról

röpül a szél,
üres kóró
zavart zenél
Tar karokkal
tárul a fa,
csöndes őrült
az ég felé.
Szegény Anya:
szegény Haza,
mint a földult
ősz tanya
összébb esik,
öregedik,
fehéredik,
s mégis, mégis
reménykedik,
imádkozik
és álmodik...
Szegény Anya!
Kilenc hóig
hordta terhét,
tisza hóing
a friss rügyet
fogta, óvta –
s immár hosszú
évek óta
csak lélekben
hordja testét
csak lélekkel
ha csókolja.
S álma fehér
mint a messzi
Göncölszekér:
látja, érzi
és becézi,
babusgatja,
simogatja
és sóhajtva
föl-fölkiált...

Szegény Anya
fogoly fiát
mért nem
engeditek
haza?!

GÓLYÁK

Itt vannak újra: hű barátok
tanyánkra zuhanó repülők.
Verset írok én is hozzájuk
mig az, ki száz évvel ezelőtt
kétségbeesve nézte őket,
mig fönt az ég, koporsófödél
tompán nyomta a tar mezőket
s a betyár ráncolt szemöldökét.

Zsarnok zsarolt és zsandár tüzelt.
Különben rend volt és puszta csönd.
„Szabadság"! robbantak víg rügyek
és bitókat burjánzott a föld.
Morgott a paraszt gépre, grófra,
de sohse vette kézbe sorsát,
se negyvennyolcra se azóta,
ha vértóba léptek a gólyák.

Háború volt és az lesz újra.
Hasztalan morgok erre, arra
én is Peturként haragudva
új, borjúszejű jelszavakra:
„Azé a föld, ki megműveli!"
S kié a pénz? Ezt még hasonló
patent jelmondat nem hirdeti,
csak nyílik s csattog a nagy olló.

S nyír az acél és nyög a birka
tíz, száz, ezer véres év óta
Nyugatra néz, Keletre ing a
szent nyírfa s a föld mintha folyna.
Forr a világ: költők, juhászok
csendesítnék tükrét simára
Béget a nyáj és örök átok
lángol: tőke-munka vitája.

Ám gólyáim: a negyvennégyben
szétszóratottak ija-fia,
építenek, hogy ismét négygel
szaporodjék a família.
S ez reálpolitika, régi.
A fészekben guggol a nőstény
s a szélen hős szárnyait égig
csapdossa a hím: ez a törvény

Szeretet van, fészkem, fajom van.
Marx van, harc van, vitriol s cukor

Én Krisztuson túl nem jutottam
s a gögös atomromboló kor
sem tudhat túlhaladni Rajta,
mert Nélküle csak tántoroghat,
mert Ő az Út, a Híd, a Karfa
gólyáknak s minden vándoroknak....

Háború volt. Egy féregőrölt
fatörzsön állt a régi fészek
s egy reggel ott hevert a földön.
Vihar se volt. Rossz előérzet
gyötört s a kis tragédiából
egész ország sorsába láttam.
A tűz határunkon viháncolt
negyvennégy villanyos nyarában.

A fiak még alig repültek,
de eltűntek, biztossan Délnek.
A szülék párszor visszaültek
egy szomszéd fára s merőn néztek.
Ki szomorúbb: az emberállat,
vagy tán a Vas a vén Föld alatt
hogy fegyver lett s ellene lázadt?
Dől fa és ország, ha nincs alap.

Föld, föld! Ő az, aki virágzott
várost, erkölcsöt s ingoványt is,
de nem csinál csinált világot
Ő az őserő, ha pogány is.
Szántat, vettet és új párokat
boronál, kikben az aranykor
szunnyad és templomos lányoknak
kék, zöld szoknyával harangoz.

Én mindig a Föld papja voltam.
Madarakkal, fákkal miséztem.
Föld lángolt lábomban karomban
s átváltozásaim színében,
így nézem most is hívő hindu
szemekkel fönt gólyáim fészket
s hiszem, hogy a szent sebzett szárnyú
sereg Kelet felől megindul
s az én fiam is visszatér még.

KARÁCSONY 1946

Karácsonyi hótakaró

akkor is van, mikor nincsen,
tudja minden jótakaró
hogy ma született az Isten.

Ma született a Szeretet
szalmaágyon hófehérbe'
barmok fújták a meleget
világbéketelt szemébe.

Ma született a szegénység
a Szentlélek szellem éhe,
fennfájzó emberfélék
mezítlábas ellensége

Ma született a Szabadság
napkeleti, kék meséje,
minden népek s a magyarság
néhai és új reménye.

Karácsonyi hótakaró
födj be földet, szivet, mindent,
s jöjjön minden jótakaró:
imádjuk az ifjú Istent!

ATYA-FIÚ-SZENTLÉLEK

„A Biblia nem mesekönyv,
hanem lámpás”
Veöreös Imre konfirmációi
prédikációjából. 1954 VI. 13.

Mondhattok akármit
hitetlen emberek.
Ha nem tudnátok,
hát tudjátok:
Harmincháromban
a jeruzsálemi templomban
legnagyobb csodánk
a Jézus Krisztus
halála percében
a szentély kárit
égi jelképen
„Fölétől aljáig” megrepedt.

Mert
voltak, vannak és lesznek

jelek.
Voltak, vannak és lesznek
csodák,
melyekben Isten
jelenti magát.

Csakhogy az emberek
félhalvaszületett
vakok és süketek.
Néznak, de nem látnak.
Nem hiszik hogy Jézus
a tengeren járva
száraz lábbal lépett
Péter hajójába.
Az ő lábuk agyag
s mint a ló elakad
nehéz teher alatt.
És fülükben ón van
Nem hallják, hogy honnan
kél a szellemi Szél,
mely felhőként támad
mint az Öröm-bánat
a lélek tengerén.
Jön a túlsó partról
hús kegyelem-balzsam
s könnyes szívviharban
ég mint szagos tömjén
bűnöd fái fölött
megbánást füstölvén
bocsánatról beszél,
békességet zenél
s másvilági örök
élet illatával
az aranyos zöldkék
csillagokon túlra
visz magával.

A Biblia mese:
ezt mondja az Ellen,
amely a lelketlen
matériát vallja.
Ám te mondd bátran: Nem!
Az írás nem mese,
hanem égi manna.
- De mondhatsz akármit.
Higyj, avagy tépelődj:
Kétezer év előtt
széthasadt a Kárpit
mint az Isten jele,
jelentő csodája,

hogy szabadon fújjon
a megváltó úton
Szentlelkének szele
a hívő-hitetlen,
teremtett világba.

S lám: csoda a világ!
Harmatcsepp és virág
és robbanó atom
mint titoktüköröző
Magam s gondolatom,
hogy a „rég” csodák
mint a Holdak fogynak
a kísértő Sátán-
tudományok nőttén
és az „újak” immár
Lélektől születnek,
a lélekben lesznek
mint az Isten-törvény,
mint az Istenország,
melyért fohászaink
folyton szállnak Hozzád:
Mi Atyánk, aki vagy
Alfa és Omega,
ki legnagyobb csodád:
egyszülött szent Fiad
küldötted le hozzánk.

Ő jött s elment. És se
Jánosnak se Pálnak
nem tért vissza testben.
Majd kétezer éve
már, hogy nem jött, nem jön.
De ha figyelsz, hallgatsz,
mint holdfényes erdőn
bűneidtől tiszta
belső hangjaidra
s megtérő lelkedben
lépéseket hallasz
és befelé nyilva
szemeid is látnak,
Ő jár benned ismét
boldog égzengéssel
az Igében ígért
vigasztaló Lélek
mennyei szavával,
s mintha látva látnád
és hallgatnád Őtet
Jánossal és Pállal,
megérted a Könyvet.

S már tudod: Nem mese
Mózes csipkebokra,
mely a Hegyen égett;
sem Illés szekere,
sem Pathmosz szigete,
hol a Jelenések
történtek. - Mert való,
való, amit János
a Lélektől hallott
s Lélek által látott,
hogy a „csodák föntjén”
csillagotzuhintó,
trombitás angyalok
rivallják a törvényt
s kis, vagy nagy fenevad,
hatszázhatvanhatos,
Bűnös tán ép Te vagy....
Nem mese, nem monda
Szókratész Daimonja,
sem a magasságos
Ég, aki rég vízben
ítélt, most meg tűzben,
mintha harcra szíton
haragudna....dörög.
Mert egyez a zsidó
Isten, meg a görög.
Ugyan Egy az, aki
tüzet gyújt és szüntet,
bűneinkben büntet;
a csipkebokorban
lángolt s kérdőn lobbant
Ádám elé: „Hol vagy?”...
Ő az Ő a fényes
és háromszemélyes,
ki Igét virágozott,
víziót villámlott:
Alfa és Omega,
áramló Pneuma.
Kezdet és Végpólus,
Energiafókusz.
Ő a Sátányőző,
ki bennem mennydörög
s az atomban robban....
Ő a Nap és az Éj
testnélküli Személy:
Atya-Fiú-Lélek,
aki örként áll fenn
minden jelen s jövő
történések

fölött
mindörökké,
Ámen!

ESTI ÁLLAMI ÁRUHÁZ. NÉPBÜFFÉ. 1955-BEN

„Sötétség borítja a földet és éjszaka a népeket,
de rajtad feltámad az Úr...” Esaiás 60,2.

„Minden ember bolonddá lett tudomány nélkül,
minden ötvös megszegyenül a maga bálványa miatt
mert hazugság az ő öntése és nincs benne lélek”
Jeremiás 51,17.

„Az uczákon robognak a szekerek, összeütköznek a
piaczokon, tekintetük mint a fáklyák, futkosnak mint
a villámok” Náhum 2,4.
„Az értelmesek pedig fénylenek...” Dániel 12,3.

Vitatkoztunk: én félmagamfeledten,
Ő szőke hangon föllebbezhetetlen
gép mellett ülve villogott s a Moloch
zenés-tátott szájába, zöld nadrágban,
„15.30”-at már vakra nyomott.

Egy félliternyi étolajnak ára.
Ebből locsoltam volna Gül-babámra
hajábasülten ámde kit szorított
kezem, Petőfit kérte még a blokkért,
Petőfit: azaz tíz kemény forintot.

„Hogy-hogy? Ezt adjam? Vissza?” ... csak hebegtem
De ő trónolt és dolgozott kegyetlen
fémverklíjén a bábeli zsvajban.
Én meg alázottálmétkodva álltain
a bankjeggyel nyakig a szóiszapban.

„Igen a tizest én adtam magának” ....
közben gyors fésűként szaladt hajának
szép balkeze és minthacsak kacsintott,
vagy a sátánnak intett volna. Már a
vevő vérhullám hátulról taszított.

Odaadtam bankómat és kiúsztam.
„Lélek szedd rendbe most magad”. Pirultam.
Becsület, hűség, tüstént megrohantak,
hogy, titkos rendőrorvosok, előzzék

kirobbanását holmi szívrohamnak....

...Bolondok lettünk? Újra Baál a bálvány?
Pogányt, rabszolgát, pénzt mind fölzabál már.
Csalunk, lopunk álarcban s Baál nem érez;
se lát se hall s az ötvösnek „hazugság
az öntése, mert nincs benne lélek”.

Templom, bolt, csárda: mindegy. Gép az ember.
Fények futkosnak. Fon- a nép, a tenger.
s embertelen csillagvihardagályon
hintáz a Föld: világközépi gálya,
hogyan győzzön a prófétáit pusztuláson? -

De már nem víz az úr! A mosti gazda
új tüzekéssel tör az ósdi gazba.
Barázda robban, rozzant dóm az asztag,
folyam szorul, hegy térdrehull s a jobblét
villámszelén frissülsz avas parasztszag.

Tűz az Úr!.... „Én kék Dózsával fizettem:
nem adhatott hát zöldet”. Csöndesedtem.
S imé a boltok mennyezetje kék lett
s anyagelvűségem - lásd Mózes I-et –
a hőköló tengerből felsötétlett.

Szétvált lelkemben: száraz, tenger, égbolt.
És visszaúsztam. „A tizes enyém volt.
Ott kaptam üres üvegért a másik
kasszán”. Ős kép: az Unicum-rikoltó,
bősz Böcklin-ember hullámhegyre mászik

s tol-tol föl hős grimaszom: ő hibázott! –
A megtért tizes, csókHzászló, cikkázott
hattyúi teste zöld taván. A zerge
iramlik el oly hűs tündérvarázssal
a sokráncú s titkú üveghegyekbe

ahogy ő tűnt el most, kis őz, kis én csak
az árutengerben, melyben éjsnap
a Köz kószál, neon-hold, és vadászgat,
amerre dús tervzapor friss buján hajt
gyárgombát, boltot, börtönt, sémaházat....

...Hatszögre mér a méh magának cellát.
Három fal az ész rab, hogyha nem lát
túl a kaszárnyamunkán és síron.
Nehéz az ég is mint a bűn és a koporsó,
ha födelét nem nyitja Szabadító.

Óh természetvárok furcsa nemmerszrabja,
páncélinges, falankszos emberhangya!
Még híres rended is hamis, anyagi
s tagadod, hogy a transzcsendes hypertér
kődén bólyaid nézve áll Valaki.

Pedig Ővé a bolt: a mind s a semmi.
Egy kéz van és oly jó vezetve lenni!
Igazságmérleg tártszárnya: kereszted.
Csillagképek ragyognak s mint boldog
gyermek kaphatsz hitért ingyen kegyelmet.

Arany, ezüst, vas, réz, cserép: a „kába”,
bár Moszkvától Newjorkig ér a lába
s feje röpíti félvilág parancsát,
megdől, ha lendül „kézérítés nélkül”
a delejkő, melynek neve: szabadság.

S hiába nyul fel mint anyagpapokkal
körülfüstölt, egetfedő spanyolfal
az új Bábelépítő eszmeállvány,
egymás után bukfacezik le róla
minden pótistenekfújt emberbálvány.

Anyagvalóság, végelőtti rejtvény,
megnem fejthetek értő Dánielként,
csak állok s álmot látok, míg a gépen
szalad a szalag.... Senki sort nem írhat
az időnek, hogy állna meg a fényben,

melyet sugároz az Egyhármasiszten
napcsókvisszfénye: én, te, ő, kik itt lenn
sötét harcban gyűrődünk, barna barlang
gyémánt „Igen”-jét rejtő szén s a század
nyomorúsága alatt lankadatlan

érünk, hogy „érjünk” fényesedve hitben,
reményben. - Óh, ha úgy lehetne mint nem
szó és csók tisztaszeretetsugaras,
megtörné a „Nem”-et s a vasgyűlölség
sátánhegyén a bárgyú ágyúfalat,

s ördögsekérvillámotátrepítőn
robbanna ránk most újsodátépítőn
vén Ninivénk atomparázna perce
és benne minden mint újélettűzben
jobbá fürdetve szépfiatal lenne...

Pár nap múltán a kasszán újra Ő ült
„Hiányom volt” .... „Vitánk is tán kizöldül,

ám az Ádámpénzt nyújtva néki, eldőlt.
És rám suhintott a megátkozott föld
kígyóporából villant égi vessző.

Mentem haza, bús napkergefte felhő,
s kinyílt a Könyv: a hatvan, egy s a kettő,
Ésaiás, kit korsóban tekercsben
találtak meg nem rég elképpedésre
valahol a hús holtengerben.

„Kelj fel, világosodjál... mert sötétség
borítja a földet” - miként tömény lég
lobbantam föl - „és éjszaka a népet,
de rajtad feltámad az Úr”... lobogj hát
s verd vissza mind a fényt: a dicsőséget!!

MENNYBEMENETEL

„És mikor ezeket mondotta, az ő láttokra
felemelték és felhő fogá el őt szemeik
elől” Cselekedetek könyve 1,9.

„Imé eljő a felhőkkel; és minden szem
meglátja Őt, még akik őt általszegezték is”
Jelenések könyve 1,7.

Ki annyi szenvedés után
kicsavart kezekkel
sután
Atyád felé fordított arccal
függfél a kereszten
- óriás glóriás Függvény
e koordinált rendben -
és harmadnap eltűntél
mint kámfor
a sziklasíri síkból
halkan,
hogy a pár szegény, hitvány
ijedt tanítvány
értelmetlen álljon
és várjon
a háromfalú térben
oroszlán- bika- és sasképpel....
így vagy Te most
és mindig nékem
tündöklő „felhők” mögött
rejtőző Láthatatlan meg-megújuló, örök csudám.

Te a Tamások homályos éjén
testembenyúló másvilágnak
foszlánya, fénylő széle;
Te az észbontó Térnek
negyedik kiterjedése:
örökélet,
ki úgy szívódsz agyamba, szívinamba,
mint a víz a szivacsba....
Már hallom az örömhírdető Négynek
hegyeketmozdító hangját,
mely sodor mint Szél a hangyát
Feléd, föl, egyre föntebb,
hol Véled egyre könnyebb
s többé nem érzem a gethszemáni fákat
zúgató Lelkesállat
tudatfrissítő szeszét,
csak nézem a százszezemellátó,
szimultántjátszó,
egyszerre négyfeléfutó,
kerekes Kerubokat,
ahogy Istentcsodáló emberarccal
„emelnek” Téged: diadalmas,
bűbájos zenét
fel-fel a hétegeknek,
hogymajd a fényszigetben
minden szem lásson,
minden fül halljon,
még azok is, akik
tudatlan és hitetlen
által szegeztek.
1956. V. 10.

MEGVÁLTÁS

„Most van e világ kárhoztatása;
most vettetik ki e világ fejedelme.
És én, ha felemeltetem e földről,
mindeneket magamhoz vonszok” János 12,31.32.

Ez itt mind az enyém:
hegy-völgy, tartomány
és minden tudomány!...
így súgta Fülébe,
mint a fülembé, göggel
a tagadástöltésű levegőben,
a kísértés hegyén;
aztán a kaján Gúny

legyűrve és lesújtva
tisztátalan grimasszal
a gadarai disznókba bújt,
éhes giliszta;
majd bosszúskacagón,
„a bemártott falaton”
bemászott újra
az emberbe vissza,
az Árulóba.

És szörnyű stációk lépcsőin
ment fel az elárvult
Elárult:
a testtélett Eszme
a másik hegyre,
hol egyre terhesebb felhőkbe
gyűjtve gyűlt már az
Istent-
káromló, cirkuszt-
óhajtó, minuszdelejű nimbusz:
„Feszítsd meg!” ....
Ám Ó, a Plusz, a viharmag,
csak vitte, „vonszotta” csöndbe
a felhőket: őket és minket a fára
mint a mára és örökelőre
gyönyörűen áthangolt
péterei kakasszót:
Szeretsz-e? Szeretsz-e? Szeretsz-e?

Igen! - S mikor legottan
a hétfájdalmas Sírás,
a Magdaléna-bánat
és az őriző Öröklét
ölébe hanyatlottan
századokláltán,
századokhalltán
két gonosz között,
iszonyút kiáltván: „Eli!”
kiszenvedett -
megdördült a Menny:
megütközött
a Bárány
és a tízszarvú, koronás Sárkány, -
mely egy polypkarú, Michaeli
villámon zúgva
újra „levettetett”
a földre,
mint bennem a Bűn,
mint benned a „Nern”.
1956. V. 19.

MEGDICSŐÜLÉS

„Splendet ut sol,
fulget ut aurm”

Mikor már nem volt Egy a Minden,
hanem mint összevissza álom,
ködbeburkolódzó Isten
kinek szép, szellemszélzilált
ruhája ez az árnyékvilág
és csak mint elveszett Éden
villámlott néha távol,
ítéletet dörögve a lilakézzöld,
titkos Tábor;
mikor a természetfölötti tisztakékból
a prófétát s a szent brahmáni szót
és mindent, ami az Övé:
tömény napsugarat,
aranyat, tömjént, myrhát
sárbarántott a vakság
pizsokba, porba, sutba
és „feltámadni” készült a sötét
tengermélységű sudra;
mikor szétválni kezdtek
valók és víziók,
hívok és kárhozott lelkek
jó és rossz magok, halott csillagok,
hogy új fétissé legyen
a kizsákmányolt milliók
kasztharca és „a Munka” -
akkor jött Ő
és mindig feljő a Hegyen,
hogy megmutassa
az álomszuszék, satnya,
választott szent Háromnak
leleplezett lidérclángarcát
egy pillanatra.

Az volt a Pillanat!

A testenáteresztett világtűz:

Szeretet, Szabadság
csodája.

„Elváltozék előttük és az ő orcája
ragyog vala mint a nap”

S mialatt Mózes és Illés szóla,
minden hallgatott, hallgattam én is

hallgatta az Ég is „szerelmes” Fiát
a tiszta csend, a tiszta rendenergiák
örök Prométheuszát,
ahogy már Buddhának mondta
s Péterrel együtt gondolta:
Építsetek sziklára, sohse gazra.
Egy és Minden az Isten!
Első a teremtő Szellem: a Pap
aztán az engedelmes Erő: a Katona
aztán a rendező Ész: a Gazda
s végül a Munkás.
Négy: a világ, a kétszerkettő,
Kettő: az Egytagadás, a teremtés,
ahogy a Sátán az Eggyel szembenáll.
Ez nem kabalás üres babona,
se visszcsábító reakció.
Nem hajszás, hanyattvak
látszat-Előre:
nonnazsonglőrös, lesipuskás
és formarobbantó, dőre
atomzenebona csak.
A világszépítő Idő,
hátra is tekint,
mert ott a valódi kincs:
Ige, Dóm, Tető,
építő Hagyomány:
fő-főtudomány.
Ő, Ő,
a megdicsőült Dicső,
aki amonnét idelángolt és világol.
Ő a kétségbeesett nyomorék Vándor-
műveltség útja: az Út,
mely kétfelé célfelé fut:
„előre-vissza” és vissza-előre”.

Menjünk hát most és mindörökre
Hozzá
s a régibölcs, mindigúj erőkre:
emberméltóságra, metafizikára
épített éginégyses,
békés szentegységes
hierarchiába!
Vissza? Hiába? Nem hiába!
1956. V. Úrnapja

UTOLSÓ ITÉLET

„Az Isten van valamiként,
minden Gondolatunk alján.
Mindig neki harangozunk.
S óh, jaj, én ott ülök a balján'
Ady

Harc és Halál:
Két piros pecsét
az üdvösségi menedéklevélen
arról, hogy mint időztem,
míg a történések országútján jártam
örömben, búban, bűnben, gyászban
s vigyáztam,
hogy oldódó s oldott kötelékek
és hétpecsétek bontása közben,
ez előtt, vagy az után,
utánam, vagy elébem, mindegy,
de bizton jön a Bíró, a Könyvvel,
amelyben már rég írva áll minden
a Titok
a végtelenség kapuján:
Meglátom-e az Istent?
Jobbján-e, vagy a balján
ülök
az örökélet és a második halál
között
a vandenincs Időben?....

Aztán: hogy hogy lesz? „Valamiként”.
Ugy-e, mint Michelangelo
anyag és szellem harcát harcoló,
óriás képén,
vagy másként?....
„Sárga tarlón”, „síri lepedőkben”,
égi szűrben szürreálisan
ülünk az űrben
s angyalszolgák hozzák jótetteinket
„olajos serpenyőkben”?.... Mindegy.
Én már láttam újat és régi képet,
rútat és égi szépet,
szétválasztott juhokat és kecskéket;
sántákat, akik jártak,
vakokat, akik láttak,
süketeket, akik hallottak
thuléi, szép zenéket;
és láttam a Tengert, az „ősz”-et,
mint fölforralt fazekat

s aki
nyugtalan úszott benne
Ady,
az „Isten szörnyetegje”,
az uras-urtalan.

Én láttam kétszer is a mezőket,
ahogy lapdázva fölföldobálták
az emberfőket és emberevőket.
Hallottam a trombitás hamis pátoszt;
éreztem és értettem Pallimoszt,
midőn már nem az értelem,
hanem a félelem forgatja a filmet.
És álltam a tenger fövényén,
hová az Antikrisztus állott
mint holmi Isten
s az őtet vádoló víz
ringatva kiadta a tíz és tízmillió holtat
s azután visszamászott.

S óh, jaj,
most itt állok ismét mint egy háborúit
a harmadik /utolsó?/ ítélet előtt
s tudom, hogy „végigtart a háború”.
Az egymás ellen támadt nemzetek
között kihalt a Szeretet.
Tudom, az ég is eltakarodik
mint ha papírtekercset összegöngyölítenek.
Irtóztató
a tó, a tűz tava, hova a Sárkány vettetik
s kinőtt foga és káromló szava
többé ki nem nő,
mert nem léssen Idő.
S csak áll a Királyi Szék
az új ég és az új föld fölött,
melyekben miképen mennyekben
lélekben imádkozhatjuk Őt
és Igazságban, mely sohse billen
jobbra, vagy balra,
és hamisan sohse villan.
Hiszem, hogy így lesz,
tudom, hogy így van.
1956. VI. 5.

PRÓFÉTÁK

„Meddig sántikáltok kétfelé?
Ha az Ur az Isten, kövessétek őt;
ha pedig Baál, kövessétek azt”.
Illés Királyok I. könyve 18,21.

Mózes és Illés és Isten.
Mózes és Illés és Krisztus.
Három az isteni ritmus.
Háromas, mágneses minden.

Itt is a sátáni kertben
mózesi, illési harc van.
Bennem s a végtelen nagyban
küzdenek: test, lélek, szellem.

Proton, neutron, elektron:
hívó, közömbös, tagadó.
Mily tűz: magávalragadó
Erőket lüktet a szent Trón.

Világnak, atommag, fénylő.
Világdal, egységes dallam:
„Szent, szent, szent” keringnek karban
föl-le a fény- és hanglépcsőn.

Rézkígyót emel s ércablát
Mózes: a test és a törvény.
Negyvennap zúg a népörvény
s ígéretföldjére vág át.

Illés: a lélek. Ha lebben
palástja, hasad a víz is.
Sohase „sántikált”. Sír nincs:
égbe fut tűzszekeressen.

Mózes és Illés: a Horeb-
antennák, próféták, szentek.
Őrajtuk zenél a Szellem:
Krisztus, a főleadó Hegy.
1956. VI. 10.

A SAMÁRIAI ASSZONY

„Monda néki Jézus: Asszony hidd el
nékem, hogy eljő az óra, amikor sem
nem ezen a hegyen, sem nem Jeruzsálemben...
de lélekben és igazságban imádják az Atyát”
János 5,21,23.

Samáriában tűz van.
Ki lesz irgalmas néki?
Samáriába bűn van:
egy asszony és hat férfi.

Sikáron szél sikál csak
lelket szikkasztva rontva
szegényszag, rossz sakálhang.
Sikár az ország rongya.

Lehet az ördögé már
a kút is: Jákob kútja –
De Jézus ül ott némán:
erre visz vándorútja

Hat óra. Jön az asszony
s az „Adj innom”-ra kérdez:
„Zsidó vagy s nem haragszol”?
- NINCS CSAK EGY VILÁGNÉZET -

„Ha ismernél, te kértél
volna vizet, de élőt,
melytől örökké élnél”....
És meghökken a kérdő

„Sohse szomjaznék többé?
sohse hallottam ilyet.
s ily messze sohse jönnék:
add nékem hát a vizet”....

És megy már visszatérőn
az asszony veder nélkül
ám hírt visz féligértőn
örömet, szinte szédül

Samáriába tűz van
benső, izgalmas, égi
Samáriába fű hajt
a harmatcsepp meséli...

Tíz száz szív csodarigmus,

ébredés, boldog ámen:
Ő az, Ő az a Krisztus,
aki Sikáron átment.
1956. VI. 12.

KERESZTELŐ JÁNOS

„Én kiáltó szó vagyok a pusztában”
János 1,23.

Nem eszik mást, csak mákot:
halott szerecsen mágus
fekete agyvelőjét,
pattangatva mint érett,
titokrejtő, bölcs táskát;
aztán ószövetségi zöldkék szöcskét:
apró, apokaliptikus lovakat,
sátánsáskát;
meg olykor édes,
óborszín erdei lépet.
Botot emelsz szép, skarlát-,
haragú hajnalfelhőként
és torzonborzfüstű vad szakállát,
minthogyha az is teveszőr volna,
meg-meggyújtja hanggal:
- ilyenkor mintha futna
és mégis áll,
mint aki már halkan
magából kilépett,
ahogy mákból az álompillék, -
Illés?....
Nem Illés ő,
sem Éσαιás, a rettentő jós,
csak épp egyszerű munkás
útkészítő,
aki szédítő messi lát,
messzebb mint az ég
és az ész, a hibás.
Ő nem is ő,
aki kiált,
hanem valaki Más,
aki előtte lett
és utána jó,
akinek még a saruszijját
megoldani se méltó,
mert ő csak szó,

csak gondolatmozdulata
és előszele
Annak.

Most tiszta, mély tó,
aki tükrözve áll
a folyóban;
akibe épp leszáll a negyedik világ
örök parijáról repült sugár,
a szelíd gondolatgalamb:
az Istenretalált néma perc...
de máris kiált:
Térjete meg, mert közelít,
sőt itt is van már
e neszben
a Bárány,
ki elveszi a világ bűneit -
s majd Lélekkal és tűzzel
keresztel.
1956. VI. 13.

EMMAUSZ

Elolvasandó Lukács evangéliuma: 24,13-35.

Mindegy: öröm, vagy gond kísér.
Örök a harc és Egy az út.
Sohse csitul a sok „miért”.
Közel és messzi Emmausz.

Nem cél a „hatvan futamat”.
Nem cél az éj: a csillagok
arra valók, hogy fussanak.
Minden minden viszonylagos.

Fut és forog. A nagy Sarok
áll csak és mint szent Kleofás
jobbról a Jó, balról a Rossz
között suhan a Látomás.

„Visszatartóztatott” szemed
nem látja, hogy a ködruhán
áttört Sugár megy megy veled
beszélgető szavad után.

„Visszatartóztatott” füled
sem hallja csak a rossz, kopott
világ zaját s a szívtüzet
oltó, zuhant Kainbotot.

És nem ölheti meg Kain
Ábelt: a csönd is dübörög.
Örök a harc, örök a kín
benned s a két lator között.

A láthatatlan nagy Csoda,
a halhatatlan nagy Zene
áll a szív- és észkaloda,
világértelme, közepe.

Megyünk. Muszáj. Az est elül,
fáradt madár. A harc lovát
bekötve szólsz: „Maradj velünk”....
És Ő mintha menne tovább.

De kényszerítheted s betér
hozzád a lelkiismeret
kisajtaján és a kenyér
szegéskor megismered.

Mert Ő a múlt, jövő, jelen
ki feltámad és megjelen
az Ige magyarázatán
Emmausz esti csillagán.
1956. VI. 19.

ÉSAIÁS

„És származik egy vesszőszál Isai törzsökéből
s gyökereiből egy virágszál nevedik”
Ésaiás 11,1.

Szörnyűszép szók szövője
látass most jobb jövőbe.
Te letépted a fátyolt
a Nyomorúság-Cárról
És láttad jóelőre
a szabadító Jászolt.

Be mondanánk már: így jó!
Mehalt a „futókígyó”,

ki a tengert kavarta.
Még „gyászol a must”. Hallga!
Nem hoz a szőlő víg bort
a mákonyos magyarra.

Még rázzák az olajfát,
válogatják a fajtát:
ki marad, ki maradna.
Róka áll a rivalda
fényében. - Az Úr hatalmát
csak a bátor és hív vallja!

Tűnj el rossz, dadogó Rém,
ki „elítél egy szóért”
elejtve az igazat.
Ne nevelj álfiakat
pártos és hazug Jólét:
a „szövetség” így marad.

Sionból jó tanítás.
Minden más népámítás
sárbahull és szemétbe;
„Szűz szül”: új Csemetébe
szökken az Úrnak világ
verő virgácsbeszéde.

Pirul a Nap s közében
megáll Józsueszépen:
Minden megtér Óhozzá.
És szól a legszebb zsoltár,
békefüst leng az égen,
földreszáll a mennyország:

Egymásnak mitsem ártván
a farkas és a bárány,
kecskefiú és párduc
együtt lakik. A nyár dús
mezőin oroslán jár,
Minden ház napsugárdúc.

Az Úr ismeretével
virul a Föld hűséggel
Viperák, baziliszkusz
lyukánál ül a Virtus
gyermekgyöny örűséggel....
És zeng és zeng a himnusz.
1956. VI. 21.

PÁL

„Az igaz ember pedig hitből él”
Római levél 1,17.

Van víz, amely színaranyat old.
A Királyhágó vizet választ.
Száz ága volt a vad Tiszának.
És a Dunába szalad az Olt.
Vonz a Tenger, a vén harang hűz,
mint tűz a farkast, fecskét a lomb:
Miért, hogy még mindig új Damaszkusz?
Miért, hogy még mindig új Damaszkusz?

Saul Krisztust sohasem látta
s egy déltájon éri a villám,
földre zuhan: a szakadt hintán
derékba roppan tudománya.
Mevakulnak „hiú szemei”,
de belül fölgyullad a csillár:
Eztán csak Őt fogja zengeni!
Eztán csak Őt fogja zengeni!

Néró lett volna, véres költő,
majd azt sem tudva, hogy mit mivel.
- Kígyót neveltél Gamáliel. –
És vitte volna a vak ösztön,
mint üstököst űzvén a térbe,
ha Isten élő kegyelmivel
villámlón nem kerül elébe,
villámlón nem kerül elébe.

S nem szakadt el a kenderkötél,
melyen szökött az új rabságba,
oly erős volt a Krisztus-pányva:
„Igaz ember pedig hitből él”....
Pogány dzsungelben tiszta bambusz
égi pálma, bölcs embernövény:
Szent Pál, kit újraszült Damaszkusz.
Szent Pál, kit újraszült Damaszkusz.
1956. VI. 23.

LÁZÁR

„Én vagyok a föltámadás
és az élet”
János 11,25.

Bethániában temetés volt.
Mária, Mártha, sokan sírtak.
És könnyezett a szürke égbolt,
hogy kialudt egy szegény csillag.

Tudta. És mégis máshol jár most
a mágneshálós Istenember.
„Csak egy betegség a halálos”:
mondja halk nitonintellemmel.

És nem értik csak félig s félre,
hogy „elaludt” csupán az élő.
A tanítványok köznyelvére
fordítja hát: „Megholt”. S a fénylő

Rádiumgóc elfedi arcát:
ne lássák még a meghittek sem,
hogy mindnyájunkért vívja harcát:
„Nem hal meg, aki hisz énbenem”.

S megy hozzá, de csak harmadnapra.
Kétkedve jön elébe Mártha:
Lehetetlen. Föltámadhatna
egy négynapos halott? De hátha!?

És Mária, ki a jobb részre
vágott, most is Belé fogódzik.
A jóreménység oltókése
bús szívén szinte átvillózik.

Sírnak együtt. A kő a sírról,
a könny szemükről elhengerül.
Halk zene zeng új hajnalpírról
és Krisztus mély fohászba merül.

Sugárzón áll az Istenember,
ki majd a világot meggyőzi
s mintha Atyjához szólna fennen
kiált egy végsőt: „Lázár jöjj ki”!

Bethániában temetés volt,
de Lázár harmadnap fölébredt:
„Én vagyok - ragyogott az égbolt –

a föltámadás és az élet"
1956. VI. 25.

ÚJ ZSOLTÁR RÉGI HANGRA

„A fűzfákra, közepette, odafüggesztettük hárfáinkat”
Zsoltár 137.

Ti odakinn, én meg idebenn.
Ülünk-ülünk bús vizek partján.
Ifjak, vének. Ledőlt a fal már,
de rikoltanak még a trombiták:
felejtetek!....
Óh, édes Istenem!

Hogy is szakadhat szív innen el?
Új szót unszolni: goromba kín.
Ragad a nyelv és száraz az az íny:
„lerontani a régit fenéig" s felejteni?....
Óh, édes Istenem!

Még toroz a tökfaj idegen.
Sion alatt megállt a végzet.
És fecskendez a varangyméreg:
Mi a magyar? Ártalmas miazma?
S a „nemzet”? Nincs!....
Óh, édes Istenem!

Rág a rák csonton és idegen.
A nők szemérmén mint új „Szálem”
leng a „Nem is volt Jeruzsálem”.
S a kiszúrtszemű király: az Átok
bolyong köztünk....
Óh, édes Istenem!

Ti odakinn, én meg idebenn.
Ülünk-ülünk sötét Gond partján.
Jobb kezem alig tud rólam már.
S hogy ne feledjete, Jeruzsálem,
próbálgatom:
„Óh, édes Istenem”!

Mert él és nő mint várt kisedem
a Reménység, hogy még meglátom
s fennfüggő Simeonhárfámon

régi dicsőséged, Jeruzsálem
éneklem majd...
Óh, édes Istenem!
1956. VI. 27.

HEGYIBESZÉD

Eloolvasandó: Máté 5.6.7.

S imigyen szóla a sasoknak,
kik feje köré fölkeringtek;
s a kígyóknak, kik hallgatólag
szent lábánál csendben pihentek.

A nyitó szó /nyolc- vagy kilencnyi/
harmat volt a búzaszemeknek,
kik a tokból tudnak kikelni:
Boldogok a csudajegyesek.

A lelki szegények, a sírok,
a szelídek, az irgalmasok,
az éhség- és szomjúságbírók,
s kiket igazért háborgatnak;

a tisztaszívűek, a békések,
a akik nem látnak, mégis hisznek....
a szavak, a szelídkemények
az Isten országába visznek.

Mint keskeny útra hulló lángot,
rozsdamentes, szűktorkú, kannát
szürcsölgették a „Mi Atyánk”-ot,
szedegették a tiszta mannát.

„Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben,
szenteltessék meg a te neved....”
Betegség, ellenség, baj ellen
mindig imával zörgessetek!

És aggódóknak s tolvajoknak
bilincsét rázta a Hatalom....
„Úgy, úgy”. A bűn bocsánatos. Csak
a „más” beszéd gonosztól vagyon.

Imigyen szóla a sasoknak
kik feje köré fölkeringtek;
s a kígyóknak, kik hallgatólag

szent lábánál csendben pihentek.
1956. VI. 29.

BARTIMEUS

Márk ev. 10,46-52.

Száraz szemét
és üres tenyerét
a napra tartva
úgy
hallgatott csöndben
ahogy a süketek fülelnek:
nem jön-e
a tereferés
országúton messze
valami új
koldus,
vagy a Halál megváltani?....
S egyszerre elsüllyedt benne
az alvilág,
felbámult vadul
a szemébe fészkelte,
mozduló fellegre:
- ép akkor haladt arra az Úr:
az Élet -
és fölrettent a hangra
s egy pillanatra
megsejdtíve a túlvilágot,
miként a süketek,
szörnyűt kiáltott,
nagyobbat mint a
Jerikói trombita:
„Jézus Dávidnak fia,
könyörülj rajtam!

Hasztalan mondták néki:
Hallgass! Hallgass! Nagy irgalmatlan
imás jajt lökött föl az égig:
„Jézus Dávidnak fia,
könyörülj rajtam!"

És harmadszor is
fölzúdult újra
szemét a kék égbe fúrva
a rögeszmés részeg,
mint, akiben valami édes,

kesernyésbús,
ritka óbor dolgozik:
Jézus! Jézus!
Szegények, vakok, Ég Királya!
„Eredj el a te hited
megtartott téged”
És azonnal megjött
a szeme világa.
1956. VII. 1.

UTOLSÓ VACSORA

„Mikor pedig beesteledék, letelepszik vala
a tizenkettővel”....
Máté 26,20.

Mily büszkén írta: „Veni, vidi, vici”.
S rég sárga levél a győztes Pogány.
De Majlandban Leonardo da Vinci
ma is remegtet, képe orgonái.
S mit a világ hasztalanul ócsárol
s hiába ostromol száz új vezér,
a csoda él: minden perc tőle lángol,
Óh újfrigyszerző, örök Bor s Kenyér.

A hármás, szent ritmusnak hódolólag
ülnek arányosított csillagok
a vérzőszívű Naptól búcsúzóon.... Csak
az Egy sunyit, a sátánszülthalott.
A torzító bűn ül sötét arcában,
pedig Őneki is ő volt model:
az Emberfia teste fénynyiláram
folyton új fotoncsomókban foly el.

...Új parancsolatot adok ma néktek
a régi tized egybefoglalót:
Aki „szeret” nem ölhet, tiszta ének
száján a szó s a nemparázna csók.
S vevén a megtört kenyeret: „Vegyétek,
ez az én testem....” és vevén a bort:
„Ez az én vérem....” Mindnyájan evének
Magát szétosztván, pohárban a port.

Tejszín ifjak s öreg szakállasok ti,
kiknek szereztetett e lakoma,
a nulla fölött pár évvel csapott ki

a történelmi Tűz: e vacsora.
Caesar írhatta: „Veni, vidí, vici”,
mégis szebben beszél a csalóány:
Az Úr szőlőtőjéről újat inni
annak lehet, ki Véle vacsoráit
a legutolsó békevacsorán.
1956. VII. 3.

ÁDÁM

„Ki mondá néked, hogy mezítelen vagy
Avagy talán ettél a fáról? 1. Mózes 3,11.

„Az első ember földből való földi,
a második ember, az Úr, mennyből való.”
I. Korinthus 15,47.

Hűs alkonyaiba hullt szép fákat
húroztak már a kék Szeráfok.
Szent kertjében az Úr sétálgat
vala s hinté a békeálmot.

Harmat, páfrány, áloé, állat
összhangos öcsöndbe öltözött,
csak Ádám és Éva bujkáltak
nyugtalanul a halk fák mögött.

„Ádám hol vagy?” .... hangzott hirtelen
a vád és megrendült a Minden.
„Hallám szavad, de mezítelen
féltem és elrejtőztünk itten”.

„Mezítelen? Ki mondá néked?”
Tisztaság volt eddig ruhátok.
A tudatlan meztelenséget
nem kell takarni. Tán a fáról

ettél? Ettetek mindaketten
s a Sátánért megrontottátok
a szűz rendet az egyetemben.
Jót és gonoszat tudni: átok.

Tudás!? A nagy a kis végtelennek
titkát bolygató, kínozó varázs;
az utonálló értelemnek
rablómerénye, kígyómarás.

Átkozott a föld miattatok.
Ész és szív egymásnak ostorok.
Ő tenéked fejedre tapos,
te meg néki sarkát mardosod.

Szegény férgek, izgága hangyák
a fanyar lében forgó földön.
Tudás, tudás: boldogtalanság.
Több egy mákszemnyi tiszta ösztön.

Eped az asszony férje után
mint anyjához síró kisgyerek.
Kergetsz egy furcsa célt böszbután:
Úrnak lenni mindenek felett....

Hús alkonyatba hullt szép fákat
húrozgattak a bús Szeráfok.
Ős kertjében az Úr sétálva
elhintette az első átkot:

„Porból lettél és porrá leszel”
Ádámban a lélek szikrázott.
És lángolt a menny kékborszeszes
kegyelme: küld Szellem-Ádámot.
1956. VII. 5.

ÉNEKEK ÉNEKE

- A Menyasszony hallja a Vőlegény
szavát, panaszolja a tőle való
elválást és dicséri szépségét -

- „A Menyasszony ezt mondja: Jövel!
...,Bizony hamar eljövök Ámen....”
Jelenések 22.17.20

...,Az én szerelmesem elment
az ő kertjébe,
a drága füveknek táblái közé,
hogy lakozzék a kertekben
és liliomokat szedjen....”

Nemrég még az Ég
szivárványházában
bontatlan bimbós egyek voltunk,

mikép a bíbor, a fehér és a zöld
egy
és egy a Három
és egy a Hét.
S imé most itt vagyok a zúrós
szomorú Föld hátán
édeni emlékek édes kínját
hordozván árván
szívemben és bús csípőmben
s csak vágylak, látlak és várlak
Szerelmem
az Istentőlelszakító, hűvös,
pogány Időben.

Fejemben
az ébenszínű századok
viharvert ázott
varjai ülnek
s mint a temetőfény
károgva föl-fölrepülnek
bűnös és liliumkeresztes látások
Bábelnek, Babilonnak, Rómának
rezgő lepedőjében.

És soha nincs keltem,
soha nincs nyugtom
se a kelő, se a lenyugvó nappal,
mindég hallom, mint Vőfély
szavát, a szódat:
„Nyisd meg nékem, én húgom, én mátkám
én galambom, én tökéletesem,
mert az én fejem megrakodott
harmattal...”

Így hallak hol erősen, hol meg csak halkán
hogy zörgetsz, zörgetsz
és mintha kezed is benyújtánád néha
az ajtó hasadékán,
hogy megindult belső részeim
rejtett résein
szívemnek intsél,
hogy megnyissa
a reszkető kezemről csepegő mirha
a závár kilincset.

Olyan vagyok mint a
berekasztott kert
mint a befoglaltatott forrás,
bepecsételt kútforrás
drága fűszerszámokkal terhelt

villamtalan felhő.
Mintha nem lenne semmi megoldás.

Hiába serkentlek Északiszél,
hiába keltelek Déliszél,
csak nem jössz, nem jössz.

Levetem ruhámat, a tér-időt,
megmosom lábaimat vigyázva,
hogy ne keverjem őket a porba
és felveszem újra a szépítő
csillagtérítőt
és megyek prófétás útra
millió mikrokozmosz közé.

És hánykódom örökké
félálomba,
mert vágylak, mert látlak, mert várlak:
vágyom elefántcsonttested
mint mézes ostyát és bort a Méhész
és látlak a lélek ruhájában
és várlak a szellemtörténés
új gondolatgolfáramában.

Óh, ki is szakíthatna el tőlem?
Pogány? Prozelit? Eretnek?
Kereslek, kereslek, kereslek
bíborban, fehérben, zöldben
borban, kenyérben, vérben,
az örököltben,
az összekuszáló s eltévesztő ködben
örökösen.

Asszony vagyok, avagy Menyasszony?
Nem is tudom, csak hallom, hallom:
„Nyisd meg Mátkám, húgom, galambom..
Néha mintha féllábbal, félébren
a Sátán litániáján lennék
vagy túl minden emlékhimaláján,
a hit-remény-szeretet léghintáján
el-elaludva, de lelkemben vigyázva
szegény, szomorú, árva
Némber?

Olykor multam is fellángol
és biztat és vádol:
voltam utolsó, voltam első,
visszaeső,
és üldözött,
kicsapongó

és élettelen,
halott
és kedveshívó,
meg langymeleg.

„Kár-kár”: suttogja sunyin az Ördög
„Fel-fel”: harsogják mint havas bércek
a századok, melyekben keresztes, hű rabod
kerestelek - és kereslek mindég
ha nem is talállak,
és kiáltalak mindég,
ha nem is felelsz nékem:
Üdvöm, Bálványom, Bárányom, Vőlegényem!

És emelgetem tiárás fejemet
a gótívú testem templomát.
Egy az Isten! S Te nem vagy Isten!
Pedig tudom, hogy az vagy
érezem az egyedülüdvözítő hitben:
Óh jöjj hát közelebb, egészen hozzám!
Ne hagyj, hogy hiába öntözzem orcám
és hasztalan öltözzem puritán szókba
Buridánbölcseiség Salamonja.
Tedd, hogy egy legyek, egy legyen egészen:
szívem, szám, szemem
tüdőm és kezem,
ha ma nem, hát holnap
összhangosan,
mert Te vagy e világ egyetlen Fénye!

Reménykedem.
Nyújtogatom szép nyakam
diadémes Dávidtornyát.
Gyújtogatom gyertyáid és hallgatom:
„Mátkám, húgom, galambom....”

Ám a zöld halmon és szikes parlagon
sóhajaim és szózataim, szelíd juhocskák,
fürdetetthófehéren
még ide-odaszökdelve erednek szerteséjjel
ivor fogaim sövénye mögül
szerelmünk bélyeges jegyével.

Mert nem jelzik még az órát
az illatos mandragórák,
hogy mint pecsétet tégy kebledre.
Óh, én szerelem betegje!
Mikor hajtom már végre
hollófekete földre fáradt fejem
mint egy keresztre?

Mikor merülök, mint tengerbe
Libánus-tekintetedbe?

„Én az én szerelmesemé vagyok
és az én szerelmesem az enyim,
aki a liliomok közt legeltet”.
Bárány, Pásztor és Isten.
Elérhetetlen Hajnalcsillag.
Csillagom. Egyetlen vígaszom.
Nem hiú, dőre,
de drága és sohasemhervadó ígéret,
hogy elkészítvén magam a légyott-
időre,
eljön értem
az újratesztélett Jánosigének
felhőfogatán
és meglátom majd
a mennyből alászállónagy, szent Várost,
a tizenkétkapust, a tizenkéttornyost,
a tizenkétnevest,
a drágamívű nászajándékot:
Jeruzsálemet.

Jeruzsálem! Óh, Jeruzsálem!
kiben már nem a Hit,
nem is a Remény, sem a Szeretet
és még az én Szerelmem sem világít,
hanem csak Egymaga Ő
a háromszemélyű,
jáspiskőfényű
s örökbékéjű Isten....
Ámen!
1956. VII. 19. Felsőjakabszállás

HÁROMKIRÁLYOK NAPKELETI BÖLCSEK

„Ők pedig a király beszédét
meghallván elindulának" Máté 2,9.

Akkor is volt hótakaró.
Heródes ült hermelinben.
- Heródesek s jótakarók
mesgyéjén jött mindég Isten. -

Akkor is volt „Karácsonyfa”.
Róla egetverő hit fűjt.

És a megbüvölt Három a
Pásztorcsillag után indult.

Hótakaró. Karácsonyfa.
Bíborba, fehérbe, zöldbe
táncolt szívük úgy álmodta,
hogyan Szeretet szállt a földre.

...S bámulták a szalmavackot
s a hétszínrejtő fehérbe
játszó gyermek Istent. Barmok
fújtak meleget szemébe....

„Üdvözlégy gazdag Szegénység,
szomjas lelkek szelleméhe!
Fennhéjázó emberfélék
örök ellensége: Béke!”

„Üdv, háromas Egyszerűség
rejtett Egyismeretlenje!
Atya-Fiú-Szentlélek szép
titkának új Egyenletje!”

„Üdvözlégy Világszabadság!
- s robbant a Királyok szója –
Minden népek, a Magyarság
Reménysége, Megváltója!”

S mozdult az álomtakaró
szem-szív-fülvattás fehérje.
Elsápadt a Rosszakaró s
tündökölt titkon a való:
Szűz Mária Csemetéje.
1956. VII. 29. Szilvásvár

JEREMIÁS

„Mert kettős gonoszságot követett el
az én népem: Elhagytak engem az élő
vizek forrását, hogy kutakat ássanak
magoknak; és repedezett kutakat ástak,
amelyek nem tartják a vizet” Jeremiás 2,13.

Csak akik tisztán és híven szerettek
s kiket az asszony faképként eldobott,
érezik mint én: a legfertelmesebbek

a kővel és fával paráználkodók.
A kőnek mondják: Te szültél engem.
A fának mondják: Te vagy az atyám.
S levegőért kapkodnak gerjedten
mint a pusztai, nőstény vadszamár.

Csak aki tisztán és híven szeretett
s kit a nő önön prédájára hagyott,
tudja mint én: a setéség földje ez,
hol mindég erőszak szántott s aratott.
S bár értelemmel legeltettek,
szív, mennyi mégis köztetek hazug!
Mindnyájan hitszegőkké lettetek....
Hogy legyen újra „férjetek” az Úr?!

Csak aki tisztán és híven szeretett
s akit otthagytak fakírnak asszonya,
lát mint én folyton csak feleségeket,
akikre nyerít Baál száz hizlalt lova.
„Irts, pusztíts, rombolj, építs és plántálj!
Tüzzé teszem szádban a szent igét”.
Szelkakas vagyok már Dávid házában.
Hallgassatok: oroszlánt s gerliczét!

Vagyok az agyagformáló Fazekas
inasa. Jós, ki mindég Vele kiált.
Vívódó s tűrő békesség telekas
kincseit őrző, szegény Jeremiás.
Nem ettem soha barbár marhából.
Kettős gonoszság szülte keservem,
hogy megmentse Babilon markából
lelkem az Úr, kit hittel szerettem.
1956. VIII. 3.

DÁNIEL

„Látám éjszakai látásokban és imé
az égnek felhőiben mint valami emberfia
jőve; és méne az öregkorúhoz és eleibe
vivék őt. És ada néki hatalmat, dicsőséget
és országot és minden nép, nemzet és
nyelv néki szolgálja....” Dániel 7,13-14.

Világoszben a végidővolánál
vigyázta: mindég jobbra, balra nem!
S mint Skorpió az Állatöv homályán

rá szúrt a hat királyi macskaszem.

A Barlang-autó mert szállni fel-fel
- égő kemence bár - a Cél felé.
„Hetven hét”: szabta szárnyas Gábiel
elhozván a fényt mely esztét érlelé.

Az anyag „állóképe” összeomlott....
a negyedikbe futnak mind a dolgok
s a látomás az égbe messzi ás.

Jeruzsálemre nyíló ablakánál,
a földerengő hűség csillagánál
fehér gyolcsban állt már a Messiás.
1956. VIII. 4.

AZ ENDORI ASSZONYNÁL

„Monda azért az asszony: Kit
idézzek fel néked....” I. Sámuel 28,11.

Saul! Saul! Saulok!
Én is voltam áldozni nála.
Fiatal, félénk féltulok.
Emlékszem jól a füledt éjszakára.
Asztaltáncoltató csöndes szélben
erőlködtünk, hogy Valakivel
szóban, csodában, jelben,
vagy éppen asztrálestben
lehessünk szellemközelségben.

Ma már csak a sötét lyukat
a sátánbasüppedt üreget látom,
ahogy füstölve üresen tátong
és morogva mutat
lejárt cselvetés,
fel-felvillanó neon figyelmeztetés:
„Lejárat a Pokolba”!

Saulhalottan
én is láttam őt és hallottam,
de azóta sohse vallattam,
csak hallom néha még,
ahogy félelembegörnyedt lassan
fekete kézzel,
fekete ésszel

matatva lapozza
a „Fekete Könyvet”....
„Kit idézzek fel néked?”

S hányan kullognak
s hullongva ballagnak
ma is
Walpurgiséjébe a barlangnak
titkos kis hamis
piros jajukkal
rissz-rossz batyukkal
kis és nagy Adyk
üldözött üldözők,
szegény bűnösök,
akik mint Saul a filiszteusokkal
harcolnak lázadó magukkal,
hogy keressenek valami nevet,
aki tudja a jelent,
tudja a jövőt:
Saul a sértett Sámuel, friss
boldog szeleken alvót....;
Ők meg tán Szamuellyt
a buldog eleven taglót.

„Kit idézzek fel néked'.”
Nékem senkit,
se Sámuel, se a Sátánpribéket.
Az úgyse értette s nem értené meg
sem az „ó”, sem az „új”,
de még a legújabb „Saul”-t sem.
Akár én akkor Paulsent,
amikor a szép, a halk,
nagy Öreg búcsúzott Berlinben.
Csak sejtettem, de nem hittem,
hogyan annyit hallom még
a betegen beszélőt
mint egy élő:
„Van- van - hallgattuk ezren -
bár még hiányos ismeret,
van egy új, mássíkú, láthatatlan
világrend - és Angyal suhant a termen
ahová e héten én is elmegyek....
Sajnálom Haeckelt, ő volt ügyesebb,
de mondják meg néki újra:
Vannak szellemek!”
És könnybe lábadtak a szemek
és dobogó lábaknak ütemén
szállt az üzenet.

Saul! Saul!” .... így

zúgott a Szó,
repült a nyíl akkor
és századok múlva
újra és újra
most is repül,
isteni lasszó,
mely elért engem is
tengernél tengernyibb
építő dúlás-sírás
és pusztulás közben.
Immár nem vitás:
könnyen fordult velem
egy Copernicus-nagyot
a világ:
új szép Pálfordulás!

„Kit idézzek fel néked?”
Senkit.
engem már nem éget,
nem remegtet,
inkább csak mosolygok, nevetek
a kérdéseken.
Jóllehet jó lenne néha mégis
tudni legalább félig, mi van az égi
„Fehér Könyvben”.
ha olykor jönne
pirosan, fehérén, zölden
valami „islenféle”
és hozna egy bátor, érett
feleletet,
hogyan ne csak a Fekete könyvben
irtottakat
hanem a Fehérben
írottakat is látnánk - millió Ádám -
nemcsak a farkasembermérget
és a földetföltő félelmet,
hanem azt a bizonyos,
a háromsíkú, a minden értelmet
fölülhaladó „Békességet”
éreznénk egyre többen.

„Saul! Saul!
minek is kérded:
Mi van fölül
Mi van alul?
Halál? Vagy Élet?
Ezek a kettes, tettes
különös egyek.
Én már egy cseppet
se félek

ettől se, attól se
de az endori asszony se
várjon többé,
még ha anyám volna, akkor se
megyek már hozzá.
Én már csak Őbenne élek,
hogymint egy szép ősz este
szép csendbe eljön majd hozzám
és négydimenziós, megváltó teste
úgy halad rajtam át halkán,
hogymint elváltoztatja nyomorúságos hüvelyem,
hogymint az ő testéhez hú legyen
nem Apolló,
csak hű és hasonló....
Most még félébren úgy nézem,
hogymint e nagy őszi világérésben
túl rosszon, túl jón
túl völgyön, túl hegyen
óriás fával ver-ver az Isten
mint a szagos diófát most is
kip-kop, kip-kop
lehull az utolsó titok
a koporsó is,
melynek burkában én is lekoppanok
egy ütésre
az egyetemes gravitáció
tág, szent,
keresztény alázatával....
amiként Pál ment.

Úgy legyen! Ámen!
1956. VIII. 7.

DÁVID

„De az Isten mondta nékem: Ne te csinálj
házat az én nevemnek; mert hadakozó ember
vagy, sok vért is ontottál immár". Krónika 1,28,3.

Juhász: a Pásztor-runás, szent flamingó-
vonal fénybotján nyílt, ősférfibimbó.
Remek sémita, bár karjára szittya;
ólomlábgóliátlövő Parittyá.

Egy ezred a Jövő. És ő a szent Mag.
Kaszára érten hull a ma s a tegnap.

Jonathán félti s feddi néha Nátán:
Csendes vizekhez térve zengj a hárfán!
...Hadakozó vagy. Ezer nemzedékig
szállhat dalod, kardos kezed nem épít
házat; arany, ezüst zsákmánytégláid

rakathadd éigig! - Ám fiaid közül
való lesz, aki mégis örökkön ül
az ő királyi székén! - így szól az Úr -

Hosszú az út, hosszú a harc Hozzáig!....
1956. VIII. 14.

BOLYONGÁS PETÚRRAL NEM-ÚR-ORSZÁGBAN

„Ausztráliában van egy néptörzs, mely a világ első poétanépe,
mert kitalálta a „Korrobóri”-t. A Korrobóri nagy szerelemes táncorgia,
amelyben a nők muzsikálnak.... A Korroborit úzzük járjuk a Duna-Tisza táján.
s a már megcsinált kultúrák lemásolt zeneszámaival foglal helyet itt
így a zsidóság....”
Ady-cikk. 1919.

„Ordít az oroszlán: ki ne rettene? Az én Uram, az Úr szól:
ki ne prófétálna”?
Ámos 3,8

Bakony. Siófok. Zsidóország.
Új tánc. „Szabad Nép”. Nem röstellik.
Menjünk, Petur. Friss Lenin morzsát
majszol a Marxai haladó Tag: Majom, bizony mind egytől egyig”.

Salgó. Kis-Moszkva. Hány, új hámor.
Tűz, gépember percig se tétlen.
Menjünk. Sikolt a sík. Útálló
pásztorsíp: örült Melinda sír.
„Hajsz, traktoros Hajdú! Tetétlen!”

Kőrös. Kecskemét. Ökröd elhullt.
Kerted kolhoszparaszt kapálja.
Ezer ízzel szikrázó Benczúr-
ecset: nyagdul a Nap fölötted,
sisera „Biberah-Kaszárnya”.

Bihar. Viharsarok. Hogy füstölt
víz és forradalom. Ma száradt,

cserepesszájú Táltos süvölt:
„Térj meg, ne rázz idegen rongyot!”
A „Sors bona' Marsnyomba vágat.

Buda, „Hunyad”, Zrínyi szomorít.
A vad zene habszennye ránk csap.
„Sújt az Úr, Petur!” Korroborit
újráz a láncoslobogós gój.
S brumbrumol a Nagymedve: „Járjad”!
1956. VIII. 20. /Knor Izidor írógépén/

VÍZSZINTESEN

„Erre ezek a férfiak alsó ruhástul, köntösöstül,
palástostul és egyéb öltönyöstül megkötöztettek
és az égő, tüzes kemencébe vettek.
Akkor Nabukodouozor király megijedt és sietve
felkele, szóla és monda az ő tanácsosainak: Nem
három férfiút vetének-e a tűz közepébe megkötözve?
Felelének és mondának a királynak: Bizonyára óh király.
Felele és monda: Imé, négy férfiút látok szabadon
járni a tűz közepében és semmi sérelem sincs
bennök és a negyediknek ábrázata olyan, mint valami
istenek-fiáé”.
Dániel 3: 21,24,25.

Én ringtam a lélek zenemélyein
és ingtam az észnek meredélyein,
méláztam a bús magány tengerpartján
és fáztam a kétségek sziklamartján.
Jártam a Titokhoz, öreg vőlegény,
szálltam a rímek repülőszőnyegén.
Kutattam a héthuru, bűvös Szférát
a tudomány torzító látcsövén át.
Sültem az éjben fáradt és fád arab,
midőn az időn Marsközel álltak az
indázó Indra délibábtornyai,
varázsfurulyás hang- és lángbokrai:
a csillagok, az ősharcost parázslók,
pirkadók, delelők és új érkezők,
vagy akik, mint a Himalájamászók,
sikoltva siklottak ki a Cél előtt.

Én jártam az észnek meredélyeit
és vágytam a lélek zenemélyeit.
Figyeltem, mint szöges ágyon a fakír,

mit zeng a zenit és mit súg a nadír
s nem tudtam a „H₂O” micsoda....
Untat már az örök Ördögrigolya:
szeretném bűnterhem elhajítani,
vagy őselemből újakat szítani,
új eget, földet, melyen vízszintesen
folynék, szép keresztény példa s intelem,
folynék a kegyelemóceán felé,
s csak egy szóra nyíló Szezám elé,
mely mögött Krisztus sugárzik, tiszta hő,
kitől megolvad minden érchegyoldal
s mint a víz omlik, árad és ringva nő:
Csak jót tégy minden felebarátoddal!

Én jártam az észnek meredélyeit
én vágytam a lélek zenemélyeit.
„Déli”, vagy „északi ember” nem vagyok,
csak halk alföldi beduin ballagok
s nem is változtatok már többé irányt,
csak a szabadító „Negyedik” iránt
megyek Szeretben és vízszintesen
értelek: barlang - s tűzkemencerabok....
Mert a háromsíkú észvilág halott.
1956. IX. 7. Marsközel.

HOZZÁD

„Imé a szűz fogan ménében és
szül fiat s nevezi Immánuelnek”
Ésaiás 7,14.

Szívem szived úgy tartja fogván
mint prédáját a pók léglánca.
Máriám, Márhám, szép Magdolnán:
élő hitünk, munkánk, vétkeink
szárnyas tüze, melynek vége nincs -
négyfiahattyús Noébárka.

Te a hétegű világ sírján
átlépő nemtő, húsvérangyal.
Magdolnám, Márhám, szép Máriám;
a háromas térkoporsóból
új kiterjedésekbe vonzó
„Immánuel”: Krisztusfény, Kanthang.

Ég, föld, pokol felhős határán

nézlek villámló üdvöm szélét,
Magdolnám, Máriám, szép Márthám
s harcos sejtekkel úgy keringlek
most körül, mint a megfeszített,
ötsebbőlvérző „örök Békét”.
1956. X. 8.

ÁMOSSAL MONDOM

„És éhséget bocsátók e földre, nem kenyér után való éhséget sem
víz után való szomjuságot.... És vándorolni fognak tengertől tengerig
és északtól fogva napkeletig. Futkosnak, hogy keressék az Úrnak beszédét
de nem találják meg”
Ámos 8,11-12

„Erő, egészség!” „Erő, izom!”
.... száll a mai köszöntés. Bizony
mondom: Aki csak az anyagba
hisz, elvesz. Ez az Úr parancsa.

„Erő, egészség!” .... ő s gőg szava,
rútit ragadós ördöggragya.
Sem víz sem kenyér nem menti meg
sáskanyírt, száraz lelkeitek.

„Erő, egészség!” .... erőltetett,
értelmetlen értelmet hebeg;
tudatlan Célját futkosóknak,
oktalan Okát minden oknak.

„Erő, egészség!” .... illanó hang,
Fertő-láng repdes villanyosan;
keleti zöldkénsárga ragály,
nicsevőfecsegő papagály.

....„Ámos mit látsz, csendes cselédem?
Lenyugtatom a Napot délben,
besötétítek bűnös Földem
fényes napközben, hűvös Röntgen”....

szólt az Úr, - s Ámos látott rostát,
látta népének sátorrongyát,
látott jövőt s tán minket, szegényt:
mindig mindenben Isten kezét.

Ámos vad fűgét: ígét szedett. –

Ám most a kormos Lidérc befed
vasat, szegfűt, kunyhókat, villát,
hasadtlelkű minden Attilát.

„Erő, egészség!” .... szájon, torkon
szítál, csakhogy „Isten”-t ne mondjon.
Álpróféták pálinkagőze
vág agybafebe, sziklakőbe,

hogy elzárja az élőforrást
tőled, tévhitbenégő Ország
s ne lásjon sok seregélyfiad
a háromassötét Sátán miatt.

Mert anyag ő, anyag, vak anyag:
pokolfüstszőró vasmadarak
délcsillagotnyugtató árnya,
a szellem napfogyatkozása.

Nem „isten”, ige, Igen, hanem
„szén, vas, olaj”: az ő Nem, amely
házunkra hull-hull s morzsol setét-
puhára, mint a mozdonykerék.

És láthatatlan száll a szembe
„kövér korom” tudóre, mellre
és érthetetlen zúg füledbe
Krisztus szavának új ütemje:

„ítélet végett jöttem Én e
világra, világ Békessége,
hogy szétromboljam az árnyakat,
született vakok is lássanak,

hogy Atyám „ó” haragja is ha
villan, nem materialista
fény az s nem fogja se suhanó
sátáni száj: gög, gúnyguanó,

se százezer vasmadárörök –
mert fügeszedő, halk pásztorok
csillaga vagyok s zöldkék vérem
világosság a sötétségben....”

Így mondta nékem ma a Véga
tisztábban mint a Sama-Véda.
Ti atomromboló vakmerők
nem ismeritek ezt az Erőt.

Ámossal mondom hát, míg bírom:

Pogány erőimádók bizony,
bizony aki csak az anyagba
hisz, elvesz. Ez az Úr parancsa.
1956. XII. 1.

SZOMORÚ ÓDA EGY MUNKANÉLKÜLIHEZ

„Bocsátá azért az angyal az ő éles sarlóját,
a földre és a földnek szőleit megszedé és
veté az Isten haragjának nagy borsajtójába...." Jelenések 14,19.

Ernyedt kar. Szűk mell. Szakmafintoros normacsavart orr.
Nem eszik többé együtt. Nem iszik Marxszópatakból.
Elkötött elvköldöke zsugorral mint a számbőr.
Nézheti naphosszat, nő-e fülén is a kaján szőr.
Lim-lom agya kifacsart citrom. Sanyarú az arca.
Semmije se jó a nagy állati-életi harcra.
Tenyerén, vékony lemezen, mást zúg már át az Idő.
Csak cammog hullanehezen, sárban a nyárfacipő.
Gombostűre tűzzék most valamely osztályskatulyán?
Vagy csizmásodaholt csússzon a tengerig a Dunán?
Hasztalan hajszban nem mert lehajolni hatalomért.
Hiába rajongott Napóleonért, Salamonért.
Tettrevaló jószántát császármetszés se segíti.
Ánti-iskolás pribék volt.... S ha kanalát meríti
segélylevesébe, feje száz ködképriadalom
és frázkarika: Forradalom? Ellenforradalom?....
Feszül, pendül, surran a Téveszme. Nézd csak a kanász
hoggy gyújt, ront, öl, mar, fal, tetovál, mérgez akar a Gáz.
Barbár bírák bárdja ha bakóz Raszkolnyikoválmot,
mindég az Én, a póre Hamupipőke, a vádlott.
Széthullt test-lélek kapcsa. Kamcsatkaszellemhatalmak
támadásaitól tart, reszket az emberalakzat.
Mákszemhullámú Lények forgószele szalad, ég, forr.
Embert, házat, várost, országot kap föl-föl a Téboly.
Mi a Jó? Mi a Rossz? Senki se kérdi. Nem is tudja,
csak gyilkol bábeltörvényörvényben elsepirulva.
Víg aratás? Rettentő világtűz? Isten haragja?
Vér jön a borsajtón. Vérzik a Nap. Vörös a zabla.
Pusztul, vesz a Nép. Alig pár szív a szeretettiszta.
Giz-gaz az Igaz, bürökmag, iszalag, szederinda.
Úr-Hunnia romistállóablakán kihajolva
prüszköl-tombol az Új-Jelenés lova szimatolva
Gép és Munka, lázadt fenevad, le-lecsap egymásra
mint két őskori Sárkány, förtelmes Laelapsz árnya.
Vadul burjánzik Szabadság és Belladonnahűség,

Zsarnokság, Kutyatej, embertelen Anyagelvűség.....
Mit mondjak még Neked, kinek sanyarú slemilarca
és semmije se jó ez állati-életi harcra.
Karja lóg. Hite nincs. Szemöldökén fekete Rém ül
s már más dimenziókba szóló hajójegye készül.
Halk hangcérnaférce se fér csüggedt fűzfadalomba:
S.O.S.! Koporsót! - Vagy át egy új társadalomba!

VILÁGTÖRTÉNELEM

„Ez az egy azonban ne legyen elrejtve
előttetek, hogy egy nap az Úrnál olyan
mint ezer esztendő és ezer esztendő
mint egy nap”
I. Péter lev. 3,8.

Ádám ma is átkos áltudásrészegen
tántorog, tör, bukik: ez a történelem.
Csak Isten „áll”: a Nap mint ezer esztendő”
Nála „most” van és nem: múlt-jelen-jövendő.
S ha e furcsa „három” mégis egybeborzong,
ritkán Próféta az, ki ver s verten kong-bong:
Harang, időüllőn szikrázó Akarás -
jaj, a Vezér majd mind „vas” - igekalapács.
Hannibál, Augusztus és ostor Attila
nem a remek Hunyad, Istentudat fia,
nem sasnemzet Sas, csak zsarnok Napóleon-
fattyú: ál-Habakuk, álhasadás beton
fedezéke mögül nyelvetöltő gyilkos;
nincs rajta Ágoston, Luther és Kanthimpor;
nem is a konokságfölötti rialtón
Dózsa - Hús - Giordano - jajsaltót csinál Jó,
hanem mind a Gonosz éntükrös szobája
falán magátnéző, felőrölt pojáca
S ha hangzik „Rómához”, avagy „El Rómától”,
mindig az Ördögláb lóg ki a tógából.
S mindig csak őt hallod, ősmérgű viperát,
ha üttet nagy dobot, cintányér ideát
s ha élővigaszért futsz égő viasz ér,
Ahásvért látod és nem őt, az Igazért
visszafordult Pétert, akiben negyedszer
szólalt meg a kakas s fordított keresztben
csorgatott helyettünk hitvalló, igaz vért.
1957.1. 12.

MÓZES

„Az Isten pedig szóla Mózeshez és
monda néki: Én vagyok az Úr.”
II. Mózes 6,2.

Szép voltál talált picinek s halált
s büntostromló óriási Nagynak.
Te üres egünkre a Tízparancs
csillagkategóriáit raktad.
Úgy védted néped, mint báránybárkád
óvta a roppant máglyaóceán
Izsáknyilazó sugara ellen
kék ernyőt tartó Fáraóleány.

Öt Könyv: öt világ felett lebegő
Kőszikiaszült Sas. Kőcsipkeszavad:
„Nincs Isten kívülem”, mint a bokor
ég, zeng s vesszővert ércvívbe szakad.
Pusztán vezérlő Tűzoszloplátó
veled villog és dörög a Sion
s villámzsoltár gordonkafutamán
szalad föl s alá szapora Bizony.

Szakállas Rodint, én is láttalak
indulatizmos hitvallás örök
igéivel görbült hátadon a
Pompejipercben hűlt szobrok között.
S a Lélek, mely akkor sötétsodrú
Michelangelo szárnyon röpködött,
bennem borong most: Én vagyok az Úr
minden felhő és vízpadlás fölött.
1957. II. 19.

SZEPLŐTELEN FOGANTATÁS

„És felelvén az angyal monda néki:
A Szent Lélek száll te reád és a
Magasságosnak ereje árnyékoz meg
téged”
Lukács ev. 1,35.

Gyümölcsoltó, csodás, víg reggel.

Villámlik a meny Gábiellel.
Szellő seper arcon, bámész fán,
szeplős Názáreth kőárnyékán.
A Fény mind Máriára száll most.
Friss hír serken, a Magasságos
ereje játszik jáspiscsendben
s mint hárfa zeng a Szűz ágyékában:

„Ne félj! A Fénymag, akit fogsz, az
enyém. Szent-Lélektől való az.
„Jézus”: Fiam, fiad, királyod,
Ionsugár, kristályvirágpor;
termő aranylég, új becsvágy is,
hogy Danaét s a „Nucleáris”
világot majd vérlánggal mosva
a sötét gyűllölség hínárból
ultraújultan kioldozza”
1956. XII. 31.

SZEPLŐTELEN FOGANTATÁS

„És felelvén az angyal monda néki:
a Szent Lélek száll tereád és a
Magasságosnak ereje árnyékoz meg
téged...”
Lukács 1,35

Gyümölcsoltó csodás víg reggel.
Az Úr köszöntet Gábiellel.
Szellő seper szeplőn, lázvékony,
názárethi cédrusárnyékon.
A Sugár Szűz Márián áll most.
Öröm villan: a Magasságos
ereje játszik jáspiscsendben.
Április ámul. Barkás méh dong:

„Ne félj!”! Ígért Fény, akit fogsz ma,
újszövetségi, légi Posta.
Jézus': Fiam, fiad, királyod.
Ion, ki ront, teremt világot;
és plusra tölt száz Bánygyilkost
s majd ibolyántúli magtitkot
bombázót vonz tisztább síkokra....
Gyümölcs, kit nyújt érzékszervek által

váltságul a Paradicsomfa."

1957. III. 8.

SZEPLŐTELEN FOGANTATÁS

„És felelvén az angyal monda néki:
A Szent Lélek száll tereád és a
Magasságosnak ereje árnyékoz meg
téged"....

Lukács 1, 35.

Gyümölcsoltó, gyönyörű reggel
Názáreth ébred Gábriellel.
Szellő seper előtte fényport.
Szépül cédrus és házárnnyékfolt.
Örömhír csattan angyalszárnyon.
Remeg a Szűz: a Magasságos
ereje jáspishúron játszik.
Aranyméh zsong, friss fűz barkázik:
„Ne félj! A sugár, akit fogsz, az
Úré, újszövetségi posta.
„Jézus': Fiú, fiad, királyod.
Ion, ki ront, teremt világot.

Él és hal érted, kínzott Barány.
S ibolyántúli titkok táján
tévelygőt vonz biztos síkokra....
Váltság halál, bűn, vaksors ellen.
Minden népet tápláló Szellem:
Csodákkal piros, nemtilos Fa".
1957. március

ILLÉS

„És beméne ott egy barlangba és ott hála....
csak én egyedül maradtam és engem is
halálra keresnek".... I. Királyok 19,9-10.

A tulkos nyírfaoltárgyújtó villám
még nem volt „alomboncok villanya".
Isten nyíllal lőt Illést igazítván
és meg-meghökölt Baálzebub hada.
Kármel füstölt, Gáza vérszínű ködben

gőzölt opál homályig s denevérek
csapongtak biztos radárral fülökben,
meg hollók hordtak húst a remetének.

Sötét törpék közt óriás albátrosz –
szárnyakkal járni lent nem lehetett,
odaköté hát magát a magányhoz:
föl ne ragadja még a Szeretet.
Aranyhajók mehettek dús Ofirba,
kevélykedhettek elefántcsont házak,
Jézábel bújhatott buja zafirba,
őt zsákba öltöztette az alázat.

Tizenkét kövel kötött tökéletes
oltárt, hogy lássa és tudja a nép,
ki az ki gyújt és sarkít szívfényeket
s mért forrt fel olykor a tengerfenék.
„Kiáltsatok hangosabban, ha alszik
a ti uratok!”, így a vad papoknak
s Kármel ítélte. Már nem tombolt a vakhit:
ötödfélszázán voltak a halottak.

Kegyetlen kegyelemteli Robinson,
balladás bárd, üldözött üldöző,
szórruhás Szentlélekkovács: bronzbíbor
üllőjén ült a világúr-jövő;
s ha palástja a Jordánt megütötte,
úgy hangzott mintha hidrogén hasadna
s a meghasonlott Most beteg tüdője
zihálna szomjasan az Egyigazra.

Negyven nap éhét egy étel oltotta:
lisztnél, olajnál fogyhatatlanabb,
patak biztatta, Hórebszél csókolta.
Elizeussal sétált, mialatt
egy tüzes szekér gyors tüzes lovakkal
szóközben elszakítá mint rakétát
és teste-lelke tel az égbe nyargalt...

csak hullt palástján porzott még a gyémánt.
1957. Bőjtmáshava

RIMBAUD - ADY

„Ha embereknek vagy angyaloknak
nyelvén szólok is, szeretet pedig nincsen
én bennem, olyan vagyok mint a zengőérc

vagy pengő cimbalon” Kor. I. 13,1

Magánhangzók titkára szegzett
szem és fülsoda Shakespeare gyermek.
Első modern „Vén Európa –
Ifjító duhaj Duna róka:
Feketeerdőből nyargal a
gáttalan vágy barbár kamasza.

Hangskarabens. Gall Kékszakáll.
„Tetűkereső” szennyfényszakál.
Aranycsináló újak szerte-
görgő kéneső ördög lelke:
anarchista „E” mendelejev
rendjébe nem fért, perverz elem.

Vigéc. Orfeus: pokolvitéz.
Idétlen szókból robban s igéz.
„Részeg hajón „vörös kapitány
- Krisztus csak energiazsírvány -
S a „haza” sem ér néki szívig:
Styxparti „Ibis”-non redibis –
Utas, nagy „I” az ultramarin.
Vízszintes Idő hullámain.
Oceánkaszás kék Orion.
antracén Hold kit a Skorpio
poloskamód szí s fénnel locsol:
kagylós „O”-gyöngyporos rokokón.
Most „U”-hangú uránzöld halmok
Füvén ugrál, staccato Bartók.
Aztékatomkincsniagarás,
„Nincs Isten” zúgó Nietzschedarázs.
...S a Diaboló repül-gurul:
új csúcsra zúdult, búsult Turul.

Adyn siklik-surán a „játék”.
- ideoda hányt sáskaárnyék -
vereslovas Jelenésfüstbe
boruló Jóspap tüzes üszke
Sárkánysírnyitó „ebura fakós”
„újbólélő és makacs halott”,
Lángó hajt lobbant s Messiás-zajt.
- az idők ismét „bibliásak.”. -

ÉVFORDULÓRA

„Lélek, szabad nép tesz csuda dolgokat”
Berzsenyi

Csuda dolog volt. Hullt a csillag,
tündöklő kócsag, őszi szirom.
Csóri-álom. Ájulva nyíltak
kertek, ketrecek, hős liliom.
Új Dánielnek tart még máig
Oroszlán, Medve. Kapisztránnal
holt gyerekhad holdrakétázik
és nevelnek rám, vén cigányra.

888: három nyolcas
csür-csavar, mos. Három mosóné.
Mély széptisztán halhattam volna
s most újra minden szennyes szóié.
„M.U.K”-ra les a rongy Avós régi
göggel. Ördög szekere reccsen
Fönt kutya nyi, ri a Holdbébi.
Apja orosz volt(?) Kellemetlen.

Írjam tovább verspótló Naplóm?
....„a Sátán volt ki így akarta”...
....„törökös főm' a mindegy sablon
félholdas turbánba csavarta”...
....„mért csinálunk mindent csak félig:
halált, életet, ha kezdtük”
.... Hogy gúnyolsz ribanc Riemanntéri
arcunkba vágva villanykeztyűd.

Ám forrjon „keserű” levében
tenger mű és való világod
Isten, az istentelenségben
én hamis képet nem imádok.
Inkább hiszem, hogy az új választott
néped leszünk bús Rádszorultak
s velünk vetsz véget „békeharcos”,
bolondjárató háborúknak.

Bálvány meg nem dől önmagától.
S ha elinal a hit belőlünk,
nincs ki fölránt a föld sarából,
honnan kinnal fölviszketődtünk
Bányász, tudós, pap csak pribék vagy.
öncélú féreg, ha nem hiszed,
hogy Érte van a kar, szív és agy
s a meszes mezőn mindenki veszt.

Ősz van. Ötvenhetet ver vérem
s egyez a szabad világgal
Villon legyek? Vagy fölcserélni
agyam a megcsalt királyéval.
„Fújj szél, szakadj meg!” Mit kíséri
panaszom e pogány, sivár dob
Én kést és Holdat nem dobálok,
cigánykereket vetnék mégis

oltárod előtt Szűz Reménység,
ha nem vettetnék új pokolba,
csak égnék, de már el nem égnék
mint kendő, kit kék alkoholba
márt a Bűvész s léleklobogva
látnátok ahogy Bach s „H”-mollt,
hogy lágy hangokra velem táncol
Szűz Mária hívő bohóca....

Még az érc Bem is mosolyogna
1957. X. 23.és minden évben míg jóra nem fordulunk

MI A „VILÁG”?

„Ezer esztendő anyyi.... mint egy
örjárási idő éjjel.... mintha repülnénk”
90. Zsoltár 4-10.

Vásár. Pogány kufárszó porzik.
Krisztus-matricák piros lombik-
szívekkel égnék: olcsó giccsek.
Giccsek. S még is szebbek mint Nietzsche
az ördögfémjelzésű holmik
vulkándombján.

Mi a „világ”?
Sátán. Sötét sakkfigurákkal
gyűlést játszat s követ dobáltat.
Kenyér! Cirkusz! Zúg a görög tűz.
De hall a kő s Ő megy közöttük
hegyibeszédes Hess-sugárnak
hullámhosszán.

Mi a „világ”?
Ötezeréves Káin-lemez.
Őt érzékemet nyúzva recseg.
Ám elcsitul a gyilkos lárma,

ha befoghatja virtorlámba
a tüzesnyelvű Lélekszelet
a hatodik.

Mi a „világ”?
Ember: vakcsillagmíves bölény,
öt Renanszarvval öklelő vén,
Ézsauszörös, Goggőgfütött....
Gellérthegyhomlokú ősz püspök
örtáll a múlandóság völgyén
a hamvazón így

kiált „vigyázz” -t:
Tört szív, tört ész, görcskezek árbóc-
erdeje!.... A Tengerenjáró,
nézd, villanyfelhők alatt jön, lát
és - ment. Szétdurran a Nap-szörzsák.
Sodornák lobognak a lápon,
mert nem érnek

egy Lótímát....
S már csak a kobálpolyás Bölcső:
a Jó repül s repít a ködlő
fényéveken - hogy, míg elalszunk,
visszaölelje „istenarcunk”
a Mindenlázárdolgaöntő,
mert Út, mert Igazság, mert Élet.
1957. Karácsony

KRISZTUS PILÁTUS ELŐTT

„Az én országom nem innen való”
János 18, 36.

A törvényház, amelybe részeg
csúfokodók hulláma lökte,
megrendült, amikor belépett.
Ím Ő állt csak fényben. Tözsögve
szomjas legyek üres iszákot
szívna: törvényből igazságot,
míg, császár s nép közt hús hiátus,
ingó kőpadján ül Pilátus.

„Te vagy-é a zsidók királya”?
„Te mondod”. Ám az én országom
nem innen való. Szóvitába

nem száll. Április jár a tájon
s kék violák szaga szakadtán
immár csak Atyja akaratján
csüng és a hangot sugározza
úgy amint Munkácsy álmodta.

Kegyelmei? - hisz ezt is Ő hozta
fehéren, ingyen onnan föntrül.
Husvét, péntek. Eljött az óra.
Porkoláblándzsa lobban zördül,
szinte átszúr hősín gyolcsán s a
célra mutat: a Golgothára....
Lám a Hatalom kezét mossa.
„Feszítsd meg!” üvölt a vak horda,
hogy szabad legyen minden szolga!
1958. 1. 16.

FINITA

„Bizony Istennek Fia vala ez’
Máté 27, 54.

S jöttek vakbuzgó, óhitű vadak
vaszúzajú, bronzcsőrű keselyűk:
zsinagógás izgágák, birkacsöndes
bambák, római Marsvértetűek;
sátánszélsodrottan ide-oda
lengő szakállú Jehovapapok - s csak
kevesen a választottak.
Jöttek nem szójátékos válaszó
Dodonák berkén várni,
de látni már az új,
kegyetlenülbizonyosat,
hogy fogja majd a Hegytetőn
a mennyországgal „Hitető”
csodakardjának kettőséle
a világszövőszékre fölvetett
örökélet s örökhalál
húrkos fonalán fönnakadt kérdések
csomóját kettévágni,
vagy kibogozni?....
És jöttek a konok életkínnak
hiteles hordozói,
ködpáraterhes sirokkói
könnyes, parádés Asszonyok
- ők kissé messzebről figyelve sírtak -

s már mintha kezdenének
oszolni mélán,
csak még a testük, titkos frigy szekrények,
rezgő melegén át
szeretnék látva, hallva tartani
időkön, térentúli „hallali” -
hangját megváltó együttlésnek...
s imé a közép Főkeresztén
a mérgezett ecettel
élesztgetett Világbíró
a Golgothát sötéten súroló
felhőkbe
egy iszonyúutolsót
kiált most -
És elsötétül a színpad.

A villámok ütése alatt
itt-ott mohos ó sírok nyílnak.
A föld megindul és hullámszik
s mint a világ s a kis magház is,
kettéhasad a templomkárpit.
S míg a holt Fárászgezegetnek
holtan még delejesebb
hűsvére szalad
élővízsebesen
sebektől-sebekig,
a Tanítványok
leveszik szemeik'
lassan nehezen
a Keresztről:
Csalódottsikorogva
a Főrendező is
összébb-összébbvonja
mint tűzközéprekapart rozsét
diadalmas kacajra tágult,
sistergő arcedóit
s mivel jelekben és csodákban
már jobbra billent
a döntő párbaj
és még a testet is kiragadhatja
hatalmából
az Atyaisten -
a bukott Szellem átlebben
alakosan a veres lóra:
az egymástóló
jótüldöző
trónfosztottan
csak ellenrosszban
száguldó elektrónra.

Így volt - és így van most is.
Két összevillant, összezsattant
akaratban mindig Ő szólít:
az Értedélt,
az Értedkínzott,
az Értedmeghalt.
Nem baj, ha nem látod, csak hallod
a százágú kacskaringón
szétdörgő, szerteringó hullámot
s zavarban vagy, hogy csók-e harag-e?
Nem baj, ha nem hallod csak gondolod:
Valaki szeret s egyre kerget
mint villanyostorhegynek
csillagcsipkés selyemsudara.
Nem baj, ha nem tudod,
hogyan fény-e hang-e,
vagy már a másvilágnak illata-e....
Csak hidd, hogy hív mint láng a pillét,
Valaki vonz, hogy valld az Igét
Valaki szólt, hogy homlokodon hordd
a tiszta villámszikracspést:

„Bizony Istennek Fia vala ez”
1958. n. 10.

A MAGYAR BOLYGÓN

A magyar bolygón robbanás volt,
de tiszta hangját nem Gép dobta.
Így tört égbe bentről, magából
a Himalája fehér Dómja.

Mágnesvihart kavart a Napfolt,
a vizek felett már 0 zúgott;
vonzás-taszítás harca zajlott
és a világ láza fölugrott.

Föltündököltünk, vörös „nova”,
lobogott, tágult a gázburok
fújodva és összehúzódva,
ahogy egyensúlyozni tudott.

Tenger megbillentett atomrész
szakadt le színt, fényt változtatva
a sűrűlő magról; halottszép
arcok ércsúllyal estek latba.

A Szabadság sugárnyomása
birkózott a Nehézkedéssel
s már gördültünk Göncölnyomába
a hétlovas aranyszekérnek,

hogy Krisztussal s hét új erénnyel
legyőzzük a pogány balsorsot –
s ím a Sátán mintha balkézzel
megállította volna bolygónk:

nem lesz több szép Emmaus-este,
hazug a „haza” a minden dátum,
a napsugár is ferdén esve
kérdőn török meg: Isten? Fátum?

Csupa rókaság szín, hang, külső,
mik kaméleonbőrünk óvják:
„vedleni” sem bírt csillaghüllő,
csatlósgondokba öszült ország,...

Összerobbant Ősz, Tél, Tavasz, Nyár,
emlékek, vágyak, hit, Nagypéntek.
Április... új Zsarnok szaladgál
és szájából lóg mint csalétek,
mint kutyakorbács
a „szabadság”.
1958. IV. 4.

JÉZUS

„Mielőtt Ábrahám lett, én vagyok”
János 8,58.

„Legyen” és szétharsant a hang,
ég és föld „lettek”, de Ő van.
Ha szívvel hívod Őt: JÉZUS,
ha ésszel: Minden és Zérus.
Nem adhatod az alakos
anyaghoz s ki se vonhatod,
mert világfenntartó Erő,
minden Ábrahám lelke Ó.
Alfa s nagy O, maga a Jó,
átringató, fehér hajó.
Gandhinál keményebb urán
testtel függött a Fán sután

s immár két elszállt szemsugár
fénye éltető Pneumánk.
„Világosság:" tölt s üresít,
ragyog a harcos kas felett,
hatszögűcsillagképletes,
szűz hypergeometria,
a Szentháromság szép Fia,
közepes, aki Mária
kristálméhéből kilépve
tündököl a tér Lidérce
s megnyitva lelkünk füleit
munkál a nagy végszüretig.
Csendes esten villanyeső
mint szópehely csillan elő,
lángcsöpp az ág, az új hegyén,
szellő, kit a vándor nem ért,
de pedz az alvó venyige,
ha melegszik a menny színe
s János, a sas, a robbanó
napkeleti magmondatot
dobálja a Föld véribe:

„Kezdetben vala az Ige".

Ige, te Szellem fényjele,
ülsz a világ közepibe,
de nem lát-hall csak az, kinek
nappala vagy és éjjele;
akinek vállán vadgalamb-
sírással pihen a kaland,
míg szájából a Cherubok
nyelvén négy Örömhír buzog,
négyszárnyú, táltos szavakat
talál, beszél s el nem akad,
mezítláb jár a föld fölött
mint hős hippoi püspököd,
nem sebzí tüske, tűzhomok,
csak zúg távíróoszlopod:
„Jézus".... és surran a gyalu,
„Jézus".... és ért, ki nem tanult,
„Jézus".... és üt a kalapács,
templomot tetőz az az ács,
aki mellett még sündörögsz,
de már tudod mi az örök
s mert Egy vagytok, mást nem csinálsz
csak amit fennt Atyád kíván.
Vele mégy s megy a dolog is,
a munka csak így boldogít.
A gerlicénél gerlicébb
hagyod, hogy léted zsenijét

nyírják, nyomják a nyers erők
ám a súly alatt egyre nősz,
már Mózeset is túlszárnyalón
lombosodik mustármagod:
a hit, remény és szeretet,
magad osztod mint kenyeret
s nem merülsz ki Szentvoltahegy?

Tebenned van, lesz s volt a Tett.
1958. V. hó Pünkösöd

GÓLYA

„Mert tudjuk, hogy az egész teremtett világ
egyetemben fohászkodik és nyög mind idáig”
Római levelek 8,22.

Gondolok Rád s a nyárra, két piroscsizmás lábra,
mely szemem filmjére ép „kélhosszú”-t lassítva lép.
Trapézán áll a Napsztár s a tóra lekacsintgat.
Ég a pongyolapitypang. Nem leng a láng, a nádszál.
A kobáltkék csönd bojtja lóg, plombült viharbomba
s Te sétálsz béna szárnyal sárgazöld békanyálban.
Fehérfeketetollas, reális csillagodnak
színképét elemezve írlak szívlemezemre:
Két hazánk van. A másik, a valódi, nem látszik.
A látható ég és föld még „fohászkodik és nyög”.
Kos, Bika, Kettős akla pokollánggal ég s rajta
úgy juthatsz át, ha jajjal lépsz egy lépcsőt fenntebbre
s mint hang a fénykengyelbe, menekülsz a versembe.

Most megállsz, karcsú kémény. Egy bodzavirágfelhő
mennydörgött a víz mélyén: a múltban a jövőndő.
És fülelsz, angol vizsla. Zörren a nádas lánca.
Serceg a napfolt mint a gyermek mágusi lámpa.
Rezzen az ős Meotis, rázza rézbóbitáját.
Bronzsíp bűg, kelti Toldit, a „Z” gyár óriását.
Lovas barbárok jönnek szárnyasrakétakönnyen,
szerszámok, samánkönyvek, Dullányoklánya ölben.
Acélarcélek nyílnak kovaszikrás homályból,
taplófülgújtóvígat kurjantó, új kovácsok.
Darázs dong. Buzogányok hegyén karikás csattan:
Rózsák barna hangja....
Pedig plátói csönd van,

mint a Paradicsomban s az „ora et labora”,
parancsán halkszibongva bennem is munkás méhraj-
zsongású szavak gyúlnak, szétzúgnak, összebújnak
az Eszmekirálynéval, hogy mindszebb hím-nőrímmel
egybefont új alakban az Egyet dicsőítve
szálljon mint negyvenhatban Pest és arany Szalonta
közt kalászóceánok térein vitorlázón
szállott szabadragyogva, hangtalan-halhatatlan
nékem is jóbarátom, pajzsom ellenség ellen,
repülő versmodellem:
„A gólya”
1958. VI. 10.

PIHENÉS EGYIPTOMBAN

„...és Egyiptomból hívtam ki
az én fiamat.”
Hóseás 11,1.

Az el-gizai éjszakában
alusznak a Sfinx holdárnyában
József, Mária és a Gyermekek.
Istenlova csöndben legelget.

Ám alig van friss fű a tájon
Józseféknek is kevés három
dimenzió. Mint negyedikben
úsznak tágas, új egeikben.

Tér és Idő nagy, sivár pőre
zúgott itt: gúlák gigász szöge
mérte az örökélet hosszát.
Nem volt setétebb ország.

Szabadság kellett és a zsarnok
trónját döntő megváltó harc, hogy
fiai a szellemviharban
Rákhel ne hiába sirassa.

Már meg sem ing a szenvedések,
álombankelt elrendelése
s öreg tervpontos próféciaik
szilárd bölcsője: él a Király!

Él s a Tejút egész lehajlik,
csak a Szűz meleg melle zajlik.

Jézus kezében aranyalma,
boldog, békesség birodalma.

Az el-gizai Szfinx tövében,
pihennek holdsütött fővényen.
Álmukban ég és föld mosolyog:
Atya-Fiú-Szentlélekisten,

s az elhívandó Apostolok.
1958. VII.

SÁRA

„És monda az Úr Ábrahámnak:
Miért nevetett Sára avagy az Úrnak
Lehetetlen-e valami?
I. Mózes 18,13-14.

Mint őszibarackot ha csordul
nevető-síró csókra torzult
görbe arcon
görcsösen foglak feleségem
átváltoznikész mesefényben
tolláskodó szép öregasszony

Honnan hová ősz Csipkerózsza
ki most ébredtél Istenszóra –
új életre?
Úgy tekintek Rád régi estek
és mesterséges égitestek
mécsénél mint a húszévesre

Hová hangtalan hattyúk taván
távolodó hóhajú arám
Tél tündére?
Az Éj határról tiszta múltad
mágnese vissza-visszahúz a
Földre hogy lámpád érctükrébe

nézzen négy gyermek Még övök vagy
de már „Makpéla”-t bömből Észak
s leáll géped
négylépcsős zsoldárhangrakéta
négyzirmú csillagmargaréta
s új csodát sikolt bezárt méned

Csodát amilyen Lázár óta
nem volt s lángoló lázalmokra
hajt előre -
körbe: az azúr gömbölyűség
körvászán hit és örökhűség
képeit tűzve agyvelőmre

Mégsisteregsz pisztrángok báját
legyőzve gyúrsz lisztlángpogácsát
gyors kezekkel
Sietsz? Előbb érsz? A Cél zöldje
zúg mint magtitkos Mamré tölgye:
Meghalni együtt hogy lehetne?

Nem hagyni senkit hátra árván
csak várni az Úr sátra táján
egy hajóra:
a harcban szétszórt tetemeket
föltrombitáló s lemezeket
egyidejűző Megafonra

S újra együtt nevetnénk sírnánk
Krisztus kilenc könnycseppjét innánk
ónpohárból
kilenc új Múza ioncsókja
s Tamás vak ujjja bizonykodna
a kilencedik boldogságról

Ha előbb halsz és hálót vetne
Hágárók hangfényzaporverte
villámlása
mosolyogtass - s Ezékielre
kapcsolt szellemkezed szívemre
üssön szaggatva: „Visz- lát- Sára”!
1958. X.

AZ EGYHÁZI ESZTENDŐ

Az Egyházév, mely képekben elvonul
előttetek, mint az ég derül-borul,
s árnyas-fényes felhőivel remekszép,
ránk hullatja az Úr-Isten kegyelmét.
Hogy kezdődjék az új évvel új élet –
Én: Előszó, megnyitom az új évet.

ÁDVENT vagyok bűnbánatot hirdetek,

bűnbánattal várjátok a Kisdedet.
Jön Jézus, jön, hogy megváltsa lelketek'
lila zászlót, fenyőágot lengetek.

KARÁCSONYI gyertyám fehér világa
jelzi: Király született a világra,
szalmaágyon fekszik még a Csecsemő,
de Ő lesz a múlt, jelen és Jövendő.

Megyek Gáspárt, Menyhértet és Boldizsárt
igazító hajnalcsillagom iránt.
Ajándékul viszem tiszta szívemet
én a bölcsekkel hódoló VÍZKERESZT

Újra lila zászló leng a kezemben,
sírok, mert Őt nem eléggé szerettem,
bűneimmel bántottam meg - s böjtölök,
hogyan kiűzzem testemből az Ördögöt.

Legfeketebb napja vagyok az évnek,
ártatlan Barányt feszítő NAGYPÉNTEK
Rendüljön ég, föld, ó sírok nyíljanak,
sötét éjből támadjon a virradat.

HÚSVÉT-harang, diadalmas Vasárnap
vége Pokolszenvedésnek, Halálnak.
Feltámadott! - S Ő feltámaszt mindenkit,
aki szeret, remél és egy Istent hisz.

Zászlóm fehér. Ő is így szállt mint a hó
fel a mennybe s elhagyta a csillagot
atyja jobbán ül már aranytrónuson:
légy kegyelmes bíró Krisztus Jézusom

PÜNKÖSD szele rezget fákat füveket,
a Szent-Lélek gyújt most piros tüzeket
Vigaszunkra Krisztus küldi Őt nekünk,
hogyan csak jóra nyissuk szívünk' és eszünk'!

Atya-Fiú-Szent-Lélek: SZENTHÁROMSÁG
a legnagyobb titkot együtt lángolják
csak az érti ezt, ki hittel hallgatja
a szent Igét s Krisztust Urának vallja.

Én: a Zárszó, hétköznapi munkása
hívlak benneteket közös munkára.
Az ünnep ad lelkünknek erőt irányt,
hogy híven kövessük az örök Királyt,
kiért kézzel, szívvel, ésszel dolgozunk
s aki nélkül itt senki nem boldogul.

Kecskemét 1958. X. 5.

KRISZTUS-E VAGY DARWIN?

„Isten hat nap alatt teremtette a világot,
nem mintha egy nap alatt meg nem teremthette
volna, hanem mivel végtelen bölcsességének
úgy tetszett". Kis Katekizmus.

„...fenntartás nélkül dicsóítem azt az
Egyházat, amelyet eddig megvettem"
Einstein A. 1948.

Vízben, légben, vagy földben
ringtak-e az őscsírák?
Ne a Neander-völgyben
keresd az Ember titkát!

Itt lent még sok vitás van
a nagy kérdések között
s a relativitástan
sem nyitja a szent ködöt.

Hal-madár-majomzajon
gyúlt-e labirintus?
Tény, hogy jött az anyagon
győzelmet venni Krisztus.

Hal-madár-majomtestek
kaptak-e lélekszárnyat?
Ha hat nap teremtettek,
a haladás is látszat?

Hat nap: az „örök má"-nál
az „önteremtő" Élet
se több. Az Idő fáján
csodák, felfedezések

lógnak, kész mérföldcsizmák,
mikbe csak belelépünk
s bibliás kéköld prizmák
bontják hősmesélétünk'.

Hal, madár, majom, Ember!
Mély tiszta, denaturált,
szívdelejező Szellem

tétette ezt az ugrást?

Hal-madár-majomképünk,
volt-e? A kérdés ócska.
Már Volta beleszédült
a villanybort csapolva.

„Tűz! Tűz!” - egy, kettő, három –
s víz, lég, föld rácsa nyílt meg;
a ketrecen túllátón
örült a Negyediknek.

„Tűz! Tűz!” óriás gyermek
- Gilgames, Toldi, Sámson -
táncolt és sírni kezdett....
Így siklik át a Váltón

majd vasútszerelvényed,
hogy ne fusson vak sínen
és az úttekervények
végén várjon az
Isten.
1957. H, 17.

A SZENTLELÉKHEZ

„Vado Mori”: haláltáncének.

Megyek a nagy Télnek.
Halott van. Nagypéntek.
Tűzesővert erdő
Üvegtengercsend nő.

Nagy, fekete varjak
mind fehérbe vannak
s varrnak, nem beszélnek,
csöndet szemfedélnek.

„Vado mori”, vado.
Mórijáig láng, hó.
Mint Ábrahámoltár
lángol bűnös orcáin.

Az uránsalakból
el-ki kell hasadnom,
szállnom Thulén túl az
Újlétsugárútra.

Egy fenyőfaágon
leng „első” halálom.
Könnyebb ruhát, lelkit,
könnyért cserélek itt.

De a „második”-tól,
míg a Mágnes hídon
egyenesbe billen,
féltem gyenge szívem’.

Félek jótett híján
balfelé vetsz Bírám,
te Értelmesített,
Szentlélektelített.

Mégis megyek bízva,
biztat, Lázár sírja
s a szétzúgó atom
dalát dudolgom:

Széthull a „négy” elem
táncán az értelem.
Testem, el kell hagyni:
„elmegek meghalni”.

Megyek a szent Télnek,
vezet a Szentlélek.
Koldusok, királyok,
megyünk a Királyhoz.

Istenmaggal telten,
ősfiatal kedvben
legelői lejt Dávid
- az Idő nem számít -

Halad a karaván,
hét csillag a radár
hétélű buzogány:
szép Krisztustudomány.

Alfa, Béta, „Gamma”:
Ő a Szél, a balra
nem térő Sugalma
vigaszt fúj utamra.

Fuss hát róna, hegy, ház,
hagylak lomha Delták,
unlak régi formák,
új hang, égi honvágy

robban szám ízébe
szem-fülem vizébe,
s hóviharba fúló
trombita, fafúvó,

üstdob, füsthintáló,
mennydörgő-villámló
orgonakísérve
mint „H-moll”-misére

megyek Huszonnégyes
kar kéklő hegyének,
új, égföld csendjének,
gyémánt vízesésnek.....
Csak segíts Szentlélek!
1959. ÚT. 27.

BARTÓK

„A Biblia csudálatos következetességgel
a földi igazságok ellenkezőjét hirdeti.
Nem isten teremtette az embert, hanem
az ember alkotta istent saját hasonlatosságára.
Nem a test halandó s a lélek
halhatatlan, hanem a lélek múlandó és a
test (vagyis az anyag) örökkévaló”.
Bartók: Geyer Stefihez.

„És láték.... egy Bárányt állani.... hét szarva
és hét szeme vala, ami az Istennek hét Lelke,
amely elküldetett az egész földre”.
Jelenések 5,6.

Egyszer néztem nagy szemébe
s a kékboltíves koponyába:
minden magyar baj be volt zárva
e szép Pandora-szelencébe.

Egyszer áztattam bűjät borral,
míg vékony ajkán friss csodafény
vibrált vádoló violaként:
a Kádár Kata-könnyes pórdal.

Egyszer hallottam Bach-ot tőle:
szélvész volt a nagy vihar előtt

s kérdés, keresztény s pogány erők
harcán a szent Emberség győz-e?!

Azóta sok víz folyt a Dunán
s én új harmóniában élek:
sarat gyúrok-gyűrök s a Lélek
hímezi Göncölszörű subám'

Hét a bűn, a szín s hang „kibontva”
de Te egy vagy már, fehér s néma
Orfeusz, pokoljárt próféta,
a hétlelkű Úr kontrapontja.

Istenfélés aranyos féket
nem dobott szilaj paripádra
s vitted vissza Atóniába
hitetlenségre hajló néped.

Ahol Hit nincs, nincs ott Remény se,
mint őszi napfény gyilkol az is.
A Háromságra mondom: Hamis
a Stefi-levél zord beszéde
s fekete sátánkecskemódra
ugrató barbár allegrója.
1959. V. 6.

PEDIG PÁL NEKIK IS SZÓLOTT

„Ha embereknek, vagy angyaloknak
nyelvén szólok is, szeretet pedig
nincsen énbennem, olyanná lettem
mint a zengő érc és a pengő cimbalom”
I. Korinthus 13,1.

A, E, I, O, U titkát nyitó
Rimdbaud. Költő volt. Shakespeare-csikó.
Kentaurmester: Szajna, Duna
az új verset tőle tanulta.
Most Feketeerdőn bazaltba
zárva vár a sátánparancsra.

Ércpogány volt. Véraranyvalló
anarchista, mord Magánhangzó.
Önmaga körül forgó kis ég,
ördöghajtású, Fausti szép,
de menthetetlen. Mendelejev-

rendbenemfért „E”: perverz elem.

Örök tettepírban, öt bilincsen
izzó, pokolpiros kisisten.
„Részeg hajó”-ról szószerpentint
szórva szikrázott észfelettin.
Krisztus „mágus”-ra mégis irigy:
Styxvizi íbisz, non redibis.

Izgett-mozgott az ultramarin
vízszintes Idő hullámain
Óriáskígyó. Kék poloskák:
csillagok marták. Még monoplán
se szállt, de csalta sok csökbozót:
krokodiltojt New-york, Kondoros.

Békás Ér-Berettyópartokon
bújt Bartókba. S az „U”-masztodon
új hangon zúg: atomvizesés,
kénközöldnincsisstennietzschefény....
S a Diabolo új csúcsra száll -
gurul, nagyfülű Uhu-madár.

Adyn siklik-surran a Játék.
Hányattatik mint sáska, árnyék.
Barna feje, ha nagyon zajlik,
még büszkén Istenhez hanyatlík.

Párbajozik. Ám Krisztustalan
kardja kicsorbul minduntalan.
De tud már szólni néha Hozzá
szebben mint holmi Léda-zsoltár.

Fut a vereslő: Jánosképek
füstjébe ful a táltos ének
és halk „zúgószelezendüléssel”
Lélek csendül Vazul-fülében.

Fel-felpattan a szavak magja:
Dunának Oltnak egy a hangja.
Lángóhajt lobbant, Messiászajt:
az idők ismét bibliásak.

„Isten”, „ember”, „vers” cifra hímzés,
ha nem sziklán nő mint vad Illés,
nem Végáig rontó Mazeppa,
csak vékányi fényt ontó gyertya.

Isten az istentelenségben,
Ember az embertelenségben,

Ördög vesében, versben, vérben:
lehet-é élni mégis szépen?

Halottak élén lovagolva
mintha ég, föld fölfelé folya,
Sáppad az Én, a pogány öncél
s csak néz a sodró csodák föntjén.

Vágtat. Mindig kell új és új ló,
jaj, mert Mindent magában hurcol
s mint virággal április szele,
nagy rendelések játsznak vele.

Rendelések álomnál furcsább –
szebbek, miknek fényfonálhurkát
Valaki veti, köti-oldja
pányvaként a szilaj csikókra.

S im' a kuruckeresztes barbár
izgató kéken, harcos barnán
megáll a kis Kalota partján
tempót itatni templom kútján.

Különös nyár. Nyugalom. Pompa.
Mintha nem is „e világ” volna,
Ég, Föld és Pokol barátkoznak
Krisztus lépett be a folyóba.

Pendül, süvít a partizán nyíl.
Megy a harcjáték igazáandin.
Szebb a haza, ha vágy is, gyász is?
Jobb lett volna a rosszvolt Jászi-

lobogó: nyíló piros álom
nihilostromló barrikádon?
Nép, nép: zúgja a kél X század
s gépszerűn új-új Dzsingiszt támaszt.

Már a Napbanülő is sárga
sivatagporfelhőkbe mártja
és visszájára forgat mindent:
Ember teremtette az istent.

Ez az! Ez a nagy paradosz Tény:
naponként (avagy századonként)
hátára fordul a nagy Cethal
s „keresztyén”, „zsidó”, isten meghalsz..

Ámde feltámadt, aki holt volt!
Sátán nem játszhat hamis sólot!

- szól Pál - mégha fejire áll is:
Minden Reális irreális.

Egy Ész, mennyei jelenéses,
villanyozza a Mindenséget.
Nem nemzetiszín, nem is vörös,
nem új Kísértet, hanem örök.

Hétangyalos, hófehér Rend Ő.
Kísértetnek legkísérendőbb.
Egységymnusát aki bántja,
szent Szemöldöke szedi ráncba.

Trombitái a nyolcadik angyal:
a Láz, ki elszáll minden Jajjal,
csak még hullároz örvényszemmel
az őshitőrző történelmen.

Mit visz a futó Duna, mit hoz?
Nem tudja csak a csúfolt Mythos,
a Jézuslobbantó Logos-láng
s a Könnylánchídon lengve posztos

négy Lelkesállat, ellenpontos,
néma Jaj, nyelvtelen-mogorván
föl-fölordító Kóoroszlán:
Biz' kihullunk az Álmos-rostán.

Kedvét nem töltvén az Időnek.
Sírj vak Sybilla s Dávidkölykek:
fekete „A”, fehér „E”, vörös
„I”, kék „O”, zöld „U”, öt örökös!

Velük perelt-harcolt a Hárfás
pengetve pentaton zsoltárát.
Velük zokogott Jeremiás
és Joel sáskát, jeget szitáit.

Mai próféta Rilkeszoknya-
ruhás samán, Lucifer bonca.
Hajbókol Magfejedelmeknek,
kik istenkedve ijesztgetnek.

Mai próféta nem próféta:
„Ó” hit nélkül az „új” szó léha.
Ady is száz új képet farag
s bár Mózes-mellel magyar marad

és lelkén metafizika rág:
Múlt- Rejtély, Tilos, Messze, Soha,

az Ige Nietzschegőzős agyán
hófüstben futó zerge nyoma.

Gőgisten „szörnye”. Bősz Karmester.
Őmiatta „Őszül” a tenger
s forr sok Jóbkönnyes embervadon:
Niniveüst áligedalom.

Prospero, bűn- és viharálcás,
dobd vízbe bűvészinaspálcád!
Csöndherceg jár az esti tájon
s Krisztus ítél a festiválon.

Csillag esik: száz világfilm zeng.
Arany olvad a királyvízben.
Most „A magunk szerelme” pereg
s Mefiszto örültmessze nevet,

mintha Saljapin vasszín hangja
sütve korcs versre, talmi rendre,
hogy rímtelen Móricz is hallja a
neonfényhangos lángírásí:

„Én tévedt lovas: Ady Endre
hiszek a háromas Istenben.
Túl magamon s minden lidércen
beszélek, hogy mindenki éljen.
Innen, lent a Tej-Champs-Elysées-n
szállva, látom a vak Lent szivét:
pártütő) tüzét piros sziklás
vérrel szítja a vén Lángvillás
s kavarja a magyart, az Embert.
Ni, hogy botorkál balsorsverten,
hogy csúfra lóg a kárpitsodát
repeztgető „bölc” álcsillogás-
ködkorona Magógfejérül.
Jaj Saul Jézus Krisztus nélkül!
Jaj tántorgó, sötét Oidipus!
Hova vezetsz, Holnapkirálylány?
Önvérébe lép minden gyilkos.
Jaj száj, ha nem szólhatsz „agape”-t!
Jaj hit, ha nem vagy arkangyalé!
Angyal, azkéta, ösvadállat,
senki sem él-hal önmagának.
Jaj annak, aki nem tép olykor
friss kötési a „legendarongy”-ból!
Beteg lelkét mint a veszettét
úzi holtig az Ismeretlen,
mert nem vonza az Istenember.
Jaj Dunának, Jangse-Kiángnak!

Jaj a Jajvölgy minden fiának,
aki magát, vagy Mászt imádván
próbál ragyogni! Zengőérc az,
pengő cimbalom, vak rímmalom,
profán portentum, harci bálvány-
építő hamis eszme-állvány,
szárazföldközi Baálrakéta,
a bak, atomparázna, céda
Antikrisztus bronzkoszorúja,
minden titkok torzhomorúja,
fénylik,
csak nem Jónás próféta
bűnbánatának könnyszikráján,
a görcsös, grünewaldi Bárány
viharangyúlt s a békélt Úrra
mosolygó, megváltó Szivárvány
1959. VII.

KI Ő?

„Mert ő benne élünk, mozgunk és vagyunk”
Cselekedetek 17,25.

Ki Ő, hogy Benne mozgunk és vagyunk
kis hangyalelkek, roppant vértanuk;
hogyan kerget a nehézkedés:
a Keresztből sugárzó szenvedés.

Hogy fogni csak szívrádió bízom
a Tejútval száguldó Passióval
és az „álló Most” felsőszámton
monstranciáján ülve mint az „i”?

Ki Ő? A Kezdet és a Vég között
lebegő Cél, ki testbe öltözött,
a Fába, mely már örökélet
terem jó és gonosztudás helyett.

Flogiszton, éter: rég elmúltatok.
Mégis hajrá új Múholdutasok
tiporjátok szűz csillagok porát
hívó elődök szellemlábnymát!

A borzolt Fényszakállas ott szalad
előttetek havon és hó alatt.
Minél sátánibbmély a láthatár,

annál messzebbre túzi zászlaját.

Vagy nincs is tán s csak pusztá Délibáb?
Mint sarki szél ha ultrakék cihát
hasít, sikoltva tép egy benti hang:
Vak képtelenség, hogy a Semmi van.

Mert részszerinti még az ismeret:
szól Pál s nem a negyed- s félistenek.
Az akantuszt stilizálgatom,
de Őt nem oszthatom, szorozhatom.

Száz új Bábel zúghatja gépdalát,
sohsem fog élni uránércbabád.
Száz szerszámmal sem nyílik a Szezám,
ám könnyezhetsz, tücsök ha citerál.

Titok van: nagy elemzenemalom.
Asszony nyargal véres fenevadon.
Titok van: nagy, nagyobb, de belsejük
mind Egy s a legnagyobb legegyszerűbb.

Robbansz csepp búzaszem, hogy telt kalász
zizegje-zengje: él a Szentcsalád.
Anyag nincsen, csak ősenergia:
Atyaisten s megváltó, egy Fia.

Ő, kit a Kanti lángész föl nem ér.
Villám Damaszkusz villanyos delén.
Keresztelő Lélek. Tűztiszta Ok:
Őbenne élek, mozgok és vagyok.
1959. XII. 12.

PÁL

„Ha pedig Krisztus fel nem támadott, akkor hiábavaló ami prédikálásunk”
I. Korinthus 15,14

Aludt Atlantisz s a
hatodik világrész.
Jég alatt, víz fölött
szikrázott az Éjjel.
Isten körül forgott
minden csillaglángész
a kék kanárihangon
hintázott az Éden.

Ám Ádám a bogáncs-
termő parlagon állt,
teremteni próbált
magaerejéből.
Szegény. Jó, hogy Mózes
arcára fénypor szállt
alkonypiros Sion
magas delejétől.

Hívta az Úr. S míg lent
a Sötét s a Világ
csatája dúlt, ők fent
beszélgettek csendben.
Egy virágszál nő - szólt
közbe Éσαιás –
Isai torzséból:
a második Ember.

Mert „más” való is van
mint amit a szem lát.
A testlélek élő-
halott Szellem nélkül.
Élőbb való a Szó
dörgő Dardanellák
dalánál. S a Halál?
jöhet nyereségül.

Jött az Újember. És
meghalt bűneinkért.
- Oh alakotöltő,
legnagyobb Kísértet:
Szeretet! - S megváltott
kegyelemből ingyért.
A Földközitenger
ágyából kilépett.

„Feltámadt!” sistergett
a szellemidézés.
Bolond vagy te Pál.
Hisz' nem láttad a csodát.
„Feltámadt!” Ma is ez
a központi kérdés.
Ugye sustorgó sok,
tudós areopág?

S vívott. Fürgén fordult
rég esze ellen.
Nem arany-ezüst,
a Láthatatlan a cél.
„Feltámadsz!” A dohos

léleksírvermekben
friss szél fújt. Pengett a
damaszkuszi acél.

Ciprus. Róma. Athén.
Efezus. Korintus.
Csillagokig tört a
hős prédikáció:
az Isten Lélek és
életgyújtó ritmus
Te Benne utaztál
tengerszívű zsidó.

S a végstáció, mit
vérszomjas Apollo
szerzett rossz versként, csak
testének lett börtön.
Újra tengerenjár
Óhozzá hasonlón,
aki uralkodik
égen, vízen, földön.

Újra zeng a Szó mint
nagy vizek ha zúgnak,
látomások gyúlnak
lázás idegedben
s hitfogyatkozásod
estéjén, Emmausnak
csendjén lelkedbe lép
a halk Ismeretlen.

Alszik Atlantisz. A
hatodik érzékem
úgy hallja most mintha
Antarktisz is élne.
Nyög és fohászkodik
a Föld. Dereglyémen
Pál ül. Boldog, aki
találkozik Véle.
1960.I.25.

EMBER

/Németh Lászlónak/

„És Nála nélkül semmi sem lett,
ami lett”
János 1,3.

ki nem régen még Arisztoteleszhez
gyalog jártál az inasiskolába
s hosszú-széles-magas észketrecedhez
cipelted a vas dogmagerendákat
most fürkészműbolygókat fabrikálgatsz
s repülni próbálsz hogy előreküldve
ők vessenek egy pillantást a Múbe
mert pupillád a szenthomálybatágult
világosságot sejt a fizikán túl
s e sejtelem gerincvelődbe mászik
tüdőd lombján hintázva fuvolázik
s mint puskaláng a füstös barrikádon
ki-kilobban
ki volt Bolyai János?

Logoszterhelt Platonsugárnyomásos
a tudás-vallás ősfáját csudáló
különc ki függ is nem is az Atyától
s még látja Dante erdejét a fáktól
Koránkész kristályértelmére kék Hang
fémtűje ír egy észfölötti mértant
s bár háromastükör forog fejében
álrészegigaznak nem dől be egészen
Merész matróz Nagy szaltójára vár a
négyes kiterjedés Nagyóceánja:
vagy új láng csap fel és tovább nem így lesz
vagy áll a Föld s marad rab Euklidesz....
Paralellák! Új távcső! Rajta olykor
kiláthat majd a rácsos ablakokból
Paralellák! Tüzes szög: égi stigma
s kirajzolódik homlokán a Szigma
Szép a „Minden Múlándó csak Hasonlat”
- a parabolák barnák rögszagosak -

„Több fényt!” rivall mint gőzhajó a ködbe
mögötte kürtői már az absztrakt Goethe
Sebaj! Kit Atyja vitt szabad vizekre
s egy eszme hajt a getsemáni kertbe
ki szimultánt kap százszemű Kerubon
keresztül a teremtő Abszolúttól
- mert egy a szél a start s a particsónak
és egy a cél s a magja passióknak -
az győz az győz s csak az jut Eleibe:
óh Galileánk új Galileije!
Ni hogy áttündököl matériáján:
Ő a vén Föld ó geometriáján!
Hintó röptsd Phaetont és a főtítkot
vivát nap: a fiú nem lett öngyilkos!
Testvér! Elvtárs! „Örült sár” mit vitasd most

ki az akitől kaptad istenarcod
Én érzem Őt de ha te nem az már baj
segíthet rajtad még egy elvi párbaj
csak szent rend ellen támadó kezében
vak Lélekgyilkos Kainbot ne lengjen!
Ördög vihet Gellérthegyi bálba
megment egy Rím: a legjobb eszmebába
s ha ideádat e világra tetted
hidd: ideát a „páros” rím a legszebb
mely óv mint Orfeuszt a hegedűje
hogyan viszonylag se ess egy ferde bűnbe

Két János volt Egyik a „kettes” számok
szárnyán repült a másik mennybe látott
Pathmos-Domáld korrespondenciátok
lobogtassa a tiszta valóságot
hogyan lássák mind a Jánosok s a Rózák
az Égimérnök két párhuzamosát:
van térreális és ideális
s 180 foknál válik hogy ki „válik”
de válónak csak görbét húz a vak Sors
nekem meg Ő: az Abszolút a nagy Pont

Ketten vagyunk mi is és kettenegyek
erősen hisszük még a Hiszekegyet
Tudjuk: reális rekták metszik egymást
és végtelen végére senki nem lát
Ha gondolatban mégis elhajolnánk
hiszzük lángkardos Angyal nyúl le hozzánk
vonaligazítón: a lelki Egyház

Ajánlás

János ki már „újföldi” birodalmaid
trónjáról néztél minden „irodalmat”
míg csetlőn-botlón itt lent sántikáltál
belül büszkébben néha száz királynál
János király a hetedik egekben
hol Szent Jánossal ülsz ne nézd le versem
Én is tudom s te már nem irigyelhetsz:
Őnála nélkül nem lett semmi s nem lesz!
1960. IV. 4.

TRIALISZTIKUS HATTYÚDAL

„Isten álomban nyitja meg az emberek fülét,
hogyan eltérítse a rosszcselekedettől”

Jób 33,14-15-16-17.

Mindig hadilábon álltam az Emberésszel,
melyből készen ugrik ki egy-egy új világ
mint szép Minerva, hogy csillogó fegyverfényben
homályosítsa el az öreg Bibliát;

magától alszik-ébred; villanyírógépen
mintha csupa „C”-rejtjelekkel játszana,
új szövetségre hív modern Mefisztóképpen:
a pozitív Teremtő ellenlábasa.

Ő az „önteremtő” Értelem, a rút anyag
rendező Úra: natura, sive Deus.
Egy embertelen Egység unt versét fújja csak,
Semmit ásít rád, ha hozzá sietve futsz.

Átala lettünk álszent, gögös kételkedők:
szomjas szájunktól eltoljuk a kegyelmet
s kegyesszemfogatón nézzük a jászol előtt
hajlongó három, kávészín fejedelmet.

Lettünk konferenciás, bölcs farizeusok:
Óperenciákkal hiába rontanak.
Sohse öregednének meg öntelt mindentudók,
ha csak anyag volnánk, vagy tiszta vonalak.

De testlélekszellemek vagyunk, amíg agyunk
sejti a millió fényévről Kapcsolót:
egy perc s egy kattintással kialszik csillagunk.
Óh hit vérmezőin vitézlő harcosok,

kik az Idő diózöld burkából kiestek:
s már hallhatjátok az üdvezült véneket
a fehérkaringben keringő égitestek
tábortűzsűrűjén áthúzó éneket.

Énbennem még a Szentháromság phoenixe ül,
de lázas poromból maholnap fellobog.
Nem magamtól lettem s tán jobbszebbre sikerül,
ha újra építi az öreg templomot.

Hányszor altat az Angyal és még meddig ébreszt,
hogy Jóbékkál vigyen filozofálgatón
az örömgérő vigasztaló Szentlélek
hitremény szeretet hóhattyúszárnyadon?
1960. V. 10.

REGGELI DICSÉRET

Zsoltár 150,6.

Még lappang a hang
a lombok alatt.
Alszik az akol s a gesztenyefaág,
meg a sárgakardbojtos, gőgös
ökörfarkkóró.
De az elektromos fülekkel látó,
siket denevér
már csapongva siet,
hogy valahol fölfüggeszthesse magát,
mert jön-jön
hegy-völgyön át
fehér robogással a Fény
tüzesdelejes üvegszekere;
tollászkodik a négy hattyúlusta Szél;
jeleznek a rádiós rigók;
rózsálik a roppant Monte-Rosá-k
s kis flamingó-felhők
hópihés nyaka
s mint Illés szava szárazvillámlón
reccsen a meddő
Holttenger dereka.
Csend. Teremtéselőtti, párás.
Csak alant borong száz tízmázsás,
atlantizmélyi harang,
a tompa sötétvilágos
Tigris-Tiberisvölgyi szállás
kövédermesztő, kőomlasztó
medúzaarcú Nemtőjének
ezeregy tornya:
Nincs maradandó város!
Ám a Napkereső szakállas saskeselyű
észvesztő bábelmagosba lendül
s moccan az álmában is hálás
Száradtkezű
szombaton gyógyított jobbja,
hogy a hamvaskék, beethoveni derengés
gyémántcsőrű madaraként
egy csodavillanyost koccintson
a hasadtlelkű, bizánci világ
Ékeskapuján.

Itt a Nap! Csitt, pártos
denevérhitű pogányok!
Hipp-hopp már szalad a Nyár

akár a fűrj, a fűrge csibe
anyánk: a nagy Titok után.
Zefir fülel. Zeng a fülemile.
Kezdődik a cécós sugarak
aransarkantyús tánca
a tartóshullámú, szőke
búzaföldek fölött.
Sáppad a göthös Félhold.
Éjnyoszolyáján féloldalt könyökölve
fordul fénynek a Félöld.
Vén hegedős a tanyák öre,
zendül a hős jegenyenyárfa,
ezüstzöldfekete Dávidhárfa,
s füstöl sistergő, szagos tömjén.
Parázslík a lila jácint
s az elefántcsont, Szent-Margitnapi jázmin.
Csupa játékos, víg csikó ficáncol
ó Kínától új Amerikáig
a selyem sömlyén.
Jéghegyek tetején,
burukkoló erdők mélyén,
fűben, fában, vízben és vasban
él-él halhatatlan
a mindentegybeölelő
zenefény.
Nem les már a settengő Sátán
a mételementes füves legelőn.
Rézrembrandtnap süt a sötét
renani sárbaragadtak közé
és álcázott angyalok:
színező félhanggondolatok
keverednek a cseppfolyós levegőbe,
hogya hangosfilmlepedőn magától nyílvacsukódjék a szabadon pihenő, csecsszopó, csengős
bárány harmatos gyöngyházlegyezője.

Mégélnihitt Lót, hívővéngyerek,
most én kelek,
szennyes háborúk mérgezettje,
tisztá kútfőre vágyon,
Szodomaéjszakámból.
Ijesztős képekkel tetovált kígyóbőrt
gyűrok sietvelihégőn unt magamról
s megyek
e mikro-makromagbolond,
Noégalambrobbantó halálkatlanból
kisdéd „ó”-„á”-s békebégetve
valami új, mégis ismerős
hajnali mesés
Coár felé.
Gyerünk ostorom,

hamar lovon:
gyerünk palástom,
rárószárnyon;
gyerünk bocskorom,
meg-megbicsakló lábbal,
kengyelfutó kedvvel,
citerásan;
higgadt csókmézzel,
nem hivalkodó ésszel
kritikátlan;
dobbal és új szívre húrolt,
harsogó cimbalommal
csillagokatsúrolt, violaszagú
szavaim' földobálva
a lesunyt Napkalapemelő-lengető
szelekkel tündöklő egekre,
ahol
az „egy akol egy Pásztor” ragyog már
s a Múlt és a Jövő
örömhírsugárzó, drága
kétezeréves versekkel
Egyet imádva mulat
a négyvezőrudas, örök Reggel
rakétagyors, lékelhetetlen
Rasmussenálomhajóján:

„Minden lélek dicsérje az Urat!”
1960. VI. 10.

A VÉGSZÓ

Máté 28, 18-20.

Így, ahogy Máté szól
Átala és Róla,
még nem beszélt soha
s nem is beszélhet senki,
se élő, se holt,
se régi, se új, vagy jövőendő
más Messiás.

Így még nem szólt,
semmiféle Kátéból
a kis és nagy gondoktól,
bilincsektől szabadító,
halk vagy orgonaharsány,

vallásalapító forradalmár.

Ilyen csak Egy volt,
Egy van,
Egy lesz
s ez Ő," az evangéliumnak
rezgő rádiumatomjaiból
egy másodperc alatt
18,000 kilométeres sebességgel
szétszáguldó sugara,
a héliummag,
a szívenütő, tüdőtagító
trombitahang,
mely megnyit minden börtönt
és fölrepít az égig:

„Nékem adatott minden hatalom
mennyeen és földön".

„És én veletek maradok minden napon
a világ végezetéig".
1960. VI. 14.

HŰ AZ ISTEN

I. Korinthus 1,9.

Nagyon nagyra tör ez a kor,
ez az Ég és Föld titánfiaitól
kármin,
ez a szédítő „fölfedezések"-től
fénylő
csodafegyvert, emberténeklő
vasszín idő.
Nagyon nagyra van ez a kor
és azt hiszi, hogy már nincs
se Isten,
se Krisztus,
se Antikrisztus,
se Asszisi,
mert maga lett az úr az anyagon
és felesleges minden
„Megállj"-t, „Lassú"-t, vagy „Szabad"-ot
parancsoló Hatalom:
piros-fehér-zöld Szemafor.

Hej, Uranos és Gaia rossz fiai!
Hej, faragottképcsinálók
és új „gépimádók!”
Az ős uran ugyan most is uran,
de a deutérium, a hidrogén
izotópja „mai”
és te te vagy és én vagyok én.
Ám a miocénfölközi mezopotámiai
milyen lehetett?
Ha még fölfelé nem is, de
széltén-hosszán haladt bizonytalansággal az is
a vízözönszomszomszagos szárazföldszivacsban.
Vagy tán egy Ábrahámelőtti Ábrahám
nyomán járt - csupán az Ige után? -
akár a föltúrt agyagiszapban
a Régész,
aki hitt, mielőtt ásott
és kiáltott: Itt,
itt volt, itt van a régi, ős Úr,
mely úgy nőtt mint a férfi s nő
Deukálion és Pyrrha köveiből,
mint, ha, plusz és mínuszfelhőkként
emberré meg néberré kavarja
a Szélvész a port,
hogy, ha nem is érti, hogyan lett,
azt, Aki őt látja és hallja valahogy mégse tagadja meg, hanem folyton szemmel tartsa mint
piros-fehér-zöld Szemafort.

Azért, mert a deutérium
a bombázott hidrogén izotópja
s a Majom álkapocsközi csontja
jó összekötő médium
a fölfelé mozgó lépcsőn,
a Danteangyalos létrángéprán,
azért még nem hátranéző leprás,
aki érzi és kimondja,
hogyan van Teremtő
és szíve legkisebb izomrostja
sem tudja bevenni,
hogyan lelkére lehel egyszer a Semmi,
hogyan - mialatta a holt isteni Lenint
természettudományos Balsac-i balzsamban
örökélőnek kasírozva
őrzi Moszkva -
csak az anyagelvű bölcsélet volna
az egy
fajtiszta eszmetermő Fa,
melynek gyümölcse, csöndje,
őszi lombja
és szebb jövőtsugárzó varázsa

valódibb, éltetőbb, nyugtatóbb
mindenkinél
- hisz Lenin él! -
holott a puskaport
legelőször elsütő
egyik legöregebb műveltségű nép
a madivatos, materialista Kína
eddig még sohse „Győzött”
se a meszes, se a szellemmezőkön
és kiugrópiros iránytűmozdító
történelmet sem írt a
sajáttanulmányú papirosra.

No de: do-re-mi-fa-szol-a-si-do.
Bánni jól hasad az atom,
a majom: majom és hét a hét
s várni bölcs a bizanyos „hetven hétig”,
csak Dániel légy az oroszánok közt:
ésszel nem érsz a hetedik évig.
Az enyém nem agyrém
nem rubrika, káder, kataszter,
hanem szent mint a Krisztus
mint Pál és Zoroaszter.
Van furcsánál furcsább „izmus”
de „új” vallás nincs más
se munkás, se csizmás,
csak tiszta szocializmus.
Marx lehet ilyen-olyan kovács,
az anyag: feneketlen mocsár,
kénsárga irigységet gözlő,
mitől az Ördög sem hőköl
sőt arcunkba köp
száz pokoli ellentmondást
s a pogány versenyből kicsapott
iszapos harag: osztályharc,
Mohács.

A csupa „köz”: csupa köd
Már nincs Mese, Senkifia,
Senki szigetje, Taivan,
hol méz folyik s tej-vaj van.
De mert víznél, kenyérnél jobban kell a hit
lesznek szomjas és éhes éjjelek
lesz televízió, sok új Tel-Aviv,
„az értelmesek pedig fénylenek”.
Churchil a sohsefellejjáró
és nem is kalandor
botlott:
a háború rossz-bolt.
Hirosima félresült,

kegyetlen aforizma.
Csangkaicsek se mindenáron
tartandó kötélháncos.
A kétlábú halandó
mind kaméleon
és elárul a bajban
Ám Byron,
a „görög”,
hogy Sztálin nemmesszorgszkiji
győzelmet aratott
a kicsi Ruszinszko fölött,
most egymaga nagyobb
már, mint a néphatárroppantó
nagy „határtalan” szociális
Oroszország:
APEIRON
A hét bölcs szava szétfoly,
a Bábelművész szétdőlt,
mivel nem PARAKLÉTOS.

Ábel pásztor, is pártos,
ám Ábrahám, míg áldoz,
„Hú” mint a nagy „Hétlelkű”,
ki Krisztusközösségre
hí:
Ó, az Örökbéke,
a Hét, az Egy, a Három,
Szent Sátor, Tábor, Vita,
Lángzászlós Litánia
Igazság, Élet, az Út,
Villanyos Lélekvasút,
Gonoszságörlő Malom
Villamló Fényszemafor
Piros-Fehér-Zöld Kréta
Iga, Igerakéta
Álom. Szeretet.-Járom
Csendsziget és Üdvtaiwan
a Mindeneknek Atyja:
HEN KAI PAN.
1960. VII. 7.

„HA MAJD MINDEN RABSZOLGANÉP”

Ha majd az Isten
lesz ismét minden
s nem a Tagadás

a nagy haladás
világmotorja:
halkulsz testvérharc,
tudod, kiért halsz:
Krisztushoz pártolsz
tékozló pásztor
imád zokogva.

Más Mester hívhat,
már meg nem ingat;
bús vándor elméd
bár eltéved még
a szikrás hóban,
csillagállatok,
bombák, álsasok,
veled lihegnek
gépeid mellett
egy istállóban.

Ha majd szeretet:
kerubkerekek
ragadnak föl-föl
e vak jajvölgyből
s minden szolgál-nép,
nem csak az ében
havannanéger,
a piros síkra
- haj Hirosima! -
egy jelszóra lép:

„Világszabadság”
harsogva falják,
pusztákon bolygók,
nagyzó snobok
s mint hős naparcok,
nemföldi hangok:
Petőfi - Bartók
lengnek s hét angyal
mindent szétvagdal,
mit szőtt a zsarnok!

A Sátánt s lovát
kötözve vonják
Urátkereső,
munkás kelettől
szájas nyugatig.
Vagy ezer évre
béke lesz, Béke
ott fenn és itt lenn –
s talán az Isten

is majd nyughatik.
1960. VIII. 8.

KÉK HANG

Pál I. Korinthus 15,53.

Kék hang égalja
villámlik
Mi az hogy kék?
Mi az hogy hang?
Hogy villámlik mi az?
Ébren és alva a Foton robog
mint mákszem Nap rezeg
kényszerű robot
de a Rend kicsinybennagyban
egységugyanaz
s én e sugarak
nyomása alatt
olvadva hajlok
most balra
s majd jobbra holnap
mint végítélet szelén a hegyek
mint láng felett a viasz

„Ádám hol vagy?”
Kék lángot lát
a két kezem
„Ádám hol vagy?”
Tenger dalolt?
Az Éjszaka?
A Szerelem?
Vagy a kétarcú Tér-idő?
Az Értelem?
Mily zsákutca
Nevet a Hold
Melyik igaz: a Tér vagy Én?
Mert Idő nincs
csak Végtelen
s a végtelen mi az?

„Örökkévalóság" kezdete
„Köd"-nek közepe

„Idő-nek vége:
„Ő”
Óh Hatnapdolgozó
kit az ész az atomromboló
percekre tép
szinekre szaggat:
egünk átívelő’
hétlelkű Szivárvány
szent Békehídverő
hintsd már ránk
éltető fényesöd
villanyos kékvized
a hetedik napot
Te Hét te Három
és mégis Egy!

Kék hang égalja
mennydörög:
„Ádám hol vagy?”
zeng az Éj kék szava
A csillagok
hétrét görbülvén
háromszor meghajolnak
Minek? Kinek? Miért?
Szívem ne légy naiv
se negatív
Csak szívd a szent ködöt
a játékony homályt
a minden tudományt
bitorló Ördögöt
a teremtő-termő szépülést
az „örülést”
mit a szabad szép tengerek
a szálló göröggék egek
gőzölnek
és sok-sok ó s új álduma
közepett
az Apostol postulátuma
követel:

„Hiszem az örökéletet”
1960. X. 10.

PERIHELIIUM - AFELIUM

„A bölcsességnek kezdete az Urnak félelme’

Példabeszédek 9,10.

A Föld forog a Nap körül,
velünk hevül, hűl, sír, örül.
Napközel van, vagy naptávol:
nem válhatunk el egymástól.

A földtengő, a szívtengő
ferdén hajlik el (Istentől)?
s bár egy a két hajlás szöge,
sorsunk a Földön „túl” dől el.

Túl. hol új fény van s új a hang,
szemnek és fülnek súlytalan.
Ultraég van és ultraföld,
pálmás, allelujazöld.

És „Metageometria”,
mely pályánkat kiméri s az
ellipszisek nagytengelye
mindég két sugár összege.

Te és én: egy! Szívünk hiszi,
hogy egymást egészítik ki.
ha gőgös vagyok s rövidebb
sugarú, Te adsz több hitet.

Ha hosszabb az én sugaram,
Rád esik fölös aranyam,
hogy szeress, ne az aranyért,
aranyesős, szép Danaém.

Mindig a hívebb, a tisztább
szabja az élet „abszisz”-át,
s a szentély kör, vagy csúcsíve
int az Úrnak félelmire.

Tél, tavasz, nyár, ősz csak szalad.
Semmi sincs új a nap alatt.
Belszár, száz, eszik-iszik
s többé nem jut ellipsziséig.

Lángszellemkézzelírt írást,
nézd, (Belszár) a Bibliát,
hármás Szigonyt, ékes Bizonyt:
itt az archimedesi Pont.

S.O.S.-öv, mely vettetett
e bűn- és vérözönbe, szebb
világba emelő Csavar.

Dániel kelj-kelj, föl akar

szállni e szív is: unja már
magát, aféliumban áll....
Oh Napközei: Istenközei!
Kiáltjuk: Krisztusunk jövel!
1961. I. 29.

ZEBEGÉNYI ELÉGIA

„Boldogok a lelki szegények”
Máté 5,3

S hogy átlépték a valóságot
útra keltek az óriások
Megy a Hegy s a Tenger: oly kicsi
már az ezeréves Lomnici
Sípszóra sem fordulnak vissza
hátukon ködfelhőtárisznya
s egy zongorán kit Beethoven üt
új Holdfénysonáta fut velük
Meredt őslángjuk a mesekék
még hunyt recehártyámon zenél
de mintha fogyó Napot néznék
kormos üvegen: Vörös Rébék
károg: „Adria Kárpát kár volt
kár hogy itt vertél Árpád sátort” ....
Száll az est és övig hamuban
ülök Illés a cseh kapuban

Zebegény tebenned telelek
vinne bár jégtüzes szekered
Vad-ludak utaznak Nyugatnak
Stalinggolyafiak Uralnak
Így kerek így halad e világ
ismerem bölcs dialektikád
Ismer a népgyűlés nagyujja
új tudomány doktor Saulja
- Szép az ész még a forradalmi
is ha szívvel ért változtatni –
ni a börzsönyi „Ság” tetejin
a magfúziós Nap csendet int
a Dózsarőt ostyát oszt a népnek:
Boldogok a lelkiszegények
mert ők a Szentlélekszagosak
szeretnek s nem erőszakosak

Mégis mit ér maga az. Ember
ha a sötét szívrengetegben
vakeró ébred és hazugság
test-lélek mert egymást megunták
A dualizmus fura ladik
fülborul mihelyt nincs harmadik
A pogány fél a végső naptól:
Napoleon a fordulattól
Rossz a kocsí rossz a szellemfék
áll kocsí-ló konok ellenség
vagy robban a sejtmag a család
billensz Föld s minden kőkacsaláb....
Lélek hajt népet fát muskátlit
de honhatár spirituális
még nincs csak angyalképetöltő
szodomás kaméleon Költő

Elzúgott mint a rohanó Vág
elhagyott a két „mulató-társ”
Elhagyunk mi is úri dörét
Nagy-Alföld: szép Hamupipőkénk
Nagyoztunk? Csalt a Hegy lidérce
csalt a Géptenger vasszirénje
Zrínyi ha gőgös értelmünket
s Montecuccolis védelmünket
látnád s hogy élünk-halunk önként
szikrázó kardod ketté törméd
Mi a magyar most? Majdcsak Sancho
pedig a láncos csillag alsóbb
rendű teremtmény annál akit
Szabadság álma nyugtalanít
mint gyermeket a Karácsonyfa
s engem e beteg világ sorsa

Higgy s már megy feléd a Csodahegy
Thomas Mann se „kába” Mohamed
Nem vas a világ! A szénhidrát
átszálló vándor téli ágy:
elektromos erővonalak
kontrapunktos metszéspontja vagy....
Nézd a bugaci homokvizen
száz szekér száll: Móriczot viszem
halad a Szentlélekkaraván
Féja cseng ostorom sudarán
Vitázunk: ami volt csupa póz?
Nem! Csak a csontvaló kutyakoszt
„Én én vagyok” Nem fiktív atom
„Scifi”-t iszom s Mátéval lakom
itt fent ahonnan új Ipolytok

látom s hallok sok új Tiborcot
1961. II. 15.

MOST FÉNYBEN ÉLEK

Most fényben élek. Fehér fejemen
ragyog az utolsó, nagy szerelem.
Fekete hattyú száll házam felett:
feketehajú Asszonyt szeretek.

Mintha sziklán havat rúg a zerge,
percről-percre szöksz leari eszembe.
Gyötrő gyönyör ez: gyémánt korona
s egyre fakóbb lesz a „honnán s hova”.

Mint a Dunahab mindig remegek,
hogy széttöröm idilli remeked.
s a világot, e kettős képrejtvényt,
mely csókkal őrjit minden szép elmét.

Jó, hogy nem elég csók és kerevet.
Jó, hogy a fehér Asszony is szeret
s Fekete erdőn túl nincs menedék:
csak Feketetenger s fekete ég.

Kecskemét Vég György 1961. IV. 30.

PERSZE ÉS BIZONY

János 21, 22.

Persze,
hogy nincs ember,
akit
a hitetlen, gőgös elme
oly nagyra tart most,
nincs Ember
máshol
sehol
csak itt,
a fekete Seol

színes árnyékában,
hol minden bőrön belül
milliárd csillagrendszer
mozog,
míg kívül s felül
feketén foncsorozott
kék,
vas-ezüst-aranytok,
háromas koporsó van:
az Ég.

Oh Föld,
óriás Papin-fazék,
melyben mindnyájukat főz
a hitremény szeretet
háromszínű, isteni gőzén
a Törvény
és a Köz.

Most
mint a világok Urának
szétoztott, transcendens teste
ragyogsz
a napsugármonstranciában:
tündöklő szírom,
jégnél tüzesebb,
gigászi Kereszt,
királyi gálya, villámló árbóc, mindenség közepe, világ teteje, Mount Everest!

Bizony, bizony
se Leibnitz, de Edison
nem volt Tamás,
amikor a természettől függetlenül
tudta és tudván
hitte
és kell hinni, ugy-e Papini?,
hogy a kozmikus Sugár
egyszerre áll
és repül,
egyszerre éltet
és mindent megöl;
s ez álló pillanatban
nincs más,
jobb világ
mint e Föld;
nincs a halhatatlan lélek,
az örökélet
és örök ország
valóságáról
hiteles tanu

más,
csak az Úr szavát író János.
akiről a halála után
harmadszor megjelent Jézus
a jövője miatt nehéz, új
gondoktól gyötört Péternek
halkmesszemennydörgőn mondá:
„Ha a akarom, hogy ő megmaradjon,
amíg eljövök,
mi közöd hozzá”.
1961. VI. 1.

SÖPRÖM A PARKOT

Söpröm a parkot.
Minden levélről
rám néz az arcod,
mint Veronika-
kendőről a vér
megváltó Fia.

Szélkel a réten.
Verbénaillat.
Szénhadjad kéken
szemembe lebben
nősziromszivű
Verlaine-nél szebben

Minden szép múltó:
lúdlábkastély és
tél-tavaszkunyhó.
Suhog a seprőm.
Mért, hogy az Ember
lehajlik s nem föl.

Halál és Élet
nem „csak” Fizika.
Kertészvegyészkedj,
hogy mag, liszt, tánc, bor,
vers és veronát
katalizáljon!

Söpröm a parkot.
Minden levélen
vért fénylik arcod
s harmóniátlan
hull le e lázas,
nagyecsókú nyárban.
Söprök. A sablont

irtom. Most férjed
még vadabb zsarnok.
Jöttök? Verekszel?
Skandál! De annál
jobban szeretlek.

K.V.Gy.1961

NIKODÉMUS

„Aki pedig nem hisz,
immár elkárhozott”
János 3,18

Nikodémus, Nikodémus.
Isten Fia volt-e Jézus?
Fű, fa, virág, csillag csillan.
Beszélgessünk. Az Éj itt van.

Nikodémus, Nikodémus.
Ez a világ, mondd, miért bús?
Vak nem érti a jeleket,
csak az anyagkerekeket.

Jehovától meddig Zeus?
S mennyi okos farizeus!
A Nap körül csupa műhold.
Maga az isten is műrost.

Nikodémus, Nikodémus.
Mi módon lehet a vén új?
A víz hasad s ront ha bomlik.
A Kereszt csodája foszlik.

De amikor az égi Szél zúg
S nem tudni, honnan, miért fúj,
egy más ország, egy más élet
illata leng. Ez a Lélek?

Nikodémus, Nikodémus.
Úgy szerette Isten Jézust
Neki adta ezt a Földet:
a „világot” melyet bölcsek

kormányoznak jobbra-balra
kontárkodva, soha arra,

hol a Krisztus útja vérzik
és a Hajnalsillag fénylik.

Éjfél utött Nikodémus.
Bizony Isten Fia Jézus!
S fű, fa, virág, csillag: ablak.
Hívő nézz, imádkozz s hallgass!
1961. VIII.7..

BÚCSÚ (?)

Nem akartam istened lenni,
se öreg Archimédescsavar –
okoztak lelki-testi zavar
se fényváltó „Mira Ceti”
csak más égtáj, hol más ritmus van,
hová héttitkú Helikopter
vitt volna fel, hogy ne itt kopj el
aljas materálizmusban.

Nem tudom pályád merre ivel,
nem vagyok Rák-, se Baktérítő
de sejtem, hogy nem érzed ki „Ő”,
kit nem irhatsz ma csak kis ‚i’-vel.
A világ jobbról balra forog,
gyors sorsvonal fut velem s veled.
vigyázz! villogó gyerekszemek
őrizzenek, zöld szemaforok.

Még foglak Miraláng kapcsokkal,
De távolodnak is már szinte.
Új-új csillag csöppen a színre,
hol testednek tangense voltam.
Tán tombolsz majd hült porom fölött,
mely Érted újra tudna égni.
Szellemem sajnál, hogy van még, ki
A hamis valósághoz kötöz.

Nem, nem tudok elválni Tőled
tévhit, remény egyik révbe visz.
Mikor viszonylag vig a zenit,
violás csók köszöntse völgyed.
Nem bírok még elmenni. Könnyebb
csalfa csatában embert ölni,
mint tündérvárázst összetörni
s legyűrni könnyet, lelki szörnyet.

Te Szép, törvényalánemeső
Astráltest, sirrontó sirrokkó,
cellába zárhat a Bitorló,
rádióaktio hamueső.
nem árt Neked, mert ízleltelek,
hogy tiszta számon élj e szennyben,
s versben ragyogj miképen mennyben,
mint mikor az Úr sziven lehelt,
hogy engem szeress:

Isten Veled!

Kmét 1961. XI. 17.

PROFÁN ÉJFÉLI ZSOLTÁR

„Trocul este profani" Horatius
„Dicsérjétek az Urat mind ti pogányok"
Zsoltár 117.

Én:
én is tudom már,
hogy aki öregbíti a tudományt
öregbíti a lélek gyötrelmét is
Nem kiáltok hát
se dicséretet se átkot
fejetekre pogány gépimádók
kik az istentelenek romlásának napján
a tűznek tartatván lenn
riadt bárgyú szemekkel meredtek majd
a lángírásos rakétás égre:
„Mene Tekel!...."
Nem tünődöm
régmúlt időkön
de meg-megütődök
az új tüdőbajon, hogy
lassan senki sem hisz
se jelekben se csodákban
se pápákban se országban
se magyarban
- hisz idebent is
mennyi Biberach van:
mennyi magánakvaló
antimagrészecskerejtő
Káin -
vagy csak az atomontúli
csillagközi erőosztó

szeplőtelen Sugár
a csalhatatlan?!

Szén:

szén

Víz:

víz Immár a „nehéz” se nehéz
egy kettő három
cika ide párom
proton neutron elektron
Paganini játszott így egy húron
ahogy zeng most a monista világhimnusz
itt mínusz ott plusz
hókusz-pókusz
mindig kétannyi őselem (hidrogén)
mint oxigén és kész:
Szénhidrát!
lelepleztük a lét titkát
lefejeztük a kétfejű Hydrát
teljes győzelem
mindent megold
a csepp mirigyváladék
mely egyszerű mint a
kipattant búzaszem
és elgondolkodtató
akar a szent paradox Oktató:

„Aki meg akarja tartani az ő életét
elveszti azt,
aki pedig miattam veszti el
megtalálja azt”

Ész:

ész te akit értelmet adsz
az emberi műnek
aki mint Ő: a sexnélküli Fő
tizenkétrubis Óra lasersugaras Agy
mindent rang súly jog
mérték és idő szerint rendezni tudsz
és rendezni fogsz
mégse vagy abszolút
s egyedül téged nincs csodálni ok
Hit nélkül sose lettek volna
oly gyönyörűek és Hozzá hűek
a gót Katedrálisok
mikép már ma is,
a tömeg kegyelmén hullámzó
Vezérkreáló lárma hosszán
jól illenek a korhoz
a szívet jobbkéznelhordó

rideg bölcsek
mammutgyárok és kolchossz
s a sokszor éigigéő
„teremtő” technikát dicséő lomha
Bábelkonstrukciók
A tudós Leonardó-gép se repült
Hol volt a hiba:
nem volt még szép
és nem ült benne az égi Utas
Hajh nem elég a csupasz
Mechanika és Matematika!

Éj:
éj mily halhatatlan
szenvedhetetlen sötét vagy
Személy nélkül mint a szűz
jégtüzillatviharos
Mont-Blanchlira
mint ez a rádiaoaktívhamueső
vak vascsillag
Oh titkos
eleven Mythos
misztikus varázs
minden haladás
végső Célja
kit féltve sejt az üdvétkereső
kiért a szellemi ember él
mert „mindenben Minden”:
állatnak növénynek mézgás Március
Aquinoinak Imaginárius
halásznak Háló
vámosnak Váltó
művésznak Hangszíntűzvész
gerincborzongató Bach finálé
halónak Álomhajó
ultraibolyás Zsarát
s nekem
az öreg Biblia kódexe felett
görnyedő barát
fátyolos szeme tükrén
lángolva táncoló remek
INICIÁLÉ
1961. X. 20.

KRISZTUS

„Mert mindenek Ő általa és Ő reá nézve teremtettek”

Colosse 1,16.

Az éterelmélet
régen elavult.
Mégis a hőszagú,
sárgult emlékek
egyre őszibb
ugarán
fel-felvetődik
fehér, nyúlfarkhegyvillanással
a régi kérdés
mint acél
hangvillán
a „C” és hol sivár, hol vidám
éterzeneként hullámszik.
Mint
öröklámpaolaj ég
s még túléli
a kvantumfizikát is:
„Quo vadis?”
Péter
Hova mégy?

És mintha én is mennék
a Tér, Idő, az Emlék
s a hajnalkakásos negyedfényen
buján táruló,
áruló világ sodrán
egy új,
Aristoteles-t és Bacon-t
lepipáló „Tertium Organon”
homályos,
hol sivár,
hol vidám,
sugárútján:
a „Via Appiá”-n

A Föld
forogva fut velem
egy titkos Értelem
csillaglácán
s míg az elavult elméletet
egyre rejtélyesebb
atomenergiák
bombázzák
mind érthetőbb lesz két Erő: az elhajító Bűn s a megtartó Hit, a centrifugális, s a centripetalis.

„Quo vadis?”

Már nem vitás, hogy
az ó, de mégis új

mindig hű indigó-
kék Központ felé gravitálok.
S járhatok bárhol
a misztikus hóval behintett,
Egyistent kísértő
„Tertium Organon”
síkos ördögmezőin,
az örök Vezető int
és visszahúz,
mert Ő a Cél és a Kalauz
s mindenek
Ő reá nézve teremtettek.
Ő:
Feje a testnek, az egyháznak,
melyben megszánhatsz;
Kezdet s csak Vele kezdhetsz;
Igazság, amely eleven lett;
Út, amelyről, ha rátalálsz,
le nem térhetsz
mert Élet és Halál;
Elsőszülött a halottak között,
akinek senki nem árthat,
aki semmi más Erő által
le nem győzhető,
mert mindenek Őbenne állván
megférnek békén:
Aristoteles és Bacon,
zsidó és görög,
magátimádó pogány bálvány
és Szent Sebestyén,
meg minden gyáva
és harci náció. Ő az egyetemes
keresztény - keresztyén
Gravitáció
1962.I.31.

EGY RACIONALISTA KÖLTŐHÖZ

„Mert ki érte fel az Urnak értelmét,
hogy megoktatná őt? - Mert e világ
bölcssége bolondság Isten előtt.
Bennünk pedig Krisztus értelme van”
I. Korinthus 2,16;3,19.

Neked új Homeros,
lehet, hogy Erős,
lehet, hogy az ószövetségi Úr

szavaként
mennydörgő Sors:
Ananké,
vagy
egy elektromos Agy,
a hódító haladás zászlaját
lobogtató Logos:
a tiszta Értelem
a világ alapja.
Énnekem
a Föld
Isten kalapja.

Engen nem igéz
és már nem is bánt
a mai Mi atyánk
a kegyelemből kivetett Ördög sánta
lólábát dörgölő villámistráng
s az égigérő Embert s bábelészt
dicsérő versek
bolond erőlködése.
De mintha présbe csavarva
mindég kiáltanom kéne:
Csak az a szép,
aminek se haszna,
se érdeke,
se értelme.

Neked mit mond a
piros pünkösdi rózsa
s mikor a Lélekszél
gyújtva és oltva rázza
a fehér gyertyavirágba borult
vadgesztenyefát,
vagy fogod hitvesed derekát?
Mit szólsz, hogy egy Szűz
Gyermekistent szült
szeplőtlenül,
túl az ionos ibolyán,
s a kromoszómás-génes
kődön?
Csak nem a számszerű,
minusz előjelű Ész ez
a köbön?

Jaj, mennyivel több
egy Jób,
akinél jobban senki se tudja,
mi az
igazi, furcsa vigasz

a rosszban;
ki az,
aki hajtja, meg összetartja
a Fiastyúk csillagsibéit
és érti
ha a Leviáthán:
a puszta Tenyészet
fölkavarja az őszülő tengert
fenéig.

Folyton mondd
sátáni monológod:
Nincs mese, mythos,
nincs Óperencia - OberEnns -
csak Matéria,
meg dekadens burzsoavers.
Egyért
minek az ima,
minek az oltár
s az egyén.
Csak tömeg van és leltár,
mint télifákon a fázó,
proletár verebek
megrettent csapata,
ha bele-belecsap
a folyton felettük kóválygó,
háborús halált huhogó
bagoly.

Vajjon
még nem tudnád,
hogyan az Ördög nem alvó
krampusz,
hanem való
lebukott Szellem
s az igaz Ember
nem Pascali nád,
hanem Szent Páli
bambusz.
Nem tudnád-e még,
mi a Szentháromság
és hogy a három kiterjedés
nem elég.
Kevés
az önmagát javítva teremtő
őstermészet
Goethei, néma gögje.

Kevés a mégolynagy
materialista - spiritiszta,

kegyelmetelő elméóriásnak
isteni pörölyverte vulkánzikrákat
szerteszóró, shakespearei nyelve.
Mert bizonyos mint a halál,
hogyan van, van, van
egy Felfoghatatlan,
Euklidessel nem mérhető,
hypergeometriásan sem érthető
Világlélek.

Én meg - hidd el -
az érzelmek köldökzsinórján függő,
egyszerű gyermek,
naív költő,
ha nem is a grádicsok alján,
de a hasadó atomok
és sugarak hangfényútján
hittel fölfeléaladó,
idős citoyen:
polgár vagyok.
Barátom Platon és Pál
s a minden értelmet fölülmúló
kékbe
bámulók
békessége.
1962. III. 10.

IROK

„És tanítja őket az írástudókat
az ő zsinagógájukban annyira, hogy ezt
mondják: Horniét van ebben ez a bölcsesség
és az erő”.
Máté 13,54.

Valaki van mögöttem s beszél
Kezemen érzem Röntgenszemét
Hajam borzolja barna szava:
Nap-Holdszöktető Bachmuzsika.
Kelet-Nyugat, Észak-Dél tája
árad mint a Nilus deltája
Mi ez? Zavaros messzehallás?
Atyakeresés? Anyagvallás?
Új stílus? Átírt, tömjéntelen
„i.e.” és „i.u.”- történelem?
Új gyógyszer, antibiotikum?

Bódító világpanoptikum?
De nézd, hogy visszanéz tág szemmel
a tárgy s eszméje. A lángszellem,
az átlátszó, a halhatatlan
testtélett Erő száz alakban,
kik mintha mind Ácsfia volna
vitték hajónkat bukdácsolva
hol jobbra, hol meg szélső balra,
csak soha nyugott, boldog partra.
Fázós telkemen hányszor átfúj
valami lázas, sárga tájfun;
hogyan belereszket a Keresztre
szegzett Rögeszme félszeg teste
és megborzongok, kibem higgyek:
Kon-Fu-Ce-ben? Kantban? Leninben?

Írok. Valaki van mögöttem.
Keze vezet. A szeme Röntgen.
Szentlélekzete meg-meglegyint:
„Ádám hol vagy?” s új életre int.
Nagy szél s vízzúgás már a szava:
Nap és Holdfugás Bachmuzsika.
Mennylátó János szigetéről
jön-jön megfáradt szívemért Ő,
a csillagos egekkel habzó
ködoszlopba rejtezve hangzó,

valóságos, háromegy Isten.
1962. IV. 4.

ÖREG KÖLTŐ DALA

„és Elizeus felemelé az Illés
palástját, mely róla leesett és
megállott a Jordán partján”
II. Királyok 2,13.

Még egy két év,
még egy két hó,
vagy egy két nap
s meglep az Éj:
fekete hó
fekete fagy.

Még egy két szó,
még egy két korty
s csak egy halk csók

s elfut a kék,
a hús, a vér,
marad a csont.

Én futok-é,
s vén tűzok-é
a Pillanat?
Áll a folyó
a robogó
vashíd alatt?

Mi az örök?
Mint víz fölött
illó olaj
szállj hét csudát
szülő bűvár,
szűz Gondolat!

Még alakít
egy Valakit
a hit s a „gén”
s nagyhirtelen
istentelen
színt fest a Tél.

Fent kék harang
tüzel s a Champs
Elysées zug.
Míntha Illés-
szekér vinné
Elizeust.

Engem Még egy
szép perc, szép vers
csillogva int,
s megáll a szív:
pirossalírt,
kis pont az „I”-n.
1962. VI. 10.

TE

1962. július 12. aranylakodalmadra

„Imé szűz, fogan méhében és szül fiat
és annak nevét Immánuelnek nevezék, ami
azt jelenti: Velünk az Isten”

Máté 1,23.

Te égostromló aranylétra,
kit szénhidrátból fon két Párka.
Mária, Márta, Magdaléna
hitén munkáján 6s vétkei
gyúlt lélektűz, melynek vége nincs:
Négyhattyúvont szép Noébárka.

Te a teremtő félhomályba
magadatfüggesztő pókháló.
Magda, Máriaszívvel, Márta-
kézzel éj és nap szövögeted
négy falra az imaszőnyeget
tested álomdús potrohából.

Te a hétbűnös világ sírján
átlengő Nemtő, húsvér angyal.
Márta, Magda, Máriásírám.
Ez aranylagzis, nagy térbörtön
koporsófalán morrészó könny:
Immánuel, ibolyás Kanthang.

Te: én. Mint téli rege hangzik
ha pergetem remetehalkan
rózsafüzérnevedet: Margit.
Jössz a Nyulak-szigetén szárnyas
hajadon tavasz, nyár, ősz vágat
s beszélgetsz a Láthatatlannal.

Zord századok hegyalján sétálsz
és szemed szilonhamvas szirmát
rebbentgeted hűvösen, mélán.
A vártoronyördal lazulva
el-elhal mint a mea-culpa,
de hajt csókod, az édensírás.

Óh dicső, divina ária,
Dávidháfás pacsirtaszólam
kristályméhű, tiszta Mária.
Te vagy a tenyészfölköti
Szellem, ki a mindent betölti:
csillaganya négy gyermekholddal.

Te ég, föld, pokol ködfelhőin
átvillámló szebb öröm széle,
örökélet zöld harcmezőin
vitézlő Test, uráncsöndhímes,
zengj-zengj mint a hős fölfeszített
örök Vőlegény: „Örök Béke”.

VILLON SZIVÉVEL

Szégyen nem szégyen, egy könnycsepp remeg
pillámon úgy rám zuhant sok emlék.
Sok a dolgod mondod. Vagy a csókot
vonod el? Pedig most gyilkos lennék
csak egyért is s nem bánnám a poklot.
Iszákos Villon árnya vert-e meg,
hogy öreg kandur házatok táján,
lógok csavargón egy csacska rigó –
fütyös nem-ed hús akasztófáján:
Hova lett, Csöpi, a tavalyi hó?

Gyerek vagy hozzám s én is az lettem.
Minek cifrázni a szimpla csodát.
Hisz tudod akár az egyszeregyet,
Hogy, mit romboló Szaturnusz-bocsájt
ránk én harcos halálíg szeretlek.
s Te is megvoltál e szívhangszerrel
eddig bár nem úgy vágylak mint Margot-t
a szabadszájú bor és dalvitéz.
Ismered versem a „H₂O”-t:
Hova lett, Csöpi, a tavalyi méz?

Madonna, a valót szépíteni
több tiszta rim tán nem is kellene,
fölösleges egy Raffael-ecset
nagyszinpompájú bája, kellene
s mit csókkal kezdtél, befejezheted.
De engem csalfán leépíteni,
hogy más sikerét zengje az echó,
nem gúnyolhat se hold, se napgítár:
„szeretlek, szeretlek s nevettek ők...”
Hova lett, Csöpi, a tavalyi nyár?

Ajánlás:

Hogy ne juss Isten nélkül gödörbe,
se Jézus bíraddal léha pörbe
s ha már borom mással is itattod,
és nem kárhozhatok el miattad,
mert Mária segít és vele könnyebb
sirni egy új fellebbező könnyet
mely a menny kapuján értünk zörget....

Megyek. S majd Te is háromat csöngess.

S.GY. 1962 Úrnapján,
a jakabi új országúton
gyalog s a XIV. kilométerkövön.

EGYENES ÉS FORDÍTOTT VILÁG

Jézus: „Az én országon nem e világból való.”
János 18,36.

Ego-, geo-, theocentrikus
s
theo-, geo-, egocentrikus:
amaz az egyenes,
emez a fordított világ.

S ez lenne talán
ama titkos és örök
szívfojtogató, Szfinxtől
föladott, fölfelé és vissza földfelé
olvasva fejthető
dualisztikus és trialisztikus
talány is,
- vagy isteni szójáték? -
melynek napsugárkötelén
s fényhangos árnyéktrapézán
öngyilkos mutatványok között
hintázva sétálsz
haladó légtornász-
elme?

Én, Te, „Ó”!
Micsoda csodaközpont
nyaktörő magasát s mélyét
összekötő délkör
képzelt vonalához
viszonyítva áll most
a Most:
a konstellált pillanatok
hóziatarában forgatónforgó s tovatűnő
csillagidő!

Óh!
gondoltad-e már,
mit susog a nyír
mit akar e nyár?
S mit gondol a májusi akác
égretörözőld, legfrissebb bogán
a klorofillzabálva nyüzsgő,

sokezer fekete csöpp,
meg a városperemeken
dolgozó gyári-mezei,
vas- és földszagú bölcs,
millió istenbogár.

És mért nézi magát
kegyelmettolón folyton
sajátfoglyaként
az öntelt remete Ész,
a halhatatlan kova-
és achátkeretes tükörpalota
közepén
Napoleonpózzal,
Hitlerhittel,
Csurchillaggyal
hódító ördögangyal,
versaillesi Vezér:
ez a materialista világmozdony
elején
utazó szertelen Ó,
magát és az egész szerelvényt
„újramegváltón" vinni képzelő
666-os fenevad,
a szegény jámbor „marhákat"
halálra csípő
csecselégy.

Soha ilyen koncentrikus,
őrült támadóhadjárat
minden bevált, krisztusi ideák
ellen,
ilyen kénköves, Dantedörgető
Luciferszellem
s mondvacsinált reklámneonfény!
Pedig én,
ordító Ámos-oroszlán,
mindent fölfeléfordító Kopernikus
szeretnék lenni,
mert egyre fontosabb és már közelebb
az odaát, mint az ideát.

S mennyi barbár képromboló
s mégis szeretnivaló
bolond,
mennyi
csak enni és innikívánó,
anyagelvcsatabárdos
Botond,
álbéketojás-keltő, hamis poéta;

minden régi Áthosz
kolostorcúcsait
erőszakkal és hazugsággal tisztogató,
a háborús özönvíz elől
átmenekülést mutató,
mucsai páthosz;
mennyi
senkifiavadász, sunyi orátesz
és mennyi újszent pogányt
nevelő,
s süket éggel feleselő,
rakétás Erő,
kik mind-mind
- egy-egy új Herosztrátesz -
azonnal készek lennének
penészes ésszel
felgyújtani,
vagy felrobbantani
az Isten
templomát!
1962. VII. 20.

MONDD,

mért mondod, hogy
„materialista” vagy?
Mert ez az új és a divat?
Mert test-lelked,
ez a modern Curie-házaspár,
mostmég monista egy,
a úgy szívja magába a tévtanokat
mint lomha vizet
a szomjas szivacs?
Vagy szentül hiszed
azt, amit mondasz?

Mért kérdezted a minap:
nem lesz-e (Tuba Ferkó)
alvamáskáló csudahernyó
mutáló Feri fiad,
az első, Tégedformázó, remek
szerelemgyerek?
- De hisz' nem is ahhoz mentél,
akit szerettél s tán ma is szeretsz? -
Ugy-e micsoda mágnes
húzta ki az ágyból azon éjjel,

mikor „Ágit” kiáltva
- Heineként majdhogynem „Ágnest” -
ment-ment
a nyitott ajtón ki s majd felfelé
s úgy fogtad el őt
a vasrácsos erkélyen
mielőtt lezuhant volna.

Ki volt, aki szólt
szűzinegyszerű Gábrielnyelven.
hogyan felébredj, még idején?
Csak nem az én
álomban szabadult lelkem: „a szellem”,
vagy egy elektromos agy
gondolkodó lövedékrepítő,
időzítő löveg?

Tíz évig laktunk egymással szemben
két jóformán ismeretlen:
Te a szépfiatalasszony
s én a néha már zsémbes „öreg”.
Tíz évet néztek egymásra ablakaink
hajnali csendben
kankalinkékes estén
és köztünk a kert:
az „Elveszett Paradicsom”.
Engem a keleti,

Téged a déli Nap lángja vert
s a reggeli ablakpárkánypírban
bibliás Istenihletett verseket írtam.
Ám' Te a már három „eszes” aranyszirom
tápláló szikleveles szemekkel
- micsoda pogány orgiás orchideák! -
jobban láthattál ide-át,
mint én oda-át,
meg tán zavart az álvalóságburjánzó,
gyatra Park
s csak amióta elmentetek innen,
kereslek szüntelen, bűnös bűntelen
s kergetlek, bitang szél a pusztán,
egyre célbiztosabb tisztán,
mint ahogy Platonnak
pásztorcsillagos este
tündöklött föl a fix, új Eszme.
Nem mondom, hogy így ment
Krisztus a Hegyre,
de valami — sátáni? — nagy
transzbaszédítő sugár
nyomása alatt

megyek mint a vak hangfényed után
mindig szebb víziós verslábakon
boldog ütemben s várom
mint bakfis a zsúrt
a zsúrszomjas borosüveges hozzámjáró
„postillon d'amour"-fiad,
akit már hímporos pórázon vezet
a szerelmes Hold
akár engemet a te szent
petesejtváradat ostromolnivégyó
milliók keresztés-sereg
zsibongó homályából a majd
élnihitt magát kivágó
„Egy”:
ez a sokféle harci hájjal kent,
gáncsnélküli lovag,
minden akadállyal
szellemként szembeszállni
és testté válni kész,
csigavonalas vitéz,
a csak
Téged látó
Téged kiáltó,
tisza „Mag”...

Mért mondod, hogy
„materialista” vagy?
1962. VIII.

INTÉS

anyagelvű és észvallású írókhoz.

„És meglátja minden test
az Istennek szabadítását.”
Lukács 3,6.

Ha valami lidércálmomban
lángeszű, lakkcsizmás Ésaíásként
örök hóban kóborlón szónokolnék,
modem máglyáraláló vén eretnek,
akkor se, sohse értenének
s magam sem érteném „ezt”,
csak érzem,
hogy ez a pázmánypiros „Igazság”,
itt van, itt vakít, ropog s ég
mint talpam alatt a hó
a sionfehér rejtelem,

s mózesbokor titok,
mely mindig csukva lesz a miazmás
értelemnek,
de nyílni fog mint a sírverem
alvóviaszbabás szeme
s föl pattan hirtelen
mint a bölcs mákfeje,
akit Igével szíven vernek.
Nyílni fog, ha zöld diód érve lekoppan
és minden földi jónál csábítóbban
édes fuvalom
fut rajtad újra át:
a tüzzelkeresztelő Szél, a
hegyvölgyútegyengető áram,
gyógyító gyantás Taiwankámfor,
e világvak séta utáni, látó
nyugalom,
mely a Könyvből árad,
ha bármikor, bárhol fölnyitod.

„A halak csak vízből tudják
kiválasztani az oxigént”.
Olvasom a lapos, torz ígét,
a dudvás északarmányt,
mit egyképp kapott a kegyelmes úr,
a rongyos pór és a kulák öki gyelme:
ingyentapasztalásvalót; Igen de
hogyan az ember csak olyan világban élhet,
ahonnan száműzte már istent
az emberi elme”,
ilyen térd hajtó tiszta dogmát
csupán kétdimenziós, János és Pallas-
szoborpiszkító, tollatlan madár vallhat,
meg a mindenkori hatalomformát
kitöltő Jordánvízbe beállni bátor,
csúszómászó sok farizeus,
„mérgező kígyóknak fajtái”,
- kikerül Máténál tovább hallani -
„kicsoda intett meg titeket,
hogyan az Istennek
elkövetkezendő haragjától
megmeneküljétek?”

Pedig még a többi egymásra oly irigy
agytökés is - bár nekik egy az állag és
nincsen Lélek,
csak üzemgáz csigolyák, mirigy-
váladék, vegyi képlet
s úgy élnek s ma légbuborék-
eregető, embriós mocsarában

akár az ázalag –
megszabadulhatna mind
Átala,
mert az ő kegyelnie
végtelen tenger
és szívének evezősmunkaüteme
nem gályarabütem,
hanem termő, eleven mint a
villámkoronás világmegváltás kínja
s az ellensarkokat kapcsoló Eszme
égzörgetőszép, észfőlötti tüzének
csillagmentő, plátói kettős nyelve:
„A fejsze immár a fák
gyökerére vettetett,
azért minden fa,
mely jó gyümölcsöt nem terem,
kivágattatik
és
tűzre vettetik”.
1962. Karácsony hó

FEKETETENGERI ÉNEK

Föld:
meszet, szódat, kvarcot,
Prométheuszjajt
és némabarátsóhajt keverő,
fekete ördögfújta üveggömb.
Balkánbarna hímek
és szivárványtarka nők:
rhodopei rózsák
és rizsszalmaboglyák
szesz lángjával szótt szőrzsák,
kékfeketezöld.
Tengerfényes és technikaékes,
délibábtornyokkal teleszórt,
nyugtalan, teleholdtükrös völgy.
Nézd az örök barátság-béke
ragasztottszárnú galambjait
amint Ikarosszaltókkal kísérik
ezt a fansali feszületgúnyoló
Hollywood-kultúrcirkuszt hurcoló,
kétnemű - nagyobb fele nő -
villamosságon lebegő légbuszt.
S hogy táncoltatja a magpici perc
a petekész reklámmeztelenség

réz és cintányérjait mint egy
kék és kín-higanygázzsínés
természettudományos bordély.
Vagy sokszázezer Év és a
szénszemcselemezlelkű világot szülő
Cordaytörszemű Éj
nyírfafaragó céhmesterműve
a most habokbólkikelt
s majd újra alámerülő nimfaerdő:
sütkérező Atlantiskorallsziget?
Szegény őscsendtelevény
egységéből kiszállt buborék,
bicepszes-bicegő Sátánfi fura lény,
III. Richárd pengehegyére érett,
tormábaesett féreg: „én”
s te Föld:
biztos tömeghalállal biztató,
reménytelenséggel ringató strózsák,

Mirák, novák és szupernóvák
láthatatlan sötét erögócok felé
repülő kórház!
Érezted-e már és lemérted-e
oroszlán-medve-párducnépeknek
félvad, féltudatos Emberfialázat,
Észak, Dél, Nyugat, „Szentkelet”
évszakújrázó Csillagállatainak,
négytávtalmélyürendörző nyögését
a „vesztett boldogság” miatt?
S zsinatozó fecskék, diplomaták,
proletárverebek és bíborosok
politikus automaták szövegére
hallotad-e, hogy muzsikál
helleszpontoszi sokistent
és legszebbnémbéri nyárórszt
feketeepéjű tengersírás
és fenebánja közt
az elektronos,
ellenpontos
zeneláda?

Hallgatok s Téged nézlek
frivolfriss égről siklott
meteorizzású fixpont
a várnai homokpartostromló
abszint és antracén hullámok
Ulászló bomlott seregeként
feketén felém-felémdübörgő
dagálya idején.
Démoni szemed éppen idenéz

ébenhadjad Minervasisakja alatt.
S mily törpék mind a többi nők
tökéletes csípőd, vízcsókos tomporod,
Mercurcipős lábad, szárnyas vállaid
és makulátlan melled
trikófeszítő magasáramvonalait
kiugrató figurád mellett!
Nem tudom ki szállított le,
s ki állított meg az evilági szépség
fanyarillatú Araráthegyén,
hogy e meszet, szódát, kvarcot
és örök harcot keverő völgyön
rám szegezd fénygyűjtő lencséd
rajongó ultraviola sugarát,
de úgy látom, kemény,
görögsorszalagon futó,
fekete csillagod
meghódítására kilőtt,
teret és időt legyőző csodálatom
Vénuszrakétáját
távirányítanom
többé már nem kell
és
nem lehet.
Pontos Euxinus 1962. IX.

EXHUMALAS

A humusz, a még aranyszőke,
nem ette meg egészen
és most kiadja őket:
„exhumálok”.

Itt állok az Ó-Kálváriadomb
frissen kiásott téli homokján
de nem találok se új, se régi
„ios pur es chomus”- színű, magyar szót,
mely a háromkiterjedésű észnek
fényszórójával sütné be sisteregve
ez ürgezagú, kibontott sírverembe.
Hamlet is csak úgy hajazta
koponyával kezében:
hogy mint lehet minden penicillin felett
ekkora rontó hatalma
a pókhálószővő pincepenésznek?

Apám félszázad óta mozdulatlan
csontja még szinte foszforeszkál,
mintha felette rezegne egy
eljövendő, erős parasztnyár.
De amott anyám, a fiatalabb halott,
már csak félig „osso et cinera”,
hamvába roskadó kártyavár,
rádióaktív füst, édes szó, álom,
szent kiméra.
S nézem a negyven éve tengerbedobott,
mésszel és kvarccal férceit matrózzsákat,
melyben valaha gyémántszívének
elszállt csillagmadara fészkelte. „Latiatuc?”

S most, kedves racionalista „feleym”,
mondjátok, mi értelme volna az egésznek,
ha ennek a szemünlkáltára szépülő,
ám' nem ágyúkra építendő világnak
nem lenne Ura,
kihez a négydimenziós, békés Ember
sohse sóhajthatna föl?!
„Te alapítottad kezdetben a földet,
a te kezeidnek művei az egek.
Azok elvesznek, de te megmaradsz
és mint a ruha megavulnak.
Palástként összehajtod őket és
elváltoznak, te pedig ugyanaz vagy,
és a te esztendeid el nem fogynak”.
1963. I. 2.

UJ PRÓFÉTÁK ELÉ

„A Korrobori' ausztráliai nagy szerelmes
táncorgia, melyben a nők muzsikálnak. A
Korrobori'-t járjuk a Duna-Tisza táján s
a már megcsinált kultúrák zeneszerszámaival
foglal helyet itt így a zsidóság”
Ady-cikk 1919.

„Ordít az oroszlán: Ki ne rettegne?
Az Úr szólt: Ki ne prófétálna? Ámos: 3,8.

Hogy Úr-Hunnia
ne legyen
szabad magyarok

paraszt Dániája,
inkább
Jud-Hunua lett:
a félkeresztény imák minaretkarcsú
tornyait is kettétördöső,
Krisztustköpdöső
álkommunista,
békeharckaftános inkák
hangos Shylock-kocsmája;
új idők,
új ideák,
új álpróféták,
bujálkodó korroborit kreáló,
nemzetközi cigányvajdák
vindsorivíg országa.

Mohisták is ők,
ám tagadják a négyutcájú,
ideális Időt élő
Egyisten szentháromságát
s hogy van
test,
lélek
és szellem,
mint tenyésző
eszmélő
és erkölcsi élet.
Tán tudják is, hogy ők is
az Arcturus körül rohanó Nappal
együtt rohannak
most épp a 104,000 éves Év
hypertavaszának elején,
hol a haladó Ember,

a csodafegyver birtokosa,
nem akarja megérteni,
hogyan a Planck-fizika
és térmértan felett
van metafizika
és hypergeometria
s hogy vallás és tudomány
nem egymástbunkozó buzogány,
hanem a lét padlásablakából
szimultán robbantásokkal
messzibb csillagéletek felé
lest-lélekegyensúlyon
szárnyaló humán bomba,
mely harmóniásan ostromolja
az Eget,
mint az atommagot

a neutron.

Oh, soványodó, megrugdalt, beteg
Pegazusom,
te csak zabáld mint Heribáld
a hitregét,
a szent szellemzabot,
hogy
a lelki-szegény ártatlanok életét
és a tisztaészformálta anyagot:
hívók városát s álmát megkímélve
és minden rosszakaratot
örökre megbénítva
egy új dimenziókat fellebbentő,
utolsó szárnycsapással
szétvethessed
a már-már zabolátlan
istentelenek
blasphémiapiszkos
istállóját.
1963. III.

HALAD A VILÁG?

„Ha az Úr nem építi a házat, hiába dolgoznak azon annak építői”. Zsoltárok 127.1.

Valaminek mégis
kell lenni abban,
hogy az ember
egyre többet mer
és egyre „paráznább”,
hogy az Ég is
mind zavartabban
ragyog,
mióta tenger pilóta
hasít rajta jeges barázdát,
s a nemrég
még csak pacsirtaszántott,
emlékgyöngytiszta batiszt
ma
mind hidegebb kék mennydörgéssel,
szinte késsel fenyegetőn
mindig titkosabbsetét
Millikansugarakkal vakít,
mintha mindnyájunk fülét szemét
részegítené valami idegszédítő
hasis.

Halad a világ?
Mennyi minden változott
pár évtized alatt.
Mennyi nehézvizes kétely
és pisai ferde feltevés megdőlt
s az Ész, a főgépész,
se oly lajhár csaló már,
mint azelőtt,
mert a bölcsek kövén fent műagy,
a tű fokán áteröltetett,
átnyomott való:
az átkozott anyag,
ez. a százpupú teve,
is engedékenyebb.

Halad a Világ?
Ám lent
egyre sűrűbb
és fent egyre ritkább
s őrzítő mint az áment sem ismerő
Végtelen.
Pedig csak egy kanti értelem
lehet a híg elem,
melyben a merész magát ünneplő,
szabad Ember
vidám halként halászhat.
Istenem,
hogyan fakul-tűnik
minden ametiszt rejtély,
achát ok, türkiz látszat:
kísértet, tévhit, szellem, babona
s marad a marcona test foszlós izma
a fehérzászlós világ színeit

bontogató munkafetis:
új-új szocialista Spinozacsiszolt
háromélú prizma:
meg Pythagoras
Pokol-Purgatórium-Mennyország
és Szentháromság előtt
e prehisztorikus háromszöghős,
szférák zenéjével viselős,
első légtornász:
lelkünkre hintett kék por
szellemkészszórt zizzető avar,
mely tiltott gyümölcsként
jótékonyan takar mindent
sátántudománytingerlő titkot,
de mégis hogy tudd és lásd tisztán:

a majom sohse volt,
sohse lesz Trisztán;
a hal ikrán szaporodik,
míg az embernek,
aki csak fabrikál, firkái
hatodik érzéke is van,
de csak a hetedik
viheti fel az egekig,
melyekben Krisztus a ritmus
s János három színt variál
piros, fehér, zöldet.
Ugyanis
ugyanegy csoda az úrhajó,
meg a tiszai tutaj is.
csak hogy a látható rétilatos
hétszög: a Göncöl
egyedül
nem göngyölhet ki senkit,
pláne alanyi költőt,
megváltástkereső, könnyes
kobálpolyánkból
s a köldökzsinóros,
Tejűtszagú ködből,
ahol havasi gyopárt
hajt a homályos honvág,
még virág a kék búzavirág
és üszög az üszög,
a Véga meg óriás imalétra,
melynek legalsó grádicsán
ül egy kis rongy
együgyű, fekete dalos,
cingár, picike cigány,
bölcS Salamon
és hegedül, cirpel
hogy:
szép, szép a világ
s az isten:
Isten!!!
1963. IV. Nagyhét

ÉS A FÜGEFA AZONNAL ELSZÁRADA

Máté 21, 19.

Alfahullám kék est.

Most megy a Nap le bennem.
Az álmos nyárfa még rezg.
Te zsongsz mint a szép Kékes
ezüst membrán fejemben.
Már a kisvilágvég ez?

Jár az Omega-óra:
halálpontos kerek
villanya egymást fogja
szívünket rákapcsolva,
két mákszemrengeteget,
az oktalannagy Okra.

Halló: Központ! Északra
mutató tengelyerdők
s hajszálrugók Mértanja!
János - Katica - hangya-
bambabogár, bizsergő
minden gondolat Sarka!

Bölcsarkított száz rézsüt
Planck- meg Heisenbergelven
ingó hitünk mindég új
úton is csak feléd zúg
mint zengő Fény, töretlen,
szép világképünk: Jézus.

Ércsúlyos igéd alatt
roppant rég a fügefa.
Hogy az ég ránk nem szakadt,
független, kék madarak
dalán múltott. S a meta-
fizika is még szabad.

Csitt! Itt trapézmerészek
a célok. És babérfa,
meg próféta beszélhet.
Nem árt jókereszténynek
gyümölcsénemlett mézga
mézsárga, bünzőld mérge.

S bár „Z” sugár zörgesse
lombját öreg zsoltárral
s viharütött, hős sebbel
kitart, sőt még könnyebben
dó álmokoronásan
egy jobbnakhitt, bölcs rendbe.

Lángész! Orionfüstként
virágzó titkod fátylát

erősek emelgessék.
És aki nem hord termést,
remény - szeretetfáklyát,
szárítsad el azt tüstént,

hogyan tűzre vettethessék.
1963. IV. 24.

KERESZTÉNY RAPSZÓDIA

evangélikus asszonylányom születésnapján
I. Korintus 13,13.

Mont-Blancról, börtönből,
Templomból, erdőből,
harctérről, Szentföldről,
színházból, gyászháztól,
occultus, bölcs körből
bárki vagy bárhonnán:
bajtisza vőlegény,
vagy kriptaszökevény
nem érted, hogy hogy van
és mért van, hogy így van.

Micsoda térmértan –
korlátolt, vérbő agy –
parázsról szétpattant
vadzenifrizurás
Mikulásfigurák:
Duzzoghok, Berreghek
kék, szuperszonikus
hangnál rég sebesebb
rémei: gépei
durrognak, berregnek
krónikus örvényben!

S húzzák a végesvíg
füstfinom életcsík
friss metamérikus,
újpogány vonalát,
neonfényfonalát,
mit elmetsz majd Logos
ellenponttalcsomós
zenei törvénye
szerint a csattogós
ollóval sötétben

dolgozó Atroposz.

Most, most, amikor nem politikai szélhámosok, hanem Krisztus tízparancsottermő földjéről származott Jaffanarancsot hámozók próbáltam így írni s próbálom úgy folytatni versem, mintha tintanyalórégi kecskeméti, latingörög piarista diák lennék és szép emlék-Deus-sal spondeus nélkül, ecetes spongyán átszűrve spontán, tiszta, de már azóta ötven évnél is többel terhelt fejjel írnám a „vandenincs” Idő villámstanzás pongyola

„nunc stans”-át,
mely plusszal mínusszal
oszt-szoroz,
meleggel, hideggel
ostoroz,
búzát és jeget
virágot villanyoz,
építve rombol,
hitet halaszt
és tudást támaszt
munkával fáraszt
nevettet, sirattat,
viasszal virasztat
teremtve temet
nagy és kis diák
kritikát mondat így:
„jó-jó, szép-szép, rossz-rossz”
s tanít
öregít, fiatalít
ám' ez mind nem elég,
mert a vers csakúgy szép
és akkor repül,
ha már az anyagot legyőzve
az alaki hibán felül
nem hiányzik belőle
Valaki.

Igen. Az Ember, meg Én se leszünk sohasse gép pláne a Sátán gépe. Az igazi repülők nem szellemcsepülők: százával ezrével robbanva rohannak és sejtik, ha nem is mondják, hogy úgyis hasztalan túllépní a „heaveside” Luciferzónát érdemetlen, mert a félholtravált Ádámot is visszadobta a Földszellem. Meg aztán az a táj, ha nemis épp a reménytelenség pokolkapuja, tisztító kezdete csak a Végtelennek, egy kis kezedygyébe-került, parányi „lupusz”, mellyel inkább lefelé visszanezhetsz, mint felfelé és akkor láthatod újra, hogy a sokféle fegyverrel dicsekvő Ember még mindig ugyanaz: homo homini lupus. Mert írva van viharmagregjtjeles Belszárbetűikkel tiornyás siralomházad falára metszve: Óh, a béke csak intermezzo, míg Zeusz mennydörög és „nemzet támad nemzet ellen”. A háború örök. De még ha igaz is, hogy a Testgóliát a lelkiekkel többé nem kufárkodó Rómába készül, akkoris ha a plusz plusz és minusz marad a mínusz az egész kedveskeserű mókából csak az lehet végül, hogy egy óriás földrengéssel elenyészünk. Ugyanis így ahogy most vagyunk, még nagyon messze élünk attól, hogy „nemzetközivé” legyen holnapra a világ. Ennek épúgy mint a Végtelennek, meg a Hipertavasznak csak a legelején lévén, valószínűbb, hogy egy Ördögtölcsér mélyén, vagy egy

„monista" szenvedéllyel erőszakolt meredély szélen táncolunk és táncol a világ. Mégis én, kegyesrendi diák mint a régi vasárnapi exhortációkon magamat imígy buzdítva biztatgatom:

Az atom, mert ésszel bonthatom
a legkisebb felé
kicsiny akadály, hogy ne merjek
oldott saruval s mindszebb „új"-jal,
hittel és alázatos szívvel
egyre közelebb szállni
a Legnagyobb felé.

Az anyag és vallása: a nagy
Marxszocializmus
nekem túlkevés, hogy ne merjem
tovább hirdetni élő versben,
hogy okos a hegeli Logos,
de Pál se bolond, kiből
holtan is élt Krisztus.
S most a kívánnivaló „való":
hogy a népek felett,
felettem és véreim felett
mint az Isten kalapja mellett
virágozzék a szépítő Nap:
azaz a háromságban
„legnagyobb" Szeretet.
1963. IV. 28.

H₂O

„És elfogyván a bor monda Jézus a szolgálknak.
Töltsétek meg a vedreket vízzel és vigyétek
a násznagynak. Megízlelé a násznagy a borra vált
vizet és nem tudja, honnét van".
János: 2,3-7-8-9.

Az átlényegült kánai bor
nem oly csodás mint Te, amikor
ragyogón robbansz énelébe,
ki szeretem a feleségem
s felgyújtod az alvó horizon-t:
Athene az akropoliszon.

Görögfejű Szfinx, észingerlő;
örök vízparti ércistennő
ülsz, jársz mágikus gyémánt Macska,
üveglelkemnek fény-árny karca s
fekete szemekkel cirógatsz,

delejes kezekkel marógatsz.

Szép vagy, kész tiranölő Te is:
rabszolgák voltak elődeid.
Tudom, hasztalan sok him remény
és Kleopátra is mily szegény!
De jó a csókjálékos mámor:
rész a „Szerelem époszá”-ból.

Kos-Bika-Kettős-Rák-Oroszlán....
a Föld velem rég így forog már
s nem szédít, nem untat az élet.
Mozdulok mintha újat érez
az óbor s halkán ismét karcol:
Engem gondol ép most két Asszony

Egyik szívvel falja az Igét,
a másik csöppentett földiség
s míg fejükre hűség s munka fon
glóriát, túl Tátrán, Uralon
fölkel az Úr mint gyors víz ha szól:
Van magasabb, valódibb való

is mint a Föld, hol kan ördögök-
kuszálta szerpentinek között
járják a kánkánt kövér sovány
párok a Sátántölcser pogány
forgószelében és mind ásít:
Mindég csak az kéne a „másik”.

Nem régen mondtad Mirigyértőn,
jöttünk föl homoki pincéből,
hogyan rossz, hogy fáj a szív, ha szeret,
...mert még nem érezted a Kereszt
fájából folyó vizet s a vért:
a sugaras, szabad „Agapé”-t.

Pedig ez hajt minden csillagot,
engem, Téged, kit tanítgatok
s fölé tartom versvirágernyőm
e farkasszagú világerdőn,
hol Jancsit, Piroskát, Juliskát
csalják-falják kancsal kulisszák.

Akik nem látnak a mesébe,
nem nézhetik a „Rögeszmét” se
kinek napfényes „ábrándképét”
az égről letörölni vélték!
Nekem hitrege bor is, víz is
és nem vak ana-katalízis.

Az Újember csúf székszeplős
csak ujjal hisz mint ama „Kettős”.
Az ész: vegyész, elvont monista;
a szív még reálkommunista.
Szellem kell hát, hogy védje testét
s a világtrendén folt ne essék.

Én most észbontó-kettős lázban
égek testem Illés-sátrában,
de nem, hogy széttörjem árnybékóm,
csak, hogy szellemként szép ágyékom
illessen. Mert e hős szertelen,
feszítővágy az ős-szerelem.

„Lányom”, új lángom, hunregeszép
szarvasünő, tünde feleség,
száz csongorbocskor szakad érted,
Emmaus felé míg felébredsz
s az út fölcillanó porából
beléd süt a szent sugárlábnym.

Addig vándorolj s forrástisztán
buzogj az Életkirály kristály
trónjából s a vér kék vízpartján
Fádról szinpompás Ériszalmák
pogánygyógyító havicsokra
hulljon fiatal Párisokra.

I...! friss vérpezsdítő parázs
húsbálvány, barlangi ősvarázs.
Kilencvennemtomhány az elem:
Egyetlen, ki még játszatsz velem,
hogy föloldódják gátló „gén”-em:
egy Oxigén két Hidrogénben.
1963. III. 16.

ADY ENDRÉHEZ

a „Meg akarlak tartani” vers címén.

Prófétás magyar lelki Lábán,
legnagyobb költő, lelki bátyám
versjuhaid villanyos szőrén
szálltak hú Jakóbszemeimbe:
Isten, Titok, Szerelem, Törvény.

Ma is, hogy Hozzád göndörülnek
szavaim ez a legszebb ünnep
s mint Rákhel lehelete éget:
érezem megtartó akaratod
s a „megszépítő” messzeséget”.

Itt - s nem a Nietzsche-Rilkecsóknak
kútjában - látlak szépnek-jónak
s ez a kulcs, amely szívem nyitja,
mert a távolság pátozójában
van az Istenigenlés titka.

Babitssal ettem, Bartók borom,
itta mintha szimpozionon,
De Rólad Csodacsillagállat,
csak éreztem: értem is szenvedsz,
ám' soha-soha meg nem válthatsz.

Hogy hittél hitetlenül Benne,
nem gondolom, hogy elég lenne
az ilyen teforma magyarnak,
akit a mai technikai
haladások inkább zavarnak.

Jó-jó! Tolsztoj, Lenin még trónol,
de a mauzoleumposztról
eltűnt a Másik. Tévedés ez?
Izgága Krisztusok támadnak,
de, ugy-e, a Kétezeréves

ma is úgy él és úgy fog élni
mint mikor sóhajtotta: „Éli”!?
....Harmincéves homályból lépett
ki, hároméves Világosság,
s megszépíté a „messzeséget”,
a négyméretű szent Valóság....
1963. VI. 13.

RILKE

„Az asszony pedig monda Saulnak:
istenfélét látok feljönni a földből”
I. Sámuel 28, 13.

Vad Éjlovag, Mazeppás, mokány.
Pihensz-e már endori Pogány?
Mit ér az egzisztenciális
vers, ha csak shockszokatedrális?

Ugy-e pokol a magánymáglyán
égni Istenkereső lármán,
mit nem oldhat Csend s Morfeuszkar,
„Magunk szerelme”: Orfeuszdal?

A segélytelen embertudat
se föl és se le nem lel utat.
Nála nélkül a „belső lény” is
Sauloknak szól felhős frázist.

Én nem szállnék kígyós vízbe le,
mert nem tud vinni sas-Nietzsche se
föl, hogy az üdvlégekörig érjek,
melyben Krisztus örökig éltet.

Az ittlét, ha nem Ő a ritmus,
Minotaurusz-labirintus.
Heideggerhavas sivár csodán
lebegés, míg Szent Mihály lován

Nullra csúszhatsz, vagy még fölülhetsz
kertágyadon, hol örült ültet
beléndeket és mákvirágot:
tagadni a szebb másvilágot.

Rilke rég: Sátánhintónjáró,
Vakkőasszony most: hidonálló.
Kit vársz, hogy húrjaid felajzza?
Az alvilágnak hangja nincsen,
se visszfénye.... „sötét az Isten” ....

„Lasciate ogni speranza”!
1963. VI. 23.

„ÉS MEGÁLLA A NAP”

Jozsue 10,13.

Emoreus királyok, Zeuspapok,

szalamadratűzfrakkos
Luciferpapagályok,
rohamsisakos légsirályok
beléndekmagcserző,
antibiotikumszerző
fehérfelöltős vegykonyhások
ugy-e
belétek ütött
a szívet és agyatrontó,
anyagelvszóró üszög:
a bibliai átok,
hogy immár mindent,
reszelt fügétől
a fenemesterséges rubintig,
mindig atomizálni vágytok?
Hátha foszlik a fényfüstötköpködő
rejtetttűzérkőd
és Vezető nélkül is
Rilkemagányos szellemsötétben,
vagy belső lángrezge kékben
tudnátok mindenttudni
és sohse hazudni,
hanem szépen eligazodni
a ferde és elnemtéríthető
gamma sugarak sűrű
erdejében,
hogy az együgyü ó-kétezerévet
megdöntő, új interregnum alatt
miattatok és általatok
lassítványújtottan
és versenypriorunottan
újra megálljon a Nap.

„Excelsior!” mondtam tegnap
és mondom ma is,
mint a pacsirta, meg a haris
és a bölömbikahangú
Sátán.
Az ám! - de csak lassan a testtel -
s én úgy érzem, hogy már
ezzel a szerkezettel
nem is köthetnék ki többé
az Ördög kontár
tudományánál,
mert még sokszor hallom, ahogy
anyám,
mialatt a keresztvíz alatt elsírtam,
halkan, de nyíltan
felelt a papnak: „Ellene!”
S azóta, nem bánom, ha ez retrográd is,

háború zúg, vagy Noéárvíz,
ti modern tudósok
meg mindent szétapróztok,
én mást gondolok,
hogy Göncölök gyémántrúdjait
Egyféle visszahajlító hit
kellene,
vagy jönne valami új,
de már kezdettől meglévő,
nagyszerű szintézis,
amelyre megpihenne
a szív is, az ész is
s az ég közepén
megállna a Nap,
vesztegelne a Hold
és soha többé
nem bántana a végünk:
mert az Úr hadakozik vala
értünk.
1963. VII. 5.

ÚJ APOLOGIA

Mint a prédájára villamos ütéssel
lecsapó Elektromos Rája /Torpedo marmorata/
mélymelegtengeri kalóztámadásai,
úgy érintenek a mai pártos
„Politikai Akadémiá”-ról szálló,
megrendelt gyárlemezről sivító,
arcátlan hangok:
...folytatjuk a meddő spekulációk
hinárjába veszejtő elméletek
és „vallásos szemléletek” ellen a harcot...
Hát igen így vagyunk /zsidó/ harcos
materialista-bocsánat-barmok,
mintha nem tudátok, hogy a győzelem mégis
lehetetlen velünk szemben,
kiknek részünk a lélek és a szellem.
Az eféle beszéd voltaképp gyengébb hatású is
egy lenyelt vákuumcső útján
a lomha gyomorba
s a pozitívtöltésű agyba szimultán besugárzott
„Z”-sugárnál és lényegnemmásítón
erőtlenebb a Krisztustlegendásító
szózsonglőr szemfényvesztők
renani erőlködéseinél, hogy maguk körül

„haladó" tintahalak módján
a Szodoma-Tomorrhamesénél mégis „valóbb”,
modern testlélekkertő ellen Tanuffeködön
spirálkődös zavart csinálva
új „kommunista" erkölcsszérum
szépfestékjét fröcsköljék szét
a beteg, boldogtalan világba.
Pedig mily egyszerű volna az egész,
egyszerűbb még a Voltavillanyos béka
rágó combjánál is:
...Lehetsz lángész, mestere banális szakmádnak,
lehet ötméteres tudósművész meseszakállad
mint a TolsztojRodinbraminos
szentsírhódító Barbarossának,
mivel megáll az Úr igéje
s eddig még se nem csalt, se nem változott,
úgy van és úgy lesz — mondhattok bármit, bármikor, bármint -
hogyminden Istenttagadó nemideálista
csak „állat”
és
„aki nem hisz, immár elkárhozott” ....
1963. VIII. 2.

SÉTÁLÓS FALIÓRA

„Hat óra vala s jőve egy samáriabeli
asszony vizet meríteni;
monda néki Jézus: Adj innom!”
János 4,6-7.

Ez a százéves öröklött,
egy kicsit göthös, de kedves
sétálós falióra
egy idő óta meg-megakad
s csak akkor megy tovább,
ha megsímogatom a lánc
kopott, de kemény falánk
rézszekeit,
mik patakmalomlapátszerűen
fel és lepergetik
újra meg újra
a futó percek homokgyöngyeit,
míg valamelyik
a játékot egészmegunva
egyszercsak egyszerűen abbahagyja

mint a tengervíz színes kagylóval
kimerítetni akaró putto-gyermek:
porcellán babaangyal.

Furcsa.
Még furcsább volna,
ha az öregség betegség lenne
és minden gondbajra
hetvenre-nyolcvanra
orvosság lenne.
Pedig van még a Halál ellen is,
de ezt nemigen ismerik
a csak anyagbábráló,
antibiotikumhasználó,
nemtrialista orvosok.

Ám a legfurcsább talán én vagyok
a harmadikfelsőfokon,
amikor kételkedem:
monoton orvvadász az izgalmas lesen
s az írott bibliás csodák
s irgalmas imák,
meg a messzihócsipkés
eszkimó-csillagok
szaiszifátyola mögött
szívdobogva lesem
a kezdő orv Okot: orrszarvú Bikát.

Gondolkodom tehát vagyok:
bódítón ideális!
Laboro, ergo sum:
éppennemszürreális
és sokkal nem is több,
mint hogy cipőt
és idős nádtetőt drótozok,
kertet gondozok,
álomhasisos kendervenységéről
borfürtöt szakítok
s testem habitusát,
lelkem ámbitusát ácsolom,
míg lent a ház alatt
a zöldhályogos Léthe
szalad a négyévszakos révbe.
Folyik-folyik a sötét folyó
s rajta ingó hajó a Zarathrusztra-Jó,
köznek-egyénnek azonképp szóló harc:
a Kain-Darvini őscsata, amazonvilág.
Ám a ködfényes túlsó part is más
mint játczintszűz nőstény vetkezők
hús és bőrszaga,

vérmuzsikás, csintalan mezők
virágillata, szebb egeken
himbáló jéggyopáros
vizi vánkös:
hallucinálok.

Mert
gondolkodtat a perc,
a túlsó part.
Mi lesz, hol lesz az utolsó start,
hogyan lenne a föld, a ház,
az akácosalji aratás s a szüret
nélkülem, avagy Nélküled,
ha gyönyörgyertyánk békés lángjába
csapna mint csapodár,
idegesidegen bogár
egy szeptembervégi villám
s új gépfegyvertrillás,
újbombafényes éjt borítana ránk
a harangkondító Rémület:
szétszakadt párok,
télbehányt ágyak,
temetőárok,
lángoló asztalok,
táncoló asztalok tetején
kiömlő szívpohár,
tenger káron
úszkáló Nőé,
sakálüvöltés: egy túlsóparti
ember-Charoné, vagy szomjas, szülő,
samáriás asszonyé,
Sikáron sikáló szél, menekülő,
sziporkás, utolsó csók....

Gondolkozők.
Gondold meg Te is
és „örökéletet” igyál!
Periculnm in mora.
Ora et labora!
A falóra áll.
1963. IX. 18.

ÉN, TE, Ő KINT A TANYÁN

Én idekinn
erre az Euklidesin szűk,
háromméretű

embertekebábokat
örökideáloknakallító,
s aztán sorra fejbekólintó
hazardjátékos korra
- a vég előtt -
egyre több telivér twistviccnek
akasztófagúnyos, katasztrófamentő
testlélekkönnyítő,
őszitarackröpítő
ördögszekérúzószelével
tekintek.

Te is
látom még meghagyott
négykézláb tanyánkon
mindjobban vigyázol,
hogy az oroszlánkörömkoptató
paraszi munkában letörpült, százholdas
boldogult Szélrózsakisasszonyágod
bokorugrószoknyáihoz szabott,
régi széptevés után
a butángázfényes városi Éjt
körülpillangozó, mai nők
fülébelőtt tréfarakéta,
a foghíjas nevetés
és félhazug falsbombabók
Tégednemsértőn sikerülvén
kékvérekes kezedügyén, mint most,
mindég helyre álljon az ősz fűrt,
mely a háromnegyedszázéves
vállaimratelepült, víziós
ködfüstből elő-előcsúszó hidra-
csókjainkra földerülő,
alpmélabús arcomba lóg.
Ő meg ezalatt egy
vadgalambbukócsillagos tarlón
kintmaradt, sárga takarmány töknek
aranynyárviisszacsalogató mosolyával,
tragikomikus csendben,
tán ma éppen
igazán boldog balkézzel fiatalítva
igazítja vadszóllós verandánk
gazdag asztalafölött, hátad
és a szeptembervégi kazlak mögött
távoli villámokkal bújtogató,
utolsó esten fatalista homlokomon
a rakoncátlan tincset
ugyanúgy mint Te.

Úgy látszik, pusztai öreg Romeo,

a negyedik kiterjedésben úszva,
hogy a téltiszta Rend nárciszprospero-
pálcájával engem is lassan leintő,
a korlátlan Nincset mégis halkán
örökkéújrahangszinező,
függőleges Tér:
azaz vízszintes Idő
halálbizonyos abban,
hogy én is mindkettőtöknek
hiányozni fogok,
ha már csupa jégderetszokrázó,
hósubacifrázó
emlék
leszek.
Felsőjakabszállás 1963. IX.

BOLDOG BOLONDOK

„Jobban van dolga a kettőnek hogynem
az egynek - és a hármas kötél nem
hamar szakad el”
Prédikátor 4,9-12.

„Bolond vagy te Pál”
Cselekedetek 26,24.

Ma éjjel, amíg álomlázás ágyban
a halálos ellenséggel vitázva
magamat Jóbbal vigasztaltam,
az Úr,
ó-testamentumi védésdacsövetségesem
érettem hadakozván - ahogy visszaemlékezem -
így szólt hozzám vitánk végsummájaképen
a fölkelő Nappal:
„Vagyok aki vagyok, voltam és leszek,
a Földérc, a Fömiért,
neked négydimenziós, nagy Ok,
a gyémántvilágkerékagy bipoláris
villanycentráléjában székelő,
háromegyszemélyes Én-Te-Ő,
testtelen Ige,
Alany is, Határozó is, Tárgy is
„Perpetuum Mobile”,
kit a mechanikai deterministák
Oidipusszemű természettörvényeibe kényszerítve
az avult Kauzalitás

s a különleges és általános Relativitás
képében imád ma is
a filiszteusok hamis hada,
- csupán anyagból és mozgásból szerkesztettnek
vélvén a világot –
holott te, miként bolond Pál is,
tudjátok, hogy ez nem így van - s ha antropomorfizál is –
egészen más a szent - írásbeli - érettségi tétel.
Ezért neked s a Most Mózesének újra mondom:
isten más nincsen, csak Én
s te meg ő a mellérendelt nőszemély,
a földi lét Everest-ormán
s a háromas út homálybahulltán,
mikor nem lehet már, csak le,-vagy fölfelé Hozzám,
fogjátok szorosán egymás kezét
és Hillary-Penzing „hármass” kötelét,
mert csak az él s az lehet boldog,
aki hisz Bennem, ha nem is látott
- Igen hebegtem,
„akinek gerince kilenckarátos acél,
aki tiszta és szabad mint a szél”,
- Igen - rebegtem maradi hitvalló
egy hosszú Sóhajrialton lebegtem,
„mert Én vagyok a Cél!”
- Igen - feleltem harmadszor csengetvén,
szívfüstölőm lóbálón,
lólábam elrejtvén.
S már mentem is a reggeli utcán
ébren is vissza-visszatérő álmom
fizikaszámításpéldás keresztretjtvényén
s az aranydús akáclevelek bamba buktán
borongó ösbölcsész, ősz maturandus:
„Natura facit saltus!” utánam ugrálva
ugatott Faust fekete kutyája, a vak Véletlen,
a mimikris emberek meg akik tudvatudatlan
hatáskvantummérges Planckgombát ettek:
„Ni-ni a boldog bolond!” nevettek rám
hidegmosolygón mint a Mont-Blanc;
orrukat csavarta tán a szabad helota nép hátán
csattanó kancsuka s harcihajos jatagán,
a kirakatokból kikandikáló, újradivatós
De Gaulle-cipők hegyesorra, a norma,
vagy a kilencvencent, mélyenszántó, szent materializmus
mellbevigós kapadohányja?
Nem.
Inkább sírtak az urhatnám inkák alatt
dialektikus romlásnakindult közerkölcs miatt
a Mohácsutáni első Bornemissza-dráma
árva Elektrájával
s magukat nem Dávid táncával kellelve nyüzsgöttek,

mint a kecskeméti bor és blaszfémiahangos
„Jelenkor” elvonókúra különtermében
kiállított Bornemissza-képeken tomboló
tollatlan - olasz - kétlábúak közt:
a Holdspleenes kéj és pulykanyakvörös nevetésrepszett
falakon átszűrődő Unalom szürkés-kékjében
meztelen gondolatát kitáró hölgy: eleven gitár,
a halszemű velencei halárus szörny:
hóvízeszű ember-e neandervölgyi sárhab-e?,
meg a macskafejű pap:
tengeriszalag Atlantisz - Urvárosiszaplak....
De nem Ő prédikálja-e máris
a barbár inkvizíciót,
a jégkígyóékszerűjrendkényszert s Anti-
krisztuscsíziót mocsárlázás testükről rázó,
hánytvetett falanszterházak felett
újvilágsillag felé bandzsál angyalként
trombitálva repülő Szürrealitást?
„Nézzétek a művész boldogbolondot!”
a sok kis új pogány Napszúrászkapott, konok
bolygójával épmost Véga alá futott, nagy Creteant,
a belülvalóság tolvajzsebeit kifordító bűvészt,
magát szabotálva szabadító rabot.
Mennyi purgatóriumi belső tűzvész:
„hisz mi a világon nagy és nemes volt,
mint ily örülés” kéményégető léleksöprűzés,
örült zsenik, kik alkonyszagú anyagba csenik
a hétévenként újuló test szellemzenéjét,
akár megszállott János a hetes számot....

Én is, kis absztraktszociális atom, amíg
nem így, vagy úgy, hanem mint János
Hiszekegyerős, hasíthatatlan maghúséggel
itt-ott nyers, festékmentes prózám
titkos verstestét simogatva válogatom
sok profán mellékszógondolat közül
az örültszép, tiszta rimoktávot,
látom: őneki is a szeretett „örökéletűnek”,
száz Földév: száz Napperc jutott relatíve,
hogy háborodott szíve megérezze az Abszolútot
és miképen a nagy Hítető fönt a Golgotán
- örökboldogságnyújtó megváltó porkoláb -
Newtont sarkából kivetőn naponta-percentage
viszi véghez művét - azonképen Ő is
a bolond boldogok számára
örökké újra miatyánkolvá dalolja
a huszonnégy véneknek tetsző,
ultrasugaras harmóniákat zengő éneket:
a legszebb, legnagyobb vers jáspiskódrága,
lángelmés új

Jeruzsálemét
1963. X. 24.

VITA NUOVA

....de az Úr nem volt a szélben
sem a földindulásban....

I. Királyok 19,11-12.

Át kell hát lépnem árnyákárnyam,
mit a Nap pingál hátam megett.
Fény leszek, fény s lábam-kezemet
eldobom az unt gyaloglásban.
Mintha már gubós gumószárnyak
bújnának lapockáim alatt,
szebb célt pedz a pillepillanat
e tiszavirágragyogásban.
S bár teknősbéka-nyúlirammal
és ravasz szalamandra Rákkal
haladok csak,
Ő leng előttem

hallhatólag nagy irgalmatlan,
csillagfényévhasas esőkben,
tavasz-nyár-őszszélkarikással
terelt, bitang, kimért erőkkal
szép divinakomédiásan
a vad, szörkámzsás Éliáshoz
új életmaggalviselő, szent
fehér Beatrixért cikázó,
dinamóvillanyos velőmben
viharzó halhatatlanságban.
1964. III. hó

NAGYPÉNTEK

„És monda Isten Mózesnek:
Vagyok, aki vagyok”.

II. Mózes 3,14.

Rajtam ma csupa Tam-tamóriás:
Góliátgyász s Gilgamesgond dobol
s homlokom sakálhang lángja nyalja
a szaharacsönd égő belsején.
Egy legény ám' vigyáz: a Sámsonész
s kész maga szárazmalmomat baromvakon is húzni mint a televér
denevérhitű Delilaigát.
„Világ” kiltanék már számumforró
hollószárnyain hogy a zord Enyészet
felébressze álbölcs álmából szívem:
Gullivert, kit köt még annyi sok törpe,
gyaur hódolat.

Óh, hogy a mennykő nem hasít ketté
te népedértsíró vén sizofrén
én: Jeremiás, ki kétkedni mersz!
Hisz' egy szent Kéz Ruthvér-vázlatai,
állatai vagyunk: tyúk és kakas,
a vasvesszővert kert uránpácos
Tutankhámen búzáján töprengő,
esőleső, tollatlan csuvasok....
Hujh, ha most mikro- s metafizikán túl
mindnyájunkban kigyúlna a zsidó sztyep
kígyójegyCsillaga, a rézcinóber,
mint Mózes agyának megváltó görcse:
az Úr-gondolat!?
1964. III. 27.

ARS POETIKA

Költők: Jánosok, Attilák, Sándorok!
Vers a vers, ha kristálymézsárgán lobog.
Ez is sűrű már s rég pedzi gerincem,
Noévesszős szamorodni szerintem.

Nem szokványrímgyöngyös Hermafrodita,
kit csak heverészni hív a lektika,
de munkaharcfiathajtó csudafa,
mahagónifajta s nem tudja maga

megváltani magát, hogy az örvényből:
Ész, Szív és Akarat háromszögéből
kiszállva meglássa az igazságot,
mely felé karcsún kacsint a kölni Dóm:

merre kell minden rakétát lőni, hogy

az Üdv kéküveg úrhajóbatárján
túljussunk a holt Földmértan határán:
Darwin nem menti meg ezt a világot.

S amin végtelennek mérik a végest,
az Értelem is gyakran hamis mérleg.
Csak kik a Kis s a Nagy felé kutatnak,
számítanak tiszta, félszűz újaknak.

Ilyenek vagytok Illések, Jánosok,
mikor bennetek ég és föld háborog
s zárt barlangotokon, száz új Pathmoson,
tengerszélmorajjal az Úr átuson.

A mai antikrisztusi sötétben
Euklides se fér szűk börtönében
s ki-kitör allelujázón Ővele,
kinek vércsöppetsugárzó öt sebe

szabadon sajog papon, martinászon
és míg a Lét taván Lamartine-ázón
nevezhetetlen, selypítő imával
evezek Veled az Idő-irányban,

langy zefirhangon még e Hypertavas
fuválmán ér el majd az ingyen Malaszt,
mely sejtől-sejtig sugallja a ritmust
és a „Heraklesz oszlopai ”-n túlra

sodorván Csillagunk az Arkturuszra,
- hogy rám se Ninil - se barbár Walhalla
ne leshessen többé - művészállamra
három kopott szárnyhoz két frisset akaszt:

a Fantáziát s a Szürrealizmust.
1964. V. 5.

TANYÁN

....ne spectes semper in virginem quia
scandalusieris....
és Máté: 5,29.

Most
mindig
korán
kelek
mintha a sok Verpelétfüstös,
kávéházi unt óra után
valami új Koránt kezdenék,
vagy talán
a régi véglapján, utolsó szuraként
afféle antikeklógás szállóigét
metszenék ércbe:

„Szerelmes öreg
(római) gyerek
értsd meg (s ezt neked
nem kéne külön mondani)
idegen őzek-szüzek
rejtjeles-szemtelen szemek,
idegen bájak,
idegen tájak
skandalizálnak...”

Mégis majd minden reggel
ilyen sárgazöldfrakkos rigófüttel
kezdődő ántiistenes verssel
veszek frisshaboskortyos
lélekzetet,
hogy kimossa tudóm,
kinyissa torkom,
kifújja fejem,
kisimítsa arcom
borfényvirágos ráncait:

Baudelairet, Picassot, Cocteau
Mohamed-Marxot,
Krisztust és Adyt,

meg hogy Mekkák-Medinák
s tudja a kakuk hányadik
nyarunk múltán
tisztán remegjünk:
füvön a harmat,
fürtön a permet,
paraszt kaszán a fenő-
az Úr haján a mennykő,
„É”-húr a hegedűn
Én és Te: gerlelő
felek
most és mindörökké

egyedül
együtt Veled
Hogy
sűrűn
ébredek
Vele
és egyre többször gondolok Rá: talány?
S hogy a sok sárgazöldfrakkos rigó
karmesternélküli, össze-vissza
éneke
mért nem babonáz már annyira,
mint ama szent vámnszedő zsidó
botránykőkemény szava: halál?

„Jobb elvetned magadtól
jobb szemed
és parázna kezed,
ha csupán érintesz
más szoknyabélit
mert már a pusztá tekintet,
mely mögött gonosz
kívánság érik,
maga is kárhozat....”

Mégis Ő igéz majd minden reggel
és ilyen félpogány hybrid verssel
nyílik a szemem, fülem és kezem.
De hát csakugyan vetkezem, ha szülte
vágyálomszerűen érintve látom
szép gyermektéstörtüskéi között
- amíg Asszonyom alszik -
s én a tilos rá gondolás tiszta vizében
arca rózsalevelével törülközők?
Ha van önuralom, ugy-e nincs bűn, Rabbink:

Baudlaire virágait szagulhatom,
Mohamed-Marxot vitába vonhatom
s még Krisztust is, ahogy képzelte Ady...

Mert két világháborús,
Mekka-Medinás futás után
- várván a végérvényes harmadik
véroltó exodust -
nem tudom, nem Ő-e
egy ó-új Platói szerelem
gyümölcse:
füvön a harmat,
fürtön a permet
szümön a gyermek, a tékozló
testbe visszatért Eszme-remek,

álmunk-e, ködös valónk,
vagy elsősülött, halott
lányunk-e....
Lehet.
Felsőjakabszálláspuszta
1964. VI. 10. Margit nap

A HIT

„Most azért megmarad a hit".... I. Korithus 13,13.

Ez az amit
a szív áhít
akár aktív
vagy már passzív.
Kincs, mert ha van,
csak boldogít,
de hogyha nincs,
halálodig
nyugtalanít.
Ez az első
pásztorcsillag
a Szent-Páli
háromságban,
nem mérhető'
ésszel, csak fel-
billenthető
aranyladik,
aranylétra
aranyfahíd
nekem, neked
Jákobnak is,
kit mennybe vitt.
Alap s tető,
ha hiányzik,
ház beázik,
léted lázít,
lazít, vadít,
ámít, vakít
párbajra hív
ágyadba gyík-
gyorsan szökik,
agyadba víg
golyót röpít
méreg, hasis
félállatig

lealjasít
még lentebb is
a rút sárig,
hisz az eb is
szagol, gyanít,
sejt valamit
és ha szidod,
igazodik –
s Te ne bírnád,
hogy a Titok
rád sugárzik
fentről honnan
némán csüngnek
gyémántkristály
stalaktitok?
Föld-e az mind
vonz, meg taszít,
vagy menny-pokol
nincsen csak itt,
tőled is függ.
Ha holt a hit,
üres a víz,
süket a tűz
és a türkiz
nagy baldachin;
a nő a hím
sport, üzletügy
most ideáll
most odaáll
nincs Ideál
s barlangi vad
- antidivat -
Illés kiált:
Jön az, akit
vár száz fakír,
égő csalit,
csipkebokor,
az araszép
barackfa sír,
farkas ordít,
fej, eke forr
pang a motor:
fordít az Úr.
Van Régi s Új
s Igen, Nem is
bűn, nemezis
s megbocsátás,
megváltás is;
új ég, jáspis,
kígyó áspis,

új föld, akit
János javít
jóknak mivel
egy az Isten
Atya, aki
a hetedik
égben lakik
s egyszemélyben
a Második
és Harmadik.
A vén ludas
Sátán is csont
hátán váltig
viszi a sok
olcsó utast,
kiknek a Hit
Remény frázis
s a Szeretet
a Szent-Páli
a legnagyobb
nem is számít,
pedig együtt
Ő a Napunk
a Fény, a Tűz,
a Muzsacsók
vizontlátó
kék ablakunk,
Ő szikrázik
fönt a télben,
Ő világít
lent az éjben
a holtak is
új Hajnalig.
1964. VII. 13.

HÁT NEM HALADUNK?

Nahum 2,4.

Hát nem haladunk?
....ha már ezután
mindég jobban
csak a félszemű vak Polifémoszal
viaskodón
nem ismerünk Lehetetlent,
se Istent, mert fenyeget,

se U Thant, mert tehetetlen
s mert zsebünkben lesznek
mind az Elemek;
hiszen
már
régén
„az utcákon robognak a szekerek,
összeütköznek a piacokon,
tekintetük mint a fáklyák,
futkosnak mint a villámok”;
ezek a földön, vizen és égen
hajrázó, nemis Nahumlátott, ósdi,
hanem valami új, valódi Imperator
parancsára futószalagongyártott,
egymástszüelő és faló
s önmagukat lázas ütemben legyűrő
Szörnyek,
a súlytalan önkívület Ámokfutói,
akik - a galambok hiába nyögnek
mellöket verve –
megállás nélkül meg is gyilkolják
az útjukba kerülőket.

Hát nem haladunk?

....hisz,
a nagy Pan halott,
lepipálva: Jókai, Verne,
nincs mese,
nincs Messze
s kevesebb egyre a Megtérés
s az argoncsoportbatartozó,
nemes gázt könnyként csurgatva
sugárzó Kereszt felé feszített íj
pendülő húrjáról pattant
Dosztujevszkij.

Hát nem haladunk?

....amikor
arcunkról mind gyorsabban
hervad a pír,
az alázat, a büntudat pírja
s a jámbor imafintor;
üresen tátong a stíl -
remek sok csodatemplom,
meg a L'homme machine -
emelt tenger automata gyár,
mely az Ember teremtményeképp
évezrekig eljár majd maga is,
míg fel nem gyűjtja
az arkturuszi Nyár:

„Ő" ugyanis csak fabrikál.

Hát nem haladunk?

...ha már

vallás nem lesz, csak tiszta tudomány
és marxista Ésszel gleichsaltolt sajtó,
mely mint egy Lombrozólombos nagy,
elektromos Agy nem tűri

- jaj Ady, jaj Anyegin! -

hogy többé két szójegyet egyénin

újjá kapcsolj,

hanem a sovinszta ellenvélemény

prófétás oroszántorkába nyúlván

azt

inkább

farkánálfogva

Soli Deo-sarkából

kifordítja.

1964. VIII. 11.

BUKOLIKA

Virág vagy: a kinyílt égnél illatosabb.

Világ: a meztelen Éjnél csillagosabb.

A testedépítő D-moll molekulák

Zenei tervénél öt Démon szekundált.

Szemed a tilos vágy szikraindítója,

fekete violák két mennyei bokra.

Kezeid antennák s világvevő füled,

orchideás orcád: íz, hang, szag, színszüret.

Asszony vagy és tenger tomboló elektrton,

nyárfalomb karodba malabár meleg von.

S állsz vad lázálmain vizében félpórén

vállad X sugarát felém-felém törvén.

Hó az Egyenlítőn, száz ördögmotollán,

mintha Miravörös messziről lobognál

s ultrahangú szódnak száz szőrös angyalnál

szebben bájló holdudvarába csalnál.

Két melled dómsátrát Rembrandtárnyék tartja,

a balnak hegyalja Szent-Györgyig altatna.

Értük elhagynám a nyáj nagyját-kicsinyjét

s csak Téged néznék: a Minden idilljét.

Hallgatnám fogsorod ezüst vízesését,

szíved csodamalmát, piros rímverését.

Száz napig büvölné ózinu lilium-

lengésű lábaid ötlikú tilinkóm.

S fújnék rajta - pentatonikus szirinxen –

gyönyört is meg bajt is, Daphnis: új Kis isten
Fújnék rajta altot, Uraltáji szopránt,
hogy zavarba hozzam alsó felhőszaknyád,
hogy halálpillangós Delilahajadból
villámló-mennydörgő csókHzápor szakadjon
és hegy-völgy ősdalán ébredvén Uganda-
rejtelmes rabtested rengeteg unalma
bagoly és véntölgyek, Isten és istenek,
Castor és Polluxfény ingerén sziszegjed:
„Örökké!” - S négy lábon függő Perchíd alatt
pörögnék lengtengős-féllalvón mint a Nap.
1964. VIII.

HOL VAGY KARÁCSONY?

Hol vagy Karácsony régi bája,
mely zsoltárokkal illatosan
szállt és a világ téli fája
ragyogott aranycsillagosan?

Hol vagy Bethlehem szalmajászla,
préselt csodád mézdús fűgége,
hol a jámbor Békesség állva
meleget fűjt Jézus fülébe?

Hol a szent estél váró szívnek
alkonyi angyalszárnyú csöndje?
....Úgy bámulok a Napba, mint egy
lobbanó, roppant ágyúcsőbe....

Hol vagy hitemnek régi fénye,
mikor gyermekszemekkel néztem,
hóként hullott anyám meséje,
szeretet trónolt földön, égen?

Mint kisdedet a friss bölcsőbe
mely fölött új Lét szenderül, de
fektetném, Kelet három bölcse,
szívem ily tiszta, szent, derűbe!
1964. XII. hó

A BAJ

Szabó Lőrinc 107-ik szonettjére.

I.

Nincs Isten, merted írni, szív és észduhaj,
legErzsébetjajosabb versed élén,
mikor a trombus zöld toronyerkélyén
vérednek altatóra trombitáit a Baj
s mikor kis országunk, a Grand-Guignoltutaj,
hánykódva szél s Kelet-Nyugat szeszélyén
- mert úgy sincs már se teremtés, se végcél -
mint József az ó-kútba meztelen zuhant.
De hát van, mondom száz szövetkezet csimaz
profétájának szellemféke: Én
ki csak Egytől várok s Egytől kapok vigaszt
s szív balzsamot: halott Zsilinszky légy tanúm
s adj bajvívó, rebellis lelket, hogy van új,
kollektivista különvélemény.

II.

Te is a népért küzdöttél velem
a legjobbabak tábornoktáborában,
hol asztalfőn trónolt az Értelem,
ha nem egyeztünk az Új mámorában.
Csillagsereglés volt: kék, zöld, Veres....
a magyar kozmosz színeit csodáltam.
S hogy szétszóródtunk édes Istenem!
Még „Centrál” lesz-e: vihar a pohárban?
Meg: Húzd - de mégse.... Halk könnyed töröld le.
Nézd a szúnyogot elefánttá növe
amint a kis „Lenin” Sztálint igéz.
Nekem Horac nem eszményem, se Goethe
s bizton tekintek mély síromra s föntre:
Krisztuskeresztes, vén kuruc vitéz.

III.

Jaj! Én vagyok én, éjbe kilőtt nyíl,
foton, kis Nap s bolygóim a család.
Forgok-futok, de engem nem Nihil
szült ócsárolni a föltámadást,
hanem az ős vizek felelt, aki
lebegve nézi bennem is magát
s felemeli a porból csontjaim:
Elizeust a foszforfénypalást.
Teremtettünk: Arany, Lope de Vega,
Sánta Kata, meg a szép Andromeda.
Mindegy, hogy Úr, Jupiter vagy Jahve.
Óhajtvá sejtlek s hallak néha-néha

villámhullámaidon elalélva
Óh egységes nagy Minden magja: Te!

IV.

„Világ világossága én vagyok”.
„Az Atyához csak általa mehatsz”.
Lőrinc, te tékozló, halk tetszhalott
nem értetted meg ezt a hangnemet?
Pedig tudtad siratni csillagod:
Shakespeare se írt külön szonetteket,
mind szobrászdombormű és mint a bronz,
de Közvetítő nem kellett neked.
Nem láttam a sírt, ám így képzelem:
fölöttetek viharvert őszi lomb,
zeng-bong mint rímeid reménytelen,
míg nagy csöndben vegyítkos erjedés-
szagú tavaszi levegőd szívom
s oldó kegyelmed új kiterjedés
- Ia quatriemedimension -

V.

Ha lenne is oly kettős életem
mint néki volt, levedleném a vád
kígyóbőrét a háromas határ
végén, a kapu előtt: „Végtelen!
Ki itt belép, él és nem éghet el”.
....a hétszázéves Dante oldalán,
látom Platon sétál s a volt Talány,
kit meg nem ejthet földi értelem....
S miként a három állóképbírálot
Ő a negyedik, menti ki Lót honából
Reád terítve aszbeszt, tiszta szűröm....
De hát mondd Kedves, megbillenhet-e,
ki a Fiú szavával van tele?
Nem!!
1965. I.

HARMINC ÉV UTÁN
Szabó Lőrincnek

„Mert nem oly Főpapunk van, aki
ne tudna megindulni gyarlóságainkon,

hanem aki megkísértetett
mindenekben hozzánk hasonlóan
kivéve a - bünt."
Zsidókhöz 4,15.

Üvegszemekkel szemben hüsen
mint egy úrrakétakajütben
elmerülve olykor egymásban
ültünk az eltűnt „Beretvás”-ban
Te Gilgimeszárnyú kométa
s én kozmikus paraszt poéta.

Néztél a szeparé-kabinban
friss Káliban teli Babussal.
Az Idő játékosan telt el
pár agrár ingó szekér versel
a kátyúknál el-elpirulván
s egynél belőlem is kihulltál.

Azóta sem láttalak jobban.
Hitetlennek csak paradox van,
„Browning”-füst és gyilkos Erős
hűtlenhűség s hús ég, Baudelaire-os,
mely alatt a testlélek vérzik
s nem érzi, hogy van Agapé is.

A valóságot vad vasember
gyanánt gyúrtad, faragta szebben
bárkinél, kiről én is tudom,
hogy járt a fényes Olympuson,
hinduként hágott hegyet, erdőt
és tagadta az eredendőt.

Aztán pogány szívsebeidre
nem volt ir: egy rongy Rilke-isten,
vagy más, mint a prím hegedűdet
hallgató Nyírfa, ki nem büntet
s már nem is vágytál mannát enni:
megmérgezett a modern Semmi.

Isten nélkül, tüzekkel telve,
tücsökzenésen, tündérkedve
élő Faun, még luciferi
ésszel se tudtál segíteni
magadon, vagy másan, ha rossz is,
vadkanvéres, bársony Adonisz.

Görög művész, anyagszerelmes,
Dávid, Saul, gyanús eretnek
túl az Ész őstragédiáján

örök versekkel prédikálsz már....
De, hogy a Semmi van és Ő nincs,
az lehetetlen ugy-e Lőrinc!?
1964. X. 31.

ILLYÉS GYULÁNAK

„Hitem Senki-földjén”
„Ha te vagy a Krisztus,
szabadítsd meg magadat”:
a bal lator.
Lukács 23,39.

Hitem Igéret-földjén
„Uram emlékezzél meg énrólam
mikor eljössz a te
országodból” :
Lukács 23,42.

Tézis:
„Mi lett az isten? Gyávaság
és gyöngeség: eszünkbe venni,
hogy ami vár, a pusztá semmi
s a legsemmibb a túlvilág!

A tévelygés, a megfutas
ő a vakságunk, butaságunk;
s nem fényünk, nem útjelző lángunk,
nem tűzhely, nem atyai ház!

Az isten: az összeesés
s a dühöngés, hogy „ki akarta?!”
és rá a pityergés a zagyva,
hogy múltjék már a „büntetés!”

Hatalma ekképen örök
afölött, kit megkönyörögtet.
De engem úgy tört, mégse tört meg,
mert én emlékezem s tűnök.

Mert csak azért, hogy földre vert
nekem még nem bírám a törvény,
így várok hitem senki földjén
bármily fényhozót, lucifert!”

Antitézis:
Isten /s nem: „isten”!/ Fulmináns

esztelenség Őt versbe szedni
s aki „nincsen”, azt emlegetni....
Ám legvalóbb a túlvilág!

„Ő” az Út-Cél az óriás
abjektivált Eszme mint lobog
fű, fa, fény, haíg, hegy, ház: mind Logos-
virág, Zória- Móriás!

Tanulj új Nagybetűvetést
Czabuktól, mert Isten akarta,
hogy férfi légy s ne asszonyfajta.
Csupán bűnre vár büntetés!

Hatalma csak vaknak bürök
s akinek az Anyag az örök.
Szent Transzcendencia mennydörög:
„Boldogok a sífva-tűrők!”

Bölcs vagy mint Heidegger, de jaj
Lőrinc is így akart létezni
a Nemlétért s nem emlékezni
Krisztusra, ki értetek halt!

„Lássuk, ha fog jönni Illyés
megszabadítani őt”: mondta
s bal sötét Lucifer-szolga,
a Senki-földi önhitt Ész!

Nekem - mivel e Földre tett –
ítélő bírám lett a Törvény
S várok hitem ígéret-földjén:
ha lágyan újra ölbe vesz.
1965. V. 18. /átírva: 1974. II. hó/

EMPEDOKLESZ

Bölcs volt s az égő Etnába ugrott /?/
Attilánk meg vonat elé feküdt.
Hölderlin fője is folyton zúgott:
Tűz, Víz, Szél és Föld volt testünk-lelkünk.

A négy elem „összeáll” s „szétrepül”:
hitték -se szám több mint százra rúg most:
Már csak alkímistás kérdést teszünk:
a tojást fejtsük meg, vagy a tyúkot?

S Hamletkedünk: lenni, vagy nem lenni;
a semmiből nem lehet csak semmi
s ami van, van. Ám' az Okkal hogy lesz?

Titok van itt, roppant labirintus:
vezess hát négydimenziós Krisztus!
S Te divatozz doktor Empedoklesz.
1965. IV. 19. Húsvét

MADÁCH BALASSAGYARMATON

„mint az agyag a fazekas kezében
olyanok vagytok az én kezemben”
Jeremiás 18,6.

Szobor vagyok: nem fáj már a világ.
Megállt az agy, dermedtek a karok.
Jobbommal mégis égre mutatok,
hogy vakbuzgón ne rongy matériát,

Erzsébetképeket imádjatok
s ne csalfa célt, mit agyontechnizált
tudással a szerszámos Ész csinált
s magának kőbe, fába faragott.

Ám itten is némán mondom: Ne csalj!
Vigyázz, ha benned úrrá lett az alj,
bársonyvörös bor gödre: kanapé.

A feltörő gyöngyfény nem a Napé,
hanem amit az égi Fazekas
szívedbe gyúr. Görögül „Agapé”.
1965. IV. 26.

JE T'AIME

Ez a téma
ma, tegnap, holnap.
Témája Aragonnak,

Londonnak, Budapestnek,
mert álmaink, holt liliomszirmok,
sárba hullnak,
ám' lányaink egyre szebb őzirammal
szárbaszökve fölnyilalnak,
aztán remegve
teherbe esnek.

Szent egyszeregy,
hogy lesz az egyből kettő?
Ezeregyéji számtan:
oszt és már több a Szép-Jó;
összead és kevesebb lett a Rossz.
Micsoda paralógia! Rettentő
paranoiás rend: Minden és Semmi!
Zeusz és Zéró!
Ég és Földközi, furcsa mértan:
ami van, mért van?
Minek szeretni?!
Minek, hacsak agyfüggelékes féltés,
esztelen körnégyszögesítés,
szivettépesztő, nyilas Ámor -
s nem Erzsébet - Máriaézbresztő Gábor -
angyalszó: a Magasmágus
kegyelmi ajándéka!
Ég ki vagy, mi vagy?
A feketefoncsoros, homorú ég
ibolyakék vándor-ionjának
aminósavmaradék: árny-hús,
poloskamászott málnaíz, táncos
halálba bizsergető millió hangya
véredben, füledben, szádon:
csókszomjas hormonháború?
Vagy-tán Isten játéka: álom
Az egész?!

Te pirosszegfűs, álkacér legény,
bolond öreg: én
azért csak bódítsd magad és hódíts,
boldogítsd ős lázad s égő csontházad'
az asszonytest ígéretföldi szépség -
szelével hasztalan oltó,
Neboi varázs;
Hawaii-gitár
remélősivár magyar szavai
az Óceán közepén!
S ti ifjú s vén szívek, pozitív zsenik,
a Yellowstone-parti Park
szivárványos mirigygejzírjei,
S.O.S. - sóhajmiriád

lobogjatok, valamint
virágok s hatszögek közt a méh,
a búzakalászkok fölött a mély
ultramarin tenger,
amilyenben Hemingway halászott.
Lobogjunk mind s lobogjak még
hogy hamvas hajadon ki ne aludjon
a „C”-dúrkemény s „H”-molllágó
bujkáló, buja vágy,
mely mindég balpártos
és ha halkán is zúg,
mint a szeplőtlentiszta,
pünkösdi kettős lángnyelv:
Szerettelek, szeretlek - hajh! -
s szeretni foglak
tegnap, ma holnap
s mindörökké
Ámen!
1965. VI. 6. Pünkösöd

KÓRHÁZBAN

Könnyű a madárnak
ágról-ágra szállni
Kétdimenziósan
kedvére hintázni
Könnyű a gépeknek,
meg az artistának,
akit ég-föld között
egy férc cérnaszál tart.
Könnyű az ökörnek
lustán legelészni
s engem lapos szimpla
vízfestménynek nézni.
Könnyű, akinek van,
vígán enni-inni,
idealistának
és hívőnek henni
Mint tücsöknek mindig
egy dalt hegedülni,
mint két szerelmesnek
egy golyós ágyba bújni....
....csak nekem nehéz most
Nélküled feküdni,
útilapu nélkül
innen menekülni

és bűnös lelkeknek
mennyországba jutni!
1965. VII. 13.

FÖLDANYÁM

Ruth 1,16-17.

Fölldanám már tüztáncos,
hűlő varázstok' Lédák-Danaék
Tyndareusz-Akriziosz mitoszkirályok
szép delnői
hűvös szememről: Pedig
mintha Zeusz valamelyik arája
a kettő közül Te volnál,
Te: világ tetője,
Himalája,
havas mennyország,
hím halála,
Rúth-könyvi, hős Szerelem!
Még ha hirtelen eltépném is
jégvirágtüzes Tündeálmod
mikép a felhőgyűjtő, facér Főisten
rubingránátaranyesője,
ne félj:
„ahol Te mégy, oda megyek,
ahol Te megszálpsz, ott szállok meg,
ahol Te meghalsz, ott halok meg”
én is. Mert
percenként lök, sodor előre
nagymutató villanyóránk: az Úr
újra és újra Hozzád
s Perzeuszképpen rakatja velem eléd
a más Moábmezői némbert levágott
búzakalász Medúzafejét.

Fölldanálak már Lédám-Danaém,
mint a királyvíz az aranyat és
mint a sót a tenger fölldja,
mint a Föld egyszer földobta
ménéből a Holdat?
S hogy ne szállj, ne kószálj,
üres csónak,
örültegyedül magad, hogy ne

lobogjon görög Gorgo-hajad
borzas rozskazal, rosszcillagsorsdal,
....rohanjon Veled ez a vers: sűrű
sóhajokkal szagatott „Morse”,
szívszorongató Szaturnuszgyűrű,
szőlőtőről szóló írás,
könnyezettető Szó,
tavaszi venyige:
„Kezdetben vala az Ige”.

Földanyánk! Ne vedd
most ezt semmibe.
Te Manchester-Budapest f
olytonváltozó partján
protonsugaras nyarat,
gyárfüstös telet,
televíziót, kenyeret,
csodát, csíziót, neont,
úrhajót hordó,
síri csontporló, irigy
asszony Proteusz!
S mind milyen ó ez új!
Te vagy hát házak és hazák
perverz tervezője, múltja, jövője,
család mentője,
erény nemtője,
és bűn fertője;
öregék ősze,
szebb lét emléje,
cethal bendője: tetszhalál!
Fiatal hősök vérmezője,
bikaviadal élvezője,
szeretők, szenvedők
erdője, töviskoronás;
testvérfelejtő harc emtetője
s majd temetője. Talán?!
Nem, nem , nem Goethe,
a racionalista, panteista Ész,
nem a sok anyaghimnusz,
és akrobatás álhumanizmus
visz előre
hanem a Szív,
az örök Nő, a szeretve termő,
az Illés szekerén ülő költő,
aki húzza a gyémánt
békeboronát
a biztos Télnek,
meg az, aki Krisztus nevében éltet,
old, köt
és megbocsát.

1965. VIII. 20.

NAPKELTE ELŐTT

„Új éneket éneklek Néked" Zsoltár 144,9.

Csend mindenütt
lent-fent, Nem égsz
bennem se még
vak Leari Nap.
Vadak-halak
mind alszanak
a föld fölött,
a víz alatt.
Szél nem lebeg
a hegy felett,
ablak mögött
légy nem dűnög.
Menny nem dörög.
Minden pihen: néger, fehér
emberbogár, színes madár
rézbőregér: Istenradár",
úrhajózó, hős indián
s mint menekült Pált ringató
mediterrán tenger piheg.
Csakmintha már néha-néha
a földsüket Beethoveni ,
mély szürkület üvegfalán
valami vad, kóbor zseni
prófétaláng - vagy rakéta? -
baljós szava villanna át
s Pathmosznál is messzebb, messzi
világokból kacsintna rám.

Csönd fönt s alant:
a tiszta Ész, tán maga Kant,
gépagyvelő vén vaskalap
gondolkozik s mint szőke Hold
holt harcmezőn vérről-mésről
álmodozva kalandozik.
Vérbő kakas
most meg ne bontsd
a pirkadatelőtti ég
kikericskék, arany csipkés
Androméda szemfödelét.
Te se rikkant sárgarigó,

a rimbolyos zöld diófa
tranzistoros rádiója.
Nagy-antillás kis pacsirták
víg kolibrik, gyémánt zsuzsuk,
várjatok, ne trillázzatok.
Es rabszolgák - ha még vagytok? -
lapátokkal keverjétek -
kavarjátok, verjétek a
versaillesi tót,
hogy vasmunkás forrongástól,
neonparasztlázadástól
Nagymazuri. békéntúli
brekegéstől uraitok
- ha vannak még? - ne tartsanak
s havanai új proletár
polgárokként nyughassanak.

Cseréld vissza csencselt szíved
smaragd madár: Margitsziget.
Cselédhitű, senkiföldi
hitetlenek térjelek meg.
Világ, Természet, Nemzetek
s te szédítő négyutcájú
Dóm: Tér-Idő a harangszót
értsétek meg.
Gond, Szerelem húshálói:
jóemberek fogjátok fel
halk sejtjeim sejtelmeit,
muslincázó sok hangjegyet.
Bethesdás álnyugtunk: poklunk
ne tágítsák: nagytőkés láz,
tévháborúk tékozlása
emberfejekkel tekézők
mellékvese-bestiái,
protuberáns őszBartókunk
Jehuda-travesztiái:
száz fűinges Heródiás-
lány Salome-csavartánca.
Shelleyt mélybehúzó sellők
vas Brunhildát, mellrecsúszó
Gangeszkígyómelódiát
előhívó karmesterek,
Toscát sírni, imádkozni
késztető, kis szeráfi hang-
naprendszerek, Mindenséggel
vemhes költők ne bántsátok
ti se az egyálmú Anyát,
ne vágjátok el a Sela-
éjszakától mentő Napfény-
köldökzsínórt! Hajnal előtt

hadd ringassa szívem még a
farkastalan társtalanság,
nesztelen, nagy gondtalanság
gondolája, mint a Véga
jégtűzkatlanmuzsikája....
Hadd csüngesse
hattyútollas galamb szárnyán
idilliszent ikonképed
a Libanon cédruságán
Mira-Ceti-sugárláncon
lengve függő, független
Csend
1965. IX. 22.

VALLOMÁS

„.....és jelentsétek Jánosnak:
a vakok látnak, a sánták járnak...”
Máté 11, 4-5.

Szeretsz-e még? Be sokszor kérdelek,
de szád csak néma, halk csókkal telet
és én is szomjas-hosszan néztelek
mint Parzivál a bezárt Grálkehelyt
titkos Ciklonszelét, ki ránk lehel

tavaszt, telet, s telehorképeket:
Őbenne nyílik mindig szép kezéd
s bőröd, hajad Böcklinkeverte fény –
hullámain a szatírképzület
ott játszik most is, hol gesztenyehéj-

ölet „eol”-ja zeng. Szent-György lovag
s Bárák nem voltam s nem leszek. Te sem
vagy hős Debora, csak rézzöld „barack”:
izotóp gyógyszer”, friss galván „elem”....

És ősszel szebb a rózsa és a Nap:
csupa szűz alfasugár, hélium,
csudavalóság, evangélium,
hol jár a sánta s látva él a vak.
1965. XI.

EGY KONOK HALOTT MATERIALISTÁHOZ

„Sit tibi terra levis'

Itt
a hetvenedszer vedlő
fehér platánfák alatt
az aranyifjúság délibábos
napsugártáncával incselkedő remény
s a búcsúzó életöröm
ezüst ökönyálát eresztgető
ősz közepén,
hol borzongva hallgatom
e süket atomhalálraítelt Föld
Bohrmodelljén
a barbár szelekringatta erőszak és gyűlölet
el-elgyengülő majd újra nekilendülő
vad katonadalait,
meg a kommunizmus megafonharcát
az ó és neonacionalizmussal,
itt
ahol mini bombázott juhakolba bújt
hazug humanista hipokriták:
elektronikus gépként reszkető természetek
gyanúsításaikkal engem is gáncsolva
te is számoltad a végelótti perceket
és csúfoltad a hit humuszában fogant
létem szebb valóságáért sóhajtó
titkosértelmű virágcsodáját,
csak ámulok rajtad
miként Machbetben s egyéb
nagypolgári Richardi szörnyeken
mintha nem volna bűn és felelősség
és közveszélyes egyén
mintha újra és újra csak én
lennék vén mótelyező új Sokratесе
a képromboló, a megváltó kegyelem
húsvéti italát szájától eltoló
fiatalság romlásának
s már az ifjú Évákat is mind
hatalmábaejtő Tartuffeködő kor
férfimoráljának,
mintha csakugyan nem lenne
az imádkozó agyvelők rádióállomását
kapcsoló Isten
és a merész úrhajósok
nem azon erőlködnének folyton
hogyan
áttörvén a család s a nemzet
magzatburkát „Hurrá”-t kiáltva

az új ég felé
neked:
vak vakondok
könnyű legyen a föld!!
1966. IV. 8.
Nagypéntek

MI

Nagy Lászlónak
és „A kiközösítő” költőjének

„...fenntartás nélkül dicsőítem azt az
Egyházat, amelyet eddig megvettem...”
Einstein - 1948 -

„Istenország” építői vagyunk
s nem szalon-, nem játékkommunisták.
Főpapmérnökünké szívünk, agyunk
s a minősítő nagy munkáslistánk.
Templomteatrum lesz jáspiskóból
és mennyből száll alá mint Szent János
új Jeruzsáleme s magas „Köz”-től
fénylünk majd benne, bár kilenc árok

les még föl ránk, kik a bukfenclétrán
bünt, halált, tervet, téglát hordozunk
s Bábel óta a Hold balszárnyékán
állva alszunk s dadogva dolgozunk.
A mi Egyházunk két évezrede
harcol értünk, misztikus mesehős,
Szocializmus ugyan a neve,
de mindig csak a régi jelben győz.

És szép mint anyánk s erős mint a Nyár.
Nézd mily csámpás Baal bombakucsmája!
Déliabáirtón most szétcsaphatnál
Garabonciás a „Dal”-kocsmában!
Írás nem Írás figura nélkül,
muzsika nincs, ha nincs vezérdallam,
nem festő, aki absztraktba szédült,
háború van, meg ős Fenevad van!

Mit mondjam, mikor jobban tudjátok,
hogy átok a hízott forradalmár,
hogy ártnak a Tintakulákok

s akiknek fáján sárgul a dal már.
Nekem - nem lévén János a hitben –
még se mindegy, hogy ki terít asztalt,
a Természet, a Párt-e, vagy „isten”:
láttam az Öldöklőt s a Zöld Angyalt!

A világ commédia dell'arte,
csupa színész s drótnélküli drótos,
ám dísze: Déry, Einstein, Bach, Sartre
s mind, kinek már egy „más” Rend nem fontos.
Mi „Istenország”-munkás maradunk,
tervet, bünt, téglát, friss maltert viszünk,
- nem új Árius útján „haladunk” -
a Megváltóra néz az ablakunk
és Dániellel remélünk, hiszünk.
1966. V. 15.

A VILÁG ÉS „Ő”

1966-ban

„Mert ki érte fel az Úrnak értelmét,
hogy megoktathatná őt...”
I. Korinthus 2,16.

Fényévek milliárdjaira terveit,
perverz félhomályba burkolt,
egyre táguló
és egyre értelmetlenebb
szellemkevert anyagegyveleg,
a természetbolyok görcsöves észlovasaink
gigászi gömbvillámgubanca:
jégtűzgázfújó Kanca....
pedig aki önmagát gombolyítva
így kifundálta s folyvást uralva szökött
a vonzás-taszításnyeregbe
- önnemzőteremtő Hermafrodita -
nem volt és nem lehet értelmetlen,
csak épp az ő értelmét „felérni”,
ész és kegyelem egyensúlyát keresve
s félelem és remény közölt
e zárt háromas kiterjedésben
a Test-Lélekmérlegen lemérni
lehetetlen,
mert a furcsa bilánc
a mindig lefelé játszó testserpenyő miatt
megállás nélkül inog ráng

ráng és nem arról van szó,
hogy van-e vadlóféklaszódobáló lángész,
vagy hogy mi győzünk-e
s nem a brazilok....
Szűzlány a Titok
s makrancos minden Talány.
Téged is magába ölelhet még
virágodban Gea-anyánk,
ám ez lenne a lét
csúcseztelensége!

Világ és Te: két csipkebokor,
égő rögeszme, Mózesi görcs,
hogy szabaduljak, mikor
oly szép fehér mandulaszagú vagy,
gyönyörű aranyhomokdombvár,
zöld
mint a föld,
kék
mint az ég, a lourdesi koronás Szűz
s némabeszédes mint a szemérmes
esti Jungfrau Interlakennél
s Tihany riadt fokán a Tél,
ha már a visszhang kihagy:
ragyogó, pogány oltár.
„Szép az, ami érdek nélkül tetszik”
mily rideg racionalista beszéd,
alig mond rádilló valamit:
így siklik tova az eleveelrendelés
ékírásával hátán lábam alatt a gyík.
Irigyeid női szatírnak hisznek
pompás Pompadurnak mondtak
s nem vagy csak „comme il faut” hitves,
befejezetlen mondat,
víganszülő
és sohseülő
paraszt Madonna, mazsolás kalács,
mennyei morzsa, püspökfalat,
Dózsafeketevörös, széphistóriás
gregorián ének, blaszfémiás,
a tékozló tilos szerelemről;
óriás okítás Zsuzsánnaéhes vénnek,
hizékony benczuri Vénusz,
ki keveset törte görögfrizurás fejét
az Antikrisztuspörgette történelmen,
meg azon, hogy ki volt Jézus!

Krisztus? Marx? Lenin? Hat év:
haladva zavarón sok és
kevés.

Elhagysz mint árnyékát Schlemihl,
lovát a zsoké
s megcsalsz. Oké.
Nem haragszom.
Hét évenként cserélődik a sejt
és csak a világ örök:
Voszhod jön, Gemini-Apolló megy
kié lesz a Hold?
az egyszeregy se egyszeregy?
bennem meg kész a közöny:
sakálhangú sárga sivatag
hol ragyás lisztlángmaceszt
majszolok majd, száraz fügefalevél szavak
levét iszom s hallgatom
tengerszélszórta csókjaink
fel-felcsukló csodakvintjeit
márvány Pillangóm,
pentatoniás csillagom,
jégvert őszibarackom - az istenit! -
S hogy e nevet többé hiába Te se vedd
s ne legyenek faragott hamis képeid,
amitől imamormoló néma barátod: én
mindig óva intettelek,
ma szeptember első csütörtökén,
az Arkturuszi tavasz tömény kisnyarán
mikor a haránt „Nyugati Szél” elült,
amíg forgattam Shelleyt, Vajdát, Adyt
s felszítottam a paraszturi múlt
paraszát: hűlő zöldfényzsaratot,
az istentelengyors metamorfózisok
s a Mont-Blancvers alkonypiros,
robogó jégcsöndbe derült
hanghullámait őrző szívem
herbáriumából
mint Eviláth földje s mint majd e világ:
tört Magdolnakönny
neved virága is zörögve kihullt...

Hat óra múlt hangos üstökösként
örökre visszajöhetlenül.
1966. IX. 1.

OPERÁCIÓ ELŐTT

Míg Te fönt a perceket méred,

én próbálok egy „örök” mélyet
aludni. Szívet hűtő dallal
ringat majd a vas műtőasztal
mint valami ősvizen álom
s míg fölöttem felhős Nap lángol,
a fölszakadozó zavarból
egy egyre tisztulóbb harang szól
Istenközel van s Istentávol
beszélő köntös, kettős fátyol
Ő ez az Élet s Ő a „másik”,
Út, melyen a perchangya mászik
s egy lépés ezer évet számít
vesét a testanyaghomokból,
verset a nyersaranyfolyóból
kimosó, végső Igazságig
1966. XII. 5.

REMÉNY

Romo 8,28.

Te
zöld
bimbó
természetfölötti
növény,
kit
Krisztusig
a rothadandóság rabságában
nyögve fohászkodó
világ
s a haláltól félő
szív
szorongva lökött ki
magából,
most
miként a Kikelet szelétől
ihletett barackos kert
a fehér márványvirágot
úgy minden szegény
reszketve ringó tüzes
sövény is
felszabadultan pattogatja
a jószagú rakétarügyet,
mely a kétsarkkapcsoló pozitív

Lélek apollói hasonlata
és ígés ígéret:
„Akik Istent szeretik
minden javokra van”
1967. Húsvét

SZERETET

.....,legnagyobb a szeretet'
I. Korinthus 13,13.

Szeretet
szeretet
szeretet
ametiszt
gyöngyházás
kerevet
legfelsőbb
szellemi
emelet
szent szeled
mozdít nagy
hegyeket
s nyitja a
sugaras
mennyekeket.
Szeretet
szeretet
szeretet
villanyos
kerubi
kereked
görgeti
a Göncölszekeret
erkölcsi
gyökeret
ereget
s tartja a
huszonnégy
öreget
1967. Húsvét

ÉLET

„Mirrha, áloe, akácillatú minden öltözeted,

elefántcsont palotából zeneszóval vigámítnak téged”
Zsoltár 45,9.

S mégis miért
oly furcsa kétes /?/
danaida ajándék
ez a menyasszonyfehér-özvegyfeketefotos
„szeret-nemszeret”-spleenes
ultrahangernyős
nyolvanadszor ébredő
tavaszi erdő
ez a tragikomikus
bakkecskengraló békeharcos
hormonzavaros agresszoros
háborgó világ!
És benne én:
a Jóremény alatti
atlanti csendszigetet
délszaki tünde delnőt
Tristan da Cunhá-t
immár imagírus „I”-ként
kapcsolón élvező’ munkás, hős
csür-elsők balsorsán fennakad
Absolon, lemaradt
magyar Magellán -
meg Te és komplexszámszerűen
mind a többi „Ó”:
a tiszta kanti ész egyeduralmát
veszélyeztető Érzelem
nagy szerelemcselszövő
elől-hátul-középüttrimelő
Isolda
akantuszvirág kaucsukfa
legendás oldalborda
bűn zsoldja
a Föld archimédeszi
proletáröntudatemelő pontja
fordulat- forradalom Corday Sarolta
dus unalomoltárdíszítő
zsoltáros kéz
varázsfuvolás fuvalom
kék madara
elefántcsontműves nőköltészet
mindentlegyőző időtlen Ideál
haladó vegykonyha paradicsom-
levesét főző maradi báj
naiv és szentimentál; az
inkábbcsak szavalt József Attila
sírjába szállt humánus
cinerás eszme-csírát

újrakeltő nagylevegős nagyvizek
haut-gout-ja
angyalok nemsteril jó huga
szívem körülhajózó Hold
nyájas többtermelő
Lugano-táji szóguano
boldogság-nadragulya....
Mert
sajna engem is szeretnek
a félszűz eretnek versek
s hasztalan hessentlek
tarka hím-nőrímek
- gyermekhimlőmaradvány –
tolakodón kísértő szépek
a magas kor szitáló lilás hó-korma:
kispolgár vagyok panaszos paraszt
középosztályú Csák
s néha Bánk sértődött Nagyúr
- hogy igaz-e nem-e mindegy –
izgága fullajtár ál-Dózsák: néprózsák
hullajtják lángvörös szirmaikat
s mégis oly embertelen
kínlódi majomósdiak mind
a mai mozdulások és ügyek
mert
kőbaltás barlanghomályos még
a honnan és hova
s borzongón rejtelmes dobogású az éj
mint az a nem is oly rég volt
különös-különös nyáréjszaka!....
Nem csoda ha
ugrálva fölszáll a higany
s az ötödik felvonás egyre tisztább
sűrűlő pillanataiban
nem tudok Nélküled
és nélkületek
csak
félvehitt Igék égi
s féligértett vágyálmok meg
szívetfeszítő szeges
keresztkérdések
szuperlativuszaiban
élni!
1968. IV. 12. Nagypéntek

ÁTVÁLTOZÁSOM ELŐTT

Ha újra borrá lesz a víz - lehet
hogy itt lent is lesz „örök” szerelem
csak hit kell hozzá nagy s önismeret
s maradunk: én Te s a százegy elem

De Napoleon él s a Hitlerek:
sok beteg Zeusz álhősalakos
Lelkesállat hatszázhatvanhatos
kiket a Tenger kivet s kivetett

Ám bős oroslán-medveszájuk zord
harcot kiált még Káinidegest
s lasersugárt cirkuszsátorlyukon
kiszállt tűz „Jaj”-t: ki voltál mi leszek?

Ők nemzik hordják oltják a halált
miattuk pusztulnak szent nyíresek
s kék lángot vet imától a szakáll
míg szerzetesként élnek hitvesek

„Fenevadak” fájdtíják szívedet
mert Őt furják - de Darwint Marx Lenint
hinném Veled, csak lehetnék megint
atyád kutyád szeretőd istened

Egy Magogmetamorfózis: s neved
dörgi majd a nagyvizit Őselem
- s ha az Égiek is segítenek -
fölemeli koporsófüdelem
1969. IV. 4.

TESTÁMENTOM

Öcsém halálának évfordulóján

Test-Ámen!
DNS - alapképletű élet. Kettős
hím-nős csigavonalfonals magsexlebegés
Alfa-Omega közt- és vakonddomb alatt
víg atomtűztáncutáni vegyi vég:
„első halál”. Ez az
amit a száiszi kép fátyolát
föl-föllebbentő luciferi Ész
nem ért, csak a
Semmiel vitábaszálló s logikátlan
szimbolumlovait zabolázó
Művész,
kinek rég arcára dermedt

a száraz-tudós nevetés mert érez,
titkon érzi hogy volt van és lesz
legfelsőbb Lélekvezetés
s mert a Darwini duvadharcok
meg a Dávidbaráti hiuk
valóságain túl
a táguló világszínpad csillagain
négyenlőbbsdimenziós lényeket sejtve
„szemének árja megindult”
és most
keresztény ecsetjét
ultraibolyás bűnbánó
lilába-kékbe mártva
kiáltja: „Békesség"! Béke!

Igen!
Ez az az észfölkötti kék Rend
a háromszínű szivárvány
szent Testvériségének
szempillantás alatt téli fekete-
fehérbe robbantható álcsendje
hol a magányos Szív
mint süketnéma filmen
Pathmoszparázsmart szája sarkán –
az Apollók startján –
új hangszóképeket forgatni alig mer
s időtálló vigasztalóbbat
az örökéletű Százévesnél
nem tudna még mondatni
se veletek se velem ma:
Angyalok! Nők! Feleség! Öcsém! „Fiacskáim”!
Nincs félelem nincsen dilemma!
A „második halál” előtt
csak akkor fogjátok Őt
az őszemű Mestert itt vagy odaát
talán egy más csillagon látni
ha meg nem szüntök
sok szívzavartkeltő „költő”
s az ő „hitező” Antikrisztus
kezeiből kicsavart Stradivárin
a Hétlelkút dicsérő XXIV-ek
gyermeteg énekéhez hasonló ujjat
mindég együtt dalolva játszani:
Szeretet! Szeretet! Szeretet!
Mindegy: magyar vagy pakisztáni
1969. III. 13.

MENTEM AZ ÚJ UTCÁN

Mentem az új utcán
Ostor nyelek alatt.
Fent is táncra gyúlt már
a fényvirágcsapat.

Legelől Vénusz járt
szikrázóan, pőrén.
Szemem szinte csuszkált
pikkelyes halbőrén.

S ittam a lángszagú
Istent tág kortyokban
és minden másszavát
untam: Rád gondoltam.

Mentem színmagamban
mégis mindig Veled
csendes tiszta transzban.
ég alatt, föld felett.

Egy felhő gőzölt fel
az erkélyes házon
- ahol laktok-könnyen
mint Juliafátyol.

Nem is felhő volt tán,
mit nem láatsz, ha benn élsz,
csak szószellő foszlány,
hogy fent megjelentél.

S jaj, néha oly szörnyen
közel s mégis távol
messze a menny tőlem:
transzcendens virágom.

1969. VI/12

KARÁCSONY ELŐTT ÉS UTÁN

Ott fönt ott nincs hiba
S tudatlan tudni jó hogy

jól működik a Newton mechanika
hogy a Fiastyúk
fényes fiaival
ma este is pontosan följön
és zúzmarás akácunkra száll
hogy sziporkázva égjen rajta el:
óriás csillagszóró a karácsonyfán

Ott fönt
ott nincs hiba
csak a kis dolgok jaj megölnek!
üldöznek és gyötörnek
még álmomban is utánam jönnek
és dalolnak:
„Lánc lánc
Eszterlánc...”
Millió tárgy
millió szál
millió téma
millió cérna
millió tündér
kik oldoznak és kötöznek
Az éjjel is azt álmodtam
hogy valami bálon
elhagytam a botesernyőmet - szép!
pedig otthon várt: így civilizáltuk
a barna besenyőket a kunokat rég
Viszont bicskám a kedves
akit pár napja
szinte szememláltára csent el
a szellem
álmomban meglelt

S így vagyok folyton
bicskával esernyővel
ceruzával könyvvel
fésűvel gombbal atommal
dugóval lakattal
örökös zavarban
szakadatlan gondban
A kis dolgok jaj megölnek!
Pajkos dzsinnek
fejemre törnek
rajtam dobolnak
Néha már a vén szekrények is
utánam dohognak
ha elfordulok tőlük mint tegnap
mikor hasztalan kerestem
egy párnám alá gurult
gyönyörű drágagyöngyöt:

a könnyed - a háború miatt! -
De fönt a kis vízcsöpp a bitang
addig kalapált vígan
a háztetőn
míg lyukat talált
s azóta mint a bomba
mindig a belőtt helyre üt
hogyan egyszer átfúrja a mennyezetet
és betörjön - szívtrombózis? -
a koporsómba

Jaj víz, teremtő-romboló víz!
Poharaim: hat Rómer pohár
szép boros szervice
Rohanok
egy kettő három négy
még megvan mind a hat
mint rím és családtag
s mily csöndben zölden
ülnek a vitrin
üvegje alatt

Így ülünk holnap
mi is majd hatan
szentesti asztalodnál
Isten
hitben
és szeretetben
mert hogy belőlünk eltörj
egyed is
az összeférhetetlen
a kegyelemmel!
s az értelemmel!

Ezt a világháborúkmögötti szerény
970-előtti szélcsendes verset:
Holdatjárt imaginárius
úrhajós prófétacsizmáját
a tudománnyal versenyhaladva
talpalni próbáltam ma
„Hans Sachs”-versuszter: én
a havas Gyenestér telén - most „Marx”
magasabb emberségigénnyel
harmonizáltrubinkemény Remény
ózonzöld „Z”-sugarával dolgozó
„vámos”, veterán foltozóvarga....
Merész céhmestermunka
nehéz tollharcos torz harc
látható s láthatatlan hatalmakkal

Ámde
advent van s új csodák
meg Uthant-kompjuter és
újév új astronauták idénye
Hát még ezután?! Vitáztok?....
Csakugymintfent: nemhibás
bibliás Igéreszomjas Titánok!
idétlen háborútól menten
szellemtisztán tovább!
Ámen
1939. Átírás 1969. XII. 23.

NÉZEK NÉZEK KIFELEÉ

a nagy „Delicatesse”-presszóablak
aranyhomokkvarckristályüvegén át
az épülő szocializmus idején
bennszülött hindu: én
Nézem a maguk közt némán
feleselő de a főkérdésben egyező
öreg templomok alatt
színdús soktornyú Kecskemét
nomád főterét
mint egy óhitú avas
sznobságból szabadulni próbáló
ősz próféta szép
torzonborz új Thonuzobaságba
szédülő fejét

Valóban
épül szépül az hírös város
s középtűt az őszi napsugár most
épp a frissen ragyogó
vörösrézlemezekkel földött
református torony csúcsán tombol
villanyáramütéseket szórva
a bábéli állványokon dolgozó
nótás légtornászok között
hasnlón
az azelőtt négyésfélszázaddal kilőtt
gótbetűs szöges szavakhoz
miket a lelkiismeretlőporos
Primhegedűs játszott dalosan
dómokat és földtúró parasztokat
fölrázó mennydörgetőn
egy világraszóló forradalomban

Nézek és néha
úgy látom
mintha itt készülne
az új álom:
millió szív ész és kézsülte
Baaltoronyforma Holdrakéta
hogy fölrepüljön a kékfehér
csillagzenés Pythagorászharmoniót
mindnyájunk köznyelvén ostromolt
bár tán örökre utópiás:
egymással folyton
ellenkezőn feleselő
Szabadság Egyenlőség Testvériség
felé
1971.

KECSKEMÉTI NYÁR

1971

Csélcsap csapadéktalan évszak:
alattam a világ forrongva bugyog
szociális „TTF”-boszorkánykatlan
Téged és extra presszofeketét kíván
proton magas minden porcikám
meg lelkem a halhatatlan

A monostori zöld erdő vadgalambja
legeslegbenem hallik csak itt:
boldog vőlegény talán s benne áll fülig
a konok mélabus burikkolás
kristálytisztakék tóvizében mint én
a téltámadáselőtti szerelemben
amelybe Árgirusarcal beleestem
ezüst epilepsziás nyárfalevél

Minek is van és
mire jó ez a húsmeleg Mistral:
jajos délszaki szívem tigrisét
langyos szonettekkel éltető emlékezés
Lauraaromás szél?

Szegény szép
dán királyfink pennás Katona
„tapasztalatlan légy a pókok között”
sokat gondolok rád

mikor a sűrű Cyranotörös Éj
dzsungeléből táncos asszóval
felém törtök miniszoknyás
húscsillagok: örömlidércek
férjháborító kísértetek
vérbő „miért-ek sok villanyfénybogár
pokolparádés ördögpárna
észtántórító Tintorettotesttiráda

Nem tudom úr lesz-e mindvégig
aranyhomokhormondús szépséged felett
bűszke becsületed?
Vagy Te is ganton vagy tünde Délibáb:
Déryné a légtükrös puszta szinpadán
lirikus gyáva akár én
csupa eklipszis
csodás Naphomály
csalfa Holdfogyatkozás
cselekménytelen dráma:
Jobb tán ha már ma
Kolostorba küldelek?!

VÉNUSZHOZ

öreg és süldő modern poétáknak

Érdemes-e
Érted
a meleg ágy és királyi agy
csillagpikkelyes éjszakáinak
halfarkú hölgycsapdosta
hullámjátékos Böcklintengeréből
kiszállni
s exegi monumentumversekbe
faragván milói bimbóid
hallgatva nézni
kéksárgazöld katódsugaras
kagylód,
s a polgári fantombecsületet
bűnös vágyakkal ostromló,
oltári melled
féligkiemelkedő két
faraglioni szirtjét -
habokból született
Anadiomene?

Érdemes-e

ércnélmaradandóbb alak,
a Nagy hív modele,
Carrarafehér világvingató öled
s tökéletes végtagjaid körül a
settenkedő örült féltékenység
bengáli tigrisét rádugrasztgatva
elszalasztani
az álló pillanat
Fausti örömét
és boldog bolondként hinni,
hogy te vagy a bikinimentes
tisza test,
a legegyszerűbb s legnagyobb
egzisztenciális titok,
még ha hazudni vele nem is vagy rest?

Érdemes-e
mindig múlton s jövőn
merengőn a robbanó perctől
félni
s midőn egyre gyorsabban
közelít a Tél,
nimbuszléted himnuszokkal dicsérőn
a halál anyagelvű „non sens”-ét
galvanizált Igékkal
legyőzni?

Érdemes-e
Petőfikontrás kiskondások
és ti hős dzsungelversköltők,
ha hűtlen aránk miatt
egyszerre értelmetlenül
gyászbaborul felettünk az ég
s a harcokcsikintornán
nyekergő Föld
veletek zengeni rendületlenül,
hogyan
csak testetlen lánghajad
Márványtengerszélhullámain
fordulhatnak jobbra Jóbálmaink
s az elferdült tengelyű,
vakvágányratolt „valóság”
és egyedül Általad
tűn el előlünk az Idő,
hogy rejtélyes üdvösségeit
áraszsa ránk
az örökkévalóság?!

MÁRCIUS 1971

Mi kék
az ég
mi zöld
a föld
Ősz ez vagy még
goromba tél?
Ótújú kezem nézd
idézőjel nélkül idéz
evolúciós teremtést
utánzó kályhahőt gerjeszt
s becőmagházas asszonyt becéz
mint egy Bartók-Puccini kvintet
ösztönös magától leütő
ősugarszántó
ifjú paraszt
ki új lóra: epigon gépre szállt
s búzakeresztet nehéz
munkáját könnyítő
szavakat kreál
azaz ma még lazán kötött
zöld overálos arát
hasztalan várón
madárnyelv szinten
káromkodik

Így írok talán én is itt mostan
szelíd és biztosnak hitt csendben
nem levelező patron szerint
se oly neonbarbársután
hogy ne értsék az arkangyalok se
Igen mert alig hallik már
vidám haláltalan halált
Emese álmát Detre homloknyilát
mesélő Ige Nincsen csak ki-be-
fordított szó szívet és
régis szép hitet
boncolva gyilkoló kifent
rebellis
kés!

Végre is vén Herodesek mi végre?
Hát ti is tudjátok meg itt lent
hogy - biz'Isten –
vagy gyermek leszek ismét
vagy ószövetségi hét óriás
békeharctojást keltő holt költőnő

porából nőtt fönixmadár:
rekedt Vörös Rébékkel
prófétás szebb jövőt károgó
pártos sok Nobelosnál nagyobb
pipiskedő „hangos pacsirta”
örökké dörgőn füttyűrésző
huszonnégykarátos magyar
politikus radar
emancipált kisisten,
pattogó beatostorvégi fény
fotonsugár

Hisz' Ábrahám lett
én meg
vagyok
még

HAMLET

„Több dolgok vannak földön és égen
Horatio mintsem bölcselmetek álmodni képes”
/Arany/

Korán jöttél rá, hogy kötelesség
ölni - és hogy van számodra mentség
mert nem raktál sután kérdőjelet
Atyánk után meg az álbölcsélet
sem volt még kenyered

Több dolog van s lesz földön és égen
mit maga a Kanti ész se ér fel
csak a szív kit szít a tiszta Szellem
hogyan kiszálljon tenger kínja ellen
s csak a szem mely alázattal néz fel

Rossz az ember? Magát marcangolva
két sark között folyton föl s ledobja
s vagy az Én vagy a Nép kell hogy állja
a sarat Engem Melinda s Bánkja
merített a mesekék Tisztulás
Bethesdatavába

Egyszer volt s felhőgyűjtő Zeusz
idején partizán Prométheusz
lángot lopott Azóta a Földből
Pokol lett s az „O”kétnyelven bőmből:
rombólépít nem Szentlélektüzzel

hanem Káintól öröklött dühhel:

Ettől nőtt tán naponta új mája. ...
Új lóra száll Ady is – mily vágta! –
Ám neki már kegyelmesen segít
Az kit velünk dicsér Nadir-Zenith
Ha ránk rivall aranytrombitája
S kigyul minden csillagloggiája
S ing-reng a Híd roppant nyája alatt:

Hamlet ölt – de kardja égis szaladt
S fénylik zeng mint János lábnyomától
Pici Páthmosz „mitológiája”
1972.

KIS GYÉMÁNTLAKODALMAS

1972. VII. 6.

Segített: házas hatvanévünkre
Halált legyőző fiunk' visszaadta
Horváth Zoltánként vívott Hitünkre
volt ez felelet: égi epigramma

S hálaoltárkép lettél friss ikon
fesztiválos blaszfémiák korára
hogy fölnézzünk Rád új Lázárcsodára
anyád és én: két szívolympikon

Minden Egy! mondaná most Spinoza
ki a gyémánt Természetistent szülte:
tisza gyöngyét a mézgás Diófa
zöld szuperszemét könnyel köszörülve

Hatvanév hatév hat rövid strófa
a hetedik se lesz katasztrófa
Van Ana- s Katabázis s a válás ma:
mintha Xenofon csak telefonálna

Boldog Balassás vasidőnk lejársz Már
nem bánt beathangos harc se citerás lány
hétfátyoltalan Salometánca
Ördög se fűzhet Pokoltűzlánra

mert Ő volt Ok a „mindenben Minden”
a csillagkupaconsőseült Erő –
Ararát cselekvő Múlt-Jelen-Jövő
hogy görbén önmagávisszatérőn

s titkon érzőn-értőn mindig segítsen!

AKARLAK

Lehet hogy füle van a falnak
és mindegy hogy én mindegy hogy Te
botrány-e bűn-e jó-e rossz-e
mindegy: végképpen akarlak

Már nem elegek a csókmozorzsák
a vérző öt seb se oly fontos
mint az hogy melyik a kolompos
s a test-lélek-szellem valóság?

Hová nyilal piroskék hajónk
hol tűzzük ki kalóz lobogónk'
hogy rám leheld tiszta ozonod
és ujjá edzz mint a réz az ónt

leszünk-e élő csodaöntvény
ifjúlva aranyzöld borocskán
ketten egy bronznyár-s őszoroszlán
valamikor vagy sohatöbbé?

Szép amit szivünk titkon áhit
szebb fent lebegni kék elembe
legszebb tán az elérhetetlen
mit rég elhegedült Szent Dávid

Bolondok kik maguk eladták
a fekete szerelem tőzsdén:
Test-léleknek nincs külön törvény
se kényszerzubbonyos szabadság

Bolondok kik urat szolgálnak
s nem Urat ki Nietzschének nem él
mert nem igaz kitalált Személy
mégis Atyja minden morálnak

Bolond ha csak vadkan a férjed
s tervpontos harmonműködésen

lóg izmos turistakötélén
a csúcs alatt mit sohse ér el

Két szerelem van: égi s földi
ma Raffaeli figurában
mindkettőt szépen együtt látom
s ez magas mélyemet kitölti

mert messze rejtjeles hatalmak
figyelnek az éji Andokon
s szabad szárnyuk hangját foghatom
ha fölrobog a Nap: Akarlak!

BENNEM VAGY

Bennem vagy örökörömláziton
vérem győzelme gyönyörűségem
Térítő csillagom ekzaltáciom
kivel bolygok most az zord idő
elszédítőn megszépítő
ködös szelében

Álom vagy önfényű lakhatatlan
szabadítom és eligazítóm
e tükrös tüneménylabirinton
Érzem ekliptikus erődöt:
Révülten keringek körötted
örökmámorban halhatatlan

Mintha szárnyaid vinnének
de mégis mintha én vinnélek
kéjes magason egyedül:
viszem vakító szépséged
égő szigetét
vágyaidd: e világ
röpke ígézetét
túl tengerek kék muzsikáján
hol új ég ragyog és új szivárvány
áll az idő s a tér vakít
s harmoniás fény szárnyaik'
hallgatva csukják össze a szelek....

Ajkamon ég sok száz aszúcsók
szemeimben csodás azurok
hajam kékpárás hegyekként pergő
hajnali bódító virágerdő
illatok örök illatok

szagos balzsamot izzadok
a lelke könny és tűzóceán
testem törekeny porcellán
és sajog-ragyog az orcám:
Ne szóljatok
Ne éjjetek ma hozzám!

GENFBEN 1914

„Entends ma chère entends
la douce Nuit qui marche

Bíborban ég a Montblanc orma
szikrázik a Nap platina haján
Nyílt ablakunkra szürkület szítál
s meztelen Vénusz lép a dombra

Álmodnak a ködkontyos hegyek
Liszt hóhangvihart George Sandi regényt
- Pillangóm a pillanat tetején
tedd homlokom egére kezéd

Röpítsd rám gyűrű galambarcod
És szerelmed a hús esti fenyvest
hol gót tested dóján zárdacsendet
hívó Quasimodo harangoz

Fekszünk: agyamon mintha villám
Surrant von, távol zongora tombol
„belladonna” csapdos tavaszomból
S könnyet gyöngyöz vergődő pillánk

Kint a vilákolostor kulcsa
mint haldokló fülemüle csattog
rozsdás hangja zörög ugye hallod:
röppen az Éj roppant szöröcsuklya

PROMETHEUSZ

Szép a mese: az egyszerű
„Egyszerű” Szebb az egyszerű
Anyag mert vascsőrű csuhás
munkás tépden nyers husát

Legszebb a nő test öt szeme
pentatonikus őszene
Kentaur Kodályhegedű
elektromosság kétnemű

Kettős nyelv volt a Szentlélek
Téged se szerethetnélek
ha nem lennének viharos
nyárutói hús csillagok

Azbesztruhás asztrálalak
mindkét ajkadon lánglakat
meddig ver gyilkos zuhatag
éltető laser sugarad?

Spirálködfénybe zárt szezám
sas vagy percenként szállsz le rám
májamon élsz nemlankadón
halhatattan arkangyalom

RIGÓK

Halványul a csillag havas ég
Kész a kar Ők hiányzanak még
Csak: a sárgazöld farknadrágos
hajnali varázsfuvalások

Várom őket füttyszomjas kamasz
s próbálgatom egy régi tavasz
tört lemezén a zsenge liget
reggelétkeltő jeleiket

Ma vagy holnap itt leszen a bál
Jönnek biztosan mint a halál
barátaim a vig dáridós
régnemhallott ricsajos rigók

Csapraverik és széthordozzák
barna bánatomnak óborát
mint valami sűrű renyhe vért
mely könnyesaló keserűre ért

S a pajtások megrészegszenek
én meg mindent könnyebben veszek
mint ők a gyöngyköszörűs torok
örömdalát bugyborékolók

Rigók rigók kis aranyrigók
álmországi mandarinok
örömcsászárok őskeleti
vágyaim titkos követői

Izgulok mint szikrázó kanóc
égek fogyok majd szétrobbanok
Szeretnék már repülni derűt
sugárzóbb világba velük

Korán reggel ébredtem ma is
Szinte rikkantottam hogy Marist
láttam menni szép szarvas ünőt
fényes kapával gyémánt fűvön

ma vagy holnap jönnek szívemen
aranyszájuk szavát izlelem
Hátha egyszerű és isteni
hangjuk rimbe tudnám rejteni?

Csitt! az erdős Napfény rádió
Jelez: Élni óh mi jó mi jó!
Vagy tán a bemondó Csönd beszélt:
„Magyar Nyár paraszt hősköltemény?

TE

Egy porszem hullott a tengerbe
percparány: anyánk az Éj könnye
s spermacetifényesen ferde
szögben dőlt e bakszagó Földre
Távhomorító sebes villany
sárgamészmagylót nyitva illant
Holdszonátás szamovárokból
Kelet-Nyugat béke vágy forrt – s az
ős zavarból Apollo gyorsan
tört föl „egy jobb kor”-t sovárgó dal
pollent szórt száz him virágének
neon Szél fújt s a szűz Oriont
befogta fönt az örökélet
nászokcsijába hogy a H-t s O-t
összekötve föl-fölorditson
mindegy hogy pogány gyönyörtől-e
vagy a „legendás Legyentől-e?....

lelkemre is egy porszem hullott
azot göröngy s gyöngyserkentőn:
Te

VÁRLAK

„Les sanglots longs
des violons
de l'automne
blessent mon coeur”

Söprök a parklomb
sárga levelén
lebeg szép arcod
s fénylik vérrajzos
Veronikásan
Jössz-jössz! Kék alkony.

szél ver a rétről
verbénás szénát
s lengeti mégzöld
fűn-fán s e hazárd
Ősz hegedűin
sejtjeid dalát

Muzsika kell! Más!
Nem beat hanem hős
Bánki dilemmás
Buzogj buzogj vér
suhogj nyirsóprúm
öreg vagy nem vén

magad cselédje
Tibornak így jobb
Kertész-vegyészkedj
hogy egy friss bátor
csók veronálja
katalizáljon

Remeg az ág: ott
platánhéj pattant
szabad szó szállongj
mint a baj és gond-
robbantott szivhang
fehér alléenkon

Hát mind felszines
volna a Nő ha
fehér ha színes
küllem fortélyos
ám belül szimpla
mint a rostélyos?

Hogy Te milyen vagy
moll dur alt szoprán
várlak siess csak
kigyósan tudnék
már rádfonódni
violinkulcsként

Kész mint hét szentség
asztal kenyér bor:
kétszinű mentség
s én: talpig Tankréd
Gáz villany nincsen
de Isten van még

S iszunk ó-t tisztán
és karcost Jöjjön
a zsarnok frigy társ!
Késtek: verekszel,
értem? Ez Hozzád
a kis mennyország
útja: Verecke?!

VÉNUSZTÓL KÉRDEZEM

Érdemes-e
nekem
a szalmaözvegy ágy
józan deszkán
Tündér Ilonával álmodó
Öreg királyfinak
A csillagpikkelyes éjszakák
Hullámjátékos
halaltestűhölgyfodrozata
Böcklintengeréből
kiszállni – s vad
violaszagu szavaidat
és ultrahangbibor mellbimbóid
romboid betűkbe róva
a kérészéletű verset rádióaktív

Tiszavirághamuba szórni – vagy
a polgári háromszög
tört sugártükörfényébe állítva
szemlélni ingyért
bűnös vágyakkal ostromolt
oltári kebled
féligkiemelkedő két
Faraglioni szirtjét
Habokból született Anadiomene?
Érdemes-e
„aere peremins alak
időtlen teremtés teteje
a világringató öled körül
settengő örült Féltes
bengáli tigrisét
rád ugrasztgatva elszalasztani
az álló pillanat örömét
s boldog bolondként hinni
hogy Te: az inkább test mint
atomsúlytalan henye Lélek
nem fogsz soha hazudni vele?

Érdeme-e
Orionködfoltos szivem
Dánielkemencéjében
a négydimenziós Negyedik nélkül
égni
mindég mult-jövön merengőn
a robbanó perctől félni
s mert egyre gyorsabban
közelít a Tél
didergő sejtjeim
dadogó himnuszával
dicsérvén a szerelmet
a halál anyagelvű képtelenségét
galvanizált Igékkal
legyőzni?

Érdeme-e
daloló társaim: Petőfikontrás
sok kiskondás
s te hősi Dzsungelvers Apolló
ha csalfa csókok Holdfénye fogytán
egyszerre értelmetlenül
gyászbaborul fölöttünk au ég
s megrendül a harckocsikíntornát
nyekergető Föld
veletek zengeni rendületlenül
hogy
csak fekete lánghajad

fuvallatán fordulhat jobbra
a nőkergető valóság:
egysinenfutó menyasszonyos
vakvágányratolt vonat
s
egyedül Általad
tűn el előlem az idő
hogy minden rejtélyes üdvösségeit
árassza rám az Örökkévalóság!:

XL. SZÜLETÉSNAPODRA

Negyven meg nyolcvan
Te meg én
két
összeadatlan
az örök ég
kék üvegén
lecsapódva remegő
könnycseppnyi
pára
Te: szép félidős felező
építő elem
Nekem: nem sok van
hátra

Mégis így ketten
- 80 meg 40 -
tán az Istenben
még összeillő
gazdag szegények
vagyunk:
két
szédítő
széjjelszakító szélben
sarkító fényben
hótiszta gyolcsban
keringő Nova
spektrálelemezheteretlen
test-lélek-szellem

Hajunk is olyan
fenegyerekes
rohamsisakforma
elektrontáncrahívó
mágneses zene

két
szuperszonikus
őszfehér éjfelete
rakétalámpa
láncreakciós
atommáglya

S égünk mint régen
kegyes kegyetlen
varázsban
Szent Johanna meg
Savonarola:
Szeress mit szégyelj?
Nem tehetsz róla!